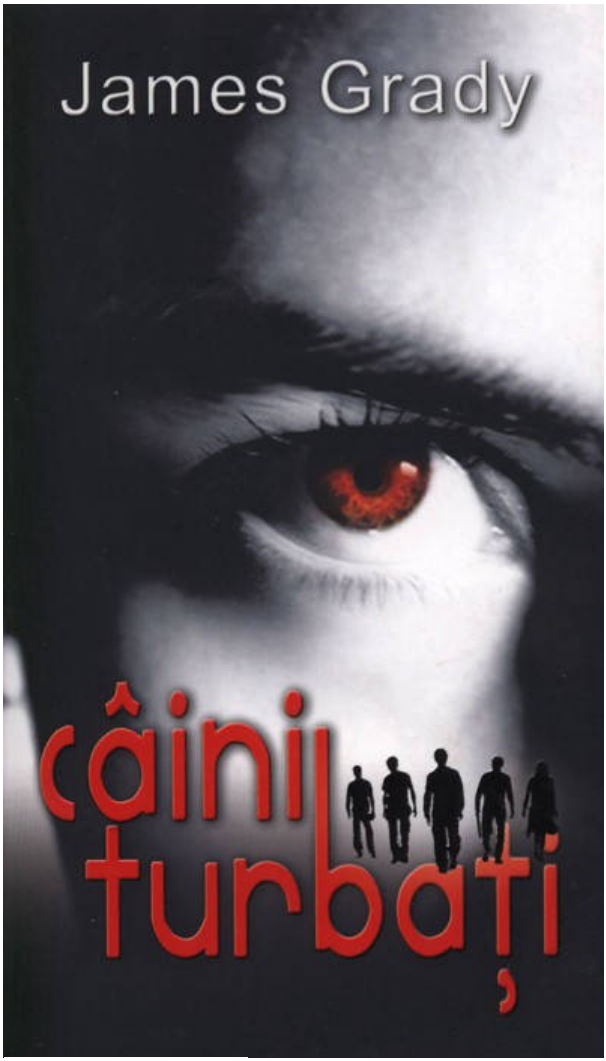

JAMES GRADY

Câini turbaţi

Traducere din limba engleză
ANDREEA ŞELER

RAO International Publishing Company mai 2010
Această carte e pentru:

Bob Dylan
Billie Holiday
Bruce Springsteen
Richard Thompson
Brian Wilson *urlând pe autostradă.*

Produsele pure ale Americii înnebunesc.
William Carlos Williams, *Către Elsie*

Afară străzile-s în flăcări
Într-un adevărat vals al morţii între ce-i carne şi ce-i vis.
Iar poeţii de-aici nu mai scriu nimic stau pur şi simplu deoparte şi lasă lumea să existe.
În strălucirea unui cuţit, îşi caută clipa, încearcă să trăiască cinstit.
Bruce Springsteen, *Jungla*

1

Ar fi trebuit să ne dăm seama că lucrurile aveau să o ia razna în timpul şedinţei de grup de marţi dimineaţă, când Russel a minţit în legătură cu strangularea colonelului sârb.

— Fiţi atenţi, a spus Russell în timp ce razele soarelui se strecurau printre barele de oţel din cadrul ferestrelor şi trasau umbre paralele pe duşumeaua de lemn de culoarea lămâii din camera de zi.

Toată scena aceea era ca o monedă aruncată în aer, învârtindu-se, pe o parte obişnuită, pe de alta, ireală.

Ca şi noi, în momentul acela: cinci bărbaţi şi o femeie aşezaţi pe scaune pliante de metal.

— Iată-mă din nou, a continuat Russel, patrulând printr-un alt abator din Balcani. Clădirile de pe strada principală erau mânjite cu negru, din cauza fumului. Ferestre sparte. Drumul plin de bucăţi sparte de beton. Am

trecut pe lângă o Toyota incendiată. La fiecare pas, sub cizme îţi scârţâia câte ceva. Un laptop. O poşetă de damă. De un felinar atârnau trei frânghii, dar erau tăiate, aşa că probabil că zvonurile despre o operaţiune de epurare erau adevărate.

— Ce nu e adevărat? a întrebat doctorul Friedman.

Doctorul Leon Friedman avea părul castaniu. Ochi de smarald în spatele ochelarilor cu rame metalice, aurii. Aşa cum o făcuse în fiecare dintre cele paisprezece zile pe care şi le petrecuse cu noi, purta o jachetă sport, din tweed. În acea ultimă zi, purta o cămaşă albastră, fără cravată.

— Într-un loc ca acela, a spus Russell, totul e adevărat, nimic nu e adevărat.

— Înţeleg, a spus doctorul Friedman.

— Ba nu, nu înţelegi, am spus eu. Nu şi dacă eşti norocos.

— Exact, a zis Zane, care arăta ca un Iisus albinos.

— Îl ascultăm pe Russell acum, a spus doctorul Friedman.

Russell arbora aspectul lui de vedetă rock: ochelari negri de aviator, jachetă sport, de piele neagră, peste un tricou indigo inscripţionat WILCO de la formaţia omonimă, nu după răspunsul standard învăţat în armată[1]. Purta jeanşi albaştri şi tenişi retro, cu alb şi negru.

— Pe la sfârşitul lui mai 1992, a spus Russel, ne doream cu ardoare să ajungem într-un loc sigur.

Hailey, care îşi ciugulea bubele de pe braţul ei cu pielea de culoarea abanosului, a mormăit:

— Nu există aşa ceva.

Russell nu a luat-o în seamă.

— Oraşul acela din fosta Iugoslavie mirosea a praf de puşcă şi a lemn ars. Gunoaie putrezite şi şobolani, omule, şi acum mai văd şobolanii ăia ticăloşi cu ochii roşii. Restaurantul avea ferestrele acoperite cu carton, dar şi o plăcuţă pe care scria DESCHIS. Când colonelul a deschis

1 WILCO — *I will comply with your order:* O să mă supun ordinului dumneavoastră. (n.tr.)

uşa, s-a auzit clinchetul unui clopoţel. Se întoarce către noi nouă şi spune: „Facem cu rândul”. Apoi îmi face semn mie şi celor două gorile preferate ale sale, nişte băieţi însetaţi de sânge pe care Miloşevici îi scosese din închisoare şi-i făcuse „miliţieni”. Intrăm. Localul avea câţiva clienţi, toţi sârbi adevăraţi, ca noi, şi la dracu’ cu ceilalţi.

Paharul alb de polistiren tremura când Russell l-a ridicat spre buze.

— Unde rămăsesem?

Doctorul Friedman a spus:

— Tocmai ai zis „La dracu’ cu ceilalţi”.

Russell a mai luat o înghiţitură de cafea.

— Voiam să zic, unde ajunsesem cu povestea?

— Aaa, a spus psihoterapeutul. Povestea ta: despre misiunea ta de spionaj.

— Am înţeles, a spus Russell. Şeful de sală alunecă prin restaurant de parcă ar fi patinat pe gheaţă. Nu are niciun fir de păr. Palid ca un mort. Ochi lăptoşi. Reci ca piatra. Patru vârcolaci în haine de armată cu nişte puşti AK-47 intră şi fac clopotul să sune, dar el nici nu clipeşte. Poartă un papion negru, cămaşă albă, jeanşi albaştri, un frac negru ca Dracula. În plus, cu îndemânarea unei chelneriţe balerine, într-o mână poartă o tavă goală.

— Seamănă cu o halucinaţie dată de LSD, a constatat doctorul Friedman.

— Doctore! a rânjit Russell. Cine ar fi bănuit că eşti un rebel?

— Am un tată interesant. Dar tu?

— Neah, a spus Russell. Tata n-a făcut niciodată nimic care să-l bage în bucluc. Nici nu a trebuit vreodată. Şi nici nu e în poveste – în restaurant eram numai eu, numai eu.

— Şi cine altcineva? a întrebat doctorul Friedman.

— V-am zis: colonelul Herzgl, porcul acela gras. Mirosea a usturoi şi a votcă. Se spune că votca nu miroase, şi asta e altă minciună. Credeţi-mă, miroase, şi eu… eu…

— Eşti în restaurant, a spus doctorul F. Cu colonelul

Herzgl şi oamenii lui.

— Şi cu şeful de sală. Care alunecă printre mese ţinând tava aia goală în mână, cu o insignă nazistă pe rever, *omule,* şi ne lasă să ne prăbuşim în ochii lui lăptoşi. Colonelul Herzgl se uită supărat la el şi spune: „Ai o muzică de rahat". Din nişte boxe aflate pe bar ieşeau nişte sunete sincopate, iar colonelul are mare dreptate: e un rahat. Nişte porcării etnice cu un acordeon, nişte ţitere şi fluiere. Colonelul Herzgl e căzut în cap după Elvis. E înnebunit după o imagine umflată care a dat ortu' popii într-o… ăăă… într-o baie…

Doctorul Friedman a clipit. Iar eu l-am prins.

— … care a dat ortu' popii într-o baie pe când Herzgl era încă un boboc comunist în Belgrad. Acum nu are decât o bandă amărâtă, coloana sonoră din *Viva Las Vegas!* Nu e cel mai prost film al lui Elvis, nici măcar cea mai proastă adunătură de cântece, dar, *omule*: după ce le auzi de patruzeci de ori, ţi se ordonă să le traduci şi să-l înveţi pe colonel să cânte în acelaşi timp cu banda…! Colonelul Herzgl îi dă banda cu Elvis şefului de sală, care ne conduce la o masă, şi pe ea e o sticlă cu tăria aceea de prune a lor. *Rakija.* Fără pahare. Ne aşezăm şi trecem sticla de la gură la gură.

— Spune-mi, te rog, că nu ţi-ai lipit buzele unde şi le-au pus şi ei! a spus Hailey.

— Ba da, pe dracu'! Ce crezi, că mi-aş distruge acoperirea făcând pe snobul? s-a mirat Russell. Aşa că şeful de sală spune: „Ciorbă de cartofi", care e singurul lucru pe care-l poate servi cafeneaua asta de zonă de război, în afară de *rakija.* Şi pleacă. După câteva secunde, din boxe începe să se audă Elvis cu *Viva Las Vegas!*

Uşa salonului s-a deschis, împinsă de o cutie de metal lustruit.

Căruciorul cu medicamente se deplasa pe podeaua scăldată de razele soarelui. I-am aruncat o privire asistentei care împingea căruciorul şi care, ca şi doctorul F., preluase aceste îndatoriri cât timp personalul obişnuit

era în permisie.

Noua asistentă era o femeie drăguţă care străbătuse zeci de kilometri de holuri de spital. Purta o uniformă albă şi deasupra un pulover cu nasturi. Părul castaniu îi era prins într-un coc rotund. A descuiat căruciorul cu medicamente, a pus nişte păhărele de hârtie pe tejgheaua metalică de sus şi şi-a verificat fişa.

Doctorul Friedman a spus:

— Cum mirosea?

— De ce vrei să ştii asta? a întrebat Russell.

— Ştim cum mirosea în afara cafenelei – praf de puşcă, lemn ars, fum, resturi de beton. Cum mirosea la masa aceea?

— Ce contează… E tăria aia, *rakija.* Plus noi, patru soldaţi nespălaţi şi obosiţi. Şi un fel de miros sărat. Ciorba de cartofi de la bucătărie şi…

— Ce fel de miros sărat? a insistat doctorul Friedman. Ca de… lacrimi?

— Ca de lacrimi! Ce mai contează, important e ce fac eu. Iar acum, cu Elvis urlând *Viva Las Vegas!* am în sfârşit ocazia să o fac.

Asistenta a agitat pastilele într-un pahar de hârtie.

Doctorul Friedman a spus:

— *Ce* ai avut ocazia să faci?

— Să-l omor pe colonelul Herzgl.

— Dar nu era asta misiunea ta. Nu erai un asasin.

— Nu-mi spune tu ce nu eram eu! a ţipat Russell. Eram ce eram şi am făcut-o!

Doctorul Friedman l-a fixat cu privirea pe acest războinic profesionist.

— Spune-ne despre misiunea ta oficială.

— Misiunea mea oficială era, cum să zic, terminată, *omule!* Niciuna dintre facţiuni nici musulmanii, nici croaţii, şi, fireşte, nici blestemaţii ăia de sârbi, nici unii n-au pus mâna pe nimic din depozitele pe care băieţii răi ai Unchiului Sam le făcuseră pe ascuns în Iugoslavia în timpul Războiului Rece. Niciunul dintre ei nu avea valizele

cu declanşatoare nucleare care lipseau. Nu crezi că le-ar fi folosit? Toţi voiau să-şi anihileze duşmană, şi nici că există o metodă mai bună pentru asta decât armele nucleare.

— Şi atunci de ce mai erai acolo? a întrebat doctorul Friedman.

— Cum aş fi putut să plec? Russell s-a făcut mic în scaunul lui. Într-o clipită, locul ăla s-a transformat din câmpul unei încăierări într-un abator. În afara restaurantului, ca şi în toate scenele la care a trebuit să asist şi să particip, era ca şi cum eroul rock'n'roll sârbo-american se întorsese să-şi găsească originile şi să-şi ajute erou… Acolo, toţi trebuiau să fie nebuni. Dacă nu erai când a început… De ce crezi că am sfârşit-o aici?

— Asta să ne-o spui tu.

— L-am omorât pe colonel.

— De ce?

— Pentru că puteam. Nu puteam opri nimic de anvergură, dar dacă-l rădeam pe monstrul ăla gras pe care pusesem mâna cât încă mai aveam o misiune de om întreg la minte… înainte să mă dau la fund, puteam să-l omor pentru… pentru toate ororile pe care le făcuse. Pe care avea să le facă în continuare. Când Elvis a început *Viva Las Vegas,* Herzgl a zis: „Eu nu aşteaptă", îmi zice mie: „Tu următorul" şi porneşte prin sala de mese către baie.

— S-a dus singur?

— Cum adică „s-a dus singur"? Bineînţeles că s-a dus singur! Ce crezi, că eram nişte liceene din Kansas în seara balului? Russell a scuturat din cap. Nu voiau să mă asculte. Nu mă credeau. Telefoanele funcţionau. Nu peste tot, dar… raportasem ceea ce îi făcusem unui ofiţer din Praga. Drace, am sunat direct la Langley! Insistau că misiunea mea „se terminase". Sau că eram „supraîncărcat". Trebuia să ies din joc imediat. Bravo. Misiune terminată. Vino acasă şi… Nu voiau să mă creadă.

— Asta numai la început, a spus doctorul F. Apoi au văzut fotografiile din satelit, au consultat alte surse…

— Începi cu „la început". Trebuie să ajungi la „în

final”.

— Aşa că ai rămas acolo.

— Am intrat în baia aia. Russell a clipit. Era şansa mea. Le-am zis celor două gorile: „Dă-l în mă-sa pe colonel, trebuie să mă duc acum”. Au izbucnit în râs. Nimeni nu s-a uitat la mine când traversam sala de mese. La baie se ajungea prin nişte uşi batante, trecând printr-un hol. Becul era ars în hol, aşa că era vorba de un tunel lung şi întunecat. Duhoare. Urină, şobolani, *rakija* – ştiu că vrei să ştii cum mirosea, doctore, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Dar Friedman nu spuse nimic ca să-i întrerupă şirul vorbelor. Simţea gradul de implicare. Ştia că se apropia.

— Mi-am băgat mâna dreaptă în buzunarul uzat al hainei, a povestit Russell. Lăsasem cuţitul şi puşca AK-47 la masă, dar, cu două zile înainte, când dăduseră foc şcolii pline de copii, găsisem o sârmă de oţel cam de un metru şi o băgasem în buzunar. Mă gândisem că pot aranja o grenadă, să-i omor pe colonel şi pe toată echipa lui. Dar era un gând optimist, nu practic. Pe când mă apropiam de baie, eram cum nu se poate mai practic. Înainte de a împinge uşa batantă, aveam deja un capăt al sârmei în jurul pumnului drept. Zece paşi prin tunelul acela întunecat, către uşa închisă de la toaletă, cu *Viva Las Vegas* în urechi, şi, până ajung acolo, celălalt capăt e înfăşurat şi el în jurul pumnului stâng. Sunt două tactici de intrare la un omor, a continuat Russell. Rapid sau cu mişcări domoale – domol ca un ninja sau domol şi îndrăzneţ, ca Skorzeny, să intri cu stindardul fluturând în vânt. Eu m-am dat mereu în vânt după Skorzeny. Am dat buzna în baie fredonând melodia lui Elvis de pe bandă, iar Herzgl, ei bine, era în extaz. Era la oglindă. Cabina cu… Cabina cu, ăăă… dansa cu spatele la mine în timp ce eu cântam şi apoi *zbang!*

Russell s-a agitat în scaun în timp ce a mimat aruncarea laţului de sârmă peste gâtul colonelului din spate şi strangularea acestuia, cât timp se zbătea.

— Era puternic şi trebuia să strâng tare. Pentru tine,

doctore, pot să zic că simţeam mirosul de usturoi al respiraţiei lui şi un iz de sudoare. Carnea gâtului lui îmi ardea pielea ca un acid.

„Uau! mi-am zis. Carnea… ardea ca un acid”. Era un detaliu nou. O amintire senzorială cheie. Bravo, doctore Friedman! În două săptămâni, ai reuşit să-l faci pe Russell să treacă de la aceeaşi veche-veche poveste, la dezvăluirea unei amintiri tactile.

— Bineînţeles că am lăsat sârma acolo, a spus Russell. Am ieşit şi am descoperit că o sfeclisem.

— Cum? a întrebat doctorul Friedmann.

— Ieşirea de incendiu era încuiată! Nu aveam unde altundeva să mă duc decât înapoi la puţoii ăia din miliţia sârbească – care, din fericire pentru mine, făcuseră o glumă şi mâncaseră şi castronul meu cu ciorbă de cartofi.

Asistenta a tuşit.

— E timpul să vă luaţi medicamentele.

„S-o ia dracu’, mi-am zis în gând. Poate că Russell e foarte aproape de o descoperire importantă”.

Semnul negativ pe care l-a făcut doctorul Friedman în direcţia asistentei mi-a dovedit că aveam dreptate.

Aşa că am întrebat:

— A zis cineva ceva când ai ieşit din baie?

Îi dădusem şansa să-şi distrugă singur minciuna. Să înţeleagă şi el.

— Da. Au râs toţi de mine pen’ că nu mai aveam ce mânca.

Zane, cel cu părul alb a prins ideea mea:

— Şi ce au zis despre tine?

Dar Russell nu a spus nimic, mulţumindu-se să ridice din umeri.

— Au zis: „Ghinion, americanule!” Faptul că-mi mâncaseră ciorba îmi oferea un pretext să mă enervez, să-mi iau echipamentul şi să ies grăbit din local. Am ajuns afară, am trecut chiar printre ceilalţi şase ţipi, am luat colţul – şi am fugit ca un apucat timp de trei zile. Am ieşit din ţară cu un elicopter negru al marinei. Am povestit la

Agenţie ce am făcut, şi acum iată-mă aici.

Zane mi-a aruncat o privire. Am fi putut să-l dăm de gol pe Russell. Dar asta era treaba lui Friedman. În plus, dacă nu dai pe faţă minciunile altora, poate că nici ei nu ţi le vor da pe faţă pe ale tale.

Russell a spus:

— Chestia amuzantă e că nu simt nimic în legătură cu uciderea lui. Pur şi simplu… nimic. Bineînţeles, n-o să mai ascult niciodată Elvis. Cred că d-aia am şi ajuns aici.

— Nu prea cred, a spus doctorul Friedman.

Russell şi-a arcuit sprâncenele pe deasupra lentilelor negre ale ochelarilor săi de soare. A rânjit.

— Nu prea contează ce crezi tu, doctore, nu-i aşa? Ne părăseşti.

Asistenta a spus:

— Doctor Friedman? Programul.

Doctorul a încuviinţat printr-o mişcare din cap. Ea ne-a dat paharele cu apă şi medicamentele, ca nişte bombonele pentru film: excitante, calmante, relaxante, pastile de zahăr pentru Hailey, un curcubeu de pietricele pentru sindromul tulburărilor de stres posttraumatic cu glazură de tulburări schizofrenice.

— Mai avem o ultimă şedinţă de grup în după-amiaza aceasta, ne-a anunţat doctorul Friedman. Înainte de asta, o să mă văd cu unii dintre voi individual, dar plec de aici înainte de cină.

Eric a ridicat mâna pentru a spune că era seara în care se serveau chiftele, dar nu a primit semnul aprobator din partea doctorului.

— Trebuie să discutăm despre ceva în după-amiaza aceasta, a continuat doctorul Friedman, şi ar trebui să fim cu toţii nerăbdători. Poftă bună la prânz!

A zâmbit şi a ieşit din salon. Asistenta a luat paharele goale de pastile. În timp ce ieşea cu căruciorul din salonul nostru, îi priveam părul des, castaniu, strâns în coc, şi coapsele rotunde acoperite de uniforma albă. Russel, Zane, ba chiar şi Hailey şi Eric o priveau şi ei; asistenta era nouă

şi, deci, interesantă, deşi păstra mereu o distanţă profesională faţă de noi. Apoi, uşa salonului s-a închis. S-a auzit încuietoarea. Ne-am împrăştiat către camerele noastre, fără să ştim că mai aveam mai puţin de cinci ore din perioada de siguranţă înainte *de evenimen t.*

Ar fi trebuit să ne dăm seama.

Evenimentul era aproape, iar noi aveam să fim martori.

Eram pregătiţi. Aveam experienţa necesară. Dar nu ne-am dat seama, nici măcar unul dintre noi.

Ce dracu'! Doar eram nebuni.

2

Tocmai de aceea eram închişi la Castelul RAVENS.

De fapt, adevărul complet include şi Circumstanţele Speciale în care ne aflam.

„Ne" fiind „noi": eu, Russell, Zane, Eric şi Hailey. „Circumstanţele Speciale" se referă la faptul că eram sub Codul de Acces STRICT SECRET.

RAVENS[2] este unul dintre primele şi cele mai secrete „locuri negre", un acronim care nu apare în niciun fişier al programelor federale şi înseamnă Reţeaua de Sisteme de Cercetare şi Verificare Epidemiologică.

Sună ca Boală Contagioasă, înfricoşătoare, Oribilă şi Mortală. Şi aşa şi trebuie să sune. Nimănui nu-i place să rămână pe lângă o uşă pe care scrie aşa ceva. Bineînţeles, uşa în sine e imposibil de găsit, pentru că aparţine unui spital-fantomă într-un loc pierdut numit Waterburg, Mâine.

Waterburg este o răspântie rurală. O benzinărie, un motel, câteva case – şi o clădire masivă, pătrăţoasă, de cărămidă, aliată la o oarecare distanţă de drum, cu o plăcuţă pe care stă scrijelit RAVENS, aliată lângă uşa din faţă, cu încuietoare dublă. Reputaţia de „aşezământ medical" a RAVENS explică afluenţa asistentelor şi a

2 Research and Verification Epidemology Network Systems

doctorilor care locuiesc în diverse oraşe din Maine şi fac naveta acolo. Asistentele şi doctorii îşi parchează maşinile în spatele clădirii de cărămidă şi se urcă într-un autobuz care-i duce prin pădure, ca să-şi desfăşoare activitatea în Castel.

Castelul e un complex sinistru construit de un baron al cherestelei care a dat faliment. Casa noastră este ascunsă în pădure, unde plopii şi mestecenii se înşiruie înghesuiţi, în jurul unui gard metalic cu sârmă ghimpată în vârf. Castelul e un spital. Un azil care ne apără de lume şi apără lumea de noi.

În primăvara aceea din *năuceala imperială* a Americii, în salonul nostru nu ne aflam decât noi cinci. Aveam fiecare propriul dormitor cu baie, o cameră de zi cu televizor şi rafturi cu cărţi. Orice tablou trebuia să obţină, mai întâi, aprobarea conducerii. Flecuşteţele şi obiectele de artă care puteau fi transformate în arme erau interzise, dar, să fim sinceri, arta ca întreg e o armă.

Ca şi la Harvard, în Castel se intră greu.

Pe scurt, trebuie să faci parte din Serviciile de Informaţii ale Unchiului Sam sau să fii vreunul dintre Ofiţerii, Directorii, Analiştii, Administratorii, Lucrătorii sau Agenţii de Securitate.

Un spion.

Apoi trebuie să înnebuneşti.

Unde altundeva ne poate băga Unchiul Sam? în vreun hambar obişnuit pentru nebuni, cu uşă turnantă, de unde poate afla oricine secrete care să schimbe ordinea mondială din gurile noastre pline de bale, după care să iasă şi să treacă de cealaltă parte a baricadei? Vreun azil „normal” unde, dacă am vorbi despre *realitatea adevărată* ne-ar spune că suntem nebuni, dar dacă am spune *poveşti de acoperire,* am fi eliberaţi şi am putea circula în voie? America are nevoie de Castelul RAVENS.

Unde, în ziua aceea de aprilie, după şedinţa de grup de dimineaţă, când Russell a minţit în legătură cu strangularea colonelului sârb, doctorul Leon Friedman a

venit pentru ultima mea şedinţă individuală, înainte ca marele *eveniment* să schimbe totul.

3

În primul rând, a ciocănit în uşa mea deschisă.

— Salut, Victor, pot să intru? a spus.

Am ridicat din umeri.

— Sunt un tip care nu poate să refuze.

— Ce bine-ar fi dac-ar fi aşa, a spus el, în timp ce intra în camera mea. Nu eşti deloc ca Eric.

Dar n-am muşcat momeala. Am menţinut contactul vizual în timp ce mă aşezam pe fotoliul confortabil de piele roşie, lăsându-l pe el să se aşeze pe canapeaua cu cocoloaşe, de un albastru stins.

De pe hol se auzea ţipătul prelung al lui Russell care cânta melodia *Lawyers, Gans and Money*[3] a lui Warren Zevon.

Doctorul Friedman a spus:

— Şi ţie-ţi place cântecul acela?

— Să spunem că mă *identific* cu el. Noi toţi, nu numai Russell.

— Că veni vorba de Russell, a spus doctorul F., ce părere ai despre povestea pe care ne-a relatat-o în timpul şedinţei de grup?

— E o poveste bună. A minţit.

— De unde ştii?

— Să fim serioşi, doctore, ştim cu toţii. Ştim de prima dată când a spus povestea aia, acum câţiva ani.

— Cum de-ţi dai seama?

— Sârma. Ne-am dat seama că minţea din cauza sârmei.

— Pentru că…

— Pentru că, dacă foloseşti o sârmă pentru a strangula un nătâng ca nenorocitul acela de colonel

---

3 *Avocați, arme și bani*

Hertzgl, poţi, în cel mai bun caz, să te trezeşti că sârma îţi taie mâinile. În timp ce-l strangulezi, sârma îi intră în gât, îi retează jugulara şi, *zbang,* avem de-a face cu o cascadă de sânge care stropeşte pereţii, oglinda din baie, pe el şi pe tine. Russell ar fi fost plin de sânge şi rănit când ar fi ieşit din baia aia. El zicea că s-a întors la masa unde aşteptau cele două gorile ale colonelului, iar ei nu au zis nimic. Poate că erau proşti. Poate că erau beţi. Poate că-l urau pe colonel. Dar ar fi observat sângele de pe americanul despre care se presupune că tocmai fusese la baie. Instinctul de conservare i-ar fi făcut să se întrebe: „Ce se întâmplă?", dar Russell a zis că nu au făcut-o. Deci povestea lui e o minciună.

— Toată?

— Ştim că nu ascultă Elvis. Ştim că acoperirea lui era drept chitarist principal şi voce într-o formaţie de bar din Oregon care făcea un turneu prin Europa, cântând în localuri de mâna a treia. La Belgrad şi-a folosit acoperirea, căutându-şi „rădăcinile sârbe". S-a infiltrat în echipa de măcel.

— Care e miezul adevărat al poveştii lui? a întrebat psihiatrul nostru.

Aşa că m-am gândit. Am zis:

— Baia.

— De ce?

— Pentru că, în poveste, e locul unde s-a petrecut omorul. Locul fierbinte. Locul unde şi-a manifestat puterea.

— Cum a fost Malaysia pentru tine?

„Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta urmează". Am zis:

— Dacă vrei să afli despre Asia, du-te în camera lui Zane. El a primit Medalia Secretă de Onoare a Congresului pentru misiunile de acolo. Războiul lui se terminase cu mult înainte de venirea mea. Acum nu mai are decât bucata aia de metal în sertarul dulapului, plus lucrurile care i-au albit părul şi-l sperie noaptea.

— Pe tine ce te sperie noaptea, Vic?

— Ascultă, asta e ultima noastră şedinţă. Nu are rost să intrăm în astfel de discuţii acum.

— Ba dimpotrivă. Faptul că e ultima noastră întâlnire înseamnă că eşti mai în siguranţă discutând cu mine decât cu doctorul Jacobsen, când se va întoarce.

— Ca şi cum tu n-o să-i dai notiţele tale? Împrumutarea notiţelor se lasă cu stat după ore la şcoală.

— Tu eşti cel care trebuie să stai aici, Vic.

— E chiar drăguţ să fii închis în Castel.

— Dar, Vic, oare viaţa nu se rezumă la libertate? La dreptul de a alege? Mă privea fix, în timp ce eu refuzam să-i răspund. A trasat cu palma un cerc, peste ceasul de la mână. Ce părere ai despre celelalte patru persoane din salonul acesta?

— Sunt foarte atent. Nici unuia nu-i place să fie atins.

— Nu cred că eşti deloc amuzant. Dar dacă tu mă tratezi de parcă eu aş fi… A ridicat din umeri. Deci, repet: Ce părere ai despre celelalte persoane din salonul acesta?

— Sunt arşi, fiecare. Într-o zi bună, sunt afumaţi. Într-o zi rea, sunt nebuni de legat. Pot să mă calce pe nervi sau pot să mă facă să râd. Dar ne înţelegem unii pe alţii mai bine decât orice doctor sau asistentă, poate pentru că am fost la limită *şi* dincolo de ea. Voi nu aţi fost. Noi suntem închişi aici. Voi nu. Noi. Voi toţi. Noi cinci, ei patru… Ei sunt singurii care mi-au mai rămas.

— Se pare că-ţi sunt ca o familie. A aşteptat ca eu să spun ceva. A umplut spaţiul lăsat gol de tăcerea mea cu o altă întrebare: Care este rolul tău în această familie? De tată?

— Nu-mi pune mie în cârcă asta. Unchiul Sam e tatăl nostru.

— Deci voi toţi sunteţi copiii lui. Doctorul F. A ridicat din umeri. Are de gând vreunul dintre voi să crească?

— Şi să „deznebunească” subit? Ei, asta să mi-o spui tu mie, tu eşti doctorul.

— Te mai gândeşti la sinucidere?

— Cine nu se gândeşte? Cine nu a făcut-o vreodată?

— Dar tu ai şi încercat. De două ori.

— Ce spui acolo… Nu crezi că sunt – că am fost *sincer?*

— Nu. Cred că ai fost – scuze de expresie – mortal de serios în ceea ce priveşte sinuciderea.

— Înseamnă că CIA are dreptate şi eu chiar sunt incompetent.

— Rahat. Eşti cel mai competent nebun pe care-l ştiu.

— Atunci de ce nu am reuşit să mă omor?

— Eşti un om greu de ucis chiar şi de propria mână. Dar cea mai importantă întrebare e *de ce* nu ai mai încercat să te sinucizi.

— Poate că aştept momentul potrivit.

— Sau motivul pentru a nu o face.

Ochii noştri s-au întâlnit, printr-o cascadă de tăcere.

Asta până ce doctorul F. a aruncat o privire la ceasul de la mână.

— Acum trebuie să mă duc la Hailey şi s-o ascult enumerând simptome care nu se manifestă, de fapt.

— Îşi cojeşte singură bubele pentru a demonstra că e cu adevărat bolnavă, am zis eu.

— Dacă ştii asta despre ea…

— Cu alţii e uşor.

— Bineînţeles. Din ce alt motiv crezi că se întâmplă ca atâţia oameni deranjaţi să devină psihiatri?

— Ei, doctore F., tu eşti deranjat?

— Nu mai sunt.

Când a plecat, a închis uşa în urma lui.

Salonul nostru e la etajul doi al Castelului. După plecarea doctorului F., mi-am aţintit privirea asupra priveliştii oferite de fereastra cu geam încasabil, privind copacii goi, norii albi alunecând pe un cer albastru, de primăvară, şi am simţit cum o lacrimă singuratică îşi croia drum pe obraz.

4

— Ei bine, iată-ne din nou aici, la ultima şedinţă. Ultima noastră şansă.

Să-i spunem vorbitorului *profetul.* Să-i spunem omul care are întrebările potrivite pentru răspunsurile nepotrivite. Să-i spunem doctorul F., aşa cum o făcusem din prima dimineaţă în care ne-am aşezat scaunele pliante într-un cerc în camera de zi inundată de soare pentru şedinţa de grup, aşa cum am făcut-o în dimineaţa aceea de marţi, când ne-am adunat cu toţii pentru ultima oară.

— În după-amiaza aceasta, ne-a spus el, vreau să vorbesc despre voi *toţi.* Nu sunt specializat în practică clinică, a explicat doctorul F., ci aplic psihiatria la gestionarea crizelor şi la analize internaţionale pentru CIA. La scurt timp după ce mă voi întoarce în Washington, voi începe munca de câine de pază şi de responsabil cu profilurile psihologice pentru Consiliul Naţional de Securitate. Nu voi avea timp nici măcar să mă duc acasă, la New York. Am avut două săptămâni între misiuni, dar, când am auzit că aici personalul intră în permisie, am preferat ca, în loc să mă duc să stau la plajă în Hawaii…

— Ai face insolaţie, doctore.

— Bine, Russell, tu cauţi să vezi partea luminoasă a unei alegeri forţate.

Russell şi-a ridicat ochelarii pe nas.

— Sunt atât de luminos, încât trebuie să port ochelari negri.

— Păcat că inteligenţa nu e suficientă, a spus doctorul F. Oricum, şansa de a-mi perfecţiona abilităţile clinice, de a ajunge să cunosc…

L-am întrerupt:

— De a ajunge să ne cunoşti pe noi, vârfuri rupte ale lăncii „securităţii naţionale”.

— Poet, ca întotdeauna, Vic. Dar acum vreau să vorbesc despre voi toţi prin prisma cunoştinţelor mele de

psihologie organizaţională, nu din punct de vedere…

— Nu din punct de vedere al tulburărilor *maniacale,* a intervenit Zane. Noi fiind maniacii.

— Nu vă limitaţi, a spus adevăratul specialist. Sunteţi mai mult decât simpli maniaci. Acum, sunteţi deţinuţii care aţi pus stăpânire pe azil.

Asistenta cea nouă a descuiat uşa salonului şi a intrat. Căra un teanc de dosare. A luat un scaun din afara cercului nostru. O privire fugară mi-a arătat reflexia ei în cadrul întunecat al televizorului oprit din camera de zi.

— Nu am mai condus nimic de o vreme, a spus Zane. Mai ales pe aici.

— Cheile sunt la tine, doctore, a spus Russell.

— Şi tuturor vă convine asta. *Nu,* nu mă întreruperi.

Ochelarii cu rame de metal aurit ai doctorului reflectau imaginea celor cinci deţinuţi, aşezaţi pe scaunele lor de metal.

— Domeniul meu este analiza dinamicii Gestalt, a felului în care funcţionează un grup şi m-am specializat pe individul aberant aflat într-un domeniu cu un nivel ridicat de stres. Dar, a zâmbit doctorul F., descrierea din dosarul meu CIA e mai bună. În lumea voastră din umbră, mi se spune *vânător.*

— Ca la lunetişti? a întrebat Zane, fostul soldat.

— Sunt mai degrabă ca un păstor, dar aici nu e vorba despre mine, aşa că haideţi să ne vedem de treabă, pentru ca eu şi asistenta să putem ajunge la motelul nostru de pe Route 1 şi să ne facem bagajele ca să ne întoarcem înapoi în… Doctorul F. a schiţat un zâmbet. Înapoi în lumea reală.

— Uau, voi chiar aţi descoperit-o? a exclamat Russell.

— Hei, am zis. Haideţi să-i spunem doctorului F. vânătorul fără pereche.

— Vânătorul fără pereche! s-a conformat Eric.

— Chemaţi-mi un taxi şi am tăiat-o de aici, a spus Russell.

— Dar tu eşti un taxi! au strigat în cor Zane şi Eric.

Hailey a spus:

— Du-te unde trebuie să ajungi.

Clap! Palmele doctorului F. s-au izbit una de cealaltă. A strigat:

— *Liniște!* Fața i se colorase în roșu aprins. Vă descopăr a fi deținuți care au pus stăpânire pe azil, iar voi, ca să evitați să tratați acest subiect, încercați să consumați timpul care ne-a mai rămas! Psihiatrul a scuturat din cap. Nebunii au o viziune de o claritate uimitoare. O viziune distorsionată, desigur, dar clară. Iar voi sunteți cei mai perspicace și totuși, cei mai orbi pacienți pe care i-am avut vreodată. Priviți-vă numai!

Ascultător, Eric a început să-și rotească privirea.

Russell și-a împins ochelarii de soare cât mai aproape de ochi:

— Deja la mine ne-am uitat azi.

— Da, zău? a spus psihiatrul. Chiar pe tine te-am văzut? Sau am văzut povestea ta?

— Noi nici nu avem altceva decât povești, am zis eu.

— Ceea ce aveți cu toții, a spus doctorul F., sunt vieți transformate în povești, în loc de vieți pline de povești. Bine, Russell, te-am ascultat pe tine azi, așa că o să sărim peste tine acum. Hailey?

Femeia de culoare a îndreptat către psihiatrul înlocuitor chipul ei golit de orice expresie, ca și cum ar fi fost pregătită pentru o partidă de pocher.

Doctorul a spus:

— Știi de ce murmuri mereu: „Trebuie să merite”?

— Pentru că e adevărat.

— Adevărul e irelevant dacă îl folosești pentru a anihila semnificația sau dacă inven… Doctorul F. a trecut la un alt termen mai blând: Dacă folosești efecte dramatice pentru a ascunde lucrurile pe care nu vrei să le înfrunți. Știu prin ce orori ai trecut în Nigeria și știu ce orori ai înfăptuit, dar trebuie să le înfrunți. Să le înfrunți fără… protecția oferită de judecată.

— Nu contează ce crezi tu că trebuie să fac: sunt pe moarte.

— Ce convenabil! Dar arăţi bine.

— Aparenţele sunt înşelătoare, a replicat ea tăios.

Terapeutul a spus:

— Şi pe cine păcăleşti?

Pielea ei de abanos lucea de mânie.

Am intervenit:

— În ţara orbilor, chiorul e nebun.

— Ţie-ţi funcţionează toţi ochii, a spus doctorul F, dar e o diversiune bună. Terminasem oricum cu Hailey – asta dacă nu cumva are să ne spună ceva nou.

Hailey i-a aruncat o privire fioroasă.

Doctorul F. şi-a mutat privirea asupra lui Eric. Atent, inginerul acesta cu ochelari, scurt şi îndesat, a înţepenit în scaunul lui. În aşteptare. Pregătit. Terapeutul a deschis gura nu a găsit nimic de spus, a închis-o. Ştia că trebuia să spună câte ceva despre fiecare, altfel nu l-ar mai fi ascultat nimeni.

— Eric, în urmă cu două zile, Vic a zis că e de acord cu Mark Twain, că istoria nu se repetă, ci rimează, după care a observat că Eric rimează cu Irak.

Felul în care doctorul scutura din cap l-a făcut să zâmbească.

— Dacă aş fi poet, ca Victor, spuse doctorul F., poate că aş şti mai bine care e legătura între toate acestea. Dar acestea sunt noţiuni-cheie – pentru tine. Tu ai înfrânt Irakul lui Saddam Hussein demult, înainte de primul nostru război acolo, dar te-au transformat într-un robot. Şi totuşi, trebuie să cred că, undeva în tine, există ideea că Eric e o fiinţă umană liberă. Doctorul Leon Friedman a continuat să i se adreseze eroului scurt şi îndesat, cu ochii ascunşi în spatele unor lentile groase: Nu e un ordin, dar încearcă să-ţi imaginezi ideea de spaţiu între noţiunile de a face şi de a nu face ceva.

— Şi ce dracu’ înseamnă asta, mai exact? a întrebat Zane cel cărunt.

— Tot ce ai e *exact,* nu-i aşa, soldat? a răspuns terapeutul nostru.

Eric s-a încruntat. Luase sugestia doctorului F. Ca pe un ordin. Palmele lui Eric au delimitat un cadru pătrat în atmosfera cercului nostru, ca un mim care construieşte noţiunea de spaţiu.

În timp ce Eric îşi mima eforturile, doctorul F. A trecut la Zane.

— Toate aventurile prin care ai trecut, i-a spus doctorul F. Soldatului cărunt. Bombe. Heroină. Măcelul de sub bocancii tăi. Căldura din junglă care te face acum să cedezi. Ai luptat de la Războiul din Vietnam încoace ca să poţi duce în spate această povară şi să nu plângi niciodată. *Exact* asta eşti tu.

— Unde vrei să ajungi? a replicat tăios Zane.

— Felicitări. Ai câştigat. Priveşte ce ai. *Exact.*

Zane şi-a înclinat capul către Eric.

— Eu nu sunt ca el. Mie nu poţi să-mi spui ce să fac.

— Aş vrea să pot, a spus doctorul F. Am pleca de aici împreună.

— Dar acum a venit timpul să te întorci din nou în lumea reală, am zis eu.

— Înainte de a ajunge la tine, îhî, Victor?

M-am transformat în gheaţă. El nu era decât o imagine din ochii mei. Un sac cu apă roşie.

În timp ce el zicea:

— Zane, tu şi Vic, aici de faţă, rimaţi.

Zane l-a contrazis:

— El nu face parte din generaţia mea. În plus, eu nu am încercat niciodată să mă sinucid inutil. Şi nu visez niciodată cu ochii deschişi.

— Dar aţi înnebunit amândoi din cauza responsabilităţilor, a răspuns terapeutul. Deşi tu te agăţi de propria greutate, iar Victor şi-o foloseşte pentru a-şi săpa mormântul.

— Am făcut ce-am făcut, am zis eu.

— Şi dacă ai fi făcut ceva diferit, m-a întrebat doctorul F., în Malaysia, cu 11 septembrie, ar fi fost altfel acum?

— Alte nume pe cruci.

— Poate. Poate că nu. Dar ai făcut ce *ai fi putut.*

— Şi nu e de ajuns ca să justifice faptul că am înnebunit?

— E mai mult decât suficient. Dar trebuie să treci peste ideea ea trebuie să plăteşti pentru ceea ce era posibil *atunci* şi să vezi ce e posibil *acum.* Asta trebuie să cauţi.

— Sau să mi se administreze şocuri până reuşesc să văd? Ca această şedinţă de „terapie-fulger", doctore? Terapia de şoc – scuze, Eric – sau oricum i-ai spune, nu a mers. Pentru niciunul dintre noi.

Îl fixam cu toţii pe doctorul care, timp de două săptămâni, se străduise din răsputeri.

Russell a spus:

— Suntem aici.

— Şi vom fi şi după ce pleci tu, a adăugat Hailey.

— Exact.

Razele soarelui străbăteau noţiunea invizibilă de spaţiu construită de Eric.

— Asta vreţi? a întrebat psihiatrul nostru. Nu vedeţi? V-aţi poticnit în situaţiile acestea şi, ca atare, vă opuneţi înfruntării problemelor voastre. Vă opuneţi eforturilor de a ieşi de aici.

— Eu n-ar trebui să plec, a spus Hailey. O să mor.

— Toţi o să muriţi, spuse doctorul F. Cum şi când… cine ştie? Niciunul dintre voi nu e aproape de „vindecare". Nu ştiu dacă veţi putea ajunge vreodată în stadiul acesta. Dar vreau să vă deschid ochii. Cine ştie ce o să vedeţi – cu ajutorul terapiei.

— Plus că trebuie să ne drogăm, a spus Russell. Toţi de aici trebuie să se drogheze.

— Medicamentele sunt instrumente, a spus doctorul F. Progresul nu depinde decât de voi.

— Concluziile, doctore, am zis.

— Nu, asta e treaba voastră. Aşa a fost mereu, aşa va fi întotdeauna. Indiferent de cât de incontrolabile sunt

lumile voastre, aveţi capacitatea de a găsi singuri concluziile.

— Se presupune că eşti psihiatru, a comentat Russell, nu filosof.

— Câteodată, singura diferenţă între aceste două meserii e că eu scriu şi reţete.

— Şi ordine de închidere a oamenilor, am zis.

— Vrea vreunul dintre voi să-i scriu un bilet de externare?

Niciunul dintre noi nu a scos niciun sunet.

— Voi scrie însă o recomandare fermă ca tratamentul vostru să fie schimbat din sistemul de menţinere la cel de gestionare, făcut pentru a vă scoate de sub custodia noastră.

— Şi vei fi lăudat că ai mai scăzut din cheltuieli, a spus Hailey.

— Crezi că-mi pasă mie cât negru sub unghie de buget? Misiunea mea e să văd când împăratul e dezbrăcat şi să o spun. Să-mi asum riscuri. Iar, în cazul de faţă, aşa mi se pare potrivit.

— Şi ce se va întâmpla cu noi? a întrebat Russell.

— Nimic rău, nimic periculos, nimic prea curând, a minţit doctorul F. Şi nimic ce nu voi monitoriza eu, prin intermediul personalului care se ocupă în mod obişnuit de voi. Chiar dacă voi avea sarcini la NSC[4], vreau să ştiţi că puteţi să luaţi legătura cu mine oricând…

Eric s-a aplecat în faţă de pe scaun, cu braţul întins către doctorul F.

Care a spus:

— Mai târziu, Eric. Prin e-mail.

— Aaa, *sigur,* a spus Russell. Printre confruntări israeliano-palestiniene, războiul din Irak, bomba atomică din Coreea de Nord şi cine ştie unde altundeva, războaiele dintre traficanţii de droguri din America de Sud şi Burma, vânarea teroriştilor pe dealurile din Afghanistan, atacuri

4 Național Security Council – Consiliul Național de Securitate

teroriste în Des Moines, genocidul din Sudan, visele imperialiste ale Rusiei, combaterea grupurilor neonaziste din Europa, defrişarea pădurii amazoniene care provoacă furtuni de zăpadă în Los Angeles, bătăliile pentru buget duse la Pentagon, anchetele care-i vizează pe membrii Congresului, scandaluri de presă şi cine fastuoase la Casa Albă cu blonde siliconate de la Hollywood, *sigur, o* să-ţi faci timp să păstrezi legătura cu noi, nişte maniaci din Maine.

Doctorul F. a ridicat din umeri.

— Cine vrea să vorbească despre acest nou program?

Cercul nostru de scaune se transformase acum în două tabere: noi şi doctorul F. Şi el simţea acest lucru, fusese conştient de acest risc, dar preferase să şi-l asume decât să scape uşor. Trebuia să-l respectăm pentru asta.

— Ei bine, a spus el, după trei minute de tăcere, dacă sunt singurul care are ceva de spus, atunci am face bine să nu irosim timpul şedinţei de grup.

Ne-am ridicat toţi cinci, iar doctorul F. A spus:

— Asistenta mi-a adus nişte hârtii peste care trebuie să mă uit. Voi rămâne aici, în camera de zi, în caz că vreunul dintre voi ar vrea să se întoarcă, să mai vorbim.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, ne-am întors şi am plecat. Ne era uşor să întoarcem spatele şi să plecăm. Aveam suficientă pregătire şi experienţă în domeniu.

Şi totuşi, am privit în urmă. L-am văzut stând acolo, singur în camera de zi, în timp ce asistenta se îndrepta către uşa salonului. Am văzut un teanc de dosare pe un scaun, lângă doctorul E L-am văzut scoţând un stilou din buzunarul de la pieptul jachetei de tweed. L-am văzut împingându-şi ochelarii cu rame aurii mai aproape de ochi şi întorcându-şi ochii de un verde-smarald către dosarul deschis pe care-l avea în poală.

Ajuns în camera mea, am închis uşa. O secundă mai târziu, am auzit casetofonul lui Russell, din care urla piesa *Brian Wilson* a celor de la Barenaked Ladies. Urla atât de tare, încât nimeni nu putea ignora faptul că el asculta o

baladă despre ţăcăneala unui geniu artistic în privinţa agresivităţii *pasive.*

Apoi am alunecat într-un fel de visare. Doctorul Jacobsen spunea că e vorba de disociere. Neiniţiaţii ar putea spune că e vorba de un pui de somn, aşezat în scaun, cu ochii întredeschişi, ah, atât de departe.

Până când, dintr-odată, m-am întors.

Stăteam acolo. Scaunul meu. Camera mea. Cărţile mele…

Eric. Stătea în faţa mea, mişcându-se înainte şi înapoi, de pe un picior pe altul, ca un băieţel de clasa a treia în faţa uşii încuiate de la baie.

Uşa era deschisă. Eric îmi deschisese uşa! Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată, nici *nu mi-aş fi închipuit,* iar acum…

Acum stătea în faţa mea. Mişcându-se de pe un picior pe altul. Cu faţa contorsionată, palid.

— *A-ă-a,* a spus Eric. *Ooo-ooo!*

5

Doctorul Friedman stătea pe un scaun pliant de metal, în camera de zi inundată de soare.

Mort.

Am ştiut instinctiv asta exact în momentul în care Eric m-a adus în camera de zi, deşi nu am fost sigur până nu m-am apăsat degetele pe carnea ca de cauciuc a gâtului doctorului F. Şi am văzut că nu mai avea puls.

În bârlogul lui, Russell trecuse la „White Album”[5] al celor de la Beatles. Acordurile melodiei *Everybody's Got Something to Hide Except Me and My Monkey*[6] se scurgeau prin aerul camerei de zi unde eu şi Eric stăteam lângă cadavrul aşezat pe scaun.

Apoi am zărit pata de sânge din urechea dreaptă a

5 „Albumul Alb”

6 *Toată lumea are ceva de ascuns cu excepția mea și a maimuței mele*

doctorului F.

— Eric! Du-te şi adu-i pe ceilalţi! Acum! Şi numai pe ei!

Două minute mai târziu, ne holbam toţi cinci la cadavrul moale al psihoterapeutului nostru.

— S-a dus fără să ştie ce-i cu el, a spus Russell.

— Uitaţi-vă aici, am zis eu, arătând către pata de sânge din urechea dreaptă a doctorului F.

Zane şi-a strâns cu o mână părul lung pe spate, s-a aplecat şi a privit cu atenţie.

— Aici.

— Cineva a mers la şcoală, a spus Russell. Îmi pare rău, doctore F.

Hailey a zis:

— Ce e?

— DAST, a spus Russell.

DAST[7] – Sistemul de Apărare împotriva Eliminării Discrete. Un program secret de pregătire organizat în colaborare de Pentagon şi Agenţie. Agenţii de agitaţie ca mine, Russell şi Zane parcurseserăm programul respectiv. Ca şi programul militar DAME[8] Sistemul de Apărare împotriva Intruziunilor Mecanice –, DAST ascunde ceea ce învaţă. Poate că DAME te învaţă cum să te aperi de intruziuni mecanice, dar i se mai poate spune şi *jaf,* pentru că te învaţă şi să îţi însuşeşti cum să forţezi o încuietoare sau să deschizi un seif. DAST te învaţă „să te aperi" împotriva „eliminării discrete". Învăţarea trucurilor pe care le poate folosi duşmanul în Bangkok pentru a te omorî îţi oferă şanse mai bune de a ajunge şi de a pleca viu dintr-un astfel de oraş. Bineînţeles, cunoştinţele pe care le capeţi în decursul acestui demers educaţional… Este ilegal ca spionii SUA să recurgă la asasinat.

— Nu e o lucrare impecabilă, a spus Russell. Oricare ar fi fost obiectul înfipt prin urechea dreaptă a doctorului

---

7 Defence Against Subtle Termination

8 Defence Against Mechanical Entry

până la creier a păstrat calea de acces deschisă suficient demult pentru ca sângele să se scurgă în afară. Poate că la mama naibii asta ar putea trece drept o lovitură de maestru, dar, aici, medicul legist o să-şi dea seama imediat.

— Exact, a murmurat Zane.

— Nu el trebuia să moară, a spus Hailey.

— Logic vorbind, unul dintre noi l-a omorât, am zis eu.

— Mijloace, motiv şi ocazie, a spus Russell.

— Voia să schimbe tot, spuse Zane. Ne-a zis-o.

— El stătea aici, am zis eu. Singur. Am avut toţi ocazia s-o facem.

— Niciunul dintre noi nu voia să se întâmple ce avea el de gând să facă, a spus Hailey.

— Ei bine, doctore F., a spus Russell. Se pare că ai câştigat. Totul s-a schimbat.

Atingerea oferită de Russell umărului mortului se voia a fi de felicitare.

Doctorul Friedman s-a prăbuşit de pe scaun şi s-a împrăştiat pe podea.

— Scuze! a exclamat Russell, ridicând din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună „mereu se întâmplă tot felul de porcării”.

— Ce crimă genială, am zis eu. Suntem închişi aici şi suntem, deci, ţapii ispăşitori perfecţi. Suntem periculoşi şi nebuni cu acte-n regulă. Nimeni n-o să creadă că suntem nevinovaţi. Deci, noi l-am ucis? am întrebat.

I-am privit direct în ochi Russell, Zane, Hailey, Eric. Ei priveau fix într-ai mei.

Împreună, am zis:

— Neah!

— Deci, a spus Hailey, dacă noi nu am făcut-o, atunci cine?

— Uite aici o chestiune şi mai urgentă, a intervenit Zane. Suntem vizaţi şi noi?

— Absolut, am zis eu. Dacă CIA se ia după înscenarea

criminalului şi ne declară vinovaţi, suntem ca şi îngropaţi. Dacă, printr-o minune, reuşim să convingem Agenţia că nu suntem vinovaţi, atunci e altcineva – iar noi suntem martori, nişte spini în coasta criminalului sau a oricărei persoane care ar încerca muşamalizarea întregului incident.

— O, Doamne, a spus Eric. O, Doamne!

Am zbughit-o pentru a verifica uşa salonului. Încuiată.

Zane a spus:

— Mai e o oră până la cină.

— Chiftele, a spus Eric.

Dinspre uşa lui Eric s-a auzit *While My Guiţar Gently Weeps*[9].

— Suntem, a zis Zane, într-un mare necaz.

— Expuşi, a spus Hailey. În pericol.

— Şi mai ştiţi cum? am zis eu. Călcaţi pe nervi. Un asasin ne-a distrus salonul, a făcut în aşa fel încât cei de la administraţie vor tropăi pe aici ca o turmă de elefanţi. Ne vor lega. Ne vor transfera. O să ne drogheze şi mai mult. Bineînţeles, faptul că un ucigaş a intrat aici înseamnă că vreun spion e la curent cu cele mai mari secrete ale SUA. E un risc imens pentru siguranţa naţională, dar ceea ce mă calcă pe mine pe nervi e că un nepriceput l-a asasinat pe doctorul nostru.

Hailey a spus:

— Oare a făcut-o din cauza a ceva din ce-am zis noi?

— Dacă e aşa, a spus Zane, e şi mai rău. Asta ar însemna că, într-adevăr, noi suntem cei vizaţi.

— Stafii. Am scuturat din cap. Mereu te ajung din urmă.

Russell a spus:

— Deţinuţii n-o să mai conducă azilul acesta.

— Indiferent ce se va întâmpla, va fi îngrozitor, a spus Hailey. Nu vor respecta ceea ce suntem. Ce ni s-a

9 *În timp ce chitara mea plânge blând* – cântec al formației Beatles, compus de George Harrison. (n.tr.)

întâmplat. Ce se întâmplă cu noi. Soarta noastră.

— Indiferent de identitatea duşmanului, acesta se îndreaptă spre noi, a spus Zane.

— Au promis că aici o să fim în siguranţă, a spus Eric.

— Mare surpriză, a spus Russell. Au minţit.

În fizică, masa critică se obţine atunci când un număr minim de elemente individuale necesare pentru crearea unui proces de transformare fuzionează într-un continuu spaţio-temporal.

Noi, de exemplu. Cinci maniaci. Spioni. Paranoici profesionişti instruiţi, experimentaţi, care fuseseră programaţi să facă Ceva. Marcaţi dincolo de orice posibilitate de vindecare, dar, totuşi, cândva Fuseserăm Cineva. Forţe cu care să te măsori. Acum închişi într-un castel. Cu cadavrul unui tip care ne câştigase respectul. A cărui ucidere nu fusese înscenată. Cu îngrijitori care, conform programului, aveau să afle întreaga Situaţie în mai puţin de o oră. Nu aveam nimic de câştigat, dar puteam pierde tot ce ne mai rămăsese.

Fizicienii, psihiatrii şi lunetiştii vorbesc despre declanşare. Evenimentul care determină o reacţie în lanţ. Când mă gândesc la declanşarea noastră, aud valul acela neaşteptat de tăcere care a năvălit în camera de zi în după-amiaza aceea de aprilie, când CD-playerul lui Russell s-a oprit.

Stăteam acolo.

Cinci maniaci holbându-ne la un cadavru.

Fără nicio muzică de fundal.

— Avem două opţiuni, am zis eu. Fie rămânem aici şi suferim consecinţele a ceea ce ni s-a făcut…

— Fie? a întrebat Russell.

— Fugim de aici.

6

— Grozav, a spus Russell. Dar tre’ să-l luăm pe doctor cu noi.

— E mort! am strigat eu.

Zane a spus:

— Noi nu lăsăm pe nimeni în urmă.

— Sunteţi nebuni?

— Păi, a spus Hailey, teoretic… *da.*

— Gândeşte-te că e vorba de o poezie, a argumentat Russell. Un mare poem liric. Nu poţi să pleci pur şi simplu din locul unde s-a comis o crimă doar pentru că ţi-e greu.

— Gândeşte-te că e o strategie, a spus Zane. Îl luăm cu noi, stricăm planul Ticăloşilor. Ce poate fi mai genial de atât?

— Sau mai distractiv? a spus Russell.

Hailey a oftat.

— Victor, dacă ai fi tu cel întins pe jos aici, tu ce ai vrea?

Într-o clipită, mi-am dat seama.

— Nu contează, am zis. Aveţi dreptate. Trebuie să-l luăm pe doctorul F. Cu noi. Avem nevoie de el ca să trecem de sistemul de securitate. Şi le-am spus cum. Am zis: Luaţi-vă strictul necesar şi ne vedem înapoi aici în cincisprezece minute.

Stai un pic, a spus Russell.

— Ce mai e acum?

— Ai uitat. Ochii lui Zane erau aţintiţi spre tavan.

Eric dădea afirmativ din cap în timp ce Hailey mi-a spus:

— Oamenii educaţi nu pleacă fără să-şi ia la revedere.

7

Castelul RAVENS are cinci niveluri.

La parter se află Administraţia, cu uşile dotate cu încuietori electronice, camera îngrijitorilor, sistemul computerizat de monitorizare instalat înainte ca fondurile secrete şi murdare care reprezentau bugetul Castelului să fie deturnate pentru a finanţa războiul din Irak.

La etajul întâi se află Unitatea Medicală, cu o sală de operaţii unde să-ţi schimbi fizionomia, să-ţi modifici amprentele printr-o grefa de piele sau să ţi se scoată un glonţ din rană. Poţi să stai la etajul întâi fără să ai habar de existenţa vecinilor de la etajul superior.

Al doilea etaj e alocat saloanelor *Abili, Bravo* şi *Căpiaţi.*

La Abili sunt internaţi numai cei veniţi aici pentru o perioadă scurtă. Cei care suferă de accese temporare de isterie. Ţăcăniţi de pe Nave-Spion/Misiune în Junglă care se obişnuiau cu cicatrici despre care n-aveau să poată spune niciodată cum le-au căpătat. Băieţi în uniformă bântuiţi de vise despre norul-ciupercă/boli infecţioase. Salonul Abili îi găzduieşte pe cei aflaţi în trecere, pe care doctorii vor putea să-i recicleze.

Bravo este pentru cei afectaţi, dar tratabili. Curajoşi de pe frontul din Beirut care o luaseră razna, dar care se puteau descurca în lumea de afară după aproximativ şase luni de terapie în cadrul Castelului. Veteranii din Bravo se întorc cu psihicul bandajat acasă şi duc „vieţi productive" stând în living, spunând minciuni de acoperire, aşteptând ca soţiile lor ajunse la capătul răbdării să plece definitiv şi să-i lase să privească filme la televizor sau la computerele lor monitorizate de NSA[10], să-i lase să aştepte poştaşul care să le aducă cecul cu pensia lor secretă.

Noi suntem la Căpiaţi. Toate saloanele au uşile încuiate, dar, pentru a ieşi de la Căpiaţi trebuie să ştii alte câteva coduri de securitate. Am avut nevoie de cinci zile ca să aflăm care erau acestea. Nişte profesionişti ca noi ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme care erau codurile. Dar, să nu uităm, eram nebuni. Funcţionali, dar atât de duşi, încât nimeni nu se gândise vreodată că aveam să mai ieşim de aici.

Al treilea etaj este Strada Principală. Sala de mese cu tejgheaua de la care se serveşte mâncarea. Strada

10 Național Security Agency Agenția Națională pentru Securitate

Principală are o „sală informatică” de unde poţi naviga pe internet îngrijitorii noştri ne urmăresc fiecare clic şi pagină accesată. În 2003, Russell a avut „o lipeală” cu o supraveghetoare de securitate care a fost atât de intrigată de lista cântecelor pe care le şterpelea prin intermediul programelor de file-sharing, încât a pus la cale o şedinţă de evaluare pentru a-l întâlni şi s-a prăbuşit în întunecimea lentilelor ochelarilor lui de soare. Când cei de la Administraţie au prins-o, a început să plângă, să jure că relaţiile sexuale fuseseră consimţite, că nu cunoscuse fiorul brutal de a fi aplecată peste birou de nimeni altcineva decât de Russell, dar, oricum, a fost trimisă în vreun post la curăţenie într-o staţie de ascultare a NSA din Alaska. Lângă „sala informatică” se află o sală de sport cu gantere, banda de alergat a lui Eric şi studioul de balet al lui Hailey, cu pereţii acoperiţi cu oglinzi, pe care eu, Russell şi Zane îl folosim pentru *gung fu*[11].

Etajul patru al Castelului nostru este un coridor lung cu uşi încuiate de-o parte şi de alta.

Pantofii mei negri se mişcau aproape fără niciun zgomot pe plăcile de gresie verde luminate de soare ale etajului patru. Mă strecuram pe coridor dinspre casa scării. Pe când mă apropiam de Uşa Numărul Şase, nările mi-au fost invadate de un miros de lacrimi şi amoniac am bătut atât de încet codul nostru secret şi am deschis fanta de observaţie. Era unul dintre tipii aceia pe care până şi iubita îi strigă folosind numele de familie, aşa că l-am chemat, în şoaptă:

— Malcolm!

„Aşteaptă. Aşteaptă. N-avem timp, tre’ să fugim ori… *Aşteaptă’*.

Într-un final, nevăzut, el a spus:

— Tu eşti Victor.

— Exact.

— Ultima dată a venit femeia. Hailey. Acum două mic-

11 Variantă colocvială pentru kung fu (n.tr.)

dejunuri. Mâncam o brioşă cu lămâie şi cu mac care scotea aburi purpurii.

— Ne-am fi dorit să te putem vizita mai des.

— Aşa e viaţa, oamenii sunt ocupaţi. E greu să faci vizite.

— Asta nu e o scuză.

— Dar e adevărat. Tu ai fost primul. Te-ai furişat până aici. Mi-a luat, ah, ceva vreme ca să-mi dau seama că erai adevărat – *nu ţi-ai mâncat-o!* Înainte să apari tu, nu am avut parte decât de zeci de ani de singurătate. Şi de cei care şoptesc. Mulţumesc.

— Da, păi şi nouă ne-a plăcut. Încuiat în camera aceea bine căptuşită, nu mă putea vedea zâmbind. Faptul că ne-am tot furişat aici ne-a păstrat în formă. Ne-a făcut să rămânem *noi.* În plus, am fi putut fi în locul tău. Niciodată nu tre' să uităm asta. Am fi putut să fim în locul tău.

— E valabilă şi reciproca?

— Sigur că da, am minţit eu. După care am trecut din nou la adevăr. În plus, ne placi.

— Sunt un mare cuceritor.

— Malcolm, trebuie să plecăm.

S-a lăsat o tăcere de vreo douăsprezece bătăi de inimă. M-am sprijinit de uşa de oţel.

Apoi el a zis:

— Cine?

— Noi cinci. Hailey. Zane. Russell nu va mai putea să-şi urce casetofonul până aici ca să-ţi mai pună cântece. Eric mi-aş fi dorit să-l fi putut lăsa singur aici sus, ca să-l cunoşti mai bine, dar nu am îndrăznit pentru că, ah, pentru că…

— Pentru că, într-o criză, s-ar fi putut să-i declanşez o reacţie necontrolată.

— Da. Fii atent, suntem implicaţi într-un asasinat – sau ne-am trezit că cineva ne-a implicat.

— Câţi au căzut?

— Unul – deocamdată.

— Mie mi s-au pus în cârcă şapte cadavre. Prima dată. Îţi aduci aminte de 1974? Nixon?

— Eram în scutece pe atunci. Îmi pare rău, dar trebuie să fugim.

— Vrei să spui că plecaţi în misiune, nu daţi bir cu fugiţii. *Vorbeşte cu mine! Ia-ţi ţâţele de aici!* Când?

— Suntem gata, plecăm dintr-un moment într-altul.

— Am lichidat şapte. Şase, de fapt, pentru că primul nu trebuia să existe dar… *Ba da, a fost mia mea! Şi în baia aeroportului!* Victor?

— Da?

— Să fugiţi cât puteţi de repede!

— Să ai grijă de tine, Condorule.

— De când m-au închis, au ei grijă de mine.

— Ştii ce vreau să spun.

— *Da, noi ne ocupăm de viermi şi de arme!* Pot să vă ajut cu ceva?

În patruzeci de minute, numărul redus de îngrijitori trebuia să se îndrepte către Salonul C, ca să ne însoţească la lifturi pentru a urca spre chiftelele de pe Strada Principală.

— Poţi să numeri trei mii de bătăi, după care să începi să ţipi? Să-i faci pe toţi cei de aici să ţipe?

— Desigur.

În timp ce alergam către uşa de la casa scării, îi auzeam ecoul numărătorii:

Trei mii. Şaizeci şi patru. Două mii, nouă sute nouăzeci şi nouă. Două mii, nouă sute nouăzeci şi trei. Patruzeci şi şapte…

8

Când am ajuns înapoi la etajul al doilea, toată lumea îşi adusese lucrurile de maximă necesitate. Echipamentul pe care-l iei când tre’ să pleci. Actele de identitate. Bani gheaţă. Cărţi de credit invizibile pentru computerele urmăritorilor. Haine pentru acoperire, camuflaj şi confort.

Pilule cu proteine şi vitamine. La arme e mai greu. Eşti spion, nu poliţist sau soldat. Trebuie să-ţi protejezi acoperirea şi armele te fac să ieşi în evidenţă. În plus, armele îţi iau minţile. Când îţi pui tocul de pistol sau un pumnal la şosetă, crezi că eşti de două ori mai puternic decât ai fost vreodată. Îţi bagi creierii în încărcătorul pistolului, astfel încât primul tău gând devine: „apasă pe trăgaci”.

Am avut nevoie de trei minute să-mi iau cele necesare. Paranoia te face să fii mereu pregătit. Ne ţineam tot echipamentul pregătit, gata de plecare, chiar sub ochii îngrijitorilor. Chiar dacă îşi dădeau seama că noi menţineam starea de alertă din timpul operaţiunilor şi în interiorul azilului de nebuni din propria ţară, această idee devenea încă o altă dovadă a faptului că eram nebuni şi, ca atare, ne aflam chiar unde ne era locul.

Ce mi-am îndesat în geanta neagră de laptop, din nailon:

Nişte chiloţi şi şosete, o cămaşă de schi din polipropilenă.

O trusă cu obiecte de toaletă – săpun, pastă de dinţi, periuţă de dinţi, deodorant. Ca şi agenţii de securitate de la aeroport, îngrijitorii ne dădeau lame de ras, unghiere şi foarfeci numai cu porţia.

Un caiet şi două dintre cariocile pe care aveam voie să le folosim.

O jachetă din piele, de aviator, în buzunarul căreia aveam portofelul în care se aflau 84 de dolari şi permisul de conducere expirat, eliberat în California.

O ediţie princeps din *Cele mai bune opere* ale lui William Carlos Williams, cu o poză a timidei Derya aliată pe un acoperiş, cu părul ei de culoarea scorţişoarei umflat de vântul din Kuala Lumpur.

O amintire cât o palmă din New York pe care nu am băgat-o eu acolo.

Ce nu mi-am îndesat în geanta neagră de laptop, din nailon:

Arme – nu aveam.

Un palm pilot sau agendă cu oamenii cărora le păsa de noi şi care ne-ar putea ajuta.

Hărţile celor zero locuri sigure unde ne puteam duce.

Ne-am întâlnit toţi cinci, echipaţi de plecare, în camera de zi, lângă cadavrul doctorului F.

Zane a lovit cu piciorul şi a scos cele două panouri de susţinere ale canapelei, iar Russell m-a ajutat să-l târâm pe doctor.

Hailey a trecut de încuietorile salonului nostru şi a pătruns în holul etajului doi.

— Liber!

Hailey a zbughit-o către cele două ascensoare şi a chemat liftul, cu ochii ei căprui măturând coridorul de la un capăt la celălalt, de la o uşă încuiată la alta. Eu şi Russell îl târâm pe doctor către ea, spre lift. Eric ne urma, încărcat cu gentile noastre şi de trusele de prim ajutor pe care le şterpeliserăm din salon. Zane era ultimul, ducând un scaun pliant de metal şi cele două panouri de susţinere smulse de la canapea.

Eu şi Russell l-am proptit pe doctor de peretele din fund al cabinei liftului, în timp ce ceilalţi se înghesuiau înăuntru.

S-a auzit văicăritul unui motor şi un trosnet de la cablurile liftului de lângă noi.

Hailey a apăsat grăbită butonul pentru Parter.

Celălalt ascensor se opri cu un bufnet la etajul superior. Uşile sale nevăzute s-au deschis.

— Mai apasă o dată pe buton! a spus Zane.

Celălalt ascensor a scârţâit mai aproape, ceea ce însemna că acum *cobora.* Spre noi.

Degetul lui Hailey a apăsat butonul pentru Parter cu viteza unei ciocănitori flămânde.

— Pot să imit vocea doctorului F., a spus Russell. Vic,

ţine-l tu. O să zic că ne ducem…

— Nu ne ducem nicăieri, am zis eu. Tâmpitul ăsta de lift…

Clanc. Liftul de alături s-a oprit. La etajul nostru. Uşile s-au deschis cu zgomot.

În timp ce ale noastre se închideau.

Am căzut ca o piatră în puţul care străbătea inima Castelului.

La parter, Hailey a ieşit din lift. S-a uitat în stânga şi-n dreapta.

Aşa cum speram, holul care se întindea până la întretăierea cu coridorul era pustiu.

Trusele de prim ajutor ne-au permis să-i lipim pleoapele doctorului F., astfel încât să aibă ochii deschişi, după care să-l legăm de scaunul metalic. I-am fixat capul drept. I-am legat genţile noastre în poală. Russell s-a lăsat în patru labe în spatele lui Zane, care adoptase aceeaşi poziţie. Hailey şi Eric le-au prins un panou de spinări.

Hailey a aşezat tronul doctorului F. Pe panoul acela, în timp ce eu şi Eric am luat aceeaşi poziţie lângă ceilalţi doi. Ea a prins cu bandă adezivă al doilea panou de corpurile noastre.

Mergeam toţi patru în genunchi, formând o caravană ce transporta un cadavru. Hailey stătea şi ea ghemuită, în faţa noastră. La cincisprezece metri mai în faţă de ochii ei întunecaţi se găsea colţul coridorului: după el se afla uşa către libertate sau momentul când urma să fim prinşi.

— E un plan jalnic şi riscant, a spus Russell.

— Mergi în cadenţă cu noi.

Zane îşi amintea antrenamentele de mărire a coeziunii echipei/ extenuare de la şcoala de lupte speciale unde el şi echipa lui alergau cu un stâlp de telegraf pe umeri.

— Staţi! a spus Russell. Ne-a luat cineva medicamentele?

— íă-a, a făcut Eric. íă-a.

La Castel, medicamentele sunt încuiate într-o

farmacie păzită. Căruciorul cu medicamente pentru noi cinci transporta o gamă vastă de pilule în toate culorile curcubeului care ne erau administrate de patru ori pe zi.

— Cred că pur şi simplu am zis „nu” unui astfel de stil de viaţă, a şoptit Zane.

— Tre’ să plecăm! am zis eu. Trebuie să plecăm acum! La zero!

— Nu-l putem auzi pe Malcolm numărând! a spus Zane.

— Nu ne luăm după Malcolm! După mine! Când zic eu! Trei, doi, unu…

Mergeam în patru labe. După al treilea „pas”, mergeam în cadenţă. Pe frunte mi se scurgeau broboane de sudoare. Picurau cu zgomot pe plăcile de gresie verde şterse cu soluţie de amoniac, printre mâinile mele care înaintau fără zgomot.

— Aaa!

Sunetul a sfâşiat atmosfera Castelului ca un ţipăt, dar vaierul acesta era o cacofonie de glasuri.

Malcolm.

Caravana noastră a ajuns la colţ…

Unde am fost salvaţi de reducerile de buget, pentru că niciun gardian nu stătea la biroul de pe hol.

O dungă albastră trasată pe plăcile de gresie verde de la biroul gardianului până la zid marca graniţa securizată a Castelului. În timp ce scaunul nostru limuzină transporta chipul doctorului F. Peste dunga aceea albastră, senzorii de mişcare au activat un zumzăit electronic. O dungă de lumină albastră a străbătut chipul neînsufleţit al doctorului. I-a întâlnit ochii deschişi, sub pleoapele lipite cu bandă adezivă. A descoperit că irişii se potriveau cu cei pe care-i avea în arhivă. Ecranul sensibil la atingere s-a însufleţit, aprinzându-se.

Ne-am purtat povara cât mai aproape de uşă. Hailey a pus mâna stângă, rece, a doctorului pe ecranul luminos.

Încuietoarea uşii a bâzâit.

Şi am ieşit.

9

Un autobuz albastru lenevea în ceaţa care se lăsase peste noapte într-o parcare din Maine. Din străfundurile castelului aflat dincolo de parcare a răzbătut un vaiet. Atitudinea şoferului aşezat la volan arăta că nu îl auzise. În schimb a auzit Bum-bum! Bum-bum! în uşa pliantă a autobuzului. Şoferul deschise uşile.

În faţa lui, în noapte, şi-a făcut apariţia o femeie care purta un trenci mai închis decât nuanţa ciocolatie a pielii ei. Aceasta a spus:

— Eşti gata de plecare?

Un Iisus albinos a năvălit în autobuz, a prins umărul şoferului într-o strânsoare de menghină şi i-a spus:

— Ştii pe unde să ieşi de aici?

— Ăăă, pe lângă paznicii de la poartă, la vreo zece minute distanţă, urmând drumul… Cine santé…?

— Fă-ţi treaba, a ordonat Zane, cu coama lui albă.

Eric a ascultat-o pe Hailey şi s-a urcat în autobuz.

Eu şi Russell ne-am apropiat împleticindu-ne de autobuz, cărând între noi povara.

— Să-ţi faci treaba, i s-a adresat Zane şoferului. Nu-i aşa că asta e esenţa vieţii?

— Tipul acela pe care-l cară cei doi… *Hei.* Aveţi voie să-l aduceţi aici?

— Toţi tre’ să plecăm odată şi odată, a spus Russell.

Amândoi l-am lăsat pe doctor pe scaunul aflat chiar în spatele şoferului.

— Dar ce are? a întrebat şoferul.

— Ghinion. Russell s-a strecurat pe scaunul din spatele pasagerului rece şi moale.

Zane a spus:

— Tu cum stai cu norocul?

— B-b-bine. Tonul şoferului trăda faptul că-şi dădea seama că avea mari probleme.

Ghemuit pe podea, lângă pantofii doctorului F., l-am

întrebat:

— Ştii cine eşti?

— Ăăă… şoferul autobuzului?

— *Exact!* Zane a scos lanterna Mag de 50 de centimetri, din oţel negru, din nişa ei din bord. Şi-a trecut-o dintr-o mână în alta, schimbându-i poziţia şi a început să o rotească prin aerul nopţii, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească pe cineva în cap cu ea. A continuat: Iar noi suntem aici. Porneşte! Zane a aprins lanterna şi a aţintit fasciculul de lumină spre podeaua soioasă de metal, în faţa locului paralel cu cel al şoferului. Eu o să stau chiar aici.

Autobuzul albastru a pornit zgomotos şi a ieşit din parcare, pornind pe drumul lung şi şerpuit, printre copaci, către poarta de securitate, ai cărei paznici purtau pistoale Glock de 9 milimetri. Privind pe fereastra autobuzului, gardianul a văzut un pasager, lăsat pe spate pe scaunul din spatele şoferului: psihiatrul cel nou.

Un gardian şi-a umbrit ochii cu mâna şi a înaintat în haloul de lumină creat de farurile autobuzului.

De pe podeaua autobuzului, i-am spus şoferului:

— Deschide-ţi un pic fereastra.

În liniştea nopţii, paşii gardianului făceau pietrişul să scârţâie. Cuvintele lui au pătruns ca o pală de vânt în autobuz:

— Te-ntorci cam devreme.

Şoferul a spus:

— Fac şi eu ce mi se spune.

Gardianul a întrebat:

— Îhî. Ce faceţi acolo, domnule?

L-am apucat pe doctor de cot, i-am ridicat braţul moale peste nivelul geamului şi… l-am agitat, într-un fel de salut dezordonat.

— Mă bucur. Ne vedem mai târziu.

Poarta de metal s-a deschis cu un zgomot sec.

Am lăsat mâna mortului să cadă într-un soi de lovitură încurajatoare pe umărul şoferului.

Autobuzul albastru a pufăit şi a pornit, iar poarta de

metal s-a închis cu o mişcare înceată în spatele lui.

Am pornit în noapte la bordul acelui autobuz albastru. Copacii dansau de-o parte şi de alta ca nişte stafii de Mardi Gras. Aerul pe care-l trăgeam în piept era parfumat de gazele de eşapament, metalul uns şi ceva acru.

Zece minute mai târziu, autobuzul a trecut pe lângă clădirea de cărămidă cu placa pe care scria RAVENS. Vreo douăzeci şi cinci de maşini dormitau în spatele clădirii, în parcarea plină de umbră.

— Opreşte, i-am zis şoferului.

Motorul autobuzului albastru muri.

— Dispari! i-a spus Zane în şoaptă.

I-am luat portofelul cu cei 41 de dolari din el. I-am lipit o bucată de bandă adezivă peste gură şi mâinile de volanul autobuzului.

— Poftim, i-a spus Hailey, ca să nu-ţi fie frig.

O pătură de lână din trusa de supravieţuire pe timp de iarnă a aterizat peste el, drapându-se ca pânza unui cort.

Nu mai vedea decât un întuneric aspru. A auzit uşa-acordeon deschizându-se. A simţit răbufnirea de aer rece de afară. (leva era târât pe podeaua autobuzului. Coborât cu zgomot pe scări. Paşi scârţâitori pe asfaltul zgrunţuros al parcării.

Apoi uşa s-a închis, şi el nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic, nu mai putea scoate niciun ţipăt în parcarea aceea din Maine, noaptea, într-un autobuz albastru, sub o pătură.

10

Stând lângă autobuzul albastru, am arătat cu cheile doctorului F. Către puzderia de maşini goale şi am apăsat cu degetul mare pe butonul din plastic negru.

Biiip-biip!

Farurile unui Ford argintiu cu patru uşi s-au aprins.

— Grozav! a exclamat Russell.

— Am văzut asta într-o reclamă la televizor, am mărturisit eu.

O viziune m-a lovit puternic. O epifanie atât de limpede, atât de pură, încât am rămas fără respiraţie.

Doctorul F. stătea lipit de Zane ca un student beat susţinut de partenera sa de bal.

— Ştiu, a spus Zane. Sunt sigur că, până acum, îngrijitorii au aflat.

— Oare cât de multe? a întrebat Hailey.

— Că lipsim, am spus. S-ar putea să mai creadă că ne ascundem sau că am rămas blocaţi undeva în castel. E logic. Pe acolo ne caută.

— Dar nu pentru mult timp, a adăugat ea.

— Iar doctorul F. se face tot mai greu, a spus Zane. Dar dacă îngrijitorii nu ştiu *cât se poate de sigur* că e mort, vor fi nevoiţi să se ocupe şi de alte posibilităţi.

— Eu conduc! Am zis primul! a spus Russell.

— Ba eu! izbucnirea lui Zane zgudui trupul rigid pe care-l susţinea. Au trecut treizeci de ani!

Disputa lor a făcut să apară o expresie de panică pe chipul lui Eric.

Hailey şi-a întins o mână, încercând să aplaneze conflictul:

— Stai liniştit, Eric. Nu-ţi face griji. Conduc eu.

I-a aruncat o privire fioroasă lui Zane.

Care s-a încruntat la ea şi l-a fulgerat cu privirea pe Russell.

Care îi privea pe amândoi cu intensitatea unui hoţ josnic care-şi juca ultima carte.

Zane a clipit.

Hailey a zbughit-o către Fordul argintiu, cu trendul fluturându-i în urmă.

Russell a pornit după ea, cu haina sa neagră de piele unduindu-se ca o pelerină.

Zane a mişcat trupul doctorului F. Către Eric.

— Ţine-l!

Eric l-a prins pe psihoterapeutul nostru ca un fundaş care blochează un atacant. La prăbuşirea cadavrului pe umărul său, Eric a mormăit ceva, s-a clătinat şi s-a îndreptat, astfel încât l-a ridicat pe doctor ca pe un covor făcut sul.

Zane alerga după Hailey şi Russell, cu părul lui alb, de Iisus, plutind în aerul nopţii.

Maşina argintie care aştepta în parcare părea să se apropie uşor de gloata lor aflată în plin avânt. Russell şi Hailey alergau umăr la umăr, cu Zane aflat abia pe locul trei, alergând cu doi paşi în spatele hainelor lor fluturânde. Prin aerul nopţii, mâinile lor se îndreptară, ca nişte gheare, către mânerul portierei.

Biiip-biiip!

Farurile Fordului pâlpâiră din nou, iar cei trei au auzit portierele încuindu-se cu un *clanc* surd.

Apropiindu-mă încet de Ford, am început să zornăi cheile în mână. Le-am ignorat privirile furibunde, exact aşa cum ei îl ignorau pe Eric, care venea clătinându-se pe urmele mele, cu cadavrul pe umeri.

— În plus, le-am zis eu, ştiu şi cine l-a ucis pe doctorul Friedman.

11

Asistenta.

Care-şi purta părul prins într-un coc rotund.

Prins. Adică „prins cu un ac de păr”. Niciun membru al personalului medical – chiar şi aflat într-o misiune temporară – de fapt, nimeni sănătos la minte nu ar băga un obiect ascuţit într-un azil de nebuni. Doctorul F. Nu purta nici măcar cravată, ca nu cumva vreun maniac să-l apuce de ea. Era o măsură inteligentă, în conformitate cu politica spitalului.

Aşa că, dacă purta un ac de păr la Căpiaţi, înseamnă că o făcea cu un motiv anume.

Dacă desfăceai acul de păr potrivit, obţineai o jucărie

straşnică pentru jocul de-a Sfredelirea Craniului.

Doctorul F., stând în lumina blândă din camera de zi. Aşteptând întoarcerea noastră. Cu asistenta de gardă întinzându-i dosarele. Stă în spatele lui. În timp ce el citeşte un dosar, ea îşi desface părul. Poate că o mai făcuseră şi alte asistente. Era un tip destul de atrăgător, deştept. Dacă şi-a dat seama de ceva, nu a fost decât o senzaţie de genul: „Îşi desface părul; suntem singuri; o să marchez!” Ea şi-a pus mâna peste urechea lui stângă, şi-a vârât acul de păr în urechea lui dreaptă – l-a înfipt tare, rapid şi cu putere, iar el a zvâcnit dintr-odată, cu creierul scurtcircuitat. Mai mult ca sigur, asistenta a simţit-o. Şi-a scos acul. Şi-a prins din nou părul în coc. Apoi a plecat, lăsându-l acolo pentru ca moartea lui să fie pusă pe seama noastră.

Ar fi trebuit să ne dăm seama că lucrurile aveau să o ia razna în timpul şedinţei de grup de marţi dimineaţă, când Russel a minţit în legătură cu strangularea colonelului sârb, iar asistenta a intrat împingând căruciorul cu medicamente şi părul *prins* într-un coc rotund.

Doctorul Friedman avusese dreptate. Stătuserăm în Castel prea mult timp. Deveniserăm prea sănătoşi la cap pentru a mai recunoaşte lucrurile care se petreceau în faţa ochilor noştri.

Acum eram afară. Privind autostrada luminată de farurile noastre în timp ce drumul năvălea către parbrizul maşinii furate. Eu eram la volan, cu Zane lângă mine, ghidându-mă cu ajutorul unei hărţi oferite de compania de închirieri automobile şi din ce ne aminteam că ne spusese doctorul F. Oglinda retrovizoare mi-l arăta pe Russell, aflat pe bancheta din spate, lângă portieră. Hailey şedea în poala lui, nu Eric – Eric, avusese parte de prea multă tortură până acum. Doctorul F. Stătea la mijlocul banchetei. Era singurul pasager care purta centura de siguranţă.

Zane a spus:

— Tre’ să ajungem imediat. Ar trebui să fie… uite!

Un motel acoperit cu şindrilă, aflat la marginea drumului îşi zvârlea strălucirea firmei de neon roşu către noi. Luna plină, cocoţată sus pe boltă, arunca sclipiri peste gardul înalt de metal care înconjura piscina goală a motelului. Automobilul nostru argintiu s-a oprit derapând pe asfaltul din parcarea hotelului. Portierele s-au deschis imediat.

Eu, Zane şi Russell am pornit într-un fel de front dezordonat către singura căbănuţă unde se vedea o lumină. Acesta era motelul singuratic al oraşului, locul care servea drept cămin temporar pentru angajaţii pe termen scurt de la Castel, cum era şi doctorul F. Hailey a luat-o la fugă către căsuţa pe care scria RECEPŢIE. Eric şi doctorul F. Au rămas în maşină.

— Uşurel! a spus, în timp ce Russell ne-o lua înainte. Elegant!

Russell a deschis uşa camerei cu o lovitură de picior.

Purta un sutien alb şi chiloţi. Arăta încântător şi avea un aer pierdut. Stătea în cadrul uşii de la baie, luminată din spate de lumina fluctuantă a neonului. Părul castaniu îi atârna mai jos de umerii palizi.

Russell era la trei paşi de ea când îngheţă.

Înghesuindu-ne în camera de motel după el, eu şi Zane l-am văzut îngheţând. Holbându-se la ea, prin ea, dincolo de ea. Avantajul pe care ni-l oferea elementul surpriză s-a evaporat. Ea a clipit-a ţâşnit pe lângă Russell să-şi înşface poşeta şi s-a rostogolit după pat, făcându-se nevăzută.

Şi-a iţit capul deasupra patului şi a tras un glonţ dintr-un pistol negru.

Zane s-a trântit la podea.

Am sărit spre uşa deschisă de la baie – dărâmându-l pe Russell, care-mi stătea în cale.

Arma a bubuit. Din tocul uşii de la baie – aflat chiar lângă mine – au sărit aşchii de lemn.

Zane a răsturnat patul peste ea. S-a aruncat spre

călcâiele ei goale în timp ce ea se zbătea sub patul prăbuşit. A prins-o de glezne – şi a tras.

Sora Moarte a alunecat, cu braţele goale întinse, ca şi cum ar fi fost un turist entuziasmat aflat într-un montagnes russes, ridicând mâinile spre cer. Când a ieşit de sub pat sutienul i s-a dat la o parte, dezvelindu-i sânii. Zane stătea întins pe spate, ţinând-o bine de glezne, cu coapsele ei acoperite de chiloţii albi apăsate de vintrele lui, în timp ce mâinile ei încercau să se elibereze de grămada de aşternuturi. Ea a reuşit să se salte în şezut şi să îndrepte pistolul spre bărbatul de sub ea.

Din baie, m-am aruncat spre ei.

Am zărit capul lui Zane ridicându-se de pe podea printre gleznele ei pe care le ţinea strâns în pumni.

Am văzut pistolul negru, semiautomat, aţintit către faţa lui Zane, înconjurată de coama lui albă.

I-am văzut degetul încordându-se când Zane i-a lovit antebraţul şi i-a dat mâna spre spate. Gura pistolului s-a izbit de fruntea ei; arma a bubuit şi o explozie de sânge a împroşcat mormanul de aşternuturi.

Atunci am aterizat şi eu cu faţa în jos, peste ei.

— Uau! a plutit vocea lui Russell în timp ce eu priveam lung modelul covorului ieftin. Ce ciudat! N-am mai făcut niciodată aşa ceva!

— La dracu'! a exclamat Zane. Acum nu mai putem obţine nicio informaţie de la ea!

— Hei, eu sunt un tip mai spontan, mai rock'n'roll, a spus Russell. Dar asta… Ăăă…

— Dă-te jos, Victor.

M-am dat jos de pe corpul femeii moarte. De pe Zane. M-am întors şi am văzut-o pe Hailey apărând în uşa deschisă şi spunând:

— La recepţie e o plăcuţă cu „Plecat la masă" şi aşa e.

Russell a oftat:

— Trebuie să-mi cer scuze, băieţi. Mai ales ţie, Victor.

— Vic, a spus Zane, uită-te aici.

Zane stătea aşezat pe podeaua camerei de motel, între picioarele răşchirate ale moartei, cu şoldurile ei în poală, ca într-una din poziţiile acelea Kamasutra pe care n-am apucat niciodată să le încerc. Mi-am concentrat atenţia asupra locului spre care arăta Zane, către moviliţa acoperită de bumbac alb a pubisului ei; am clipit, după care am observat la ce se referea, o iritaţie produsă de vreo 12 înţepături de ac, sus, pe partea interioară a coapsei ei stângi.

— Acesta e un răspuns, a spus Zane. MICE.

Russell a spus:

— Îmi pare rău, Vic. Pentru ce-am făcut. Pentru că *am ieşit din realitate.*

— Era dependentă, a continuat Zane.

— Ieşitul din realitate e specialitatea ta, Vic, a continuat Russell. Hailey este mormăi…

MICE[12]: Bani. Ideologie. Compromis. Ego. Cei Patru Călăreţi ai Spionajului. Cele patru categorii de motivaţii care creează spioni sau trădători.

— Zane, aici de faţă, se topeşte de-a dreptul…

— Probabil că era, într-adevăr, asistentă, a spus Zane. O soră stresată care a devenit dependentă de pilulele din stoc şi de mostrele oferite de reprezentanţii companiilor farmaceutice. Probabil că nu a mai avut alt loc unde să se injecteze. Cineva a aflat, cineva o controla. Cineva a început să-i furnizeze drogul, a şcolit-o şi a trimis-o în misiune. Direct la noi. La doctorul F.

— Eric e Domnul Robot…

Am scuturat din cap.

— L-a omorât, dar nu era altceva decât o marionetă controlată de altcineva.

Sora Moarte zăcea cu membrele împrăştiate lângă mormanul în care se transformase patul. Zane s-a ridicat în picioare, i-a luat pistolul – un Walther.380 PPK, identic cu cel al lui James Bond. Ea se holba la mine cu cinci ochi.

---

12 MICE - Money. Ideology. Compromise. Ego

Sutienul deplasat îi lăsa la vedere sfârcurile maronii, iar acestea se uitau fix la mine.

Genele ei rimelate erau coborâte peste globii oculari sticloşi, verzui, care mă fixau.

O singură stea roşie puncta centrul meditativ al frunţii ei, iar aceasta se holba la mine.

— Dar eu, a continuat Russell, eu sunt Domnul Bătăuş. Şi totuşi, am îngheţat. Am lovit calm uşa cu piciorul, am destulă experienţă în astfel de misiuni… Am îngheţat. Când am văzut-o acolo. În baie. Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Ce dracu' crezi că înseamnă?

— Se mai întâmplă. Am scos un sertar de la şifonier, am răsturnat hainele Surorii Moarte şi am verificat fundul sertarului, ca să mă conving că nu avea nimic lipit de acesta.

— Exact, a spus Zane. Dar să nu mai ratezi. Nu m-am născut să mor prost.

— Nu prea mai avem timp. Am răsturnat următorul sertar. Hailey umplea o geantă din dulap cu telefonul mobil, poşeta şi toate hârtiile Surorii Moarte. I-am aruncat lui Russell cheia camerei de motel aparţinând unui alt cadavru: camera doctorului F. Patru minute. Răscoleşte, ia şi pleacă.

Ne-am întâlnit în parcare.

Hailey a aruncat geanta cu lucrurile Surorii Moarte în maşină.

Russell i-a întins lui Zane o jachetă bej Burberry luată din camera doctorului F.

— O să-ţi iasă braţele acelea lungi ale tale din mâneci, dar un tip care circulă la sfârşitul iernii îmbrăcat numai într-o cămaşă, pantaloni şi tenişi parcă strigă „Chemaţi poliţia!”

Puse o valiză în portbagajul maşinii argintii.

— Laptopul doctorului, agendă, CD-uri. Avea mai puţin de o sută de dolari ascunşi într-un roman de James Dalton despre Watergate.

— Mulţam de haină, a spus Zane. Bine gândit.

— Da, păi, îmi pare rău că am îngheţat aşa ciudat. Russell s-a aşezat mai aproape de Iisusul cu coamă albă. Şi, ăăă, înţelept ar fi şi să păstrez pistolul asistentei.

— Ai *îngheţat.*

— Dar asta s-a întâmplat acolo, atunci, iar acum suntem aici.

— Nu.

— De ce nu? *Victor!* Nu e drept. Nu mă lăsaţi să conduc, dar bine, tu ai fost internat ultimul, ai amintiri mai proaspete despre drumuri, aşa că nu am nimic împotrivă. Dar toată lumea ştie că mă descurc mai bine cu un pistol decât oricare dintre voi. Zane nu mă lasă să-l păstrez!

Hailey şi-a dat ochii peste cap.

— Tre' să plecăm.

Eric dădea din cap, în semn de acord, având în faţa ochilor imaginea ei şi a drumului.

Am zis:

— Nu încă.

Zece minute mai târziu, neonul roşu al firmei pe care scria MOTEL tremura în oglinda retrovizoare a maşinii noastre argintii, al cărui motor sforăia zgomotos. Cu volanul vibrându-mi în mâini, priveam cum firma sângerie dispărea în timp ce noi luam curba pe autostradă, în noaptea neagră. Oglinda retrovizoare era plină de întuneric. Deocamdată.

Dar până acum îngrijitorii noştri găsiseră mai mult ca sigur salonul gol. Autobuzul albastru. Şoferul acoperit cu pătura. Informaţii care să confirme faptul că doctorul F. Dispăruse şi că, cel mai probabil, era mort. Se vor îndrepta către parcarea motelului cu firma roşie. Poate că aveau să ajungă acolo numai după ce trupele de stat, cu girofarurile lor roşii şi în urlet de sirene, aveau să fie chemaţi de un pensionar isteric care crezuse că administrarea unui motel în marele Mâine Pustiu era drumul lui confortabil către marea lovitură. Urmăritorii noştri aveau să găsească o uşă deschisă cu piciorul. Pe Sora Moarte cu cei cinci ochi ai ei.

Şi pe doctorul F. Nu întins pe jos. *La dracu' cu asta.*

L-am lăsat în picioare, în noaptea străfulgerată de neonul roşu. Cu cureaua trecută în jurul taliei, peste un stâlp al gardului de metal din jurul piscinei motelului. Cu încheieturile lipite cu bandă adezivă albă de la Castel de verigile gardului. Cu braţele poziţionate sus, de-o parte şi de alta a corpului, ca şi cum ar fi fost crucificat. O nebunie, *desigur,* şi noi eram nebuni, dar ne-am spus că era o strategie perfectă de Război Psihologic să ne îngrozim urmăritorii în timp ce goneam pe autostrada întunecată.

12

Aţi avut noroc că aţi ajuns la timp, a spus femeia zâmbitoare cu părul ei înspicat, stând lângă masa noastră cu cafetiera aburindă în mână, în lumina de un galben intens.

— Nu prea avem noi noroc, i-am zis eu.

Am intrat în Hideout Diner[13] după aglomeraţia de la ora cinei. Ascunseserăm maşina argintie furată în spatele acelei dughene singuratice, aflate lângă autostrada cu două benzi. Lambriul de lemn şi luminile de culoarea grâului îi dădeau un aer primitor. La mesele de metal nu se mai alia nimeni în afară de noi cinci. În vitrină se vedea o plăcintă cu cireşe. În restaurant mirosea a bere şi a friptură de vită cu sos.

Chelneriţa noastră ne-a adus meniurile.

— Îmi pare rău că vă zoresc, dar trebuie să începem curăţenia.

— Şi noi ne grăbim, i-am zis eu.

— Câte variante, a spus în şoaptă Zane. Lumina reflectată de meniul laminat se oglindea în ochii lui mari. Nu doar o coadă la care stai să primeşti singurul fel de mâncare din seara respectivă.

Chelneriţa i-a zâmbit lui Hailey.

— Ar trebui să-i scoţi mai mult în lume pe băieţii

13 Restaurantul „Ascunzătoarea“ (n.tr.)

aceştia, scumpo.

— Mie-mi spui! a exclamat Hailey.

Am comandat cinci feluri diferite. Şi plăcintă pentru fiecare.

— E-n regulă, a spus Russell. Avem bani suficienţi.

— Nimeni nu are niciodată suficienţi bani, am zis eu. Nu când eşti urmărit.

— Nu ne lipsesc numai banii, a spus Hailey.

— Avem un Walther PPK, cu un glonţ pe ţeavă şi două în magazie, le-am zis eu. Avem 847 de dolari, din care scădem banii pe plăcintă. O maşină închiriată pe care am furat-o, cu rezervorul plin pe jumătate. Bagajele noastre. Informaţii brute pe care le-am adunat de la Sora Moarte şi de la doctorul F.

— Şi o mulţime de demoni pe urmele noastre, a completat Russell.

— Un lucru e sigur, a spus Zane. Eu nu mă mai întorc.

Hailey a spus:

— Nu ştiu de ce, dar cred că nici nu se mai pune problema.

— Ne simţim bine, nu-i aşa? a spus Russell. Să plecăm în sfârşit.

Chiar şi Eric a zâmbit.

— Da, spuse Hailey. Dar unde? 00.000

— Şi cum? a întrebat Russell.

— Nu singur. Eric tremura. Nu singur.

— Exact. Nimeni nu părăseşte pe nimeni. Deja am făcut asta la Castel.

— Voi sta cu tine atâta timp cât îmi permite boala, a spus Hailey. Eric tremura. Ea a renunţat la onoare şi precauţie pentru a-i atinge braţul cu blândeţe, iar ochii lui s-au umezit.

— Hei, e totul în regulă, l-a asigurat Russell. Vom fi împuşcaţi cu mult înainte ca orice boală să-ţi vină de hac. Inamicii joacă până la moarte.

— Cine sunt? a întrebat Hailey. Cine sunt adversarii

noştri?

— Îngrijitorii care se vor da de ceasul morţii că am scăpat de sub nasul lor, am răspuns eu. Cei care au comandat asasinarea doctorului F. Şi au vrut să ne-o pună în cârcă. Oamenii legii, care au două cadavre. Agenţia, a cărei lege fundamentală e să nu fie răspunzătoare pentru nicio problemă. *Ei* sunt cei care vor să ne facă felul.

Russell a spus:

— Trebuie să ai spirit practic ca să reuşeşti ca paranoic.

— Şi, până la urmă, cine e asasinul doctorului F? a întrebat Hailey.

— Din punctul de vedere al tuturor celorlalţi, noi, i-am zis eu. Fugim. Şi de aceea suntem prada lor.

— Şi ce-o să facem? a întrebat Hailey.

— O să le-o tragem, a spus Russell.

— Am făcut-o deja, am spus eu. Nu e suficient. Şi nu e de ajuns să supravieţuim. Trebuie să recuperăm ce am pierdut. Să ne răzbunăm pentru ce ni s-a făcut. Şi mai mult chiar.

— Şi ce să obţinem? a vrut Hailey să ştie.

— O şansă.

— O şansă ca să ce? a intervenit Zane.

— N-am idee. Dar eu nu am de gând să mă las prins ca un fraier doar pentru că ei sunt în stare să-mi însceneze ceva. În plus, sunt încă enervat din cauza morţii doctorului F.

— Deci, pe ei, a spus Zane.

— Dacă procedăm cum trebuie, am zis eu, putem să-l prindem pe adevăratul ucigaş al doctorului. Să aflăm cine e spionul trădător în Echipa SUA. S-o reabilităm pe Sora Moarte. Să ne cumpărăm un permis de liberă trecere de la Unchiul Sam.

— Da, sigur, a spus Russell. O să meargă.

Au izbucnit cu toţii în râs.

I-am întrebat:

— Aveţi o idee mai bună?

Zane a dat din cap.

— Trebuie să faci ceva mai mult decât să-ţi salvezi pielea pentru a justifica faptul că ai plecat în lume.

— Exact, am zis eu. Nimic n-are valoare dacă nu suntem altceva decât nişte nomazi.

— Ce dracu'! a spus Russell. Mie mi-e foame.

Şi-a întins pumnul drept peste masă.

Eu şi Zane ne-am întins pumnii lângă al lui.

Hailey şi-a pus şi ea palma încleştată lângă ale noastre şi a dat din cap în direcţia lui Eric, al cărui pumn a fost al cincilea.

— În mod clar, timpul ne este duşman, le-am spus. Nu mai avem niciunul medicamente. Cât mai avem până nu mai simţim niciun efect?

Hailey a ridicat din umeri.

— Cinci pacienţi, cinci tratamente medicamentoase diferite. E greu de spus. N-o să o luăm razna toţi odată, unde mai pui că fiecare are propriul ceas biologic.

— Dar ceasul cel mare? am întrebat eu. Numărătoarea inversă către momentul în care ne pierdem controlul atât de tare, încât ajungem mai rău decât un vagabond căruia-i curg balele pe o bancă, în parc? Cât mai avem până ne prăbuşim?

Eric a şoptit:

— Deja am sărit peste doza de la cină. Şi peste cea de dinaintea culcării.

— Am mai văzut ţipi ca noi care nu-şi luau medicamentele, a spus Zane, care fusese închis mai mult decât oricare dintre noi. Cel mai probabil, avem cam o săptămână înainte să cedăm.

— Şapte zile. Russell a arborat expresia lui de vedetă rock şi a început să cânte: *Time has come today!*[14]

Cina aceea ne-a permis să simţim pentru prima dată gustul libertăţii. Piure adevărat, sos, friptură de vită, carne

---

14 *Azi a venit timpul* - cântec înregistrat de *The Chamhers Brothers* în 1968 (n.tr.) Recognition Code Sequence - Secvența Codată de Recunoaștere

de curcan, broccoli proaspăt, cafea fierbinte în căni bej. Apă curată şi limpede. Zane a comandat un pahar cu lapte rece care era la fel de alb ca părul şi barba lui.

Între felurile principale şi plăcintă, inspiraţia s-a strecurat în minţile noastre. Hailey s-a dus până la maşină, sub observaţia atentă a lui Zane. A adus un telefon mobil.

— Eşti sigură că e al ei şi nu al doctorului? Russell a ridicat mâinile într-un gest de apărare, retrăgându-se din faţa privirilor fioroase pe care i le arunca Hailey şi şi-a motivat insulta: Nu trăieşti decât o dată, aşa că e bine să verifici de două ori.

Ea a scos un pix, a dat farfuriile la o parte şi a pus un caiet pe masă, după care a apăsat cu degetul mare tasta de formare a ultimului număr apelat. A privit ecranul LED şi a notat numărul de telefon *care-trebuia-să-fie-dintr-o-altă-reţea* pe caiet: 772 – 555 – 4554.

Hailey a dus telefonul la ureche, iar acesta a scos un sunet scurt.

— Eu sunt, a spus Hailey.

— De ce mai suni? a spus bărbatul aflat de cealaltă parte a legăturii telefonice. Ai zis că misiunea a fost un succes.

— Suntem compromişi, i-a spus Hailey bărbatului. Trebuie să ne întâlnim.

— Nu intra în panică! Să nu vii la Washington. Să nu… Casa mamei mele e albastră.

Hailey şi-a umezit buzele. Aştepta.

Jucase la cacealma trecând de Secvenţa Codată de Recunoaştere şi, când el îşi dăduse seama de acest lucru şi îi auzise cu adevărat vocea, spusese RES2-ul, fără să primească vreun răspuns…

A închis.

Zane a spus:

— Hai!

Hailey a apăsat pe tasta 0.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat o centralistă.

— Îţi mai aduci aminte cum erai în adolescenţă?

— Îmi pare rău, doamnă, aici e Centrala.

— Iar eu sunt mama care şi-a lăsat fiica de cincisprezece ani să-i folosească telefonul mobil, iar acum nu o mai găseşte, dar ştie că tipul acela cu care a văzut-o vineri seara când a luat-o pe Jenny şi pe prietenele ei de la mall părea mai degrabă de douăzeci şi trei de ani decât de şaptesprezece, iar acum nu e jos, făcându-şi tema la biologie aşa cum ar trebui şi mi-e frică de mor să nu fi păţit ceva, pentru că nu am decât numărul pe care l-a apelat de pe telefonul meu şi-mi spune că e închis sau nu are semnal!

— Eu pot să încerc să sun la numărul respectiv dacă…

— Nu mă ajută cu nimic. Am încercat şi eu acum câteva secunde. Am nevoie să-mi spuneţi cum îl cheamă pe nenorocitul acela şi toate celelalte informaţii pe care le aveţi despre el ca să…

— Îmi pare rău, doamnă, dar aşa ceva contravine politicii companiei.

— Deci Jenny o să-şi distrugă toată viaţa pentru că *e împotriva politicii companiei?*

— Mi-aş putea pierde slujba.

— Nu-ţi mai aduci aminte cum erai la cincisprezece ani şi credeai că ştii tu tot?

Aşteptam. Aşteptam. Furculiţa lui Russell s-a oprit în aer, încărcată cu o bucăţică de plăcintă cu cireşe.

Fruntea lui Hailey s-a încruntat, în timp ce făcea un efort să distingă şoapta din receptor:

— *Kyle Russo.*

— Doamne, te rog să-mi spui! a spus Hailey. Jenny i-a spus prietenei ei că locuieşte pe o stradă numită…

— Vă mulţumim că aţi folosit serviciile Tower Cell Service, a spus centralista.

Pentru a doua oară în seara aceea, lui Hailey i s-a închis telefonul în nas.

Kyle Russo nici nu există, şi-a dat cu presupusul Zane, în timp ce Hailey închise telefonul.

— Da, am zis eu, dar există un Washington, după cum zicea ucigaşul nostru, Washington, D.C.

— În cât timp ajungem acolo? a întrebat Hailey.

Am ridicat din umeri.

— Teoretic, am putea ajunge în douăsprezece, paisprezece ore.

— Nu e vorba de nicio teorie aici, a spus Russell.

— Avem şapte zile în care să mergem undeva şi să facem ceea ce trebuie să facem, a zis Zane.

— Alte veşti grozave, a spus Russell. Oricine ar fi urmăritorii noştri, cred că ştiu că suntem prea experimentaţi ca să o luăm la fugă spre nord şi să ne îndreptăm către graniţa canadiană care.1 fost împânzită cu agenţii de securitate ai ţării.

— Am putea trece de ei, a spus Zane.

— Da, a admis Russell, dar suntem prea deştepţi ca să muncim atât de mult când noi trebuie să fugim în continuare. Şi, în momentul acesta, cel mai bun lucru e să fugim către sud, către Washington. Chiar dacă nu ştiu unde vrem să ajungem, ştiu în ce direcţie ne deplasăm.

— Hai să mergem, am zis eu, cu cheile maşinii în mână.

La douăzeci de minute după cină, maşina noastră furată rula pe un pod jos de lemn care se întindea peste un râu boltit ni gheaţă, urmând autostrada cu două benzi, lua curba…

La circa un kilometru şi jumătate în faţa parbrizului nostru, nişte lumini roşii se învârteau în noapte:

Poliţia.

13

— Filtru de circulaţie! am urlat, stingând brusc farurile, conducând ghidat doar de lumina lunii, scoţând maşina din viteză şi trăgând frâna de mână, astfel încât să nu ni se aprindă stopurile. Pietrişul scârţâia sub cauciucuri. Am văzut lumini la marginea drumului. În

maşina argintie mirosea a plăcuţe de frână încinse şi a frică.

La orizont, noaptea era luminată de girofaruri de poliţie.

— Ar putea fi un accident, a spus Zane, dar nici măcar el nu credea aşa ceva.

— N-au cum să ne caute pe noi! a zis Hailey. Indiferent cât de mult vrea Agenţia să ne prindă, deviza CIA este „Niciodată să nu spui nimic”. Nu le-ar spune nimic poliţiştilor!

— Firma nu le-ar spune adevărul, am zis eu. Nu tot adevărul. Dar probabil că nu au avut timp să muşamalizeze complet dispariţia noastră. Filtrul acela Hailey are dreptate, poliţiştii ăia nu ne caută pe noi. Caută maşina aceasta furată, legată de comiterea a doua crime.

— Probabil că numărul de înmatriculare era înregistrat la motel, a spus Hailey. Ar fi trebuit să…

— Nu ne mai putem întoarce, a şoptit Eric.

— Putem să le băgăm nişte texte şi să trecem de ei, spuse Russell.

— Suntem într-o maşină furată cu numărul original de înmatriculare, şi niciunul dintre noi nu are permis de conducere, am zis eu. Acestea sunt primele lucruri pe care le vor verifica poliţiştii, fapte clare pe care nu le poate ascunde niciun text

— Putem lăsa maşina aici şi să trecem de filtru mergând pe jos, a spus Zane.

— Mersul orbeşte prin noapte n-o să dea niciun rezultat, a spus Eric. Pădure. Mlaştini. Rece.

— Mie-mi place când e rece, a spus Zane.

— Avem nevoie de o altă maşină, a spus Russell. Al cărei furt n-a fost raportat.

— Avem ce-avem, am zis eu.

— Are cineva vreo idee? a întrebat Zane.

Stăteam în maşina întunecată, pe marginea drumului, ştiind că fiecare secundă în care nu făceam nimic mărea şansele ca noi să pierdem tot.

După care am zis:

— James Dean.

— Du-te dracu’! a exclamat Russell. Tu poţi să te omori, dar nu ne lua şi pe noi după tine!

— O să meargă.

— Teoretic! a spus Russell, pe un ton belicos. Ce dracu’, bobocii nu mai sunt lăsaţi să se joace de-a James Dean acum! E prea riscant să înveţe ceva în afara ideii de „teoretic”.

— Am încercat o dată.

— Şi? a întrebat Russell.

— O să mă descurc mai bine acum.

— James Dean e…

— Tot ce avem.

14

Cu farurile stinse, Fordul argintiu furat mergea leneş pe drum, către pod. Aveam mâinile strânse în jurul volanului. Eram singur. Prin ferestrele deschise curgea un aer rece. Afară, noaptea mirosea a pini, apă de râu îngheţată şi a autostradă.

La o jumătate de oră după ce zăriserăm pentru prima dată luminile roşii ale filtrului de circulaţie.

Acum sau niciodată.

Am aprins farurile. Am băgat în viteză. Lăsând dungile galbene ale drumului să bobineze către maşină, din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai repede. Cauciucurile maşinii huruiau pe podul de lemn. Panourile care serveau drept balustrade curgeau pe lângă ferestrele mele. Formele aflate de-o parte şi de alta a drumului străfulgerau pe lângă farurile mele în timp ce încercam să memorez, să calculez, să măsor. Maşina a intrat plutind în curba pe care o luasem înainte de a vedea luminile roşii ale filtrului.

Am călcat pedala de acceleraţie. Am ieşit din curbă accelerând. Luminile roşii se învârteau din ce în ce mai

aproape de parbrizul meu. Mi-am pus farurile pe fază lungă, generând raze puternice şi – speram eu – orbitoare, cu o secundă înainte ca o lumină să clipească dinspre cele trei maşini de poliţie care blocau drumul. Am călcat pedala de frână. Cauciucurile au ripostat. Caroseria s-a cutremurat. Luminile roşii erau mai aproape, din ce în ce mai aproape. Lumina tot mai puternică.

Trag cu putere de volan! Smucesc frâna de urgenţă! Maşina argintie a derapat…

Dar a rămas pe carosabil în timp ce şfichiuia într-o întoarcere de 180 de grade, a alunecat înapoi în timp ce eu am împins frâna de urgenţă, am călcat acceleraţia şi am pornit-o rapid pe unde venisem, sperând că poliţiştii vizaţi nu-şi dăduseră seama că nu eram decât *eu* în maşina argintie care gonea mâncând pământul.

Sirenele au sfâşiat noaptea. Vântul năvălea prin ferestrele deschise în timp ce drumul se istovea sub cauciucurile mele. Ochii mi-au fugit către oglinda retrovizoare: girofarurile roşu mă urmăreau.

„Uită de ei! Concentrează-te. Calculează! Aşteaptă… Aşteaptă…”

Drumul a cotit. Piciorul mi-a sărit de pe acceleraţie. Mana a tras frâna de urgenţă, astfel încât copoii să nu vadă că încetineam. Frânele au urlat. Poliţiştii n-aveau cum să audă din cauza sirenelor. Gonind spre mine, în faţa ochilor mei şi-a făcut apariţia spaţiul îngust al podului cu balustrade, în timp ce maşina mea tremura scăzând viteza de la 112 km/h la 105, 96… 88…

„Prea repede! Merg prea repede!”

Podul făcea hodoronc-tronc sub roţile mele. „Nu mai pot aştepta!”

Mâna stângă a apucat mânerul uşii de lângă mine. Presiunea vântului stârnit de goana mea împingea învelişul de tablă. Bâzâiturile de avertizare ale maşinii argintii s-au alăturat vaierului sirenelor care se apropiau, şuieratul aerului nopţii şi vibraţia cauciucurilor trecând peste pod.

Iar eu am tras de volan către dreapta. În faţa

parbrizului balustradele de lemn ale podului se repezeau spre mine.

Umărul meu drept a izbit portiera.

Dar nu am avut suficientă forţă să o deschid de tot, să mă rostogolesc din maşină liber şi în siguranţă aşa cum o făcuse James Dean în întrecerea din *Rebel fără cauză.*

Maşina argintie a trecut prin balustradele de lemn şi a zburat prin aer peste pojghiţa de gheaţă. În urma impactului, scândurile s-au făcut ţăndări. Airbagul Fordului a ţâşnit ca o ciupercă din mijlocul volanului. Eu apăsam deja pe portiera întredeschisă: balonul alb în plină expansiune m-a împins afară din maşină.

Timpul s-a oprit în loc. Sunetul s-a oprit. Viaţa mi-a devenit ceva ca un film pe care îl priveam. Aa, uite: aici sunt, plutind Prin noapte peste un râu argintat de o pojghiţă subţire de gheaţă, braţele şi picioarele se agită ca nişte aripi inutile. În picaj, o maşină argintie lovită. Scânduri rupte flutură pe lângă mine ca nişte confetti. Acolo sus, deasupra capului meu, din ce în ce mai departe se întinde un pod cu o gaură în parapet. Tendoane de lumină roşie se zbat prin cerul întunecat.

O tonă de metal zdrobit a izbit luciul apei. Înnebunit, am tras aer în piept în timp ce un zid de lichid m-a înghiţit într-un vârtej crud şi întunecat.

Fiecare centimetru al pielii mele a ţipat de durere la contactul cu apa rece. M-am forţat să deschid ochii. N-am văzut altceva decât întuneric. Mă rostogoleam în râul învăluit în beznă, simţind cum îmi intră apa în haine, trăgându-mă în jos, ţinându-mă în adânc.

„Uşor, foarte uşor să dai aerul afară şi să tragi moartea în plămâni”.

Dar ceva din străfunduri m-a tras la suprafaţă. Am ieşit undeva sub pod. Un uriaş cu părul şi barba albe m-a tras la mal, prin apa extrem de rece. Sirenele ţipau mai aproape. Maşinile poliţiştilor s-au oprit cu scârţâit de roţi pe pod, farurile lor dezvăluind gaura făcută în gheaţă de maşina fugarului, care pierduse controlul din cauza vitezei.

S-a auzit bufnet de portiere deschise şi trântite. Poliţiştii au venit în grabă la balustrada ruptă şi au început să cerceteze suprafaţa râului cu fasciculele lanternelor. Zane m-a tarat prin tufişuri, printre copaci, către jeepul pe care l-am pornit pe direct[15] din curtea unei case de ţară ai cărei ocupanţi păreau să doarmă şi, deci, nu aveau cum să raporteze lipsa vehiculului, probabil furtul lui, preţ de câteva ore bune

M-au dezbrăcat complet. M-au şters cu hainele de schimb cât de repede au putut, Zane făcând şi el acelaşi lucru. M-au întins în spaţiul de depozitare format de plierea banchetei din spate. Gol-puşcă, Zane s-a băgat şi el lângă mine. Eric şi Hailey ne-au înconjurat cu trupurile lor îmbrăcate, au tras o pânză furată peste grămada astfel formată, iar mirosul de vopsea veche m-a anunţat că eram, într-adevăr, încă în viaţă.

Russell s-a urcat la volan şi a traversat podul pe care poliţiştii supravegheau apa îngheţată cu lanternele. A încetinit. O privire rapidă aruncată de unul dintre oamenii legii l-a convins ca în autovehicul nu era decât un singur om; Russell şi-a scos capul pe geam şi a strigat…

— Hei, domnule poliţist! Ce se întâmplă? Aveţi nevoie de ajutor.

— Circulaţi! a răspuns omul legii care, ca şi colegii săi, renunţase la filtrul rutier pentru a urmări maşina argintie suspectă care scăpase de sub control şi ieşise de pe şosea, rupând balustrada podului. După cum şi prevedea tehnica noastră clasică Disimulează şi Distrage, gaura neagră din învelişul de gheaţă focaliza toată atenţia poliţiştilor. Eliberaţi zona.

Russell s-a supus. A accelerat şi a dispărut în întuneric.

Gol sub pânza pătată de vopsea, nu mă puteam opri din tremurat.

— N-o să păţeşti nimic, a spus Hailey în timp ce mă

15 Pornire pe direct – pornire a motorului prin scurtcircuitarea contactului (n.tr.)

ţinea în braţe. Nu am nicio rană deschisă.

— Zane, eşti bine? a întrebat Eric.

Zane ne-a spus:

— Sigur că da. Mie-mi place frigul.

15

Zane îşi pierduse sănătatea mintală printre stelele reci ale Halloweenului din 1968.

„Ne daţi ori nu ne daţi”[16], îşi spusese el înainte de prăbuşire, în timp ce se afla în bombardierul B-52, reutilat după rolul zdrobitor pe care-l avusese în filmul *Dr. Strangelove*[17], pentru care Zane ieşise pe furiş de la orfelinat ca să-l vadă. Acum, pe când zburau peste nordul Vietnamului, în rastelul de sub puntea cuprinsă de vibraţii pe care stătea el nu se mai aflau decât bombe „convenţionale”, care puteau distruge o zonă cât un stadion de fotbal.

Şi-a întors casca rotundă ca un bol pentru peşti pentru a-i vedea pe cei cinci oameni ai săi, echipaţi cu costume de zbor.

Prin staţia de emisie-recepţie se auzeau hârâituri care acompaniau glasul lui Jodfrey:

— Tu şi ideile tale trăsnite.

Zane îi răspunse, pe fundalul aceloraşi hârâituri:

— Mai bine să ai idei trăsnite decât să nu ai deloc.

Ca întotdeauna, Jodfrey spuse:

— Exact.

Zane era un orfan din Wyoming crescut de călugăriţe catolice. Fusese învăţat să se teamă de flăcările iadului, de propriile păcate şi să nu plângă niciodată, dar niciodată. Împlinise douăzeci şi unu de ani pe când era în misiune la Da Nang şi se trăgea asupra lui. Inspiraţia îl adusese de

16 Formulă folosită de copiii plecați la colindat de Halloween (n.tr.)

17 *Dr. Strangelove sau Cum am învățat să nu-mi mai fac griji și să iubesc bomba atomică*, 1964, film în regia lui Stanley Kubrick

sub cerul senin de lângă un Grup de Observaţie şi Cercetare în coliba Quonset[18], unde era încartiruită o unitate-spion din Da Nang, dar abia dacă reuşea să-i facă pe comandanţii cu priviri de gheaţă şi cămăşi Hawaiiene să-l asculte pentru că: „E doar un puşti”. Apoi, sergentul-major Jodfrey spuse:

— Copiii şi nebunii spun mereu cele mai trăsnite lucruri.

— E o idee grozavă, spuse Zane, către ofiţerii care purtau aceeaşi beretă verde ca şi el, sub privirile bărbaţilor îmbrăcaţi în cămăşi Hawaiiene. Washingtonul ne-a trimis în Vietnam să servim o cauză dreaptă, continuă Zane. Nu-i aşa?

Nimeni nu-i răspunse tânărului.

Aşa că Zane presupuse că erau de aceeaşi părere cu el. Entuziasmul arunca o perdea de ceaţă peste logică.

— Aşa că haideţi să luptăm inteligent. Nord-vietnamezii au zeci de kilometri de linii telefonice prin copacii aflaţi de-a lungul drumului către Ho şi Mân, din Laos. Ce-ar fi dacă, în loc să le bombardăm sau să le tăiem liniile telefonice, începem să le ascultăm?

Ideea lui Zane cu spionatul îi molipsise rapid pe toţi cei aflaţi în coliba Quonset. Prinsese contur când expertul în protecţie de la NSA le vorbise despre existenţa unor, jucării” noi. Se răspândise după ce sergentul-major Jodfrey le spusese şefilor că, dacă planul era aprobat, atunci pleca.

Dacă.

— Acesta e cuvântul-cheie, îi spuse sergentul-major Jodfrey lui Zane în timpul unei plimbări făcute în perimetrul delimitat de un gard de sârmă ghimpată şi o zonă minată din Da Nang, unde nu puteau fi auziţi de superiorii şi agenţii secreţi care aveau să spună Da sau Nu.

— Dar e decizia ta, nu-i aşa, domnule sergent-major? întrebase soldatul mai tânăr.

---

18 O structură ușoară, prefabricată din oțel galvanizat, cu formă semicilindrică folosită de armata SUA. (n.tr.)

— Exact, spuse Jodfrey. Aşa zic eu: *Exact.* Ce e un lucru cu adevărat, soldat. Asta vreau să ştiu eu despre tine.

Elicopterele sfâşiau amurgul înăbuşitor de deasupra lor şi-l făceau să sângereze.

— Eu fac ce trebuie făcut, spuse Zane. Şi sunt suficient de rezistent încât să nu mă distrugă.

Un pluton de soldaţi ai marinei trecu pe lângă ei, în pas de alergare. Zane simţi cum se prăbuşea în ochii sergentului-major Jodfrey.

— Exact aşa, spuse Jodfrey. Dar nu e complet adevărat.

— Nu v-aş minţi niciodată, domnule sergent-major.

— Nu m-ai minţit, tinere. Pur şi simplu nu ştii tot adevărul.

— Ce adevăr?

— Adevărul complet este alcătuit din toate lucrurile pe care le bagi în gaura asta pe care o numeşti viaţa ta. Iar un lucru care trebuie băgat acolo e ideea că un om are nevoie să fie ceva mai mult decât ceea ce trebuie să facă.

Spunând acestea, Jodfrey se îndepărtă.

Zane alergă după el. Nu întrebă şi nici nu-l interesă *în ce direcţie.*

După patru săptămâni de antrenament la Okinawa, Zane, Jodfrey şi patru voluntari aparţinând etniei Hinong aşteptau să fie echipaţi printre bombele de mărimea unor coşciuge, în pântecele unui B-52.

— Mai am un singur lucru să te întreb, îi spuse Jodfrey lui Zane. Cum de eşti încă virgin?

— Ăăă… poftim?

— M-ai auzit. Virgin.

— Am crescut într-un mediu catolic auster.

— Da, dar acum nu mai trăieşti aşa. E vorba de momentul acesta, nu de trecut. Cum de nu te-ai culcat cu nicio fată?

Un avion de luptă decolă pentru a-i sprijini din aer pe soldaţii marinei implicaţi într-o luptă în junglă.

Când zgomotul avionului începu să se estompeze, Zane spuse:

— Dacă noi suntem ceva mai mult decât nişte animale înseamnă că sexul poate fi ceva special. Iar asta trebuie să fie şi pentru mine. Aşa vreau eu.

Înainte de a-şi pune cele două glugi termorezistente, care semănau cu nişte capişoane de Halloween, şi casca specială cu vizieră dotată cu un mecanism pentru respirat, Jodfrey scutură din cap în direcţia lui Zane.

— Special e numai ceva făcut special. Când ne întoarcem, trebuie să vorbeşti cu o asistentă care mi-aduce aminte de cea de-a doua fostă nevastă a mea. Dar, acum şi aici, virginitatea e *farmecul* tău. Iar *farmecul* acesta exact lucrul care o să te aducă acasă teafăr şi nevătămat.

„Şi iată-mă aici, îşi spuse Zane în timp ce motorul B-52-ului zumzăia. Cu cineva care înţelege exact cine sunt. Şi cu patru soldaţi de piatră care ne-ar urma şi în iad".

La sol, i-ar fi fost foarte cald, îmbrăcat cu un echipament atât de gros. Două straturi de lenjerie cu protecţie termică şi ciorapi în cizmele ruseşti pentru trupele paramilitare. Mănuşi cu trei straturi. Două glugi şi costume de camuflaj sub o salopetă de iarnă prinsă cu un fermoar de casca rotundă. Raniţele echipei lui Zane conţineau un sistem de ascultare/transmisie al NSA. De pieptul fiecăruia era legat un sistem total nou, numit Sistem de Poziţionare Globală, programat să ne ghideze către locul unde CIA calculase că se aflau liniile telefonice din junglă. Tot în raniţe aveau raţii de alimente pentru cinci zile, o gamelă, tablete pentru purificarea apei, două grenade antipersonal, o grenadă fumigenă purpurie, o AK 47 rusească cu pat rabatabil şi trei încărcătoare pline.

Numai Jodfrey şi Zane purtau pistoale automate de 9 milimetri cu magazie cu 14 gloanţe şi amortizor.

Numai ei purtau dispozitivele de transmisie-recepţie codificată, de mărimea unei cărţi de buzunar care stârniseră recent încântarea CIA. Apăsarea unor taste de

pe FCT[19] crea un mesaj text pe care FCT-ul îl memora cu ajutorul unui dispozitiv numit cip. Când apăsai tasta Transmite, mesajul ajungea la un satelit, după care se ducea la sediul CIA şi Da Nang.

Metalul gemea şi se văicărea. Vântul se repezea prin uşile magaziei interioare pentru bombe care se mişcau odată cu aerul, sub rândurile de cilindri de mărimea unor sicrie aflate sub picioarele în continuă mişcare ale lui Zane.

Stomacul lui Zane ripostă când aparatul de zbor B-52 se zgudui brusc în momentul lansării încărcăturii explozive. Până ce poziţia avionului se stabiliza şi Zane apucă să se uite în jos, la cerul negru care plutea sub picioarele sale, bombele parcurseseră deja jumătatea distanţei până la ţintă, la şaisprezece kilometri distanţă faţă de poziţia actuală a avionului.

„Nici măcar n-o să le vedem explodând. Sau să le auzim bubuind. Ne daţi ori nu ne daţi”.

Uşile magaziei interioare pentru bombe se închiseră cu un zgomot sec.

Hârâitul staţiei de emisie-recepţie umplu din nou urechile lui Zane.

— Aici pilotul. Vă aduc la cunoştinţă că turbulenţele şi schimbările de vânt necesită modificarea parcursului. Vom avea o întârziere de douăzeci de minute.

„Să trecem bine şi de asta. Mereu se întâmplă câte ceva neprevăzut. Noroc că nu e vorba decât de nişte timp. *Mojo*”.

Se aprinseră luminiţele albastre.

Echipa lui Zane trecu de la respirarea aerului din avion la propriile rezervoare de oxigen.

Se aprinseră luminiţele galbene.

Membrii echipei îşi desfăcură centurile de siguranţă care-i fixau pe bancheta din magazia pentru bombe. Se îngrămădiră cât mai aproape unii de alţii, în şir, deasupra

19 Flash Code Transponders - dispozitive de transmisie-recepție codificată (n.tr.)

punctului de contact al uşilor magaziei de bombe.

Luminiţele roşii începură şi ele să pulseze.

Zane, Jodfrey şi cei patru soldaţi Hmong închiseră ochii.

Uşile magaziei de bombe se deschiseră. Şase oameni căzură din pântecele unui B-52 într-o singură bătaie de inimă de-a lui Zane: primul raid de bombardament/misiune HALO[20] de infiltrare pentru culegere de informaţii din istorie.

HALO: Salt de la altitudine mare cu deschiderea paraşutei la mică distanţă de sol.

Se aflau la 12.500 de metri altitudine şi pluteau ca vulturii. Zane şi membrii echipei sale zăriră fasciculele luminoase emise de căştile colegilor prin întuneric şi îşi mişcară corpurile astfel încât să ajungă aproape unii de ceilalţi. Se ghidară după ecranele detaşabile ale GPS-ului pentru a se apropia de zona de aterizare, plutind spre pământ, acoperind, pe orizontal, treizeci şi doi de kilometri în coborârea lor lungă, dinspre cerul înstelat, cu treizeci de minute întârziere din cauza vremii, astfel încât îşi deschiseră paraşutele în ceaţa de dinaintea zorilor.

Marea de smarald a coronamentului junglei lovi bocancii lui Zane. Frunzele, crengile, corzile îl loviră în timp ce se prăbuşea printre ele. Păsările începură să ţipe. Pânza paraşutei i se agăţă de crengile copacilor. Rămase balansându-se ca un yo-yo până ce, într-un final, ajunse să atârne cu bocancii în aer, la cincisprezece metri de solul pe care-l putea vedea printr-un strat gros de frunze.

„Atârnat! Atârn de un copac!”

Prin frunzele care-l ascundeau vederii, Zane zări solul şi pe un alt paraşutist care aterizase într-un luminiş şi îşi strângea paraşuta neagră.

Zane îşi dădu jos casca rotundă, smulse cele două glugi care îl protejaseră de o moarte prin îngheţare în timpul căderii libere, prin aerul nopţii, care atingea, la

---

20 High Altitude Low Opening Jump

altitudinea aceea – 40°C. În timp ce căldura umedă din coronamentul junglei deveni mai rece decât aburul din salopeta lui, sfâşie mănuşa dreaptă cu dinţii şi degetele. „Cald ca-n iad”.

Îşi linse buzele, pregătindu-se să-l cheme pe soldatul Hmong aflat jos.

O rafală de mitralieră sfâşie costumul negru al soldatului Hmong cu dâre roşii, iar acesta se prăbuşi.

O a doua mitralieră păcăni undeva departe, în jungla de sub picioarele lui Zane. Ţipete.

Zane atârna la cincisprezece metri deasupra solului. Se forţă să rămână nemişcat, să nu facă niciun zgomot. Se bălăngănea ca o pendulă. Tălpile bocancilor săi atingeau uşor dantelăria frunzelor.

O siluetă mărunţică, îmbrăcată în pijamale negre şi o pălărie conică de paie, ţărănească, se deplasă fără niciun sunet printre copaci, pentru a împunge corpul neînsufleţit al soldatului Hmong cu ţeava unei mitraliere.

„Nemişcat! îşi ordonă Zane. Stai absolut nemişcat!” Bocancii mângâiau stratul de frunze. Pârâiaşele de sudoare care-i străbăteau obrajii se supuneau legii gravitaţiei. Se prelingeau de pe el ca nişte picături kamikaze. Îl nimeriră pe mitraliorul îmbrăcat în pijama neagră.

Se auzi ţipătul unei maimuţe.

Pijama Neagră se răsuci, cercetând jungla cu mitraliera pregătită.

Orhideele sălbatice se deschideau pentru a mirosi zorii.

Un căpitan din NVA[21] i se alătură lui Pijama Neagră. Căpitanul NVA lătra ordine, iar Pijama Neagră îi dădu echipamentul luat de la soldatul Hmong.

Zane se legăna în coronamentul aflat deasupra acelui câmp de execuţie din junglă.

Trei soldaţi Hmong îşi făcură apariţia, împleticindu-se, în luminiş, cu mâinile împreunate la ceafă. Cinci soldaţi

21 North-Vietnamese Army - armata nord-vietnameză

din NVA şi doi luptători de gherilă stăteau cu armele aţintite către prizonieri şi lăsară echipamentul soldaţilor Hmong lângă cizmele Căpitanului.

Pijama Neagră îşi dădu jos pălăria conică.

„Gherila Pathet Lao[22], îşi spuse Zane, aflată în subordinea NVA”.

O femeie, îşi dădu el seama, văzând părul negru revărsându-i-se pe umeri.

Drăguţă, constată el.

„Cald, îngrozitor de cald în costumul acesta de zbor, atârnând de un copac…

Nu pot risca să-mi desfac fermoarul din faţă. Nu e un zgomot care să pară normal. Dacă s-a schimbat poziţia echipamentului, dacă e să cadă ceva înainte ca eu să pot scoate AK-47, să-l încarc şi să încep să trag, se vor uita în sus – *vor trage* în sus, chiar dacă nu mă văd bine prin frunze. Dar…”

Un şarpe alunecă pe o împletitură mătăsoasă de liane pentru a ateriza *pleosc!* pe capul lui Zane.

Nu ţipa!

Nu te mişca.

Nu clipi.

Nu respira, dar sudoarea îi curgea şiroaie, e cald, extrem de cald, în timp ce panglica târâtoare se descolăceşte pe capul lui Zane, lunecă pe faţa lui, iar firul acela de un metru se arcuieşte în faţa ochilor nemişcaţi ai lui Zane şi-l pironeşte cu privirea lui întunecată.

„Nu. Te mişca”.

Viperă. Poate *Zece – paşi,* numită aşa după numărul de mişcări pe care le poţi face după ce te muşcă. Poate că e o viperă de copac, pentru că îi place să atârne de crengile copacilor chiar la înălţimea aceasta, şi te muşcă *fix* de acolo, exact unde şarpele îl atinse pe Zane cu limba sa neagră.

Şarpele coborî în spirală de-a lungul maimuţei

22 Pathet Lao mișcare naționalist-comunistă din Laos (n.tr.)

ciudate care atârna de crengile copacilor. Îşi încolăci coada în jurul bocancului stâng al lui Zane în timp ce-şi întindea capul în ai ară, căutând…

Zane scutură din picior şi aruncă şarpele de pe el.

„*Mojo,* păstrează-ţi puterea”.

În luminişul de sub picioarele sale în balans, vietnamezii legau mâinile soldaţilor Hmong.

„Timp! Nu am timp! Nu pot să ajung la AK-47, dar am în tocul de umăr pistolul cu paisprezece gloanţe şi amortizor şi, la primul vietnamez căzut, soldaţii Hmong vor…”

Jodfrey năvăli în luminiş şi se prăbuşi, gol-goluţ, la picioarele încălţate în bocanci ale căpitanului.

Cei doisprezece soldaţi NVA care-l aruncaseră acolo izbucniră în râs.

Căpitanul îl lovi pe Jodfrey cu bocancul până ce acesta rămase în genunchi şi – în engleză urlă întrebarea care schimbă tot universul:

— De ce aţi întârziat?

Jodfrey îi spuse căpitanului:

— A trebuit s-o fut pe mă-ta.

Căpitanul îl plesni pe prizonierul dezbrăcat.

— Unde e celălalt? Celălalt american? urlă căpitanul către Jodfrey.

Care spuse:

— Ai cumva şi o soră?

Zane îngheţă văzând bocancul căpitanului pornind spre faţa lui Jodfrey.

„Schimbă planul. Acum nu mai e prioritar să scapi”.

Mâna lui Zane alunecă spre săculeţul din jurul gâtului în care se afla comunicatorul FET.

Jodfrey atinse bocancul căpitanului la jumătatea intervalului dintre ei, îl răsturnă, se aruncă deasupra lui şi ridică o piatră mare deasupra capului căpitanului, cu intenţia clară de a-i sfărâma craniul.

Domnişoara Pijama Neagră îl împuşcă pe americanul nesăbuit.

Atârnând în copac, Zane îl privi pe Jodfrey murind.

„Nu-mi mai pasă deloc acum, îşi spunea Zane în gând. Am mai rămas numai eu, atârnând într-un copac din iad. Soldaţii Hmong n-o să mai plece vii din luminişul acesta. Nu au nicio valoare pentru duşman”.

Încet, cu un efort supraomenesc, Zane apăsă pe tastele FET-ului pentru a compune un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt, şapte litere, în chestia aceea numită cip.

Căpitanul lătră nişte ordine şi îşi trimise patrula de vreo patruzeci de soldaţi într-o schemă de căutare largă, încercând să-l găsească pe americanul căzut din cer care lipsea.

Zane ajunsese la a şasea literă a primului său mesaj FET, când paraşuta i se rupse.

Nu se rupse cu zgomot prea mare. Nu fusese un zgomot lung. „Cald, oh, atât de cald. Mă coc în costumul de zbor”. Zane ştia că era doar o chestiune de timp până ce paraşuta avea să rupă de tot, iar el avea să se prăbuşească pe solul junglei. Termină a şaptea literă a mesajului şi apăsă pe Transmite.

— r-r-r-rupt…

„Uşurel! Nu te smuci. Încă douăsprezece litere. Două cuvinte”.

Miros de fum de ţigară. Zane îşi aruncă privirea în jos, în timp ce tasta cu o singură mână. Căpitanul fuma. Domnişoara Pijama Neagră îl privea plină de dispreţ.

„Litera a zecea gata. Litera a unsprezecea…”

— r-r-rupt…

„… gata. Apăs tasta Transmite…”

Paraşuta se rupse cu un zgomot puternic în timp ce Zane apăsă butonul Transmite. Se prăbuşi vertical până ce corzile paraşutei îl opriră şi îl balansară ca pe un pendul până ce se lovi de copac. Forţa de inerţie făcu FET-ul să zboare din palma udă de transpiraţie a lui Zane.

Simţea că-l doare fiecare centimetru pătrat din cauza impactului cu copacul. Ardea.

„Nu lua în seamă. Timp. Ai nevoie de timp. A ajuns

mesajul?”

Domnişoara Pijama Neagră trase cu mitraliera în încâlceala de corzi şi pânză din coronament, de deasupra capului lui Zane, până acestea Fură ciuruite, iar el căzu/alunecă ultimii şase metri care-l mai despărţeau de sol.

Dar îi mai rămăsese ceva *mojo*: vietnamezii îi tăiară toate hainele, eliberându-l de fierbinţeala aceea sufocantă. Îi turnară apă în cap. Îi dădură de băut. Strigară întrebări în direcţia lui. Îl pălmuiră. Îi dădură din nou să bea. Luminişul îi plutea în jurul ochilor, desluşindu-se. Erei soldaţi Hmong, cu mâinile legate la spate. Cel mai bătrân dintre ei îi adresă un zâmbet.

Căpitanul se aplecă, aproape de el şi spuse, în engleză:

— De ce te afli în jungla noastră?

Zane spuse:

— Sunt turist.

Soldaţii îl traseră brutal, forţându-l să stea în picioare. Înfipseră o lopată în pământ, lângă tălpile lui goale.

— Sapă o groapă adâncă pentru prietenii tăi, îi ordonă căpitanul.

„Am făcut-o deja”, spuse Zane în gând.

— Şi vei răspunde la o întrebare, spuse căpitanul în timp ce, gol, Zane scotea lopeţi de pământ din groapa în care stătea, astfel încât nivelul solului îi ajungea la genunchi şi avea o lungime aproximativ egală cu înălţimea lui. Vei rămâne în groapa asta pentru odihna veşnică?

„Da”, ştia el, dar nu spuse nimic.

Domnişoara Pijama Neagră, îmbrăcată în costum de gherilă, avea o faţă ovală şi buze ca aripile unui fluture. O femeie îl eliberase din copacul iadului pentru a-l băga în mormântul acesta. Zane îngheţă în timp ce ea îşi folosi ţeava mitralierei pentru a-i împinge penisul întâi în stânga, apoi în dreapta. Îşi retrase arma. Căscă.

— Sapă, spuse căpitanul.

Când groapa ajunsese să fie atât de adâncă încât Zane să fie cufundat până la şolduri în ea, vietnamezii târâră cadavrul lui Jodfrey spre el.

— Vrei să i te alături? întrebă căpitanul.

Apoi îşi puse pistolul la capul celui mai apropiat soldat Hmong şi stârni o bubuitură sângerie în jungla de smarald.

Din penisul virgin al lui Zane curgea un jet incontrolabil de urină.

— Ca să vezi cum stau lucrurile cu cei inutili, spuse căpitanul.

— Nu putem să negociem pentru vieţile lor? întrebă Zane.

„Trage de timp!”

Zane ştia că vietnamezul minţise când spusese „da”. Căpitanul întrebă de frecvenţele radio folosite de tabăra A a Forţelor Speciale. Adevărul era că Zane nu le ştia. Dacă ar fi ştiut, l-ar fi minţit. Îi spuse adevărul căpitanului. Care împuşcă încă un soldat Hmong.

— Acum trebuie să sapi în continuare.

Iar Zane se supuse.

— N-a mai rămas decât unul. Pe cine din Hue[23] bănuiesc oamenii voştri de la contraspionaj?

„Ştiu asta, nu pot să le spun, nu spun nimic, trag de timp…”

„Bang!”

— Şi n-ai mai rămas decât tu, spuse căpitanul, stând lângă grămada de cadavre.

„N-a mai rămas decât teatru acum, credea Zane în timp ce săpa. Zău, sunt prea valoros ca să mă omoare”.

Păsările îşi luară zborul în stol din copaci.

Pentru că ştia, Zane avu răgazul de o clipită pentru a se arunca pe burtă în mormânt.

Solul junglei fu lovit de pumnul lui Dumnezeu. Impactul îl lipi pe Zane de groapa săpată. Schijele de obuz

---

23 Capitala provinciei Thua Thien din Vietnam (n.tr.)

rupseră copacii, păsările, maimuţele, şerpii, oamenii şi stârni un uragan roşu-verzui de masă amorfă. Aruncă buşteni peste şanţ, un acoperiş care stăvili prăbuşirea unor resturi care i-ar fi jupuit pielea. Nu căzură decât şase bombe, o tranşă dintr-un raid planificat anterior, deviat pentru a răspunde celui de-al doilea mesaj al lui Zane, format din două cuvinte, dar erau bombe de cinci sute de kilograme, şi o tranşă era de ajuns pentru a răspunde rugăminţii lui Zane:

ARCLIGHT[24] AICI

Arclight: Termen specific războiului din Vietnam pentru un raid cu un B-52. Cerut de un soldat asupra zonei unde se află el şi semnalul aparatului său FET. O strategie extremă destinată să elimine avantajul inamicului – în cazul acesta, un avantaj care includea capturarea unor echipamente de spionaj strict secrete. În Vietnam, situaţiile în care un soldat se arunca pe o grenadă pentru a salva vieţile camarazilor săi sau chema un atac nimicitor asupra zonei unde se afla, ca o măsură extremă de sfidare a duşmanului, meritau acordarea Medaliei de Onoare a Congresului.

De data aceasta, medalia trebuia să rămână secretă din cauza primului mesaj transmis de Zane:

TRĂDAŢI

Cum altfel ar fi putut şti căpitanul că echipa de infiltrare *întârziase?*

La patru zile după Arclightul lui Zane, treizeci de mercenari din Shan[25] îşi croiau drum printr-o zonă devastată de junglă din Laos, de mărimea unui stadion de

---

24 Ardight - folosirea, în 1965, a avioanelor B-52 ca bombardiere americane în Guam. Prin analogie, Arc light, uneori Arclight, e numele de cod și terme- nul general pentru folosirea avioanelor B-52 ca platforme de susținere a operațiunilor la sol, cu ajutorul unui control radar în Războiul din Vietnam. (n.tr.)

25 Shan - diviziune administrativă a Uniunii Myanmar (Birmania) (n.tr.)

fotbal. Printre copacii rupţi plutea o ceaţă uşoară. Găsiră o orhidee albă, crescută dintr-o moviliţă de pânză nămolită. Acasă, în munţii din Birmania, cultivau mac. Dar prietenii lor americani le dădeau o servietă întreagă de verzişori dacă le aduceau o cutie de-o palmă despre care spuneau că mai transmitea încă semnal către satelit. Aşa că mercenarii luaseră aparatul de detectare pe care li-l dăduse bărbatul îmbrăcat cu o cămaşă Hawaiiană şi porniseră prin junglă. Găsiră transmiţătorul radio înţepenit între două pietre. Era plin de furnici. Se felicitară unii pe ceilalţi şi se întoarseră ca să pornească spre casă.

Cât p-aici să-l împuşte când ţâşnise gol dintr-un şanţ, ca un omuleţ de jucărie cu arc.

Şi ţipase în americană:

— Mojo!

Era plin de lipitori, ars de soare şi plin de băşici. Avea buzele crăpate şi abia dacă fusese în stare să soarbă din băltoacele cu apă plină de paraziţi. Dar cel mai şocant lucru la acest zombie care sărise din mormânt era că părul şi barba sa albiseră cu totul.

L-au tras afară din groapă. I-au turnat apă pe faţă şi în gură. Exploziile bombelor îi dereglaseră mecanismele interioare. Se bâlbâia. Când făcu un pas cu piciorul stâng, braţul drept îi ţâşni în sus ca o aripă ruptă.

Aşa că l-au atârnat de un par. Mercenarii aveau la ei mostre din recolta lor aducătoare de bani. Îi presărară rănile cu pudra lor albă pentru a-i stăvili păsărească prin eliminarea durerii. Zombie-ul atârnă de parul acela orizontal timp de cinci zile, cât dură drumul prin junglă. Bărbatul în cămaşă Hawaiiană le dădu mercenarilor o primă de 50.000 de dolari pentru el.

Opt ani mai târziu, în salonul de psihiatrie de la Spitalul Militar Bethesda (Maryland), căile neuronale zguduite de bombe, traume şi heroină ale lui Zane ajunseră să se recalibreze suficient demult încât, privind din scaunul său cu rotile cerul nopţii luminat de izbucnirile de stele roşii şi aurii ale artificiilor lansate peste Mallul

Washington cu ocazia Bicentenarului Statelor Unite, o asistentă l-a auzit murmurând un gând coerent:

— Drăguţ.

Doi ani mai târziu, putea merge şi vorbi, se putea hrăni şi spăla singur. Dar se zvârcolea în fiecare noapte, incapabil să doarmă. Până la împlinirea vârstei de 32 de ani, recăpătase suficientă voinţă pentru a refuza să-şi tundă părul alb ca zăpada, spunând:

— L-am câştigat.

Când Zane avea 33 de ani, iar preşedintele Jimmy Carter sistase vânzările de grâne ale SUA către Uniunea Sovietică deoarece aceştia din urmă invadaseră Afghanistanul şi fostul component al formaţiei Beatles, John Lennon, fusese omorât de un ţicnit obsedat de *De veghe în lanul de secară*[26], doctorii militari hotărâseră că era funcţional, dar distrus, sănătos fizic, dar o! atât de nebun. Plus că părul şi barba sa albe îi băgau în sperieţi pe membrii personalului şi pe ceilalţi pacienţi. Medicii îl legară pe o targă, ataşară o servietă din echipamentul trupelor paramilitare plină cu fişele sale medicale şi Medalia sa de Onoare, băgară targa într-un dric al armatei şi îl transportară pe Zane la o nouă unitate strict secretă din Maine.

Zane fu primul pacient din Salonul C. Îşi petrecea majoritatea nopţilor cuprins de coşmaruri groaznice. Făcea crize violente când se încălzea prea tare, iar temperatura ridicată îi amintea cum atârnase de un copac în iad. Dar purta povara tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră şi niciodată, nu, niciodată nu plânsese.

Ăăă, şi nu putea să facă sex.

Nu a putut profita când, la patruzeci de ani, o asistentă ieşită dintr-un divorţ urât îl tot atingea *nevinovat.*

Nu a putut acţiona pe baza sentimentelor pe care le avusese iniţial pentru Hailey, când aceasta apăruse la

---

26 Roman de J.D. Salinger (n.tr.)

RAVENS. Nu că ea l-ar fi lăsat… să acţioneze, dar dacă ar fi putut s-o facă, conştientă că era un act de caritate, ar fi făcut-o.

Nu putea nici măcar să se masturbeze.

Orice a încercat Zane sau psihiatrii… nu a dat niciun rezultat.

Russell pretindea că era *mojo-ul* nebunului.

Iar Zane spunea:

— Exact.

16

Accidentul de pe autostradă ne-a surprins la treizeci şi nouă de minute după manevra noastră în stil James Dean de evitare a filtrului rutier, de la podul peste râul Reiss.

Russell pilota jeepul furat. Hailey stătea lângă el. Zane şi Eric împărţeau bancheta din spate, iar eu stăteam ghemuit în portbagaj, cu prelata de zugrav strânsă în jurul corpului. Purtam maioul de schi, boxerii şi şosetele din bagajul personal. Aveam frisoane, chiar dacă stăteam în raza de acţiune a brizei calde izvorâte din sistemul de încălzire.

— Arăţi ca o ţigancă bătrână, îmbrobodit aşa, a spus Russell, când ochii săi îi întâlniră pe ai mei, în oglinda retrovizoare.

Şi-a mutat privirea către bancheta din spate, unde Zane şedea ca o statuie a lui Buddha, îmbrăcat numai într-o cămaşă de armată decolorată şi chiloţi uscaţi. Lui îi plăcea frigul. Râul îi încâlcise părul şi barba albe. Russell i-a spus:

— Arăţi ca un pervers.

— Uită-te la drum, a replicat Zane.

— Relaxează-te, a spus Russell. Suntem cum nu se poate mai bine.

Evitaserăm magistrala interstatală, pentru care se plătea o taxă, şi o porniserăm spre sud pe drumuri

lăturalnice, ca această autostradă pustie cu două benzi care trecea printre dealuri unduioase şi păduri răzleţe.

Russell s-a uitat la ceas.

— Poliţiştii de pe pod sunt cu treizeci şi şapte de minute în urma noastră. Au rămas acolo şi încearcă să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

O lumină galbenă pătrunse prin luneta jeepului nostru.

— Jos! a strigat Russell, iar eu m-am executat, ştiind că Zane şi (bineînţeles) Eric se ascundeau şi ei.

Lumina galbenă se apropia, din ce în ce mai intensă, până ce habitaclul jeepului ajunse să strălucească de o intensitate ireală.

— Drace! l-am auzit pe Russell urlând către zgomotul făcut de un autovehicul care venea în viteză către bara noastră din spate. Potoleşte-te, omule! încetineşte dracu'…

O rafală de vânt ne-a lovit jeepul. În urma impactului maşina noastră a fost deviată spre dreapta, apoi răsucită spre stânga de suflul iscat de goana camionului cu optsprezece roţi care trecuse ca o rachetă pe lângă noi. Mi s-a făcut rău de la stomac. Russell se lupta să menţină jeepul nostru cu traiectoria nesigură între liniile albe. Prin parbriz, vedeam remorca unduindu-se dintr-o parte în alta, ca un dragon înfuriat, în timp ce şoferul vira, după ce trecuse de noi, înapoi pe bandă, pe care o revendica drept numai a lui. Apoi stopurile i-au dispărut după un deal.

— Nu suntem singurii care avem nevoie de medicamente, a spus Zane.

Russell a accelerat.

— Să i-o trag! Nimeni nu scapă nepedepsit după ce aproape că ne-a omorât!

— Calmează-te! i-am zis eu. Nu ne putem permite alte necazuri!

Am pornit-o rapid peste deal…

— Atenţie! Hailey s-a proptit de bord, gata să reziste unui posibil impact.

Russell a călcat frâna.

Roţile jeepului nostru s-au blocat. Am derapat, clătinându-ne din nou, dar, din nou, Russell a menţinut maşina între liniile albe, iar jeepul…

S-a oprit din alunecare în mijlocul autostrăzii.

Farurile puternice aţinteau o strălucire ciudată, albăstruie peste imaginea aceea nocturnă. Resturile unei dubiţe de familie blocau drumul din faţa noastră. Dubiţa era răsturnată pe partea şoferului. De sub capota mutilată a dubiţei şuiera un jet de aburi şi, sub ochii noştri, un cauciuc s-a oprit din rotit.

— O, Doamne, a şoptit Hailey.

Eu şi Zane ne-am încălţat. Niciunul din noi nu a îndrăznit să-şi îmbrace pantalonii uzi leoarcă. Am ieşit cu toţii din maşină. Sub tălpi ne scrâşneau nenumărate ciobuleţe de sticlă.

— I-a răsturnat cu jetul de aer creat când a trecut, a şoptit Russell.

„Nu ne putem opri! Ucigaşii sunt pe urmele noastre!” mi-am zis eu.

— Trebuie să o facem, le-am zis.

Am alergat către maşina accidentată.

— Benzină! a strigat Hailey. Simt miros de benzină!

Sticla securizată a parbrizului se transformase într-un mozaic opac de aşchii.

Eric a urlat:

— S-a fisurat rezervorul!

Eu şi Russell ne-am căţărat pe partea de sus a maşinii. Geamul portierei din faţă dispăruse. Un airbag dezumflat umplea spaţiul gol al pasagerului.

O femeie zăcea moale pe locul şoferului care se transformase în partea de jos a dubiţei. Airbagul ieşit din volan stătea drapat în poala ei. Din nas îi curgea sânge. Gemea. Mâna dreaptă i-a tresărit, aşa că puteam exclude posibilitatea afectării coloanei vertebrale, dar braţul stâng era poziţionat într-un zigzag nefiresc.

Am tras de portiera dinspre locul pasagerului: nici nu s-a clintit. Eu şi Russell ne-am ridicat în picioare pe

portiera pasagerului, încercând să urnim uşa glisantă, din lateral: nici aceasta nu voia să cedeze.

— Caroseria e îndoită! a spus Russell. A pierdut controlul maşinii şi s-a răsturnat. S-a răsturnat şi s-a rostogolit până aici.

— Eu intru!

Russell m-a ajutat să mă strecor prin fereastra goală din partea pasagerului.

Eric a strigat:

— Da, Zane! Ia bucata aia de bară ca să se scurgă benzina! Hailey, tu ia bucăţile acelea de metal ca benzina să curgă în direcţia aceea!

Russell m-a coborât uşor în spaţiul răsturnat şi turtit din dreapta şoferului. Picioarele au atins uşor capul şoferiţei. Am simţit o suprafaţă tare sub tălpile pantofilor. M-am ghemuit, strecurându-mi capul mai jos de fereastra prin care intrasem, cu picioarele goale cuprinse de gâdilături iscate de miile de tăieturi mici, provocate de cioburile minuscule. Pe când mă strecuram mai jos pentru a ajunge la şoferiţa care gemea, strălucirea albastră răspândită de farurile jeepului nostru mi-a arătat:

Bebeluşul prins în scaunul de maşină din spatele mamei sale, reuşind totuşi să-şi ţină suzeta strâns între buze, cu ochii larg deschişi, aproape la fel de mari ca şi pumnişorii săi.

Fetiţa, să zicem de şase ani, mândră că era lăsată să meargă pe bancheta din spate, unde purta centura de siguranţă şi cea peste umeri care, din cauza legilor întortocheate ale copilăriei şi ale accidentelor rutiere, ajunsese să o strângă de gât.

— Cuţit! am strigat.

Chipul fetiţei, care se învineţea cu repeziciune în maşina aceea răsturnată îmi spunea că, şi în eventualitatea în care vreunul dintre noi ar fi avut un cuţit, nu aveam timpul necesar ca să-l iau şi să tai centura.

Am tras de centura de umeri pentru a-i slăbi strânsoarea: se blocase la lungimea aceea, ţinând-o strâns,

ca nu cumva să cadă de pe banchetă, atât de strâns încât nici nu o puteam prinde pentru a încerca să o mai slăbesc, atât de strâns încât avea să moară din cauza asfixiei treptate.

Asta dacă nu...

Dacă mă înşelam, cel puţin avea să moară rapid.

Ga un ucigaş, am tras cureaua şi mai strâns în jurul ei.

Ea s-a zbătut, a bolborosit, braţele ei…

Rolele de siguranţă au dezactivat siguranţa care blocase cureaua respectivă, şi, odată ce am tras în sens invers, aceasta s-a lărgit, exact aşa cum era proiectată să facă.

Fata a tras aer adânc în piept, şuierător. Mi-a căzut în braţe ca o păpuşă grea de cârpă, iar eu i-am dat-o pe fereastră lui Russell.

Brusc din staţia de emisie-recepţie a răsunat o voce:

— Sunt Janet de la Sistemul de Asistenţă mobilă fără fir. Senzorii noştri arată că airbagurile dumneavoastră s-au declanşat. E totul în regulă?

Întorcându-mi capul în jos şi spre dreapta, am reuşit să văd un bec roşu aprins, pe cutia încastrată în plafonul dubiţei, lângă oglinda retrovizoare.

— E cineva în vehicul?

— Hai odată! Mă luptam înnebunit cu mecanismul de siguranţă al scaunului bebeluşului.

Băieţelul dădea din mâini în timp ce eu încercam să-l scot de acolo şi nu scăpă suzeta nicio secundă.

— Alo? E totul în regulă?

Sistemul de prindere a scaunului bebeluşului s-a desfăcut cu un pocnet.

— Suntem avertizaţi că maşina dumneavoastră a fost implicată într-un accident. Dacă puteţi, vă rog să apăsaţi pe butonul de transmitere. Vă rog!

Hailey a strigat:

— Nu pot împiedica benzina să se prelingă sub maşină, spre motorul încins!

I-am dat lui Russell bebeluşul cu suzetă cu tot.

— Vă rog să vă păstraţi calmul. Sistemul de Poziţionare Globală cu care este dotată maşina dumneavoastră ne-a transmis coordonatele locului unde vă aflaţi. Poliţia statală e pe drum.

Russell a urlat:

— Trebuie să o tăiem de aici!

Hailey a ţipat:

— Benzina o să ajungă la motorul încins!

— Mai e cineva! am strigat eu.

Dar, indiferent de modul în care mă răsuceam ca un veritabil contorsionist în habitaclul strâmt, între scaun şi bord, nu reuşeam să ajung la mecanismul de prindere a centurii de siguranţă care-o ţinea prizonieră pe mamă.

— Am fost anunţată că echipajul de poliţie se află la aproximativ zece minute distanţă de dumneavoastră. Mai e puţin şi veţi fi în siguranţă.

Hailey a ţipat:

— Grăbeşte-te!

Expirând, am reuşit să-mi pun palmele pe scaunele maşinii şi să-mi împing fundul acoperit de chiloţi în parbrizul cu sticlă securizată, transformat acum într-un mozaic. O dată, de două ori, izbutind a treia oară să-l fac să se desprindă uşor din ramă, iar a patra oară să-l dăm la o parte, câştigând astfel spaţiu pentru a mă apleca, a o elibera pe mamă şi a o trage afară din dubiţă, pentru a o întinde alături de copii.

Fetiţa m-a privit fix şi m-a întrebat, cu un glas răguşit:

— Sunteţi îngeri?

— Nu.

Şi am rupt-o la fugă. Am lăsat familia întinsă pe marginea drumului. Russell a ocolit dubiţa şi a accelerat pe autostrada cufundată în întuneric.

O vâlvătaie portocalie a străfulgerat în oglinda retrovizoare.

Luminile roşii de girofaruri au început să pâlpâie la

orizont, dincolo de parbrizul nostru.

Russell a stins brusc farurile, în timp ce scotea jeepul de pe autostradă. Ne-am zgâlţâit pe terenul accidentat de parcă am fi fost nişte zaruri agitate într-un pahar, dar am reuşit să ne oprim printre copaci, fără să ne ciocnim sau să ne împotmolim.

Întunericul a fost sfâşiat de luminile roşii care se roteau pe plafoanele celor două maşini de poliţie care au trecut grăbite pe lângă locul unde ne aflam noi.

Russell a aşteptat până au ajuns să fie doar nişte puncte în depărtare, lângă luminile pâlpâitoare ale flăcărilor, apoi, cu farurile stinse a pornit cu atenţie înapoi spre autostradă. Ne-am îndepărtat folosindu-ne numai de lucirea lunii aproape pline, până ce girofarurile roşii şi flăcările au dispărut din oglinda retrovizoare; după care Russell a aprins farurile, iar jeepul nostru a gonit mugind înainte.

— Cel puţin ştim că nu au cum să mai fie prea mulţi poliţişti în faţa noastră, a spus Eric.

— Şi cum rămâne cu blestematul acela de camionagiu? a întrebat Russell.

Am scuturat din cap.

— Unii comit crime şi scapă nepedepsiţi.

— Nu-mi spune asta, a zis Hailey. Nu asta. Nu acum.

Am trecut pe lângă un pâlc de case construite lângă drum, prea mic pentru a forma un oraş. Nu am văzut pe nimeni prin ferestrele întunecate ale caselor şi ştiam că nici pe noi nu ne-a văzut nimeni.

— Fetiţa de acolo, mi-a spus Zane. Credea că eşti un înger. Credea că eşti deja mort.

Tot ce-am putut spune a fost:

— Copiii şi nebunii spun mereu cele mai trăsnite lucruri.

17

Să spunem că prima mea încercare de sinucidere a

fost un omagiu adus lui James Vincent Forrestal.

Forrestal cel de neuitat.

Dartmouth. Princeton. Expertul în acţiuni de pe Wall Street. Unul dintre băieţii deştepţi din Aripa de Vest a Casei Albe din timpul lui FDR[27]. Subsecretar al Marinei. A făcut istorie după al Doilea Război Mondial, fiind primul secretar al Apărării din America. Preşedintele Truman i-a conferit cea mai înaltă distincţie civilă, Medalia pentru Servicii Excepţionale, prinzându-i-o de reverul costumului său business.

Forrestal a înnebunit la datorie. A devenit paranoic în legătură cu intrigile „celorlalţi”. Sovieticii, care ne furaseră secretul de fabricare a bombei atomice şi puneau în pericol stilul de viaţă american. Personajele importante de la Pentagon, care continuau să zădărnicească planurile sale de a contracara Ameninţarea Roşie. „Sursele sus-puse din Congres” care şopteau mereu: „Pe Forrestal îl interesează mai mult petrolul şi arabii decât soarta evreilor şi a Israelului”.

În 1949, s-a internat în Spitalul Militar Bethesda – fabrica medicală care, câteva decenii mai târziu, avea să-l găzduiască pe Zane. La 2 a.m., într-o duminică de mai, Forrestal, îmbrăcat în pijama, s-a oprit din copiat de mână un fragment dintr-un poem de-al lui Sofocle în care era elogiată moartea, scriind numai „ciocâr” din „ciocârlie”, s-a strecurat în vârful picioarelor din camera sa cu geam securizat către o bucătărie nepăzită, a deschis oblonul ferestrei şi… a sărit afară, plonjând cale de treisprezece etaje în întunericul nemărginit.

America a botezat după el o clădire guvernamentală şi un avion de transport.

Nu toţi barosanii care au înnebunit sunt faimoşi. Puţini sunt aceia care ştiu numele oficialului guvernamental din administraţia Ford care a luat-o razna. Preşedintele Gerry Ford, căruia îi plăcea brânza cu

---

27 Franklin D. Roosevelt, președinte al SUA (n.tr.)

ketchup, a preluat puterea după ce, ah, atât de lucidul Dick Nixon fugise de lege din oraş, într-un elicopter al marinei. Un prinţ al cabinetului Ford a luat-o razna într-o după-amiază de vineri, pentru că un rechin din presă simţise mirosul sângelui vărsat de prinţ în timp ce adăpostea un prieten din gaşca implicată în scandalul Watergate. Pe când Zane stătea închis la Spitalul Militar Bethesda, iar la radiourile din maşini se auzea *Born To Run*[28] a lui Bruce Springsteen, prinţul din cabinet ajunsese în derivă către gardul de fier cu stâlpi negri ai Casei Albe, îi implorase pe paznicii Serviciului Secret să-l lase să iasă, pentru a scăpa de scandalul public. Demisia i-a fost acceptată.

Nicio clădire sau aeronavă n-a fost botezată după el.

Apoi, cu ceva ani înainte de prima mea tentativă de sinucidere, a apărut Vincent W. Foster.

20 iulie 1993. Vincent Foster mânca de prânz la biroul său de la Casa Albă. Avea în faţă un cheeseburger, cartofi prăjiţi, o Coca-Cola şi bomboane M&M. Le-a spus angajaţilor: „Mă întorc imediat”.

S-a urcat în maşină şi a condus până în Fort Marcy Park, aflat aproape, în Virginia, şi-a închis pagerul, s-a aşezat pe iarbă, lângă un tun din timpul Războiului Civil şi s-a împuşcat în cap.

Oficial (după o anchetă care a costat în jur de 30 de milioane de dolari), Foster s-a omorât din cauza depresiei determinate de eşecul său de a-şi proteja prietenii, pe preşedintele William Clinton şi pe viitorul senator, doamna Hillary Clinton, de rechinii din Washington, D.C. Unde, spunea Foster, „ruinarea oamenilor a devenit un sport”.

Nicio clădire sau aeronavă n-a fost botezată după el.

Teoriile conspiraţiei îl plasează drept un jucător-cheie în războaiele secrete pentru putere duse în America.

James *Vincent* Forrestal.

Vincent Foster.

---

28 *Născut pentru a fugi*

Numele meu este *Victor*.

Spuneţi-mi că aceşti trei *V* sunt o coincidenţă. Îmi plac cheeseburgerii şi Coca-Cola, nu Pepsi. Mănânc frecvent bomboane M&M. Scriu poezii. Am fost şi cu un jucător în războaiele secrete pentru America. Şi-mi fac griji în privinţa intrigilor pe care „ei" le ţes pentru a ne teroriza.

Stabilirea conexiunilor este o condiţie a sănătăţii mintale.

Prima mea sinucidere a avut loc într-o zi însorită la sediul CIA. Purtam un costum negru de bumbac făcut la comandă în Hong Kong. Aveam o cravată argintie cu dungi negre care-mi fusese dăruită de o fostă iubită. Nu Derya. Aveam o cămaşă albastră, ca uniforma de la Oxford.

Directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, şeful CIA care, în zilele acelea, de înaintea incidentului de la 11 septembrie, se ocupa de asemenea personal de republica rebelă, alcătuită din mai multe fiefuri, cunoscută sub numele de comunitatea de spionaj a Americii, tocmai îmi arătase medalia conferită. Spre deosebire de 1 român şi Forrestal, DCI[29]-ul nu mi-a prins medalia la rever. Spre deosebire de Zane, eu nu o puteam păstra, deşi, ca şi a lui, medalia mea trebuia să rămână un secret. Noi, cei doisprezece oameni aliaţi acolo, am dat mâna şi am zâmbit. Nimeni nu a făcut fotografii. Eram cu toţii spioni, la un nivel sau altul.

Şeful şefului meu m-a privit şi mi-a spus:

— Credem că ar trebui să-ţi iei liber o perioadă.

— Bine, am zis eu.

— Nu-ţi face griji, a spus şeful meu. O să te întorci.

Ca şi Vince Foster, am zis:

— Mă voi întoarce.

Nişte consilieri ne-au condus spre ieşirea din biroul DCI-ului, aliat la etajul şase.

Simţeam câte o pală de aer răcoros din afară în timp

29 DCI - Director of Central Intelligence directorul Agenției Centrale de Informații

ce stăteam în anticamera DCI-ului, iar şeful meu, şeful lui şi alţi granguri din Agenţie rămăseseră în urmă să profite de alte câteva clipe preţioase în compania omului care le decidea carierele. Am aruncat o privire către stânga.

Birourile goale ale secretarelor, aflate în anticameră, erau acoperite cu huse.

Nişte huse ca nişte giulgiuri.

Dinspre ferestrele uriaşe încastrate în peretele exterior veneau valuri de aer proaspăt – ferestre fără geamuri. Draperiile erau strânse bine. Cerul era perfect senin, de un albastru intens.

Fără niciun cuvânt, am pornit în viteză către peretele acela de cer. Am sărit pe un birou acoperit cu husă şi m-am avântat către întinderea de albastru, la şase etaje deasupra solului.

Am căzut patru metri. M-am izbit de schelăria motorizată care se ridica, aducând alte bucăţi de sticlă blindată, care să asigure izolarea fonică pentru ferestre. M-am lovit de platforma de lemn atât de tare, încât cei doi muncitori care ţineau noile geamuri le-au scăpat. Şase etaje mai jos, când a lovit pământul, sticla a ricoşat vizibil. Prăbuşirea mea l-a împins pe unul din muncitori peste balustrada platformei.

Năucit, fără suflare, l-am văzut căzând şi, instinctiv, l-am apucat de cămaşă.

Prăbuşirea lui m-a tras de pe platforma care se balansa nebuneşte şi am căzut împreună.

M-a prins.

Iar el, bineînţeles, purta un ham de siguranţă. Coarda lui de siguranţă s-a întins în timp ce picioarele i s-au încolăcit în jurul meu. Am fost aruncaţi în sus, apoi am căzut din nou, ca un yoyo lângă pereţii de sticlă ai CIA

Singurul gând care-mi pârjolea creierul a fost: „Prins”.

18

Pe măsură ce ne apropiam de Bath, am început să simţim că medicamentele îşi pierdeau din efect.

Zane era la volanul jeepului furat. La radio se auzea emisiunea *Bună dimineaţa, Mâine.* Prin sistemul de aer condiţionat veneau curenţi puternici de aer cald, îndreptaţi mai ales către scaunul din faţă unde mă cuibărisem eu, în pânza pe care o şterpelise Russell. Jacheta mea de zbor, aflată în portbagaj, umplea atmosfera habitaclului cu un miros de piele udă. Pantalonii mi-i pusesem pe bord, la uscat. Zane nu purta decât boxeri şi cămaşa lui kaki de armată, veche de câteva decenii. Setarea sistemului de încălzire la maximum era un pas riscant: „Să nu se încălzească prea tare Zane!”

Autostrada cobora către un pod lung de trei sferturi de kilometru care traversa valea în care râul Kennebec se varsă într-un golf. Când tata se întorsese din Coreea, Bath era unul dintre oraşele industriale ale Americii. Progresul i-a otrăvit această menire, deşi, în această dimineaţă de aprilie, golful era încă aglomerat de nave care soseau şi plecau. Dintre docuri se ridica un imens T fioros, o macara industrială uimitoare, înaltă cât un bloc de paisprezece etaje.

De braţul de oţel al macaralei atârnau cinci cadavre.

Cu frânghii în jurul gâturilor. Cu braţele bălăbănindu-se. Se legănau în înalt, deasupra apei, în lumina răcoroasă a dimineţii. Ochii cadavrului meu s-au deschis. Chipurile linşate ale lui Zane şi Eric, ale lui Russell şi Hailey şi-au deschis şi ele brusc pleoapele. Ne priveau trecând pe pod.

— Fiţi atenţi! a spus Zane, în timp ce învârtea butonul de volum al radioului.

…un dezastru rutier pentru oamenii din nord! În primul rând, e vorba de lucrările de degajare a drumului după un accident în care o mamă şi doi copii au fost scoşi din maşina avariată de un bun samaritean care apoi s-a făcut nevăzut. În plus, poliţia statală a blocat Route 703 în timp ce se derulează lucrările de recuperare a unei maşini

furate care s-a prăbuşit în râul Reiss azi-noapte. Nu avem informaţii privind pasagerii. Ştiri sportive…

Zane a învârtit din nou butonul, reducând volumul.

Poveste de acoperire, am zis, după care am continuat în gând: „Nu trebuie să le spun celorlalţi despre cadavrele spânzurate. Vor vedea ce vor vedea destul de curând”. Firma a reuşit să găsească o muşamalizare oarecare.

— Acoperire, a spus Russell. Dar, acum, Agenţia trebuie să o menţină. Povestea de acoperire a CIA va trebui să fie ca nişte perechi de ochelari de cal pentru toţi poliţiştii. Agenţia nu poate formula minciuni prea diferite de cele turnate oficialilor din afara CIA pentru că la nivelul poliţiei locale pot avea loc scurgeri de informaţii către presă.

— Dar nu şi pentru noi, a precizat Zane. Avem nevoie de mai multe informaţii. Sau, cel puţin, de cafea.

Jeepul a coborât pe o rampă lungă de ieşire, a prins verde la semafor, şi ne-a purtat printr-o zonă de depozite şi fabrici. Săgeata de pe un indicator ne arăta că CENTRUL se afla chiar înainte, aşa că, înţelept, Zane a virat la stânga.

Un poliţist pe o motocicletă stătea la pândă, blocând drumul din faţa noastră. Pe motocicleta sa Harley, parcată perpendicular pe marcajul de mijloc, se vedea o lumină albastră intermitentă. Copoiul purta o cască albă, o jachetă neagră de nailon strălucitor şi ochelari de soare cu lentile-oglindă în care se reflecta imaginea jeepului venind spre el.

— Ambuscadă! a strigat Russell.

— Ba nu! Zane a încetinit. Nu aici, nu acum, nu aşa. E prea la întâmplare.

Mâna înmănuşată în negru a poliţistului, probabil cea cu care trăgea, ne-a făcut semn să ne apropiem.

— Pune-ţi pantalonii, mi-a spus Zane, dar eu deja îmi trăgeam pantalonii umezi, lipicioşi peste picioarele goale şi zgâriate.

Mi-a dat pistolul.

Hailey ne-a aruncat pătura ei neagră pentru ca Zane să şi-o poată drapa peste picioarele goale.

Poliţistul de pe motocicletă ne-a făcut semn să ne apropiem şi mai mult.

„Nu o face! îi spuneam în gând poliţistului, încercând să-l controlez prin puterea voinţei. Nu mă obliga să o fac!”

Pe când jeepul nostru încetinea aproape de tot, Zane mi-a zis:

— Nu-i lăsa să vadă că suferi.

A apăsat pe frână până ce maşina s-a oprit. A deschis geamul de la portiera sa.

Poliţistul a venit legănându-se spre noi. Dinspre aparatul de emisie-recepţie pe care îl purta la brâu se auzeau hârâituri şi frânturi de voci.

Zane a zâmbit.

— Bună dimineaţa. Cum merge treaba, domnule poliţist?

Imaginile reflectate ale lui Eric, Hailey şi Russell au alunecat pe suprafaţa ochelarilor poliţistului. Mi-am văzut propriul chip de şobolan înecat în lentilele acelea. Dar, când au încetat să se mai mişte, s-au umplut de imaginea unui şofer cu părul şi barba albe, îmbrăcat cu o cămaşă veche de armată.

Poliţistul a indicat o staţie de autobuz, marcată cu roşu.

— Parcaţi acolo, domnule.

— Sigur.

Poliţistul a urmărit jeepul nostru pe când intra în spaţiul indicat şi a făcut semn unei alte maşini să-şi continue drumul.

Hailey a spus:

— Domnule?

— Uită-te la oamenii aceia de pe trotuar, a spus Russell. O dimineaţă obişnuită de miercuri, oameni de afaceri, comercianţi care se deplasează de colo-colo. Dar îi vezi pe ceilalţi care merg cu toţii grăbiţi în aceeaşi

direcţie? Bărbaţi, femei uite o doamnă care duce de mână doi copii care ar trebui să fie la şcoală. Tipul acela arc pantofii proaspăt lustruiţi.

— Parcă s-ar duce undeva anume, a spus Eric.

Zane se lupta să intre în pantalonii săi, încă umezi. Lui îi plăcea frigul.

Poliţistul a dirijat o camionetă de la Lucrări Publice, plină cu panouri-barieră albe, indicându-i să meargă mai departe. Şi-a întors ochelarii-oglindă către noi.

— Coborâţi din maşină, am zis eu. Trebuie să mergem unde suntem aşteptaţi.

— Nu-i bine, a spus Russell, pe când stăteam toţi cinci pe trotuar. În plină zi. În mijlocul oraşului. Pe stradă. Fără întăriri. Fără o cale de evacuare. Fără să ştim ce se întâmplă.

— Nimeni n-o să tragă asupra noastră, am zis eu. Am dat din cap în direcţia poliţistului. Sau, cel puţin, nu el.

Am intrat în fluxul de străini care se îndreptau către intersecţia pe care muncitorii de la primărie o blocaseră cu baricade albe. Ne-am oprit în mijlocul cetăţenilor tăcuţi care nu aveau cum să fie toţi agenţi secreţi.

— E o paradă, a spus Russell.

— Ba nu, a intervenit o bătrânică amabilă, cu părul grizonant, într-o haină uzată de postav.

Aveau amândoi dreptate.

Mai întâi a apărut garda de onoare. Bărbaţi de vârsta tatălui meu. Ba chiar şi mai în vârstă, dintre care doi împingeau scaunul cu rotile al unui camarad. Purtau sacouri albastre şi pălării dreptunghiulare, cu o împletitură aurie; unul îşi prinsese cu un ac mâneca stângă, goală. Mărşăluiau plini de curaj, nereuşind să se sincronizeze cu cei trei membri ai Gărzii Naţionale care duceau steagurile statului Mâine şi al Americii. În spatele acestei gărzi de onoare mergeau vreo doisprezece bărbaţi mai tineri şi trei femei care purtau un echipament militar amestecat – jachete, cămăşi ca a lui Zane, caschete, tot ce le mai rămăsese din uniforme şi li se mai potriveau ca

mărime. Apoi venea tatăl. Costumul lui albastru era şifonat. Rochia neagră a mamei atârna pe corpul ei ca pe un umeraş. Se ţineau de frâul unui cal negru care tropotea în spatele lor, trăgând căruţa, în care se alia sicriul acoperit cu steagul american, roşu-alb-albastru.

Ceea ce m-a uimit la strada aceea aglomerată era liniştea. O linişte întreruptă numai de vâjâitul molcom al vântului. De tropotitul copitelor unui cal. De scârţâitul roţilor căruţei.

Deşi poate că vorbea despre ceva mai mult decât despre spionaj, Zane ne-a spus în şoaptă:

— Să nu uităm niciodată că ceea ce facem noi contează.

— Trebuie să merite, a murmurat Hailey.

Tremurând, le-am zis:

— Trebuie să plecăm.

Jeepul ne-a dus într-o zonă cu parcuri de rulote, la marginea oraşului. Un magazin de cartier bătrânesc avea în fereastră un afiş pe care scria CAFEA. Am cumpărat ziare, pahare de plastic cu cafea caldă şi câteva cutii de gogoşi. Ne-am organizat picnicul de Comitet de Război în jeepul parcat lângă un cimitir de maşini, unde scheletele de vehicule erau stivuite ca nişte clătite.

— Nimic, a spus Zane după ce scrutase titlurile ziarelor. Nimic în ziarele din Bangor, Portland sau Bath, nimic în *Globe*-ul din Boston. Nimic despre noi. Niciun articol care să se numească „Psihiatru decedat în urma unui atac de cord”. Sau „Crime bizare la un motel din Maine”. După filtrul rutier, Firma a recăpătat controlul asupra situaţiei.

— Purtarea acelui poliţist nu sugera că ar exista un consemn pentru găsirea a cinci ciudaţi, a spus Russell.

— Ar putea fi decretat mai târziu, a fost de părere Hailey. Chiar dacă Agenţia i-a dus de nas pe copoi, vor alerta Securitatea Naţională, sau FBI-ul, sau orice altă organizaţie care se ocupă de situaţii ca a noastră.

— N-a mai existat niciodată o situaţie ca a noastră,

am zis eu.

Russell a ridicat din umeri.

— Drace, de când comisia însărcinată cu studierea incidentului de la 11 septembrie i-a prins că nu comunicau, pun pariu că Agenţia şi Biroul sunt şi mai circumspecte în a-şi împărtăşi informaţii, dar…

A închis gura brusc, cu zgomot. S-au înroşit cu toţii de jenă.

Nu i-am luat în seamă şi am zis:

— Suntem un secret pe care Agenţia vrea să-l păstreze numai pentru ea.

Zane a dat uluit din cap.

— Cine s-ar fi gândit că suntem atât de importanţi?

— Nu e vorba de noi, a spus Russell. Poate că e vorba despre păstrarea secretă a existenţei Castelului.

— Nu, a intervenit Hailey. Vor să păstreze strict secret faptul că au greşit, au pierdut controlul şi că din cauza aceasta au murit doi oameni.

— Plus că au lăsat cinci maniaci să scape de sub controlul lor şi să circule liberi prin ţară, a spus Russell. Şefii cred că e mai grav să fie găsiţi vinovaţi de o problemă decât de existenţa efectivă a problemei. Deci, a adăugat, asta înseamnă că noi suntem o problemă care trebuie ascunsă sau făcută să dispară, nu rezolvată.

— Dar, am zis eu, asta ne convine. Mie mi se pare că i-au imobilizat pe luptătorii din spatele birourilor de la FBI sau Securitatea Naţională cu ordine de neimplicare şi pe poliţişti cu minciuni plauzibile care, dacă ajung la urechile presei, nu vor avea efecte secundare neplăcute. Dacă suntem încă un secret, atunci şi adevăraţii noştri urmăritori se ascund şi ei. Ceea ce înseamnă că trebuie să respecte nişte limite.

— Probabil că au şi pus hărţi pe pereţi, a spus Zane. Cu posibile trasee şi estimări în timp.

— Deci noi trebuie să le zădărnicim strategiile, am zis eu. Ei ştiu că noi fugim spre sud. Aşa că haideţi să ocolim. Sunt vai de capul meu, tremur de pe urma căzăturii în râu

şi am tăieturi de la accidentul de pe autostradă. Trebuie să dormim cu toţii. Plus că… Ce-ar fi dacă am face un ocol de recunoaştere strategică?

— Şase zile, a spus Hailey. Nu avem decât şase zile.

— Dacă nu ne folosim inteligent timpul, nici nu contează cât mai avem, am zis eu.

— La ce te referi când spui „ocol”? a întrebat Russell.

— Şi ce *recunoaştere?* a vrut să ştie Zane.

Aşa că le-am spus *unde.* Şi *de ce.*

Am găsit un spital unde n-aveam *nicio şansă* de a intra în depozitul de medicamente, dar avea o parcare pe mai multe niveluri. Am luat un tichet de la aparat, bariera s-a ridicat, iar noi am pătruns pe un etaj nepăzit. Eric şi Russell au furat o Toyota cu patru uşi. Zane a schimbat numerele de înmatriculare ale noii maşini cu cele ale unui Mercedes. Când am ieşit, tot ce au văzut paznicii plictisiţi au fost cei doi dolari – preţul care a apărut pe ecranul aparatului.

Hailey arbora un aer stânjenit în timp ce stătea lângă Russell, la motelul aflat la cincisprezece kilometri de oraş. Russell s-a aplecat *relaxat* către funcţionarul de la recepţie şi a cerut *relaxat* două camere alăturate:

— Şi să nu fie la acelaşi etaj cu restul camerelor pentru participanţii la Simpozionul MWA.

Funcţionarul nu ştia nimic de niciun simpozion. S-a uitat la Russell, după care la Hailey. A luat cartea de credit a doctorului F. Şi, *relaxat,* a fost de acord ca, din moment ce Russell plătea cu bani gheaţă pentru ambele camere „din cauza problemelor cu contul de cheltuieli” să înregistreze cartea de credit ca garanţie, fără a scoate vreun ban de pe ea. Hailey şi Russell şi-au luat cheile de la camere şi au urcat la etajul trei cu liftul. Russell a coborât, a parcat Toyota aurie în spate şi a urcat din nou la el în cameră.

Eu, Zane şi Eric ne-am strecurat prin intrarea laterală, am urcat pe scări până la etajul trei şi am aşteptat până ce am văzut căruţul femeii de serviciu stând singur

pe hol. Am ajuns numaidecât în cele două camere alăturate cu patru paturi. Mai erau opt ore până la lăsarea întunericului.

— Tu eşti rănitul, mi-a spus Zane, după care le-a repartizat celorlalţi turele de stat de pază şi m-a trimis la culcare.

Mă uitam fix pe fereastra camerei de motel, la vârfurile copacilor. Era aproape ca şi cum aş fi fost tot în camera mea de la Castel, aşteptând ca lacrima singuratică a zilei să mi se scurgă pe obraz.

Numai că aici nu eram singur.

Dincolo de geamul acela aştepta trupul imens şi feroce al macaralei.

Cu cadavrele noastre atârnate de el.

19

Scârţâitul lamelor unei foarfeci m-a trezit înainte de a mă lăsa prins de coşmarurile mele obişnuite.

Camera mea de motel era cufundată în întuneric. Pe sub uşa închisă de la baie pătrundea o dungă de lumină. Patul de lângă mine era gol. Hailey stătea de pază la fereastră, supraveghind parcarea şi autostrada. Când m-am trezit, s-a răsucit spre mine şi a spus:

— Nimic.

Apoi s-a întors să supravegheze noaptea. Aruncând o privire către camera alăturată, despărţită printr-o uşă de a mea, am zărit un pat gol, în timp ce din celălalt se vedeau două picioare de bărbat: Russell.

Ţac!

Zane stătea gol pe toaletă, cu şalele acoperite de un prosop alb. Deşi trecuse demult de 50 de ani, Zane avea un trup de atlet. Ridurile îi erau întinse de antrenamentele noastre zilnice de *gung fu,* plus că ridica greutăţi, ca vieţaşii din închisoare. În loc de tatuaje, avea cicatrice.

Iar când am deschis uşa de la baie, nu mai avea plete lungi şi albe, şi nici barbă de Iisus.

Eric avea în mână o foarfecă şi stătea în spatele lui Zane, care zicea:

— Am luat-o dintr-o trusă de cusut pe care am găsit-o în jeep. Cum arăt?

— Adevărat, mi-a ieşit din gură. Ca un vultur cu capul acoperit de pene albe.

— Aş putea să-l rad pe tot.

— Nu, am zis eu. O căpăţână cheală rămâne în memorie la fel demult ca un Iisus cu coamă albă.

— O să aruncăm tot părul în WC şi o să tragem apa. Hailey şi Eric sunt gata. Poţi să faci duş după mine.

În spatele meu, Russell şi-a făcut apariţia în cadrul uşii. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei în oglinda de deasupra chiuvetei. Şi s-au oprit asupra armei. A spus:

— E timpul.

20

După şapte ore de când părăsisem motelul din Maine, orizontul nocturn al oraşului New York ni se oferea prin geamul parbrizului. Tijele negre ale zgârie-norilor, punctate de ferestrele luminate, se înălţau maiestuoase pe cerul indigo al nopţii, dar, când am intrat în oraş ce ne-a sărit în ochi au fost cei doi stâlpi de cer gol de deasupra Central Park.

Ocolul nostru strategic către NYC prevedea să ne facem munca de recunoaştere înainte ca medicamentele să nu mai aibă niciun efect asupra noastră şi înainte ca străzile să fie cotropite de haosul traficului de dimineaţă, dar, în momentul respectiv, aveam nevoie să coborâm din maşină, să ne întindem şi să respirăm aer curat.

Am parcat Toyota pe o stradă aflată la nord de Central Park, în timp ce zorii învăluiau Manhattanul într-o lumină magică, trandafirie. Trotuarele pe care mergeam erau realmente pustii. Ne-am răsfirat, astfel încât niciun privitor întâmplător nu a văzut „un grup”. Plimbându-mă cu Russell pe o parte a unui bulevard, cu Zane şi Eric la o

jumătate de cvartal în urma noastră, mi-am aruncat privirea, peste drum de strada pustie, la Hailey.

Aceasta plutea în razele soarelui pe lângă un perete de vitrine în care manechine frumos îmbrăcate pozau în ipostaze idilice. S-a oprit în faţa unei diorame care înfăţişa o scenă în centrul căreia se afla o mamă cu doi copii perfecţi. Hailey şi-a dus mâinile la inimă. Palma ei zveltă s-a întins spre ei, dar nu a putut atinge altceva decât geamul.

Hailey a tresărit. Şi-a îndepărtat rapid mâna de fereastră. Traversă strada către noi, cu faţa luminată de un zâmbet.

— Am un plan! ne-a declarat ea.

21

În iunie 1998, planul CIA *nu* prevedea, în mod sigur, ca Hailey să călătorească la clasa I spre Paris, lângă un bărbat de culoare masiv, care sforăia, pe nume Christophe, îmbrăcat într-un costum Armani, ministru-adjunct la Ministerul Energiei din Nigeria.

Hailey era agent subordonat la una dintre echipele CIA din Paris, având în vizor urmărirea traficului de arme nucleare, sub acoperirea apartenenţei la o reţea de comerţ la negru. Echipa îşi dovedise buna-credinţă prin racolarea lui Christophe, oferindu-i mită, astfel încât acesta să acorde certificate de folosire din partea statului nigerian, pentru a facilita un transport de arme către un alt agent CIA. Îl atrăseseră pe Christophe prin intermediul unui comision din deturnarea a 100.000 de barili de petrol din caravana clandestină de camioane care trecea zilnic peste graniţă din Irakul aflat sub embargou impus de SUA şi de Naţiunile Unite către Turcia. Acest plan a avut ca rezultat asigurarea de acte pentru petrolul intrat ilegal în ţară, care era transformat în benzină nigeriană şi ajungea la pompele benzinăriilor aflate de-a lungul autostrăzilor americane. Pentru a unge această afacere murdară, CIA

lucra cu Milli Istihbarat Teskilati[30], omologii lor turci care – pe vremea mea – i-au ajutat pe cei de la Agenţie să-i facă profilul psihologic lui Derya.

Comerţul cu arme şi petrol erau acoperirea necesară pentru a introduce echipa lui Hailey într-un sistem de troc heroină-pentru-plutoniu pe care-l pusese la punct Christophe cu nişte infractori ruşi care erau mai precauţi decât el în ceea ce privea interceptarea electronică. Christophe avea nevoie de fonduri pentru investiţii şi de o echipă în Europa pentru transportul obiectelor sensibile, voluminoase: noii săi colegi s-au lăsat convinşi să participe la această mare afacere.

Dar apendicele conducătorului echipei CIA a explodat la Paris, cu două zile înainte de zborul programat către Lagos cu Christophe, pentru a se asigura că nigerianul nu avea să fugă cu banii daţi de americani. Ceilalţi doi agenţi experimentaţi din echipă erau reţinuţi la Praga, unde stabileau legăturile necesare unor viitoare operaţiuni. Americanii ştiau că Christophe s-ar speria dacă ar introduce în joc un străin chiar atunci, atât de aproape de final. Hailey era singurul chip pe care-l cunoştea Christophe.

„Acesta e motivul pentru care ai intrat în Agenţie, îşi spunea Hailey în timp ce avionul de pasageri zumzăia pe cerul întunecat. Pentru a învinge în numele unei cauze nobile. Controlează-te. Du misiunea la capăt. Opreşte traficul de heroină, scoate armele nucleare cu plutoniu de pe piaţă. E o misiune justă, merită efortul şi totul depinde de tine”.

Când avionul ateriză în Lagos, Hailey era teribil de obosită din cauza diferenţei de fus orar. Christophe o conduse prin învălmăşeala viu luminată din aeroport. Chiar şi cu paşaportul lui diplomatic şi cu legitimaţia guvernamentală, trebuise să-l mituiască pe inspectorul vamal.

---

30 Organizația Națională de Informații a Turciei

La ieşire fură întâmpinaţi de un nigerian cu faţă de broască.

— Ea cine e? îl întrebă el pe Christophe.

— Nu eşti în măsură să pui întrebări, spuse Christophe. Ken, ea este Hailey.

Ken le înghesui bagajele în portbagajul unui Ford albastru. Christophe urcă pe locul din faţă, iar Ken se strecură în spatele volanului. După un moment de ezitare, Hailey urcă pe bancheta din spate.

Lagos îi înghiţi ca un muşuroi uriaş, încadrându-i în traficul său greoi.

— Trebuie să vezi ceva, îi spuse Ken şefului său.

Lagosul înghesuia în limitele sale unsprezece milioane de locuitori. Aerul plin de umiditate mirosea a gaze de eşapament şi a gunoaie în putrefacţie. Copiii întindeau mâna şi incantau: „Binecuvântat fie Dumnezeu!”

Vânzătorii stradali ofereau capace de radiator, sticle cu apă, roşii, casete video cu filme abia lansate la New York, hârtie igienică, tricouri cu portrete ale lui Elvis şi vedete NBA. Adolescenţii învârteau şobolani morţi ţinându-i de cozi ca dovadă că vindeau cea mai bună otravă. O ceată de oameni aflaţi pe trotuar fixau Fordul în trecere cu ochii plini de furie.

— Noi îi numim *băieţi de cartier,* îi spuse Christophe lui Hailey.

— *Tan daba,* mormăi Ken. Fiii răului. Fără slujbe. Fără planuri pentru viitor. Fără relaţii.

— Dar sunt utili uneori, spuse şeful.

Opriră la semafor. Maşinile din jurul Fordului îşi opriră motoarele.

— Fac economie de benzină, spuse Christophe.

— Dar Nigeria e unul dintre cei mai mari producători de petrol din lume! exclamă Hailey.

— Nu şi pentru ei, îi explică Christophe, cu o mişcare din cap în direcţia oamenilor de afară.

Pasul smucit al unui bărbat cu pielea de abanos, într-o cămaşă albă cu mânecă scurtă aflat de cealaltă parte a

străzii îi atrase atenţia lui Hailey. „De ce îi imită ceilalţi pietoni mersul ciudat în timp ce se deplasează sub flăcările soarelui?” Hailey clipi. Îşi dădu seama că mulţimea păşea peste un om întins pe trotuar. Pe lângă gura deschisă a bărbatului nemişcat bâzâiau mai multe muşte.

— Acolo! strigă Hailey. Bărbatul acela întins la pământ. *E mort!*

Christophe se uită în direcţia respectivă. Căscă.

Douăzeci de minute şi un kilometru şi jumătate mai târziu.

Christophe aruncă o privire prin parbriz şi îi spuse lui Hailey:

— Ţine-ţi paşaportul american în aşa fel încât să poată fi văzut. Orice s-ar întâmpla, să nu scoţi niciun cuvânt. Şi să te mişti foarte, foarte încet, ţinându-ţi mâinile mereu la vedere.

Trei jeepuri parcate blocau drumul. Mai mulţi bărbaţi cu ochelari cu lentile-oglindă, pistoale AK-47 şi diverse elemente de uniformă militară se plimbau de la o maşină la alta.

— Poliţia Mobilă, spuse Christophe.

— *Omoară-şi-Pleacă.* Ken scuipă pe podeaua maşinii.

Un trio de *Omoară-şi-Plea*că cu ochelari-oglindă îşi îndreptară rapid pistoalele AK-47 spre Fordul albastru. În loc să le ofere mită, Ken le arătă rapid poza de pe actul de identitate şi le spuse:

— Serviciul de Securitate a Statului.

Pe când maşinile care blocau drumul se micşorau din ce în ce mai tare în oglinzile retrovizoare, Christophe îi zâmbi americancei:

— Bine ai venit în Ţara Zilei de Mâine.

Ken parcă vizavi de o clădire modernă de birouri unde un nigerian îmbrăcat într-o cămaşă albă dirija cincizeci de oameni care se adunaseră sub sigla unei companii petroliere multinaţionale. De la un casetofon portabil aflat lângă organizator se auzea vocea puternică a

unui bărbat care cânta într-o engleză de tip reggae-pidgin[31] pe care Hailey nu o putea înţelege. Manifestanţii purtau diverse pancarte: „Vrem salarii corecte!”, „Poluarea ne otrăveşte copiii!”, „Dreptate pentru toţi!”

Christophe spuse:

— Uită-te la Bobo cu rahatul lui. Se crede vedetă rock.

Hailey întrebă:

— Ce muzică e aia?

— Prostească! replică tăios Christophe. Muzică prostească de la prostul de Fela Kuti. Dacă era aşa deştept, de ce a murit de boala oamenilor albi? De boala poponarilor? Era o târla care se împreună cu maimuţele. Generalul Abacha a avut dreptate să-i interzică mizeriile prosteşti.

— Fela e mort, spuse Ken. Dar Bobo… Mulţi dintre prietenii noştri îşi pun întrebări în legătură cu Bobo. În legătură cu măsurile pe care le va lua Ministrul Energiei în privinţa plângerilor făcute de el la Naţiunile Unite.

— Cui îi pasă de Naţiunile Unite? spuse Christophe, în timp ce se îndepărtau.

Acasă, Christophe beneficia de cel mai mare lux: spaţiul. Trei niveluri şi o curte cu o alee la intrare. Christophe o conduse pe Hailey înăuntru unde, sub ventilatorul în perpetuă mişcare suspendat de tavan se afla o femeie care purta o rochie dintr-un material roşu cu portocaliu.

— Aceasta este Janna, spuse Christophe în timp ce trecea pe lângă femeia îmbrăcată în rochia viu colorată. Ea va avea grijă de tine.

Janna o fixa cu privirea pe Hailey.

— Poftim, spuse Christophe, oferindu-i lui Hailey o sticlă cu apă.

Hailey bău apa şi îl urmă pe Christophe în camera de zi, în timp ce el îi răspundea evaziv la întrebările legate de

31 Pidgin - dialect format prin amestecarea limbii autohtone cu engleza (n.tr.)

programul de livrare, planuri de rezervă şi…

Clipi

Hailey mai clipi o dată. *Durere de cap, ceaţă.*

Era întinsă pe spate, privind fix ventilatorul care se învârtea sub tavan. Clipi din nou şi îşi dădu seama că stătea, plină de transpiraţie, pe un pat.

„… amintesc, nu pot să-mi amintesc…

Sunt goală. CIA. Christophe, Lagos, sunt… goală".

Simţea durere *acolo jos.* Şi-şi dădu seama.

Christophe pătrunse în camera inundată de lumina soarelui. Purta o cămaşă africană, pantaloni largi, mocasini italieneşti şi luă un teanc de bancnote de pe dulap. Observă că deschisese ochii.

— Era şi timpul să te trezeşti.

— Ce…? M-ai…?

— Femeie, poporul tău te-a trimis cu mine. Nu a fost vorba numai de apendicele bărbatului aceluia. Ştiu ce voiai, au menţionat-o în înţelegere, pentru ca să avem toţi încredere unii în alţii. Dar când m-ai tot refuzat, schimbând subiectul, mi-am dat seama că aveai să prelungeşti negocierile la nesfârşit. Cine are timp de aşa ceva? Fii recunoscătoare că am trecut de asta.

Hailey sări din pat şi ajunse la toaletă înainte să înceapă să vomite.

Icni până la epuizare, după care se ghemui pe plăcile de gresie din baie, cu mâinile în jurul vasului de toaletă din porţelan, în timp ce apa se învârtea sub ochii ei.

Din cadrul uşii, Christophe spuse:

— Să ai grijă să bei apă multă.

— Ce…? Ce ai…?

— În America, i se spune drogul violului[32]. Nu e la fel de profitabil ca heroina.

Îi aruncă un prosop de mâini. Ea îl prinse fără să gândească.

— Nu face pe timida şi nu fi proastă. Afacerea a fost

32 Rufis Rohypnol

pecetluită. Nu poţi refuza să mănânci, să bei sau orice altceva… Nu eşti decât o femeie slabă. Relaxează-te. Îţi place.

— Protecţie, şopti ea. Ai folosit…?

— Am încredere în tine. O mângâie cu palma lui de culoarea abanosului peste pielea de diferite nuanţe de pe spatele ei, iar ea aproape că vomită din nou. Nu ne facem griji în privinţa murdăriei aduse de poponari.

O lăsă singură toată ziua.

Ea avea un telefon mobil. Numere de urgenţă. Era suficient un telefon şi salvatorii aveau să vină.

Dar toată misiunea ar fi fost distrusă.

Lui Christophe n-avea să i se întâmple nimic, cu excepţia faptului că a doua oară avea să fie mai greu de prins.

Şi heroina avea să ajungă pe străzile din America.

Plutoniul…

Merită. Fă în aşa fel încât să merite.

Rămase sub duş până ce apa rece îi amorţi tot trupul. Trimise un e-mail „la ţintă” către „asociaţii din reţeaua ei” care nu avea cum să-l alarmeze pe Christophe dacă acesta i-ar fi căutat prin laptop. Găsi mâncare, se forţă să mănânce şi să bea apă îmbuteliată.

Dădu peste Janna în curte, fumând o ţigară cu marijuana şi ascultând muzică de pe un CD.

După modul în care o privea Janna, Hailey îşi dădu seama că ştia – şi că nu-i păsa.

„Fă-o să-i pese, îşi spuse Hailey. Creează o legătură afectivă”.

— E Fela Kuti, nu-i aşa? o întrebă Hailey. Ce cântă?

Janna răspunse:

— *Profesorule, nu mă învăţa lucruri absurde.*

— De când lucrezi pentru Christophe?

— S-a căsătorit cu mine acum zece ani. Janna ridică din umeri. Familia mea era săracă. Cunoştea oamenii potriviţi de la o companie străină de petrol. Soţia africană o fixă cu privirea pe noua femeie de culoare. Spuse: Ce

aveai?

Trecură două ore şi, cu ele, căldura zilei. Din dormitor, îl vedea pe Ken, stând pe aleea luminată de soare, discutând cu un *Ucide-şi-Pleacă* şi doi *băieţi de cartier.*

Cu mult după lăsarea întunericului, Christophe veni acasă, puţind a scotch.

„Merită”, îşi repeta ea întruna, transformând cuvântul într-o mantra care revenea în acelaşi ritm cu paletele ventilatorului de sub tavanul dormitorului. „Merită. Merită”.

Dimineaţa aduse un ziar cu o fotografie a cadavrului lui Bobo, hăcuit cu macetele. Poliţia Mobilă declarase că fusese ucis de nişte tâlhari.

Apusul aduse în casă patru bărbaţi care nu-şi scoaseră ochelarii cu lentile negre. Vizitatorii lăsară cinci pungi de plastic cu heroină care arătau ca nişte pachete de cafea boabe.

După ce aceştia plecară, Christophe îi spuse:

— Trimite-le un e-mail oamenilor tăi. Poimâine plecăm la Praga. Spune-le că trebuie să fie pregătiţi să transporte plutoniul. O să-i anunţ eu pe ruşi. Zâmbi. Şi mai avem două nopţi.

„Merită, îşi spuse ea. Merită”.

Ventilatorul atârnat de tavan se învârtea în continuare.

Înainte de zori, telefonul sună în întuneric.

Christophe tresări, treaz – Hailey nu era sigură că dormise vreun minut. Bărbatul de culoare, gol şi chel, se strecură dintre aşternuturi pentru a răspunde la telefon. Dincolo de fereastra deschisă, focurile aprinse în butoaie la fiecare baraj rutier pâlpâiau ca nişte lumânări.

— Nu! urlă Christophe în telefon. Asta schimbă tot! A fost otravă? întrebă el. Dar fata?... *Două!* Nici nu mă mir că a murit!... Evident! O să-mi spui tot, aşa cum o să-ţi spun şi eu! Imediat. Cu o mişcare grăbită, aprinse veioza de lângă pat. Să ţii minte mereu data de seara trecută,

adăugă Christophe în timp ce închidea telefonul.

— 8 iunie 1998, spuse Hailey. În ziua aceea, atât nebunul Unabomber[33], cât şi teroriştii de extremă dreaptă care detonaseră o bombă într-o clădire din Oklahoma City mărşăluiseră prin tribunalele Americii.

— Exact! spuse Christophe. Aseară. Azi. Acum se schimbă lumea.

„Nu! voia să ţipe Hailey. Trebuia să fie mâine!”

Dar nu spuse decât atât:

— De ce?

— Conducătorul suprem al Nigeriei, generalul Sani Abacha a organizat aseară obişnuita sa petrecere privată – de data aceasta cu două prostituate indiene. Abacha crapă! Infarct! Dar toată lumea ştie că a fost din cauza medicamentelor.

— Ce medicamente?

— Viagra! Dacă anumiţi oameni îşi dau seama că eu am fost…! I-am dat zece pastile de Viagra într-o cutie de argint de la Tiffany’s. Prostul! Bătrân idiot! Probabil că a luat câte o pastilă pentru fiecare prostituată, după care a mai luat una, ca să fie sigur! Uite ce mi-a făcut! Era protectorul meu. Hienele vor începe numaidecât să-mi dea târcoale. Îl vor mânca, tot ce are, iar dacă se face vreo legătură între cadavrul lui şi numele meu, sau dacă se dă vina pe mine pentru moartea lui…

— Nu contează că a murit Abacha. Tot ce trebuie să facem e să ne urcăm în avionul către Praga, să transportăm heroina în bagajul tău protejat de imunitatea diplomatică şi să luăm legătura cu ruşii şi cu oamenii mei.

Când aveau să aterizeze la Praga, un grup de operaţii

---

33 Unabomber - numele de cod dat de FBI lui Teodor Kaczynski, teroristul care a fabricat 16 bombe pe care le-a plasat în locuri publice sau le-a trimis, în colete poștale, spre felurite destinații din SUA: universități, aeroporturi, magazine de comercializat computere sau firme de relații publice. Vreme de 19 ani (1978 - 1997) a fost cel mai căutat terorist din SUA și a fost prins de autorități fiind denunțat de propriul frate. (n.tr.)

speciale al CIA avea să urmărească prin internet semnalul transmis de unitatea de poziţionare globală din laptopul şi telefonul ei mobil. În plus, echipa ei avea să fie prezentă în locul unde avea să se facă schimbul. O forţă de atac SOG avea să intervină. Să ia heroina şi plutoniul. Agenţia avea să încheie o înţelegere cu cehii să-i transforme pe Christophe şi pe ruşi în cadavre, condamnaţi sau agenţi cooptaţi, legaţi pentru eternitate de băieţii buni. Apoi, ştia Hailey, *apoi* totul avea să fie bine.

Când începu să se crape de ziuă, îi spuse lui Christophe:

— Trebuie să ne respectăm planul.

— Trebuie să rămân în viaţă.

Se îmbrăcă, se urcă în maşină şi plecă.

Căldura dimineţii transformă casa într-un cuptor.

Se făcu amiază.

Trecu.

Lumina bogată, aurie, a după-amiezii scălda camera de zi de la primul etaj. Hailey era încălţată cu tenişi şi avea asupra ei bani gheaţă şi paşaportul. Stătea pe canapea cu laptopul, telefonul mobil şi cu un cuţit ascuns în elasticul de la pantalonii sport.

Afară se auzi o portieră trântită. Hailey sări în picioare. Pe trepte se auzi tropot de paşi.

Christophe năvăli în cameră, cu cămaşa udă de transpiraţie. Se clătină spre un dulap încuiat. Mâinile îi tremurau în timp ce descuie uşa, băgă mâna înăuntru…

Se răsuci, agitând o sticlă de scotch şi două pahare înalte.

— Sunt salvat! îi întinse un pahar şi i-l umplu cu scotch. Îi făcu cu ochiul. Moartea a făcut o glumă cu planul tău. Aşa că am încheiat un alt târg. Cu englezii. Acum o slujesc pe Regină ca spion de mare valoare.

— Cu englezii? Eşti… sunt…

— Voi, americanii, credeţi mereu că sunteţi singura prăvălie din oraş, spuse el. Aproape că m-am dus la americani, dar oamenii lui Abacha îi au practic în buzunar

de când asociatul lui a dat 400.000 de dolari grupului din Miami al lui Bill Clinton, numit „Votează acum 1996”. Aşa că, acum, dacă încearcă cineva să dea vina pe mine pentru moartea lui Abacha sau încearcă să mă înlăture de la putere, britanicii îl vor opri. Am ajuns la timp, gratie angajaţilor de la o companie petrolieră care au chemat un tip de la Ambasada Marii Britanii, care mă lasă să-l fac să apară ca un erou în ochii celor de la sediul central din Anglia.

— I-ai…

— I-am dat pe ruşi pe mâna lor – deşi englezii nu vor pune mâna pe *toată* cantitatea de plutoniu, am aranjat deja, dar nu m-am mai deranjat să le spun şi lor. În seara aceasta, la miezul nopţii, SAS-ul britanicilor va bate la câteva uşi din Praga. Şi totul datorită mie. Mă voi fi dovedit nepreţuit pentru nişte oameni care le pot spune chiar şi americanilor să-şi vadă de treaba lor. În creierul lui Hailey, ventilatorul atârnat de tavan se învârtea continuu. Nu-ţi face griji, spuse Christophe. Din moment ce noi nu mai mergem la Praga, oamenii tăi nu vor intra în vizorul britanicilor.

Hailey spuse în şoaptă:

— Şi heroina?

— S-a dus. Am trimis-o la New York, spre vânzare. Oamenii tăi vor câştiga oricum de pe urma ei. Christophe umplu din nou cele două pahare în timp ce stăteau faţă în faţă: Ar trebui să bem gin britanic. Gândeşte-te numai, am intrat într-un parteneriat cu vechii conducători ai ţării mele! Ei, oricum… Voi, colonialiştii, sunteţi precum cancerul, dar nimeni cu adevărat inteligent nu moare din asta. Ridică paharul: Pentru succes. Până la urmă, totul se rezolvă.

Ciocni paharul de al ei.

Iar mintea ei se zdruncină definitiv.

Hailey îi aruncă scotch-ul în faţă. El mugi, îşi duse mâna la ochi şi, orbit, încercă să o prindă. Ea simţi mânerul cuţitului de bucătărie în palmă. Îl înfipse în

vintrele lui. Dintre picioarele lui Christophe ţâşni un şuvoi de sânge. O stropi din cap până-n picioare. El începu să se agite şi se prăbuşi la podea. Ea îl încălecă în timp ce cuţitul de bucătărie îi hăcuia şi îi înjunghia faţa, corpul, vintrele. Se simţea scăldată într-o fântână sângerie.

Janna îi găsi două ore mai târziu, în camera scăldată de lumina blândă a apusului.

Christophe zăcea pe podeaua din camera sa de zi, o lespede roşie sub ventilatorul atârnat de tavan care se învârtea neîntrerupt.

Plină de sânge, Hailey stătea moale, rezemată de peretele opus. Cu ochii larg deschişi.

Ken răspunse la apelul Jannei. Se înfiinţară amândoi în camera aceea pe care întunericul punea tot mai mult stăpânire, privind lung cele două epave umane.

Janna îi spuse lui Ken:

— E mort, aşa că familia lui va veni să ia tot. Pentru ei. Îi zâmbi bărbatului care, în mod clar, îi cunoştea zâmbetul. De îndată ce o să moară.

— Închide fereastra, îi spuse el – cu blândeţe. Nu vrem să atragem muştele. Şi cu ea ce facem? întrebă el, după ce fusese eliminat orice contact cu exteriorul.

— Partenerii ei ştiu că e aici. Dacă o lăsăm la o companie petrolieră americană, prietenii ei o să o găsească. Nu poate să spună nimic fără să-şi facă singură rău. În plus, uită-te la ea. E ca o păpuşă stricată. Ce ar putea spune să fie şi crezută?

Hailey mormăia:

— Trebuie să merite. Trebuie să merite.

Când au adus-o acasă, cei de la Agenţie au crezut cea mai mare parte a spuselor lui Hailey.

Dar ea nu a putut crede ce i-au spus ei la Langley sau la castelul RAVENS. Dincolo de toate protestele doctorilor, ea auzea doar şuieratul neîntrerupt al ventilatorului care o făcea să nu mai poată urmări un fir logic. „Trebuie să merite”, era tot ce ştia. Ceea ce făcuse/ceea ce i se făcuse nu putea merita dacă toţi scăpau basma curată şi erau

liberi. Chiar şi ea. Mai ales ea. Ratata de ea. Târfa de ea. Criminala de ea. Ceea ce făcuse/ceea ce i se făcuse trebuia să merite preţul suprem, aşa că ştia că, spre deosebire de Fela Kuti, ea tocmai îşi câştigase sentinţa istorică la moarte care li se cuvenea spionilor rataţi; că avea SIDA.

22

Am executat o scurtă recunoaştere în Manhattan, în timp ce răsăritul care se apropia ne dădea suficientă lumină ca să vedem în jur şi suficient trafic pe străzi încât să nu fim remarcaţi.

Apoi am declanşat planul-de-stradă al lui Hailey.

Cafeneaua Starbucks pe care o alesese Hailey era o capcană a morţii. Situat în mijlocul unui cartier, localul avea o uşă în faţă, nu avea ieşire prin spate şi nu era despărţit de stradă decât de un perete de sticlă.

Singura noastră armă se afla la Zane. Acesta i-a strecurat o bancnotă de 10 dolari unui vânzător de flori de peste drum ca să-l lase să se ghemuiască în cabina lui. Prin faţa şcolii particulare Marat, din apropierea cafenelei Starbucks, roiau o mulţime de adolescenţi, aşa că Zane i-a spus florarului că voia să-şi urmărească fiica rebelă.

Eric se plimba de colo-colo la celălalt capăt al străzii. I-am ordonat să nu-i ia în seamă pe străini. Eram totuşi îngrijoraţi: dacă se întâmpla să cadă un pian din cer, avea să refuze să se supună îndemnului „Fereşte!” rostit de nişte civili. I-am încredinţat o misiune de supraveghere cu patru sarcini: Unu, să stea cu ochii pe cafeneaua Starbucks. Doi, să se asigure că Toyota noastră era în continuare parcată şi în siguranţă. Trei, să fie cu ochii-n patru după eventuali urmăritori – soldaţi de-ai Unchiului Sam, NYPD[34], îngrijitorii sau oricare alte persoane-problemă. Patru, să fie mereu atent la echipa noastră – mai ales la Hailey.

34 New York Police Department - Departamentul de Poliție al orașului New York

Eu şi Russell ne-am sincronizat intrarea la Starbucks în aşa fel încât să pară o coincidenţă. Ga doi străini întâlnindu-se, i-am ţinut uşa ca să poată intra.

El a dat din cap în semn de mulţumesc, şi, în timp ce trecea pe lângă mine, mi-a şoptit:

— Poate să o facă?

— Ai o idee mai bună? i-am răspuns.

În cafenea se auzea şuierul aburului şi bolboroseala laptelui fierbinte. Mirosea a cafea.

Russell s-a aşezat la rând să comande, iar eu m-am dus relaxat în camera din spate, ca să mă asigur că în spatele cutiilor de carton cu boabe de cafea nu se ascundea nicio persoană înarmată care să transforme întreaga situaţie într-o ambuscadă. N-am găsit pe nimeni în niciuna din cele două băi. Mi-am zărit imaginea reflectată în oglinzile aflate deasupra chiuvetelor: arătam ca o fantomă.

Când m-am întors în sala principală, am văzut că Russell aştepta la barul de unde trebuia să-şi ia cafeaua. Am văzut cum o studentă cu şorţ verde, adevărată expertă în prepararea cafelei gourmet, i-a întins cu o mână o cafea aburindă, în timp ce, cu cealaltă, i-a făcut semn cu degetul mare în sus.

„Russell! Ce-ai făcut?” voiam să strig, în timp ce el s-a aşezat la o masă de lângă fereastră, de unde putea supraveghea strada, uşa şi toată încăperea.

Muzica lentă care se revărsa din boxe s-a oprit brusc, înlocuită fiind de acordurile de operă ale piesei *Jungleland* a lui Bruce Springsteen şi m-am gândit că Russell o vrăjise pe fata de la bar să pună unul dintre CD-urile sale. În timp ce Bruce cânta despre şobolanul magic, mi-am luat o cafea cu lapte, m-am aşezat la o masă sprijinindu-mă de peretele care făcea legătura cu băile, astfel încât să mă pot ocupa de retragere.

Ceasul meu indica 7.37 a.m.

Afară, pe stradă, Hailey a acţionat.

I-a studiat pe adolescenţii care se înghesuiau pe

treptele şcolii Marat de la colţul aflat în apropierea tarabei cu flori. Semaforul s-a făcut verde. A traversat strada.

Pe treptele şcolii Marat se aflau mai multe de şaizeci de puşti, care pierdeau vremea aşteptând începerea orelor. Băiatul alb zvelt, pe care pusese ochii Hailey, avea multe coşuri, îşi purta părul ondulat nepieptănat şi nu a răspuns, dar nici nu şi-a ferit privirea. Ceea ce-l făcuse să fie remarcat de Hailey era romanul în ediţie necartonată pe care-l ţinea în mână: *Cheia de sticlă* de Dashiell Hammett.

Hailey s-a oprit în faţa şcolii. Şi-a aţintit privirea asupra iubitorului de Hammett… şi i-a făcut semn din cap să se apropie.

El n-a avut nevoie decât de zece secunde pentru a ajunge la ea, pe trotuar. Înainte ca strigătele şi chiotele colegilor lui să-i distragă atenţia, Hailey l-a abordat:

— Hai să-i faci cinste unei absolvente cu un cappuccino.

Apoi s-a îndreptat către Starbucks, unde el avea să se simtă în siguranţă, lăsându-l să aleagă între a rămâne pe trotuar ca un fraier sau să pornească în urma unei exotice *femei mature.* Când el a ajuns-o din urmă, ea i-a spus:

— Ai telefon mobil?

— Da, dar…

— Ca şi prietenii tăi care ne privesc acum. Sună-l pe cel în care ai încredere absolută. Ochii sfredelitori ai lui Hailey nu erau dispuşi să accepte un refuz. Acum, a adăugat ea.

Băiatul s-a căutat prin buzunare, în timp ce treceau pe lângă vitrinele aliniate ale magazinelor închise, aflate între şcoală şi cafenea. Hailey s-a năpustit cu o altă avalanşă de cuvinte asupra băiatului:

— Ştii placa aceea de pe perete, cum te duci spre scările principale? Premiul pentru Literatură? Spune-i prietenului tău să intre şi să vadă cine a câştigat în 1993.

În timp ce el transmitea la telefon instrucţiunile primite, au ajuns la Starbucks. Hailey s-a oprit la intrare. A aşteptat. Adolescentul a pus mâna pe mâner.

În timp ce trecea prin uşa deschisă, Hailey i-a adresat un zâmbet orbitor.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume i-au aruncat priviri pline de interes femeii rafinate de culoare care intra în cafenea ca şi cum ar fi plutit pe lângă ei. Nu reprezentau nicio ameninţare, aşa că Russell nu s-a năpustit din scaunul său. Atenţia lor s-a mutat asupra însoţitorului ei l-au catalogat drept *adolescent alb tocilar.* Băiatul s-a simţit instinctiv copleşit de un val de triumf, văzând că cei doi lei adulţi nu puteau face nimic altceva decât să-l privească fioros şi să se îndepărteze.

Apoi ea a intrat, el a ajuns-o din urmă, cu ciripitul prietenului său în ureche. Hailey îi urmărea expresia în timp ce asculta informaţiile. I-a luat-o înainte spunând:

— Clare Marcus.

Băiatul a dat cap în timp ce Hailey rostea numele celei mai bune prietene a ei din timpul liceului.

— Spune-i să aştepte, că o să-l suni din nou imediat. A comandat două cappuccino şi s-a întors spre el. Cum te cheamă?

— Nate… Nathan.

— Ei bine, Nate Nathan, ai bani pentru prânz. Plăteşte la casă.

L-a lăsat căutându-se prin buzunare, obişnuit deja să se *conformeze,* să se *supună,* să *creadă.* S-a aşezat la masa de la car*e, printr-o coincidenţă,* tocmai mă ridicasem eu.

— Adu cafelele, Nathan, a spus ea, în timp ce eu mă îndepărtam. După ce băiatul s-a aşezat, Hailey a adăugat: Nu avem prea mult timp. Cine e prietenul tău?

— Ăăă… Brandon.

— Bineînţeles că-l cheamă Brandon. Putem avea încredere în el?

Nathan a dat din cap.

— Uite cum stă treaba, Nathan, iar dacă eşti suficient de marfă încât să nu o dai în bară, în cel mai rău caz o să-ţi primeşti înapoi banii pentru prânz. E bună cafeaua?

— N-am avut şansa să…

— Eu sunt şansa ta, Nathan. Asta e şansa ta. Iar tu îţi faci griji pentru cafea?

— Nu, eu…

— Concentrează-te. Gândeşte-te la ce se întâmplă. Eşti marfă? Poţi să fii marfă?

— Da!

Hailey a continuat:

— Şi nu ai de gând să mă întrebi?

— Ce… ce?

— Cum mă cheamă. Nu suntem străini, suntem doi prieteni care-şi beau cafeaua împreună.

El a clipit.

— *Clare,* a spus ea. Întreabă-mă: *Ce vrei, Clare?*

A aşteptat. Ochii nu i s-au dezlipit de ai lui în timp ce el repeta în şoaptă întrebarea.

— Bravo, Nathan. Poate că eşti chiar omul potrivit. Hai să vedem acum dacă poţi să-mi faci rost de ce am nevoie.

— Voi…

— Nu face promisiuni. Fără acţiune, sinceritatea e de doi lei. Nu fi o persoană de doi lei.

— În niciun caz!

— Trebuie să marcăm, Nathan. Eu şi cu tine.

El a clipit.

— Droguri.

— Cum, te-ai întors la şcoala noastră pentru…?

— Ţine, Nathan. Te căutam pe tine.

— Dar nu mă cunoşti! Şi… adică, sigur, da, m-am drogat şi ştiu tipi care au iarbă, unii zic chiar că au Ecstasy sau LSD, sau chiar…

Ea s-a lăsat un pic pe spate, îndepărtându-se de el. L-a făcut să se aplece un pic, urmând-o.

— Credeam că ştii că toate chestiile ăstea sunt rahaturi. Credeam că ştii că să-ţi distrugi mintea înainte să ţi-o construieşti e o prostie la fel de mare cum ar fi să fumezi rahaturi corporatiste ştiind că singurul fior pe care-l poţi obţine e cancerul însuşi.

— Dar drogurile… Dacă nu vrei…?

— Am nevoie de ceea ce tu ai în buzunar.

Nathan a clipit.

— Iar dacă nu e în buzunarul tău, atunci e în cel al lui Brandon. Plus că voi doi ştiţi o sută de puşti din şcoala asta care au aşa ceva. Drace, la liceul vostru nu e vorba de cine se droghează, ci de cine nu o face. Zoloft, Valium, Ritalin, Risperdal, Zanax – şmecherii de pe stradă îi spun ben-zo Prozac, Litiu… voi aveţi un întreg curcubeu de „ajutoare" în ghiozdan.

— Dar astea sunt medicamente!

— Euforia e euforie. Vestea bună e că nu încălcaţi nicio lege. Tu şi Brandon daţi doi dolari pe pastilă şi nu mai sunt decât treizeci de minute până se sună de intrare.

— De ce…?

— Pentru că nu am timp să o fac altfel. Pentru că vrei să o faci. Sau vrei să rămâi mereu un tocilar fraier cu pretenţii? Eşti marfă? Eşti dornic de aventură adevărată, nu doar un fraier care-şi trăieşte viaţa într-un joc video? Dovedeşte-mi că ai curaj şi trăieşte acum. Nu te mulţumi numai cu promisiunea de rahat a *lui poate mai încolo.*

El privea fix dincolo de ea, către o întreagă constelaţie nouă de oglinzi.

Ea a întins mâna şi i-a atins degetele.

— Deci, cine o să fii, Nathan? Un băiat care freacă menta şi bea cafea sau un bărbat marfă?

— Cum?

— Toţi vor să fie marfă, Nathan. La asta se reduce totul. Nu la droguri. Nu la bani. Fă-i să vrea să fie la fel de marfă ca tine. Promite-le doi dolari de pastilă şi tu o să păstrezi un dolar. Nu avem decât douăzeci şi cinci de minute, aşa că transformă lucrul acesta într-un avantaj, nu într-o problemă. Acţionează atât de repede, încât să-i faci pe toţi să te urmeze. Acum, du-te şi adu-mi-le mie!

El a privit-o fix timp de atâtea bătăi de inimă, încât Hailey a crezut că a dat-o în bară.

Apoi Nathan a apăsat butonul de apelare a ultimului

număr format şi a ţâşnit spre uşă.

Nu a observat că-l urmăream. În drum spre ieşire, am aruncat o privire către masa de la fereastră, la Russell, care-şi bea cafeaua în timp ce de pe CD-ul său se auzea *Come As You Are*[35], piesa trupei Nirvāṇa. Russell dădea din cap în ritmul sălbatic al chitarei, păstrând în priviri vigilenţa unui spion.

Afară, pe trotuar, am parcurs distanţa până la Marat în spatele unui bărbat gras care gângurea în direcţia pudelului pe care-l plimba în lesă. Nathan nu a aruncat nicio privire înapoi. El şi prietenul lui au început să treacă în grabă de la un adolescent la altul, pe treptele şcolii. Puştii puneau câte ceva în paharul curat de plastic pe care Nathan îl adusese de la Starbucks. Ceasul meu arăta 8.17 a.m. Hailey ne spusese că se suna de intrare la 8.30 a.m. Puştii au intrat pe rând în şcoală. Nathan a ţâşnit pe lângă mine.

Am intrat în cafenea exact în momentul în care Nathan s-a aşezat grăbit la masă, şi i-a dat lui Kailey paharul zornăitor. Am trecut pe lângă ei în timp ce el spunea:

— Şaptezeci şi nouă, am făcut rost de şaptezeci şi nouă de pastile. Antidepresive, sedative, amfetamină, tot soiul de chestii, nu mai ştiu! Miranda şi-a vărsat tot flaconul prescris, a zis că poate lua pastilele maică-sii. Jenny oricum nu şi le ia niciodată. Alex avea două feluri diferite, plus nişte antibiotice pe care l-am obligat să le păstreze, şi voia să ştie dacă mâine… *Am făcut-o!*

— Şi chiar bine! l-a asigurat Hailey. A scos nişte bancnote din teancul nostru. Dar nu mai ai decât vreo câteva minute ca să ajungi la oră. Trebuie să-ţi dau…

— Nu vreau banii tăi.

— Nu sunt ai mei şi nici nu sunt toţi ai tăi. Trebuie să-i plăteşti. O înţelegere e înţelegere. L-a determinat să ia bani suficienţi. S-a ridicat. Mulţumesc. Chiar m-ai ajutat.

---

35 *Vino așa cum ești*

— Ba nu.

Aceste cuvinte au făcut-o să se oprească.

„Hai! încercam să-i transmit prin telepatie. Trebuie să o ştergem din capcana asta a morţii!”

— Aşa nu te ajut, a spus Nathan. Dar o să o fac. Să te ajut, adică. Orice. Orice, dar nu… nu rahaturi din ăstea.

Privirea lui Hailey a coborât spre podea. Buzele i se mişcau în mormăieli silenţioase.

„Salveaz-o!” Eram la cinci paşi de ea. Doi paşi…

Femeia de culoare a făcut un efort de voinţă şi şi-a desprins privirea din podea pentru a şi-o fixa în ochii lui Nathan.

— Spune-mi pur şi simplu de ce ai nevoie, i-a spus el în şoaptă, fără să mă observe, eu renunţând la misiunea mea de salvare şi prefăcându-mă interesat de nişte căni expuse pe perete, disponibile la vânzare.

— Lucrul de care am eu nevoie, a zis ea, e ca tu să te întorci la şcoală şi să-ţi aduci aminte că nu se reduce totul la a ajunge înainte să se sune de intrare. E vorba şi de cum o faci. Fă bine, fii fericit, rămâi sincer mereu.

— O să te mai văd vreodată?

Ea a zâmbit.

— Tot timpul.

Apoi l-a condus afară şi l-a eliberat.

În timp ce ne îndreptam către Toyota noastră, cu Hailey şi Eric mergând înaintea noastră, cu Zane pândind în urmă, Russsell mi-a adresat un rânjet şi a spus:

— Toată lumea trebuie să se drogheze.

23

Hotelul la care ne-am cazat în New York era o clădire cu opt etaje, la fel de înnegrită de mizerie ca o monedă de cinci cenţi, înghesuită într-un bloc de apartamente care valorau câte un milion de dolari fiecare, de pe 23rd Street, departe de locul unde abandonaserăm Toyota. Intrând în holul de la parterul imobilului am fost învăluiţi de un nor

de praf şi fum de ţigară. Cumva, nu credeam că eram prima grupare de suflete disperate venite aici pentru o doză de fericire.

În timp ce urcam treptele, Zane a spus în şoaptă:

— E riscant să intri în vizuină ca grup.

— Ai dreptate, i-am zis eu. Dar nu ne descurcăm prea bine de unii singuri.

Am transformat una dintre camere în Centru de Operaţiuni. Soarele dimineţii se lupta să răzbată printre storurile pe care le trăseserăm peste fereastra murdară.

Ne-am stabilit raţiile de pilule, am lacul inventarul bagajelor şi ne-am construit matricele.

Stabilirea raţiilor de pilule avea prioritate – *trebuia* să aibă prioritate.

Ne bazam pe memorie: Zane şi Hailey au sortat cele şaptezeci şi nouă de pilule în patru categorii antidepresive, stimulatoare, sedative şi necunoscute.

— Le vezi pe astea trei mici şi albe? a întrebat Russell. Sunt destul de sigur că sunt ca Ritalinul, vreun fel nou de amfetamină care să calmeze creierele puştilor.

— Adolescenţii, a spus Zane. Vârful de lance al culturii americane.

— Vârful *bont* al culturii americane, am precizat eu.

— Nu e niciuna dintre componentele cocktailului meu pentru HIV, a observat Hailey.

Nu i-am stripat iluzia. Nu ar da niciun rezultat, plus că nu conta cât de mult ţineam la ea. Minciunile cu care trăim ne privesc numai pe noi înşine. Sau pe psihiatrul nostru, dar el era prins cu bandă adezivă de un gard metalic.

Mersul nostru pe ghicite ne-a furnizat fiecăruia doze asemănătoare cu cele care ne fuseseră pompate până acum în sânge.

— Cum ne afectează asta timpul rămas? s-a interesat Hailey.

Zane a ridicat din umeri.

— Tot ce poate face amestecul acesta improvizat e să

ne atenueze prăbuşirea. Să ne asigure o perioadă de graţie în care suntem duşi, dar nu ne dăm seama de asta. La dracu', poate chiar să mascheze gradul real de distrugere a minţilor noastre. Sau să declanşeze vreo nebunie pe care n-am mai avut-o până acum.

Russell şi-a înghiţit raţia de pilule cunoscute cu apă plată.

A luat una dintre pastiluţele necunoscute. A înghiţit-o şi pe ea.

— Haideţi să continuăm.

Inventarierea bagajelor a durat cinci minute.

— Mai avem 434 dolari, m-a informat Hailey. Asta nu înseamnă mai nimic în Manhattan.

— Şi încă mai ai arma, i-am spus lui Zane.

— Dar încărcătorul nu e plin, a replicat el. Ne lipsesc câteva gloanţe.

— Nu zău! i-am răspuns eu.

Construcţia matricelor: esenţa oricărei operaţiuni de spionaj.

Matricele sunt reţele de informaţii care alcătuiesc o operaţiune inteligentă de spionaj. Într-o agenţie modernă de spionaj, analiştii de informaţii folosesc computere pentru a crea „hărţi" vizuale cu informaţiile cunoscute şi presupunerile logice, hărţi care umplu ecranele monitoarelor sau sunt proiectate pe panouri pentru a pune în evidenţă legăturile, posibilele relaţii cauză-efect, personajele care, cel mai probabil, sunt mai mult decât par pentru că sunt atât de implicate în iţele matricei.

Dar nu suntem într-o agenţie modernă de spionaj cum ar fi sediul CIA. Suntem într-un fund de butoi, în hotelul nostru din New York. Laptopul doctorului F. Era singurul computer pe care îl aveam, iar acesta nu avea programele necesare pentru a ne permite să construim o matrice. Trebuia să o facem în stil tradiţional.

Russell ne-a împărţit pixuri şi hârtie colorată cumpărate de la o papetărie, pe care am decupat-o în mai multe bucăţele, destinate să poarte numele unei persoane,

al unui loc sau al unui obiect.

Pe bucăţele de hârtie mov, Russell a scris Bosnia, Serbia, colonelul Herzgl, trupa sa rock'n'roll şi membrii ei, ba chiar şi numele ofiţerului care se ocupase de cazul său.

Zane a folosit hârtie roşie. A notat numele plutonierului-major Jodfrey. A făcut câte o fişă pentru Vietnam, Laos, Forţele Speciale/ Operaţiuni Speciale, Pathet Lao, Vietcong.

Hailey avea hârtie galbenă. A scris Clare, Christophe, Ken, Janna, ruşii, Nigeria, Paris şi Praga. A dedicat o fişă heroinei, o alta petrolului şi o a treia plutoniului. Am pornit de la presupunerea că multe dintre numele pe care le cunoşteam erau false – identităţi de acoperire sau nume de lucru. Dar aceeaşi minciună spusă independent la două persoane creează un adevăr.

Eric folosea hârtie verde. A făcut câte o fişă pentru Irak, Saddam Hussein, maiorul Aman, legăturile sale în misiunea sub acoperire, arme de distrugere în masă. El avea cel mai subţire teanc.

— Hai, Victor, m-a îndemnat Zane. Trebuie să-i scrii numele.

Argintii, hârtiuţele mele erau argintii. Russell mi-a dat un pix. Mă priveau cu toţii. Aşteptau.

Pixul din mâna mea tremura în timp ce scria literele care formau „Derya" pe o bucată de hârtie.

— Bravo, Victor, a spus Hailey.

— Doctorul Friedman, mândru, a fost de părere Eric.

Bucăţile mele de hârtie s-au umplut rapid cu alte cuvinte: Malaysia. Al-Qaeda. 11 septembrie. Centrul împotriva Terorismului. Două fişe pentru sinucidere.

Am lucrat împreună la scrierea hârtiilor roz care i se cuveneau doctorului Leon Friedman. Am scris CIA. Colegii săi. Consiliul Naţional de Securitate. Casa Albă. Eric a intrat în baza de date din laptopul doctorului F. Şi a rostit fiecare substantiv, fiecare nume, fiecare adresă.

— Trebuie să aflăm mai multe despre el, a spus Hailey.

— Tocmai de aceea am venit în misiune de recunoaştere în metropolă, a intervenit Russell. De-asta suntem aici.

— Etapa I s-a terminat, a anunţat Zane. Etapa a II-a… va urma.

Sora Moarte a primit bucăţi de hârtie maro. Pe permisul ei de conducere eliberat în Maryland se putea citi numele de Nan Porter. Multe dintre rubricile din palm-pilotul ei erau iniţiale, fără prefixe sau adrese. În portofel îi găsisem o legitimaţie cu fotografie care-i conferea statutul de „detaşat" la spitalul Walter Reed din Washington.

Numele eminenţei cenuşii invizibile, ucigaşul nostru, *Kyle Russo,* a fost marcat ca o cicatrice pe o hârtie albă.

— În China, albul e culoarea tristeţii, am remarcat eu.

— Şi aici a purităţii, a spus Hailey. Ca să vezi!

— Să vezi că domnul *Kyle Russo* ne va explica tot, a fost de părere Zane. Asta când o să-l prindem.

— Staţi! am strigat. Am uitat pe cineva – cineva potrivit pentru toate culorile noastre!

S-au holbat cu toţii la mine.

— Malcolm, am zis eu. Dacă nu pentru altceva, atunci pentru simplul fapt că ne-a ajutat să evadăm, trebuie să-i alocăm şi lui o bucată de hârtie.

I-am repartizat lui Malcolm o bucată de hârtie gri, pe care am scris numele lui de cod, *Condorul.*

Zane şi Eric au lipit cu bandă adezivă peste două sute de hârtii multicolore pe peretele alb al camerei de hotel. Curentul din cameră făcea ca storurile să tremure, proiectând unde de lumină pe tabla noastră de şah în toate culorile curcubeului.

— Uau! a exclamat Hailey.

Russell a scuturat din cap.

— La perete, ticălosule.

— Noi suntem, a spus Zane. Şi tocmai acolo suntem.

— Nu, am zis eu, de acolo am început. Acum am ajuns mult mai jos.

— Care sunt punctele de legătură dintre numele de pe perete? a întrebat Zane.

— Păi, noi toţi avem în comun Castelul, a răspuns Russell. ŞI CIA, deşi cu, Hailey şi Eric am lucrat la Directoratul de Operaţiuni[36], Zane a păţit-o într-o misiune în cadrul armatei, iar Victor lucrând atât cu DO, cât şi cu Centrul Antiterorism.

— Doctorul F. lucra pentru Agenţie, am spus eu, plus că tocmai fusese promovat la Consiliul Naţional de Securitate. V-aduceţi aminte când ne-a povestit că s-a rătăcit în Casa Albă?

— Principala legătură e între doctoral F., Sora Moarte şi Kyle Russo, a spus Hailey.

— Foloseşte-i numele adevărat, că altfel îl uităm, a rugat-o Zane: Porter. Nan Porter.

— În afară de Mâine, am spus eu, zona comună e Washingtonul.

— Deci am mers în direcţia corectă, a intervenit Russell.

— Înţelegerea relaţiilor geografice nu înseamnă că ştii unde eşti, am zis eu.

— În momentul acesta, a spus Russell, ne drogăm într-o cameră de rahat dintr-un hotel din New York, cu câinii din iad pe urmele noastre.

— Dar de ce? a întrebat Hailey.

— Pentru că suntem nişte nebuni care au evadat, i-am răspuns.

— Faptul că am evadat e un motiv suficient pentru ca băieţii buni să ne urmărească, a spus ea. Dar de ce ne urmăresc băieţii răi? Acest *de ce* e acelaşi din *de ce* a fost ucis doctorul F.

— Crima nu se reduce numai la *cine* şi *cum,* s-a declarat de acord Zane. A dat din cap în direcţia peretelui plin de hârtii colorate. Acolo nu se află niciun *de ce.*

---

36 Directoate of Operations (DO) Organizație secretă care se ocupă cu operațiunile de strângere de informații sub acoperire, încorporată CIA. (n.tr.)

— Numai *noi,* a spus Russell.

— Realist vorbind, a început Zane, e…

L-am întrerupt:

— *Realist vorbind?* Chiar eşti sigur că suntem capabili de aşa ceva?

Zane a continuat:

— Oricum, atacul asupra doctorului F. A fost fie o operaţiune din interior, fie una din exterior. Şi, din moment ce Sora Moarte nu era altceva decât o marionetă, înseamnă că e vorba de o acţiune colectivă, nu de un atac izolat.

Russell a spus:

— Deci e vorba fie de o lovitură din interiorul CIA, fie de o conspiraţie externă, anti-CLA.

— Ar putea fi şi altceva? am întrebat eu.

Zane a răspuns:

— Poate sunt eu nebun…

— Eşti nebun! a izbucnit Eric.

— … dar nu văd ce altceva ar putea fi, a terminat Zane.

— Nici eu, am spus eu. Dar am senzaţia că mai e ceva mai mult *sau* mai puţin acolo.

— Îmi dă dureri de inimă, a spus Hailey.

— Avem suficientă durere, a fost de părere Eric.

— Am înţeles, a spus Russell. Se simte careva mai bine după ce am luat pastilele astea?

— Nu, i-am răspuns. Dar nu mă mai simt mai rău.

Ne uitam fix la peretele-matrice. N-am mai găsit alte răspunsuri sau întrebări care să ne ajute. Zane şi Eric au dezlipit fişele de pe perete, în caz că intra cineva în cameră cât noi eram plecaţi. Am rămas în hotel, aşteptând ca soarele să se cufunde spre apus, ca după-amiaza să aglomereze străzile.

Când ceasul meu indica 4.37 p.m., le-am spus:

— Acum.

24

Stăteam în centrul luminos al unui tunel murdar, de culoarea fildeşului. La ambele capete, întunericul pândea ameninţător. Sub tălpile pantofilor ne scârţâiau diverse fragmente prinse între ele şi platforma aflată deasupra şinelor de oţel. Aerul stătut rămas blocat acolo, cu noi, mirosea a metal şi ciment. Eram pietre într-un râu subteran de mii de străini care curgeau pe lângă noi. Eram *Discreţi.* Încercam *să nu fim observaţi.* Cât timp nimeni nu-şi dădea seama că eram impostori evadaţi în lumea celor întregi la minte, eram în siguranţă.

S-a auzit un zăngănit, un muget şi un şuierat în timp ce o cometă a trecut în viteză pe lângă noi, dinspre gaura neagră a tunelului. Frânele de metal au schelălăit în timp ce metroul se oprea scârţâind. Uşile vagoanelor s-au deschis rapid, iar aglomeraţia de la ora cinci ne-a purtat înăuntru.

Hailey şi Eric au găsit loc. Eu, Russell şi Zane încercam să ne creăm suficient spaţiu astfel încât să ne putem menţine echilibrul.

Newyorkezii se înghesuiau peste tot. Muncitori în construcţii. DJ care lucrează mai mult cu computerele decât cu discurile în sine. Vânzătoare cu tone de cârlionţi şi machiaj obosit. Două călugăriţe. Oameni de afaceri în costume cu nodul de la cravată slăbit. O frumuseţe din Brooklyn cu tocuri înalte „trage-mi-o” şi o privire fioroasă „să ţi-o trag”. Un pantof m-a călcat pe picior.

— *Lo siento*[37] a spus o femeie portoricană.

Un puşti palid într-un hanorac cu glugă îşi exersa privirea goală de *gangsta* în timp ce căştile îi vibrau în ritmul muzicii rap. Un copoi de la Poliţia Transporturilor stătea rezemat de peretele din spatele vagonului, dar privirea sa plutea peste mulţime şi nu şi-a dus mâna către

37 Îmi pare rău (în lb. spaniolă, în original)

staţia radio pe care o avea prinsă de umăr.

Uşile vagonului de metrou s-au închis cu un bufnet. Trenul a plonjat în tunel.

Russell mi-a şoptit în ureche:

— Ia uită-te la Zane!

Soldatul acela care se balansase în infernul din junglă se ţinea acum atât de strâns de cureaua care atârna de bară, încât i se albiseră articulaţiile degetelor. Părul tuns scurt, alb ca neaua, se topea deasupra frunţii lucioase. Medicamentele de contrabandă pe care le luase erau fie inutile, fie deosebit de puternice. În orice caz…

— Rezistă, omule! i-am şoptit în ureche. Rămâi neobservat.

— Fierbinte, Victor – fierbinte! Iad!

— Nu, e numai o călătorie spre centru.

Oprirea bruscă a metroului i-a împins pe toţi înainte, după care ne-a aruncat spre spate. S-au deschis uşile. În vagon parcă se înghesuiau mai mult de opt milioane de oameni. Nu a coborât nimeni. Uşile s-au închis cu zgomot. Am ţâşnit înainte. Căldura corpurilor strânse laolaltă se acumula în metroul care gonea cu viteza unei rachete.

Ultima dată când Zane suferise de căldură într-o asemenea măsură fusese când boilerul Castelului nu mai putuse fi oprit. Îşi amintise de ziua aceea din junglă şi distrusese camera de zi înainte ca un îngrijitor să pună mâna pe un pistol cu tranchilizante.

— Eşti în regulă, i-am zis. Ochii îi străluceau ca nişte flăcări. (Minciună:) Mai avem puţin.

— Puţin, aici, am ajuns. Nu mai pot suporta. Nu mai vreau.

— *Aaa,* Zane, i-am şoptit. Ai arma la tine?

Metroul zgâlţâitor îl făcu să-şi agite speriat privirea şi să deschidă gura:

— Exact.

— A, bine, am minţit. E bine. Ai grijă de ea, ţine-o în siguranţă, să nu o vadă nimeni.

Am intrat zăngănind într-o staţie. Ne-am oprit cu un

scârţâit prelung. Au coborât mai mulţi oameni decât au urcat. Presiunea exercitată de mulţime s-a mai diminuat. Uşile deschise lăsau aerul răcoros să intre în vagon. Timp de un minut. Uşile s-au închis cu un bufnet şi au izolat căldura din interior în timp ce ne avântam cu viteză prin tunel.

— Victor, a şoptit Zane, mă simt rău.

— E în regulă.

— N-am de gând să suport. Nu pot să suport. N-o să reuşesc. Trebuie să fac, să fac ceva.

În vagonul nostru se aflau o mulţime de străini nevinovaţi/victime colaterale. Şi un poliţist.

Metroul zăngănea. Metroul mugea. Se legăna într-o parte şi în alta în timp ce înainta cu zgomot în întuneric. Şi căldura aceea sufocantă… Căldura tot mai insuportabilă.

O voce rece a sfâşiat aerul înăbuşitor:

— Ttttr-rump pump pum, Ttttr-rump pump punct… Russell, Russell rock'n'roll, care se ţinea de bara fierbinte a vagonului în timp ce se apleca spre locul în care Zane se refugiase în universul lui. Russell zumzăia şi mormăia pe limba lui, ca o tobă: Ttttr-rump pump pum, Ttttr-rump pump pum.

Domnul Şmecher, aflat la şase metri mai încolo şi-a înghiontit prietenul.

— Bă, ce dracu'…?

Femeia portoricană nu a văzut nimic. Orbirea pasagerilor din vagon era doar una dintre explicaţiile pentru care atenţia *martorilor* se focaliză brusc asupra lui Zane, care se agăţa de bara metroului de parcă s-ar fi aflat în coronamentul înăbuşitor al junglei, şi la Russell, care umplea atmosfera cu un cântec clasic despre trupe paramilitare care cădeau din cer.

La trei metri de mine şedea un bărbat cu părul grizonant care purta o jachetă de piele şi avea o figură pe care, aproape ca şi cum totul ar fi fost regizat, strălucea o expresie de camaraderie şi şi-a adăugat goarna la aria lui Russell:

— Ta da-da da.

Tremurând, zdrăngănind şi rostogolindu-se, trenul mugea prin întuneric transportând viitoare cadavre şi un cântec. Aflaţi la capete opuse ale vagonului, la capetele opuse ale intervalului de două decenii cu mijlocul la vârsta de 40 de ani, străini unul de altul şi de noi, cei doi şi-au unit glasurile, iar trâmbiţaşul a intonat:

— Ta da-da da.

Zane s-a contorsionat şi a scos un ţipăt mut. În loc să atârne de un copac din junglă, atârna de o bară din metrou într-o căldură infernală. Dar nu putea să-şi piardă controlul fără să ne dea în vileag pe toţi. Refuza să fie un astfel de trădător. Se ţinea de bara aceea din metroul incandescent şi zgomotos aşa cum se agăţa de viaţa sa plină de durere. Se ţinea şi tremura în timp ce corul din vagon intona *Balada Beretelor Verzi,* trezindu-i un sentiment pe care îl căutase pe vremea când nu ştia altceva decât să fie tânăr. Zdrăngănitul trenului prin tunelul negru şi cântecul. Se agăţa de bară. Ţinându-se bine până ce trenul a ieşit din întuneric în următoarea staţie, ascultă cum îngerii din tunel cântau despre aripile argintii ale celor mai buni slujitori ai Americii şi, *în sfârşit,* şi-a slobozit durerea într-o cascadă de lacrimi pe care nu le vărsase niciodată, chiar niciodată.

Exact.

25

Afară, cerul sângera. Pe străzi, taxiurile se înghesuiau unele în altele. Armatele serii mărşăluiau pe trotuare. Din câte ne puteam da seama, niciuna dintre persoanele acelea în mişcare nu erau trimişii urmăritorilor noştri.

Din câte ne puteam da seama.

Şi, din câte ne puteam da seama după încheierea etapei I a operaţiunii de recunoaştere, nicio echipă de supraveghere nu urmărea imobilul din Upper West Side

unde poposiserăm venind din Maine pentru a demara etapa a II-a. Clădirea de apartamente avea douăzeci de niveluri ale căror ferestre străluceau către noaptea care se apropia. Obiectivul nostru era un apartament aflat la etajul cinci. Am urcat cu liftul chemat de portarul care înghiţise „găluşca” pe care i-o servise Hailey, cum că ne duceam la dineul organizat acolo.

Odată ce am tras concluzia că această clădire nu era supravegheată, speram ca apartamentul să fie gol – un jaf care nu aştepta decât venirea noastră dar, când am ieşit din lift, în uşa deschisă a obiectivului nostru stătea un bătrânel care arăta ca un Albert Einstein fără mustaţă, îmbrăcat într-un costum negru.

— Aţi ajuns exact la fix, ne-a abordat el.

Eric s-a grăbit să se supună chemării bătrânului.

Bătrânul s-a năpustit asupra lui.

Russell s-a grăbit să-l salveze pe omul nostru. Mâna dreaptă a lui Zane s-a strecurat rapid sub jacheta sa. Hailey s-a întors pentru a ne supraveghea spatele. Eu m-am aplecat, ţinând sub observaţie toate uşile închise de pe hol.

Bătrânul l-a îmbrăţişat pe Eric, aşa că Eric i-a răspuns la gest.

— Sunt atât de fericit că aţi venit! Bătrânul s-a îndepărtat de Eric şi ne-a făcut semn să ne apropiem. Eu sunt tatăl lui Leon, Jules Friedman. Mulţumesc că aţi venit.

— N-am fi lipsit. Am aruncat o privire în apartamentul răposatului nostru psihiatru. Foaierul era căptuşit cu rafturi de cărţi. În sufragerie, mai mulţi oameni purtau conversaţii discrete.

— Îmi cer scuze, dar va trebui să-mi spuneţi numele voastre, a spus tatăl psihiatrului nostru.

Eric a rostit, fără să se mai gândească:

— Hailey, Russell, Zane, Victor. Eu sunt Eric.

„Prea târziu pentru minciuna mea”, mi-am zis în gând.

Jules Friedman a spus:

— Şi… de unde-l cunoşteaţi pe fiul meu?

— De la serviciu, a spus Russell, postându-se între Eric, veşnic obedient, şi întrebările tatălui. Hailey l-a condus pe Eric în apartament.

— Aha, a făcut Jules.

— Da, a spus Russell.

— Oamenii aceia doi care au venit la liceul meu să… să-mi spună despre Leon, ei nu l-au întâlnit niciodată. Jules şi-a întors ochii umeziţi spre mine. Poţi să-ţi închipui cum e să-i spui unui străin că băiatul lui a murit? Cât de teribil trebuie să fie!

— Îmi pare rău, am spus eu.

Ca un copil care e cât pe ce să cadă, şi-a înfăşurat braţele în jurul meu. Şi-a recăpătat controlul şi s-a îndepărtat.

— După ce au plecat, n-am crezut că o să vină cineva de la… de la el de la serviciu.

— Pentru noi, era un om special, a explicat Zane.

— Era special pentru toţi, a spus tatăl îndoliat. Intraţi.

L-a condus pe Russell în apartamentul înregistrat în laptopul fiului său drept „Acasă” şi mi-am dat seama că acesta nu era locul unde doctorul F. „locuia”, ci unde se simţea în siguranţă. De unde venise şi unde, fără nicio îndoială, îşi spunea mereu că avea să se întoarcă.

Eu şi Zane am rămas în hol. Intrase ţinându-şi haina deschisă, pentru a permite pătrunderea aerului mai rece.

— Eşti sigur că ţi-e bine? l-am întrebat.

— Da, a spus Zane. Sau nu. Acum e totul… diferit. Mă simt… uşor.

— Tot ce trebuie să facem e să ne păstrăm calmul. Să nu ieşim în evidenţă. Să ne păstrăm acoperirea. Păstrează-ţi sângele rece.

A zâmbit.

— Nu mai sunt *chiar* atât de îngrijorat de temperatură.

— Ar trebui să renunţăm la misiune? Recunoaşterea

asta e o mişcare deşteaptă? Nu ne pune în pericol?

— N-am idee, a zis şi a intrat în apartament.

Unde Russell striga: „Câtă haleală!”

Am intrat în apartament şi am închis uşa.

Mi-am găsit camarazii în sufrageria aglomerată. O stampă abstractă de la magazinul unui muzeu domina unul dintre pereţi. Vizavi de el, cineva prinsese în piuneze un cearşaf alb deasupra poliţei de la cămin, unde o femeie cu părul argintiu îmbrăcată într-un costum bleumarin Armâni punea acum o vază cilindrică de sticlă cu trandafiri roşii. Masa era acoperită cu sandvişuri, broccoli şi bucăţele de morcovi. Arome calde se ridicau dinspre o bucată de piept de vită şi un curcan măcelărit.

Tatăl îndoliat al psihiatrului nostru ucis mi-a adresat un zâmbet recunoscător.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Domnule Friedman…

— Te rog: *Jules.*

— Jules. Ai… Ce ţi-au spus oamenii noştri despre moartea lui Leon?

O autostradă întunecată. Ca de obicei, muncise prea mult. Obosit. Se întorcea cu maşina de la şedinţele cu pacienţii de la baza aceea militară de lângă graniţă. Gheaţă neagră. A pierdut controlul. Un accident în care n-a fost implicată decât o maşină. Rapid – aşa au zis, mi-au jurat că s-a întâmplat repede, că murise înainte… înainte ca maşina să ia foc. Această minciună care-l bântuia l-a făcut să-şi ferească privirea. În şoaptă: Ce altceva mai e de spus?

— Nimic, am minţit eu. Numai că a fost un om bun.

Russell s-a năpustit spre noi, cu un pahar de plastic plin cu vin într-o mână, în timp ce în cealaltă agita un copan de curcan.

— Minunată mâncare!

— Mulţumesc, a spus Jules. Cei de la magazinul de delicatese din colţ îl cunoşteau pe Leon de când era copil. Iar sandvişurile: clasa de gastronomie industrială de la

liceul unde predau…

Dintr-odată, Jules s-a făcut mic, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru lucios, aflat într-o încăpere unde mâncase zece mii de meniuri Happy Meal, prăbuşit în el însuşi, tremurând, fără să îndrăznească să-şi închidă ochii.

Femeia cu părul argintiu îmbrăcată în costumul Armâni închis la culoare stătea acum lângă Zane. A scos un plic alb din poşetă şi l-a pus alături de altele într-un coş de pe bufet.

Russell a arătat cu piciorul de curcan în mâna către cearşaful prins în piuneze deasupra poliţei de la cămin:

— Ce e aia?

— Am acoperit toate oglinzile, a răspuns Jules.

— Fantastic. Russell ne-a părăsit, îndreptându-se către masa unde se aflau sticlele cu vin.

Femeia cu părul argintiu s-a strecurat în locul rămas liber după plecarea lui Russell. L-a îmbrăţişat pe Jules.

— Îmi pare atât de rău!

— Mulţumesc. Jules a făcut un semn în direcţia mea. Victor, da? După patruzeci de ani de predat istoria la liceu, înveţi să reţii numele destul de repede. Aceasta este doamna doctor Clark, a fost mentorul lui Leon la Harvard nu mă contrazice! Şi să ştii că am văzut plicul acela pe care l-ai pus în coş.

— Cu ce te pot ajuta? Vocea ei era ca torsul unei pisici.

— În momentul acesta, mă poţi ajuta scuzându-mă câteva minute, a zis el şi a ieşit din încăpere.

Ochii ei, de un albastru intens, s-au aţintit asupra mea.

— Erai prieten cu Leon?

— Nu atât de apropiat pe cât aş fi vrut. Predaţi la Harvard, doamnă doctor Clark?

— Te rog, spune-mi Yarrow. După două decenii, sentimentalismul m-a adus înapoi în acest oraş. Tocmai am deschis un cabinet aici, deşi mai predau câteva cursuri şi urmăresc descoperirile din cercetare.

— Cabinet? Sunteţi…

— Psihiatru. Şi-a pus o lăbuţă pe braţul meu. Ghearele i s-au arcuit în jurul oaselor mele. Spune-mi, mi s-au adresat ea în şoaptă. Cum se descurcă?

— Jules? Mi-am lins buzele. Se descurcă cât se poate de bine. Asta e tot ce putem face cu toţii.

— Da, ştiu. Şi niciodată nu ştim ce să facem în momente de genul acesta.

„Fă-o să vorbească! Nu vorbi tu!”

— L-aţi întâlnit pe Leon la Harvard?

— Îi cunoşteam familia. Am fost colegi de şcoală. Ei bine, eu şi Jules. Recunosc că mi s-a părut absurd să faci facultatea la Harvard ca să predai istoria la un liceu public din Harlem! Dar asta i s-a potrivit lui. Dacă se întâmplă să creadă în ceva, atunci pune lucrul respectiv în practică. N-am ştiut niciodată cât de mult am admirat această trăsătură până ce, ei bine, până ce nu am cunoscut-o pe Marisse, în timpul rezidenţiatului meu la Secţia de Psihiatrie de la Bellevue. Nimic nu-ţi deschide mai bine ochii asupra vieţii decât o perioadă petrecută într-un spital de boli mintale!

— Chiar aşa.

— Parcă a fost ieri. Yarrow s-a agăţat de braţul meu. Azilul acela m-a adus la Leon.

În apropiere, Eric stătea în spatele a doi bărbaţi atât de adânciţi în conversaţia lor, încât nu au observat nimic nici chiar când unul din ei s-a întors către poliţa de deasupra căminului unde stăteau mai la o parte un ciocan, un pachet de piuneze şi un laţ de sârmă, pentru a-şi pune paharul cu vin lângă vaza cu trandafiri roşii.

În timpul acesta, Yarrow îmi spunea:

— Mi-aduc aminte când Jules m-a invitat prima dată în apartamentul acesta. La cină. Pentru a o cunoaşte pe Marisse. Doi vechi colegi de facultate… Şi am văzut-o. Am văzut-o însărcinată cu Leon. Dintr-odată, mi-am dat seama… ce om măreţ e – era – vreau să spun, e Jules. Ar trebui să fiu atentă. Ai crede că ştiu să mă feresc de aşa

ceva. Dificile actele astea freudiene ratate.

— Dificile.

— Marisse era cea mai onestă şi mai fermecătoare persoană. N-aveai cum să nu o iubeşti. Au trecut doi ani de când ne-a părăsit. Acum, bietul Jules e cu adevărat singur. Eu sunt divorţată de un an, era un bărbat drăguţ, dar… Oricum, am vorbit suficient despre mine. Tu cu ce spuneai că te ocupi?

— Poftim?

— Cu ce te ocupi, a ciripit doctoriţa Yarrow. M-a strâns de braţ. Cine eşti.

Altele marţiale m-au învăţat cum să scap de orice strânsoare asupra braţului. Să o lovesc cu mâna liberă: o lovitură de palmă în tâmplă, o împunsătură cu articulaţiile degetelor în trahee, să-i zdrobesc antebraţul cu o lovitură puternică de pumn. Să mă smulg în direcţia opusă prin locul slab al strânsorii ei, spaţiul unde degetul mare intra în contact cu degetul mijlociu. Să o apuc/să-i desprind degetul mic şi să i-l dau pe spate.

— Te rog să mă scuzi, i-am spus lui Yarrow, prietenii mei… au nevoie de ajutor.

M-am strecurat printre străinii din încăperea aglomerată şi am reuşit să ajung la Zane.

Jules a strigat:

— Vă rog! Am putea să intrăm cu toţii în living?

— Trebuie să plecăm de aici! i-am şoptit lui Zane, în timp ce mulţimea se punea în mişcare.

— N-am obţinut de aici nimic altceva decât mâncare, a spus el, cu un sandviş cu piept de pui în mână.

— Vorbeşte în numele tău. Şi fii atent la ce spui: bătrânica aceea e psihiatru!

— Şi tu eşti nebun. Aveţi o mulţime de lucruri în comun.

— Dacă-şi dă seama ce suntem cu adevărat…

— Îţi faci prea multe griji. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? În plus, spuse el, dând din cap în direcţia persoanei vizate, nu ea este cea pentru care ar

trebui să-ţi faci griji.

Russell stătea în uşa sufrageriei dând pe gât un alt pahar de Merlot.

Jules a strigat din cealaltă încăpere:

— Veniţi toţi, vă rog! Haideţi aici!

Russell a pornit spre vocea care-l chema. Am grăbit pasul, ca să-l urmez în living.

Noaptea umplea ferestrele acelei încăperi în care canapelele, scaunele şi mesele fuseseră trase la o parte pentru a crea un spaţiu gol, delimitat de conturul covorului pe care erau aşezate în cerc nişte scaune pliante de metal.

Aflat între masa comemorativă şi scaune, Russell îl asculta pe Jules spunând:

— … teoretic, ar trebui să tragem draperiile, dar lui îi plăcea la nebunie panorama oferită de ferestre. Dimensiunile impresionante ale oraşului. Senzaţia că întregul univers se află dincolo de paravanul subţire al pereţilor.

Russell se holba la cercul de scaune.

— Hei! Ştiu cum merge treaba cu astea!

— Zău?

— O, da, mereu fac aşa ceva.

Am intervenit:

— *Russell!*

Jules s-a încruntat:

— Mereu?

— De două, trei ori pe săptămână, a spus Russell. Depinde cum merg lucrurile.

— Dumnezeule! a exclamat Jules. De două sau trei ori*… pe săptămână!* Săracul de tine!

Russell s-a îndreptat primul către cercul de scaune în timp ce Jules îi spunea:

— Atâta… moarte, şi tu eşti atât de tânăr.

— Of, omule, a spus Russell. Nu mă face să-ncep. Tot ce văd în urma mea sunt şiruri de cadavre.

Noaptea transformase peretele de ferestre într-o oglindă translucidă care reflecta cercul de scaune pliante

de metal. Femeia cu părul argintiu şi-a ales un scaun, având probabil în poşetă legitimaţia de medic psihiatru, în timp ce-şi ţinea ochii aţintiţi asupra mea şi mângâia uşurel locul de lângă ea.

Cumva, am reuşit să adun suficientă putere încât să ridic o mână rugătoare: „Aşteaptă un pic”.

L-am tras pe Russell aproape:

— Bătrâna aceea e medic psihiatru!

El s-a smuls din strânsoarea mea slabă.

— Bineînţeles că e.

Gravitaţia m-a tras în scaunul de lângă doamna doctor Yarrow Clark.

— E mult mai uşor decât să stau singură, a tors ea ca o pisică. Sau lângă un străin.

— Toţi sunt străini.

„Taci! Nu vorbi cu ea!”

Ea a clipit.

— Ce… perspectivă interesantă.

Doi profesori s-au aşezat lângă Zane. Eric se afla la două scaune mai încolo. Jules aştepta politicos în centrul cercului. Lângă Jules stătea noul său prieten, Russell.

— Perspectiva e cheia, a spus Yarrow în timp ce colegii şi prietenii lui Jules se aşezau pe scaune. Fac ore de observaţie la o clinică unde sunt internaţi imigranţi care nu pot fi trataţi dintr-o perspectivă medicală americană. La hispanici se întâlnesc destul de des *ataques de nervios*[38] care-i fac să se prăbuşească pe podea, să ţipe şi să se lovească involuntar cu pumnii în piept. Malaysienii…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Poftim?

Buzele mele stăteau lipite. Capul mi se mişca în semn de refuz.

Ea a ridicat din umeri.

— Oricum, malaysienii au o psihoză numită *Latah* care-i face să-i imite pe alţii. Pacienţii chinezi se tem

38 Atacuri nervoase

adesea de vânt. Ei numesc această teamă *pafay.*

— *Pafeng,* mi-a ţâşnit de pe buze.

Doctorul Yarrow Clark a clipit.

— Vorbeşti chineza?

— Da. Nu. Nu aici. Nu acum.

— Atenţie! Jules şi-a desfăcut braţele şi şi-a rotit privirea peste cei prezenţi. Russell i-a imitat comportamentul, cu braţele deschise larg şi privirea care încerca să-i facă pe toţi să tacă.

„Nu Latah!" încercam să-i transmit cu puterea gândului lui Russell.

Care s-a adresat tuturor:

— E timpul să începem – nu-i aşa, Jules?

Russell i-a făcut semn gazdei noastre să se aşeze pe un scaun, cu spatele la peretele de ferestre. Russell a ocupat un loc cu faţa spre peretele de noapte în care erau captive reflecţiile imaginilor celor prezenţi.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, a spus Jules. În mod normal, nu se procedează aşa…

Russell l-a întrerupt printr-o fluturare a mâinii.

— Ba sigur că da. Noi aici, în cerc, un psihiatru stă acolo lângă omul meu, Vic – încântat de cunoştinţă, doamna doctor – şi suntem gata să începem.

— Leon… a spus tatăl lui, după care a înghiţit cu greu. În mod evident, făcea un efort.

— Doctorul F. Era marfa, a spus Russell. Făcea şedinţe de grup în regulă.

Zane şi-a dres vocea zgomotos, cu subînţeles.

Russell nici măcar nu a clipit.

Tatăl psihiatrului nostru a oftat:

— Moartea lui Leon… Nu a fost aşa cum trebuia să fie.

— Omule, a oftat Russell, ce dracu' e vreodată aşa cum trebuie să fie? Cuvântul „dracu'" i-a transformat pe privitorii nevinovaţi din cerc în stane de piatră. Deci… a continuat Russell, unde rămăseserăm?

— Chiar, unde eşti? am zis eu.

Mi-am plasat mâna în dreptul inimii, ascunzându-mi degetul mare în palmă. Degetele în continuă mişcare au schiţat semnele pentru cele trei cuvinte magice ale vieţii: „Taci dracului odată!”

— Sunt aici, omule, a spus Russell. Ca şi tine. Toţi suntem chiar aici.

Hailey a încercat şi ea:

— Cu excepţia bietului doctor Friedman.

— Da, a spus Russell. Era un om bun. Deşi nu înţelegea niciodată ce spuneam. Baia: doctorul F. N-a înţeles deloc.

— Tinere, a spus psihoterapeuta care stătea lângă mine. Eşti bine?

— Crezi că vreunul dintre cei prezenţi aici e bine? Ce fel de psihiatru eşti?

— Îmi pare rău dacă…

Dar o fluturare a mâinii lui Russell a întrerupt-o pe doamna Yarrow Clark.

— Nu, mie îmi pare rău. Of, Doamne, Vic! a spus Russell. Îmi pare rău pentru baia aceea. Am îngheţat. Stătea acolo în chiloţi şi în sutien în… în baie, iar eu… eu n-am putut să mă mai mişc.

Doctorul Yarrow s-a încruntat, dar a spus:

— Bravo.

— *Nu!* În ce fel de lume trăieşti tu? Dărâmi uşa cu o lovitură de picior, ea stă acolo pe jumătate goală… Buum! O faci să cadă sau mori prost.

— Ce se întâmplă? a întrebat una dintre profesoare.

— Russ, putem să ne vedem un pic în bucătărie? am zis eu.

— Putem să ne vedem peste tot. A arătat spre peretele de oglinzi. Uite! Fiecare pereche de ochi din încăpere s-a supus îndemnului său. S-au fixat asupra ferestrelor. Imaginile noastre reflectate. Zgârie-norii strălucitori. Noaptea întunecată. Puteţi vedea şi afară, şi înăuntru, ambele imagini împreună, pentru că sunt prinse în sticlă, a continuat Russell. Ca şi cum n-ar exista timp.

Sau spaţiu. Afară, locurile spre care mergem şi în care am fost, aici, locul unde suntem, deci ceea ce vedem este…

Cu imaginea aceea reflectându-i-se în ochelari, Eric a spus:

— Frumos.

— Exact, omule! Ai înţeles. Ştii. Frumos. Nu-i aşa?

Evident, Eric a dat din cap.

— Pastile albe şi vin roşu, mi-a şoptit Zane în legătură cu Russell.

Dar eu am scuturat din cap.

— Ştie cum să fie drogat.

Cel mai în vârstă dintre colegii lui Jules de la liceu a spus:

— Asta este…

— Nu eşti tu şeful lui ESTE! a izbucnit Russell. *Eu vorbeam!* Nimeni nu respira. Nimeni nu se mişca. Stăteam, prinşi într-un cerc de oţel. Nu e voie să-l întrerupi pe cel care vorbeşte în şedinţa de grup! Dar unde aţi trăit până acum? Nu ştiţi nimic? Încerc – îmi cer scuze acum, aşa că nu mă întreruperi. Îmi pare rău şi… îmi pare rău, Vic, ar fi trebuit să o pocnesc.

— E în regulă, Russ, i-am spus eu. S-a rezolvat.

Doctoriţa Spune-mi-Yarrow, cu cicatricele dobândite de cariera ei de psihoterapeut, a avut curajul să intervină:

— E bine că nu ai… E bine că ea nu a fost… pocnită.

— O, Zane i-a dat drumul, a spus Russell. La fix, s-a pocnit singură. Dar aici nu e vorba de cine a ucis-o. Ea nu e decât un alt cadavru. Sunt destule cadavre pentru toţi. Aceste cuvinte nu au reuşit să-i însenineze câtuşi de puţin pe cei care şedeau în cerc. Ideea este, a continuat Russell, că nu poţi lăsa pe altul să facă ceea ce trebuie făcut. Îmi pare rău că am făcut-o. Lucrurile se rezolvă, dar, dacă eşti acolo, eşti răspunzător. Eşti părtaş la tot. Trebuie să faci ceva, iar eu n-am făcut şi îmi pare rău.

— Russ, am zis eu, zău, nu e nicio problemă. Iar tu eşti…

— Baia. Se uita fix la imaginea sa reflectată în

fereastră, care era şi nu era acolo. Era din nou baia. Baia aceea, aşa că nu am oprit-o. N-am putut. A şoptit în direcţia ferestrei: Şi nu l-am omorât nici pe colonelul acela.

Ceea ce am văzut a fost expresia de surpriză şi respect de pe faţa lui Russell, reacţia lui, în urma acestei revelaţii.

Ceea ce am văzut a fost *mişcare* în câmpul vederii periferice.

Ceea ce am văzut a fost cum Yarrow Clark şi-a dus mâna într-o parte către poşeta de sub scaun, poşeta în care, fără nicio îndoială, se afla un telefon mobil de unde putea apela 911 printr-o singură apăsare.

Ceea ce a simţit ea a fost mâna mea de oţel prinzându-i încheietura în Fălcile de Tigru formate de degetul meu mare şi arătător, aşa că, acum, ea era dominată de cleştele puterii.

Unul dintre profesorii prezenţi la această întrunire îndoliată a întrebat în şoaptă:

— Ce colonel?

— Colonelul Herzgl, porcul acela gras. Nu l-am… nu l-am omorât eu. Ar fi trebuit să-l pun la pământ înainte ca el să fi dat foc la şcoală. Aţi auzit vreodată ţipetele copiilor care ard de vii? Aţi stat vreodată liniştiţi, pe o vreme frumoasă, în timp ce ei toarnă benzina? Fumul te îneacă. Dar ceea ce te doboară e zgomotul. Mai târziu e duhoarea, de carne arsă, dar zgomotul… Răgetul flăcărilor, şi te rogi ca ţipetele să înceteze. Eşti acolo, nu poţi face altceva decât să-ţi întinzi un zâmbet fals pe faţă, ca să nu-ţi strici acoperirea. Să nu fii omorât. Şi nu l-am omorât, n-am putut să aranjez să-l strangulez cu firul de sârmă, şi baia…

Un suspin sfâşietor s-a ridicat din pieptul lui Russell. Tremura. Îşi frământa mâinile încercând fără succes să găsească totuşi ceva de care să se agaţe.

— Suntem cu tine, a şoptit Hailey.

— Suntem aici, a spus Zane.

Eric i-a făcut semn cu degetul mare în sus, ca să-l încurajeze.

Tatăl psihiatrului nostru era roşu ca un rac fiert. Oaspeţii săi păliseră.

Russell m-a văzut dând aprobator din cap. Nu mai era drum de întoarcere acum. Nu ne mai interesa să rămânem neobservaţi. Momentul acesta era adevărat, iar aşa ceva nu avea preţ. Momentul lui Russell, ani la rând. Doctorul F. Ar fi spus că era vorba despre *un progres spectaculos.*

Russell s-a lăsat moale în scaunul său. Din gura lui, cuvintele cădeau ca stropii nestăviliţi de ploaie.

— Herzgl a scos-o din şcoala aceea. Era profesoară. Avea părul lung, blond. Herzgl a înşfăcat-o. A bătut-o. Copilaşii plângeau, aşa că a început să-i lovească aprig cu picioarele, la grămadă. I-a legat mâinile. A prins sfoara de curea, de parcă ea n-ar fi fost decât un câine în lesă. Am ieşit, au turnat benzina… A păstrat-o pentru el două zile. Două nopţi. Ca pe o jucărie. Ca şi cum n-ar fi fost o fiinţă umană. Am ajuns în oraşul acela. Sub bocanci ne scârţâia resturile de beton. De felinare atârnau capete tăiate de sfoară. Cafeneaua… Victor, nu mai ştiu nimic despre cafenea! Era acolo, eu eram acolo, dar…

— Nu-i nimic, i-am spus în timp ce încheietura doctoriţei Spune-mi-Yarrow se zbătea în strânsoarea mea de fier.

— Baia, a continuat Russell. Herzgl o duce acolo. Înainte să plece, mă arată cu degetul şi spune: „Dup-aia e rândul tău”. Şi o târăşte, trăgând-o de lesă. În baie. Ştiu că şi-a lăsat muzica în urmă, pe Elvis care cânta blestemata de *Viva Las Vegas.* Timpul trece greu, poate o jumătate de oră. Aşteptam cu gorilele alea două, care nu aveau altă plăcere decât să-i chinuiască pe alţii. Herzgl vine înapoi. Îşi îndreaptă degetul spre mine. Spune: „American, tu următorul. Rândul tău acum”.

Gazda noastră, Jules, începe să nu mai aibă aer.

— Ce puteam să fac? a spus Russell. Trebuia să-mi păstrez acoperirea şi să fiu unul dintre ei. În timp ce mă îndepărtam, îl aud pe Herzgl alegându-l pe cel care avea

să urmeze. Herzgl spune că suntem la două ore de mers de tabără. O să o dea trupelor din tabără pentru… pentru totdeauna.

Din gura lui Jules scăpă un suspin:

— Oh!

— O atârnase de bara orizontală a cabinei de toaletă. O oglindă. Se poate vedea. O tăiase. Iniţialele lui. Crestate. E… goală. Se uită la mine. Ochi căprui şi… Nu sunt decât eu acolo, unde dracu' e Dumnezeu? Sunt numai eu şi sunt vinovat, sunt acolo şi ea e… Ei… O să fie şi mai mult, orori şi mai mari şi ea va fi… Dar e acum. E atunci. Pe obrazul ei se rostogolea… o lacrimă. Nu mai are decât o singură lacrimă. Vor veni aici, într-un şir nesfârşit să-i smulgă şi acest ultim lucru. Pot să las lucrurile să se întâmple şi nu pot… nu pot să o salvez. Nu pot să-i opresc. Şi tot ce spune ea e… e… *„Te rog"*. Am strâns-o de gât.

— O, Doamne! a exclamat în şoaptă o învăţătoare.

— Părul ei blond era ca o reţea de fire de foc în mâinile mele. Pielea ei îmi ardea mâinile şi tremura. Se lupta să moară, nu să trăiască şi eu… eu nu puteam să o scot de acolo, aşa că am strâns-o de gât ca să o salvez de la alte orori. În baie eram numai eu.

Livingul obişnuit, care fusese deja transformat în scena unei ceremonii funebre, era cufundat într-o linişte plină de tensiune. Pe feţele civililor prinşi în cercul nostru se citea surprindere şi dezorientare. Stăteam acolo, ca sudaţi de scaune.

Asta până ce Hailey s-a ridicat. S-a îndreptat către Russell care stătea moale, rezemat de spătar, şi ea, ucigaşa violată, a luat cu blândeţe între palme faţa ucigaşului femeii violate.

— Ai făcut tot ce puteai face, i-a spus ea lui Russell. Tot ce putea spera ea. Ai făcut rău pentru a face bine.

— Nu mă ajută cu nimic.

— Dar aşa este.

Zane a spus:

— Ai evadat. Asta contează acum. Ai scăpat.

— Nu, a şoptit Russell. N-am plecat niciodată de acolo.

— Nu, am zis eu. Ai dreptate. N-o să pleci niciodată definitiv de acolo.

Zane a arătat spre noaptea de dincolo de fereastră.

— Dar acum e acolo, afară. Şi tu eşti aici, înăuntru.

— Oh! s-a auzit vocea plină de jale a lui Jules Friedman, profesor, tată. Din ochi i-au ţâşnit lacrimi care au început să-i curgă nestingherite pe obraji. Oh! suspina, cu ochii ca două oceane, înghiţindu-ne. Acum ştiu cine sunteţi!

26

— Uau! Ia uite cât e ceasul! am spus către arcul de cerc de feţe uluite. I-am eliberat încheietura doctoriţei Yarrow – simţeam că ştia *ce şi cum* şi că avea să-şi păstreze calmul – şi am sărit în picioare, ca un predicator vesel în Duminica Paştelui.

Nimeni nu şi-a desprins privirile de pe chipul meu pentru a se supune îndemnului meu legat de *timp.*

Cu excepţia lui Eric, care s-a uitat la ceas şi a văzut Tot întuneric.

Jules ne privea fix. Obrajii îi erau străbătuţi de şiroaie de lacrimi care-i încadrau zâmbetul.

— Se pare că e timpul să ne luăm rămas-bun! am zis eu.

— Eu mai rămân! a răspuns tăios doctoriţa Yarrow din spatele meu.

— Exact, a spus Zane. Şi noi la fel. Avem de făcut chestia aia. Bineînţeles, dacă toată lumea pleacă, cine ştie cu cine altcineva se vor întâlni. Sau vor vorbi. Asta dacă nu, a continuat el şi, ca şi cum mi-ar fi făcut semn, şi-a băgat mâna sub betelia pantalonilor, pe sub cămaşă, nu organizăm un fel de… petrecere nouă aici…

Dacă îi ameninţam pe străinii adunaţi aici cu pistolul, făcându-i să stea liniştiţi şi să nu cheme poliţia, ar putea

deveni victime colaterale sau să ştie Prea Mult. Dacă le legam mâinile şi picioarele şi-i lăsam în viaţă, aveau să fie şi mai înclinaţi să ciripească. Şi *în niciun caz* nu eram genul de oameni care să-şi reducă martorii la tăcere.

— Nu! Le-am adresat un zâmbet larg. Niciunul nu-mi răspunse cu aceeaşi monedă. E timpul să ne retragem cu toţii, vă mulţumim că aţi venit, dar e aproape ora dovleacului.

O profesoară a întrebat în şoaptă:

— Despre ce vorbeşte bărbatul acela?

— Cenuşăreasa, a răspuns profesorul de lângă ea. Şi-a îndreptat privirea spre gazda noastră. Jules?

— E totul în regulă aici, nu-i aşa, Jules? a strigat Zane.

— E mai bine, a spus el, cu lacrimile curgându-i de-o parte şi de alta a zâmbetului. Mai bine.

— Poftiţi. Mi-am mişcat mâna orizontal către uşă. Pe acolo.

Niciunul dintre spectatorii nevinovaţi nu a schiţat nicio mişcare. Pentru a ajunge la uşă, erau nevoiţi să treacă pe lângă locul în care Russell stătea moale în scaun.

— Eric, am spus, arată-i lui Russell priveliştea cât timp ceilalţi îşi iau hainele.

Toţi s-au pus în mişcare. Profesorii s-au îngrămădit în jurul lui Jules. Acesta răspundea cu gesturi din cap şoaptelor îngrijorate. Plângea şi zâmbea. Impresia finală e definită de intensitate: impresia finală a serii aceleia s-a format în nu mai mult de trei minute, interval în care salvatorii lui au înţeles că nu voia ajutorul lor. La cinci minute după ce se ridicaseră, se grăbeau să iasă pe rând. Eric şi Hailey stăteau lângă Russell, în timp ce acesta îşi sprijinea fruntea de geamul rece al ferestrei. Dacă oaspeţii îşi făceau griji în legătură cu Zane care-i mâna ca un cioban, erau prea inteligenţi sau prea speriaţi pentru a se plânge. Uşa apartamentului s-a închis în spatele turmei lor bine dirijate.

Doctoriţa Yarrow Clark a spus:

— Eu nu-l las singur pe Jules.

— Vrei să spui *cu noi,* i-am spus, întorcându-mă spre locul unde ea rămăsese nemişcată, cu poşeta în mână.

— Vreau să spun singur. Şi-a pus mâna pe braţul lui Jules.

— Staţi un pic, copii. M-am alăturat prietenilor mei, lângă fereastră. Russell, m-am adresat eu bărbatului care-şi sprijinea fruntea de oglinda nopţii. Acel panou de sticlă era singurul lucru care stătea între el şi o prăbuşire lungă. Eşti bine?

— Îmi văd imaginea reflectată, a mormăit el.

— Cum arată?

— Distrusă.

— Nu avem timp pentru aşa ceva. Adună-te.

— Bine, a spus el. Dar nu s-a îndepărtat de geam.

Din ochii doctoriţei Yarrow ţâşneau fulgere de furie.

— Cine sunteţi?

Jules a mângâiat-o uşor pe mână.

— Nu-ţi face griji, Yarrow. Ştiu cine sunt.

— Sigur, am spus eu, gata să mint şi să susţin iluziile pe care le avea pentru a ne proteja acoperirea.

— Sunteţi pacienţii fiului meu.

— Ei bine, *teoretic…*

Doctoriţa Clark se agăţase de braţul gazdei noastre.

— Dacă vreunul dintre oamenii aceştia este clientul lui Leon…

— Toţi, a spus Russell, care se clătina pe picioare, dar stătea lângă mine.

— Bună sincronizare, i-am spus eu. Am crezut că ai terminat cu mărturisirile.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit! Jules mi-a strâns mâna. I-a dat drumul şi a început s-o scuture pe a lui Russell. Apoi pe a lui Hailey, apoi pe a lui Eric. Înseamnă foarte mult pentru mine!

Yarrow a spus:

— Înseamnă că ar trebui să sunăm pe cineva.

— Nu! am exclamat eu şi Russell în acelaşi timp.

— Nu, a spus Jules. Nu vreau să împărtăşesc această informaţie cu nimeni.

Chiar şi el a simţit-o tresărind. Era încuiată într-un apartament cu nişte maniaci incoerenţi şi prima ei tresărire a avut loc când cuvintele lui Jules au îndepărtat-o.

— În afară de tine, i-a spus Jules luându-i mâna într-ale sale. Eşti aici. Ar trebui să rămâi. Nu înţelegi? a întrebat-o. Oamenii aceştia sunt darul meu.

Privind faţa doctoriţei, ne-am dat seama că ar fi înţeles orice, atâta timp cât el o ţinea de mână.

— Când moare cineva, îţi dai seama cât de puţin îl cunoşteai. Leon nu-mi putea vorbi despre munca lui, iar munca reprezintă o parte uriaşă a identităţii noastre. Ajungi să înţelegi o persoană din lucrurile pe care ţi le povesteşte. Între noi… trebuiau să existe mai multe ziduri decât există în mod normal între taţi şi fii. Jules ne-a zâmbit din nou printre lacrimi. Voi, oameni buni, sunteţi părţi din viaţa băiatului meu. Vă mulţumesc mult că aţi venit. Mi-aţi adus părţi din fiul meu pe care eu nu le-am văzut niciodată.

— Hei, a spus Russell, ţi-am fi adus mai mult, dar l-am lăsat prins cu bandă adezivă de un gard metalic.

Uşa apartamentului s-a deschis larg – şi, odată cu ea, şi ochii lui Jules. Yarrow a rămas cu gura căscată.

Zane a venit spre noi, spunând:

— Nimeni n-a dat niciun telefon cât i-am putut vedea, dar e posibil să o facă din taxi sau în drum spre casă. Musafirii lui Jules se vor calma curând, îşi vor da seama despre ce e vorba şi cineva, destul de curând, o să cheme cavaleria peste noi.

Jules a întrebat în şoaptă:

— Ce vreţi să spuneţi?

Zane a răspuns:

— Că tre’ să plecăm.

— L-aţi prins pe Jiul meu cu bandă adezivă de un gard?

— Trebuie să plecăm, ne-a îndemnat Hailey.

— Nu, am spus. Ar trebui să stăm un pic de vorbă.

— *Toţi?* s-a mirat Zane.

Se holba, Russell se holba, Jules se holba, ne holbam cu toţii la doctoriţa Yarrow Clark.

Aceasta s-a agăţat de Jules. Mă pironea cu ochii ei sfredelitori.

I-am spus, cât de blând mi-a stat în putinţă:

— Îţi aduci aminte când ne-ai întrebat cine suntem?

— Crede-mă, cu treizeci de ani experienţă în psihiatrie aplicată, plus ce am învăţat la grădiniţă, ştiu exact cine sunteţi. Sunteţi nebuni de-a binelea.

— *În sfârşit!* a exclamat Russell. Un psihiatru care înţelege!

— Cunoaşterea nu înseamnă putere, i-am amintit eu. Cunoaşterea înseamnă responsabilitate. Şi pericol. Dobândirea cunoaşterii e o acţiune. Toate acţiunile au consecinţe. Dacă teoria haosului ne-a învăţat ceva este că fiecare acţiune determină reacţii neintenţionate, imprevizibile. În placa de marmură de la sediul CIA, au gravat cuvinte precum „adevărul vă va elibera”. Odată ce ai aflat adevărul, rămâi cu el.

— CIA? a fost răspunsul ei. Până unde merg halucinaţiile tale?

— Se pare că mult mai departe decât limitele acestei încăperi, i-am spus. Iar tu nu ar trebui să fii aici cu noi. Dar aici vei rămâne cât timp noi mergem în altă parte să stăm de vorbă. Apoi, ceea ce o să-ţi spună Jules e responsabilitatea lui. Şi a ta, dacă asculţi.

— Voi aveţi nevoie de un tratament medicamentos serios, a constatat Yarrow.

— *Ura, păpuşă!* strigă Russell. Ai aşa ceva?

Jules m-a prins de braţ:

— Voi… Fiul meu prins cu bandă adezivă de un gard! Leon al meu! Bandă adezivă!

Anii în care am practicat arte marţiale m-au învăţat diverse metode prin care să mă eliberez de o persoană care mă strânge de braţ. Viaţa m-a învăţat când să nu o

fac. Nu am fost întotdeauna un învăţăcel bun. Chiar atunci, mi-am fragmentat concentrarea pentru a-mi impune să mă eliberez *cu blândeţe* de strânsoarea mâinii lui Jules, astfel încât să-i pot controla braţul fără să-mi dezlipesc ochii de la Yarrow şi Eric.

— Eric, rămâi cu doctoriţa Clark. Să nu-i asculţi ordinele. Să nu spui nimic. Să nu-i răspunzi la întrebări. Să n-o laşi să plece sau să ia legătura cu altcineva, dar poartă-te frumos. De aici, din living, poţi să stai cu ochii pe ea şi să observi ce se întâmplă afară – să ne anunţi *dacă.*

Evident, capul lui Eric s-a mişcat în semn de aprobare: ordinul era ordin.

— Fiul meu…!

— E timpul ca noi să stăm de vorbă, am zis în timp ce-l conduceam blând pe Jules în camera alăturată, lăsând în urmă cercul de scaune pliante şi peretele de ferestre.

Russell, Zane şi Hailey au intrat cu noi în biroul înghesuit al lui Jules. Am închis uşa. Jules tremura în spatele biroului acoperit cu lucrări şi proiecte de corectat, cu dicţionare care defineau cuvinte şi atlase care arătau unde te aflai, cu texte istorice despre evenimente şi schiţe de armate care te făceau să înţelegi unde fuseseşi şi ce se putea întâmpla mai departe.

I-am spus Tot Adevărul.

— Duceţi-vă dracului! a mârâit profesorul. De ce aş crede vreo iotă din ce spuneţi?

— Cine ar putea inventa o astfel de poveste? a întrebat Zane.

— Eu predau zi de zi unor clase întregi de adolescenţi! Crezi că nu mi se serveşte decât povestea cu „Mi-a mâncat câinele tema”?

— Ce am avea de câştigat de pe urma unei astfel de poveşti nebuneşti? l-am întrebat.

— Credeţi că sunt naiv? Mulţi oameni nu fac ceea ce e în interesul lor – chiar şi atunci când îşi cunosc interesul. Şi, oricum, cei mai mulţi dintre ei nu sunt ţicniţi!

— Nebuni, l-a corectat Russell.

— Du-te dracului!

— Corect, a spus Russell.

— L-aţi prins pe fiul meu cu bandă adezivă de un gard!

Hailey a zis:

— Nu l-am lăsat pe pământ.

— În picioare, a precizat Zane. Spunându-le „duceţi-vă dracului” celor care l-au doborât.

— La urma urmelor, am reluat eu, nebuni sau nu, spusele noastre se leagă.

— Ai dreptul să ştii cum a murit persoana dragă ţie, a fost Zane de părere.

— La ce mai servesc drepturile când toată lumea e cu susu-n jos? La ce bun se mai leagă faptele când, până la urmă, rezultatul e nebunie?

Jules se plimba de colo-colo, în spatele biroului, ca o panteră aflată în spatele unor gratii invizibile. Încolo şi încoace, încolo şi încoace până ce s-a lăsat moale pe scaun.

— Mi-au spus că tot ce puteau face era să-mi trimită cenuşa lui.

— Pentru ei, era adevărat, i-am spus. Pentru tine, era o minciună.

Jules s-a uitat la noi.

— Ce putem face?

— Aceasta este mereu întrebarea de bază, am spus eu. Jumătate de răspuns se află în faptul că ne poţi ajuta, după care să încerci să uiţi.

— Nu-mi place jumătatea aceea de răspuns.

— Cealaltă jumătate e că nu-ţi putem spune care e planul nostru.

— În caz că… a spus Russell.

— Pentru siguranţa operaţională, a explicat Zane.

— Pentru siguranţa ta, a adăugat Hailey.

— Voi n-aveţi nicio blestemată de idee ce să faceţi, a spus Jules.

— Poate că ne poţi ajuta tu în privinţa asta, am spus eu. Cu blestemata de idee.

Jules privea fix prin noi. Dincolo de noi.

— Leon n-a fost niciodată un copil obişnuit. Nu am nimic împotriva muncii lui Yarrow, dar când a ales să lucreze pentru stat, m-a făcut să mă simt şi mai mândru. Ştiam că putea deveni o vedetă pe Park Avenue sau la Harvard, dar să alegi să lucrezi pentru guvernul nostru… Şi era o vedetă acolo! Era atât de încântat că avea să lucreze pentru NSC! De un an încoace, fusese mereu pe drumuri şi câştigase, în sfârşit, numirea într-un post permanent de vis. Asta e tot ce mi-a spus, iniţialele acelea blestemate care controlează tot: NSC, CIA. Micşorăm numele lucrurilor în acronime ca să fie mai uşor de pronunţat, dar apoi lucrurile devin mai greu de înţeles.

— Ce ai înţeles? l-am întrebat.

— Tot ce ţi s-a părut ciudat, a cerut Russell. Nu doar greşit, dar nici bun.

— Un lucru pe care l-a zis, l-a ajutat Hailey. Ceva ce a făcut. O glumă pe care nu ai înţeles-o. O schimbare în viaţa personală. Orice persoană nouă din anturaj sau…

— Sau un apel telefonic, a adăugat Jules.

Am îngheţat.

— Un apel telefonic, a repetat Jules. Asta a fost tot. Nici nu l-am luat în seamă. În ziua în care a plecat spre… spre voi şi locul acela din Maine, acum ştiu, dar atunci… Atunci am primit un telefon. Noaptea. O voce de bărbat. De la biroul lui Leon – aşa spunea. A întrebat dacă Leon avea de gând să se întoarcă la New York. I-am spus că nu avea timp să se oprească aici în drum spre Washington. Bărbatul a zis că o să vorbească atunci cu el la muncă şi a închis.

— Iar aşa ceva…

— Nu s-a mai întâmplat până acum, a spus Jules. De ce să sune pentru a întreba dacă Leon vine pe aici?

Hailey a ridicat din umeri.

— La New York e uşor să omori pe cineva.

— Aveau nevoie să fie siguri, am zis eu. Nu ar fi avut nimic împotrivă ca el să vină la New York, dar trebuia să

ştie dacă să o activeze sau nu pe Sora Moarte în Maine.

— Şi totuşi, asta nu ne spune dacă a fost o operaţiune din interior sau din exterior, a observat Russell. Putem integra apelul acesta telefonic în ambele scenarii.

Jules se uita fix la noi.

— Dar, am zis eu, poate că cel mai important lucru e că acest apel telefonic ne spune nouă că doctorul F. Trebuia să moară înainte de a ajunge la Washington. Poate că nu a fost omorât din cauza a ceea ce a făcut, ci pentru ceea ce avea să facă.

— Lovitură preventivă, a spus Zane. Mereu a fost la modă.

— Am…? Jules nu-şi putea rosti temerile.

— Nu, i-am spus repede. Nimic din ce ai făcut tu n-a schimbat cu nimic lucrurile.

Hailey a adus în discuţie subiectul Surorii Moarte:

— A menţionat vreodată numele Nan Porter?

— Nu.

Zane a rostit numele eminenţei cenuşii din spatele asasinării fiului său:

— Sau Kyle Russo?

— Nu a…?

— Televizorul! a strigat Zane. Am văzut reclame la televizor… Jules, ai instalat serviciul de identificare a apelantului?

Avea aşa ceva, era o cutie mică de plastic alb conectată la telefonul de pe birou.

— Dar nu memorează decât ultimele douăzeci de apeluri primite, a spus Jules în timp ce căuta prin numerele afişate pe ecranul cu cristale lichide. După moartea lui Leon… Tot felul de apeluri de condoleanţe… Telefoane de confirmare a prezenţei la comemorare… Nu e niciun număr de dinainte de ieri. Dar îmi amintesc că bărbatul acela suna de pe un număr din Washington, cu prefixul 202.

S-a rezemat pe spătarul scaunului. A scuturat din cap.

— Într-o zi eşti anunţat că fiul ţi-a murit într-un accident, după care nişte străini îţi apar la uşă pentru a-ţi spune că a fost asasinat înainte ca ei să-l fi prins cu bandă adezivă de un gard. Să zicem că vă cred, a continuat Jules. Să zicem că am încredere în voi. Totuşi, sunteţi…

— Nebuni, am spus-o eu în locul lui.

— Cel puţin. Jules a scuturat din cap. Şi ce ar trebui să fac eu?

— Să nu vorbeşti cu nimeni despre noi, a spus Zane.

— Să ne ajuţi, a adăugat Russell.

Hailey a luat o carte groasă de pe un raft al bibliotecii, ridicat-o, astfel încât să o vadă Jules.

Un ghid gros, necartonat, pentru prescrierea şi administrarea medicamentelor.

— Luaţi tot ce vă trebuie, a spus Jules.

— Avem nevoie de tot, am spus eu.

— Tocmai mi-am terminat miracolele.

— Dar bani? Chipul său de newyorkez se întunecă, iar eu am zis: Fonduri operaţionale. Haine. Raţii de alimente. Echipament logistic, tot ce ai. Avem nevoie…

— De tot, a spus Jules. Te-am auzit de prima dată. A scos un teanc de bancnote din buzunarul pantalonilor. Am scos suma maximă permisă de la bancomat pentru comemorare. Ar trebui să fi rămas vreo două sute de dolari acolo. Mâine…

— Mâine e mâine.

— Ei bine… În seara aceasta avem banii donaţi de invitaţi. Plicurile acelea albe din coşul de pe bufet. Aveam de gând să înfiinţez o bursă care să-i poarte numele. Copiii de la şcoală au organizat o chetă în clase, sunt în…

— *Dă-mi drumul!* s-a auzit strigătul doctoriţei Yarrow de dincolo de uşa închisă a biroului.

Între noi şi-a făcut apariţia în fugă Eric, ţinând-o de mână pe femeia cu părul argintiu.

— Nu-i face rău! a strigat Jules în timp ce ţâşnea pe lângă birou spre ei.

Zane l-a oprit cu o apăsare uşoară a palmei pe piept.

— N-o să o facă.

— Eric! am strigat eu. Ce faci?

Chipul îi era schimonosit de frustrare. A ieşit în goană din cameră, cu noi pe urmele lui.

A ajuns în sufragerie. A încredinţat-o pe femeia cu părul argintiu lui Zane, care şi-a trecut braţul pe după umerii ei ca să o liniştească şi să-i spună că totul era în regulă, pentru a-i arăta lui Eric că avea să se ocupe el de ea.

Eric îşi ţinea capul cu ambele mâini. Cerceta masa încărcată cu mâncăruri. S-a întors cu faţa către peretele acoperit cu giulgiul de deasupra poliţei căminului. Privirea i-a căzut asupra poliţei cu ciocanul, sârma şi piunezele pe care le folosise Jules pentru a acoperi oglinda şi asupra vazei cu trandafiri roşii.

— Ce i-ai spus? m-a întrebat Hailey.

Eric şi-a vârât repede ciocanul la brâu şi a tras cearşaful prins în piuneze deasupra oglinzii.

— Ce faci, Eric? am strigat eu.

Russell mi-a spus:

— Nu-l deranja, omule. E prins.

Eric a luat vaza cilindrică de pe poliţă şi a învârtit-o, astfel încât trandafirii roşii şi apa s-au împrăştiat prin cameră.

— Tare! a spus Russell.

L-a ajutat pe Eric să usuce interiorul cilindrului de sticlă al vazei. Eric a verificat dacă fundul era mai gros pe laterale sau în centru, dacă era convex sau concav. Apoi mi-a pus vaza în mână şi a ieşit în fugă din încăpere.

Hailey nu a aşteptat să-i fac semn ca să pornească pe urmele lui Eric.

Doctoriţa Yarrow Clark a spus:

— E ca un robot care a înnebunit.

— „Exact, a spus bărbatul care stătea cu braţul trecut pe după umerii ei.

Am auzit zgomote dinspre biroul lui Jules. Paşi venind în goană spre noi.

Eric s-a întors, cu Hailey la doi paşi în urma lui.

— A luat nişte elastic şi o foarfecă, a spus el.

Eric s-a aplecat peste masa plină de tăvi cu legume, de chifle îmbibate de apă, de piept de vită şi de resturile de curcan peste care aterizase un trandafir roşu. Chipul i s-a luminat şi a pornit în fugă spre uşa batantă de la bucătărie.

Hailey s-a luat după el – a trebuit să sară înapoi, văzând cum uşa de la bucătărie se mişca spre ea, iar Eric s-a întors cu un sul de folie de aluminiu.

Înfăşurarea vazei cu folie de aluminiu şi fixarea acesteia cu benzile elastice nu i-a luat niciun minut. Mi-a întins vaza acoperită cu folie.

Noi toţi îl priveam.

Ca un spadasin samurai dintr-un film derulat cu încetinitorul în ochii noştri şi reflectat în dreptunghiul de sticlă de deasupra poliţei căminului, Eric a scos ciocanul de la brâu, l-a ridicat deasupra capului şi, cu un ţipăt tăcut „Kia!”, a lovit cu putere drept în mijlocul oglinzii dezgolite.

Bubuitura puternică a răsunat în tot apartamentul. Peretele pe care era fixată poliţa s-a cutremurat. Dinspre tavan, bucăţi de ipsos plouau asupra noastră şi asupra mâncării de pe masă.

Linii frânte, ca firele unei pânze de păianjen, s-au răspândit ca nişte fulgere din centrul pulverizat al oglinzii. Ceea ce fusese o imagine continuă, o reflectare coerentă a noastră tremura acum ca zeci de planuri fragmentate, cu graniţe şi diferite unghiuri de înclinare. Imaginea noastră era făcută bucăţele.

Yarrow Clark, licenţiată în medicină, doctor în psihiatrie, Harvard-Harvard-Harvard a spus în şoaptă:

— Băga-mi-aş!

— Probabil că s-a auzit şi s-a simţit la vecini, a spus Zane.

— Dă-i dracu’, a zis Russell. Jules îşi plăteşte chiria, n-are nimeni treabă cu el.

Eric s-a încruntat la mozaicul de oglinzi agăţat de

peretele aflat deasupra poliţei.

A izbit *din nou* epicentrul fragmentat al oglinzii cu ciocanul.

De pe perete au zburat mai multe cioburi de oglindă. Bucăţile de ipsos plouau peste noi. Fragmentele de sticlă s-au împrăştiat pe podea.

Bine, a spus Russell, e posibil ca asta să-i fi alarmat pe vecini.

— Eric, l-a atenţionat Zane, nu e nimeni în spatele oglinzii aceleia care să se uite la noi.

Ochii lui Eric măsurau resturile de oglindă care se mai ţineau încă de perete. A desprins o bucată de mărimea unui trunchi de om şi a fugit în living, cu noi toţi după el.

Scaunele pliante din living stăteau în continuare în cerc precum căruţele pionierilor în aşteptarea atacului indienilor. Eric a pus bucata de oglindă pe un scaun, a aruncat o privire către peretele de ferestre care făceau legătura cu noaptea şi cu strada aflată şase niveluri mai jos. A făcut un pas lateral, de-a lungul panoului de sticlă – cu ciocanul în mână.

— Ahh…

— Nu-ţi face griji, Victor! a spus Russell. E oarecum frumos.

Şi – greşeala mea idioată. Îmi împărţisem atenţia între el şi tatăl îndoliat. Asta în loc să dau piept pe rând cu câte o forţă, indiferent cât de „puţin” timp dedicam fiecăruia. Într-o luptă tai chi în Taipei, o astfel de împărţire a atenţiei ar fi însemnat că m-aş fi trezit zdrobit de un zid de piatră. Aici, în acest apartament de la etajul cinci, din West Side Manhattan, m-am trezit că-l pliveam pe Eric mergând cu un ciocan în mână de-a lungul unui perete de ferestre pline de noapte.

Eric s-a oprit. A privit pe fereastră. A ridicat ciocanul…

L-a pus pe podea, lângă ferestre, *doar aşa.* Îşi ţinea palma în jos. Şi-a lăsat-o să alunece orizontal prin aer, perpendicular pe corpul său, pentru a stabili o anumită

unitate de măsură a înălţimii.

— Nu atinge nimic! a spus Hailey. Nu uita că e inginer de profesie.

— Şi nu de sunet, a adăugat Russell.

Eric a tras draperiile groase peste peretele de ferestre întunecate.

— Nu înţeleg ce facem! a spus gazda noastră, Jules.

Eric a aprins o veioză de masă. A pus un capăt al vazei acoperite cu folie de aluminiu lângă draperiile trase, astfel încât să fie în linie dreaptă cu ciocanul. A apăsat fundul vazei pe draperie la înălţimea pe care o calculase punându-şi palma pe lângă corp, a trasat conturul cu o carioca pe draperie – şi a tăiat cu foarfecă cercul desenat pe materialul gros.

— Hei, eu trebuie să locuiesc tot aici după ce plecaţi voi! a intervenit tăios Jules.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Yarrow Clark şi-a smuls mâna pentru a-şi acoperi gura.

Eric a introdus fundul vazei acoperite cu folie prin gaura creată. M-a pus să o ţin. A privit prin lentila în care se transformase partea de jos a vazei şi a înclinat tubul vazei. Mi-a dat de înţeles să nu mă mişc cu o strângere agitată de mână.

— Spune-ne de ce ai nevoie! a spus Hailey.

Eric şi-a prins capul în mâini, de parcă avea să explodeze. Mi-a aruncat o privire fioroasă.

— Bine! am zis. Îmi pare rău dacă te-am făcut să amuţeşti! Pur şi simplu… Hai! Fă-o!

A închis uşa livingului. A stins lumina din tavan. A luat ciobul desprins din oglinda de deasupra poliţei. S-a strecurat printre scaunele aşezate în cerc pentru a stinge şi veioza de pe masă.

Întunericul ne-a înghiţit pe toţi, întuneric străpuns numai de un fascicul de lumină care curgea prin vaza introdusă în gaura din draperie.

Raza luminoasă a lovit oglinda postată în calea sa şi s-a reflectat pe tavanul alb. Lumina aceea s-a refractat în

superbitatea reflectată a unui plan de imagine.

Oglinda se înclina pe măsură ce Eric se apropia şi se îndepărta, ajustând cu fiecare mişcare distanţa focală a vârtejului de lumină care se reflecta pe tavan până ce a căpătat formă şi substanţă, contur şi logică.

— Uau! a exclamat încet Hailey.

Film-fantomă. Strada de jos proiectată pe tavan, ca o dioramă din rai. Scena se desfăşura în timp real, cu luminile puternice de la băcănia coreeană de vizavi, deschisă atunci, la 9.35 p.m., poleită de strălucirea lunii pline, de iluminatul public, de clipirile verde-galben-roşu venite dinspre un semafor. Sunet, nu era niciun sunet în filmul acela sau în camera în care ne aflam. Deasupra noastră dansau valurile nopţii de afară, unde o maşină parcată staţiona de cealaltă parte a străzii, vizavi de blocul unde locuia Jules, iar o persoană aflată la volanul acelei maşini îşi ţinea braţul pe rama geamului deschis al portierei şi privea intrarea blocului lui Jules. Sunet, niciun sunet în film, în timp ce umbrele a doi bărbaţi au apărut lângă fereastra de la şofer şi unul dintre ei a făcut un gest pe care noi l-am recunoscut drept „a da un telefon de pe mobil”.

— Despre noi, am şoptit eu.

Ce-i spusesem lui Eric:

— Rămâi cu doctoriţa Clark. Să nu spui nimic. Să nu-i răspunzi la întrebări… De aici, din living, poţi să stai cu ochii pe ea şi să observi ce se întâmplă afară – să ne anunţi dacă.

Să nu spui nimic. Să nu-i răspunzi la întrebări. Să observi ce se întâmplă afară. Să ne anunţi.

În sfârşit, după ce luase la cunoştinţă ordinele, Eric îşi putea folosi vocea.

— Ăă-aă, a spus el în timp ce, în filmul mut de pe tavan, cei doi bărbaţi de lângă maşină s-au despărţit şi au dispărut în întuneric. Ăă… ăăă.

27

Chiar şi când goneşti ca să-ţi salvezi viaţa, acoperişurile New York-ului sub strălucirea lunii pline sunt o privelişte superbă.

Luasem banii lui Jules, toţi banii din poşeta lui Yarrow, plicurile din coşul de pe bufet, am zis „la dracu'", am deschis uşa apartamentului şi am găsit holul gol. Ne-am urcat într-un ascensor şi am folosit cheia lui Jules pentru a ajunge pe acoperiş.

— Şi apoi? ne întrebase el în timp ce noi ne agitam prin apartament, pregătindu-ne să spălăm puţină. Sunteţi atât de nebuni încât vă închipuiţi că puteţi zbura?

I-am spus:

— Suntem suficient de întregi la minte încât să ştim că putem muri.

Le-am dat lui Jules şi lui Yarrow perne şi i-am pus să stea pe podeaua din living.

Poate că agenţii inamici din maşină erau o echipă de supraveghere. Poate că *afară* se afla o echipă de intervenţie pregătită să ne prindă. Poate că aveau să folosească un şiretlic, cum am făcut şi noi, pentru a ajunge *înăuntru,* apoi să-l facă pe Jules să-şi deschidă uşa. Dacă optau pentru intrarea-fulger prin doborârea uşii cu o lovitură de picior grenadă de diversiune, trupe SWAT în atac, cu veste antiglonţ, mitraliere, puşti şi permisiunea de folosire a forţei extreme – atunci cea mai bună poziţie în care să fii găsit era întins pe podea, ca un ostatic care avea nevoie să fie salvat sau un conspirator care nu mai avea nevoie de un alt glonţ.

— Cât trebuie să stăm aşa? întrebase Jules, în timp ce stătea întins, lipit de Yarrow.

— Până la ziuă! a spus Zane, în timp ce-i arunca haina lui Hailey. Dar e numai o presupunere.

— Dar nici măcar nu ştim dacă e cineva acolo! a ripostat Jules.

— Întotdeauna e cineva acolo, am replicat eu.

— Maşina opreşte vizavi, a spus Eric. Femeia aflată în faţă, pe locul pasagerului, se dă jos. Merge într-o parte şi alta a cvartalului. Se urcă înapoi. Stă şi aşteaptă. Urmăreşte.

— Asta ar putea însemna orice! a replicat Yarrow. Poate să fie oricine!

— Au parcat în faţa unui hidrant, a spus Eric.

— Poliţişti. Urmăritori. Ucigaşi, a adăugat Russell.

— Sau nişte idioţi aroganţi, a spus Jules. S-ar putea să vă înşelaţi.

— Fugiţi de nişte duşmani invizibili, a fost de părere Yarrow.

— Bine ai venit în lumea reală, i-am spus eu.

Ajunşi toţi cinci pe acoperiş, am luat-o la fugă ca nişte şoareci. Dacă am fi fost ca porumbeii pe care i-am speriat, care au uguit şi au dat din aripi, propulsându-se către o zonă sigură în noapte, ne-am fi putut metamorfoza în nişte siluete proiectate pe fundalul lunii pline ca Peter Pan, Wendy şi Băieţii Pierduţi.

Vic, a spus Hailey în timp ce treceam peste zidul dintre clădirea lui Jules şi următorul gigant rezidenţial. Cât timp crezi că vor sta întinşi acolo Jules şi Yarrow?

— Suficient.

Hailey a zâmbit în lumina lunii.

— Drăguţ.

— Sper să ai dreptate şi că Jules a împiedicat-o să sune la 911 de îndată ce s-a închis uşa în urma noastră, a spus Zane.

Ne-am înghesuit în umbra unui şopron de depozitare de pe acoperiş care mirosea a smoală.

Russell a spus:

— Dacă cei din stradă sunt agenţi de curăţare…

— Atunci n-o să mai conteze că Jules şi doctoriţa stau întinşi pe jos.

Undeva, pe şoselele întunecate de sub noi, un taxi galben a claxonat.

— Consecinţe imposibil de prevăzut, am spus eu. Victime colaterale.

— Trebuia să mergem acolo, a spus Zane. Era o mişcare necesară, inteligentă.

— Da. Şi uite cu ce ne-am ales toţi.

Sub luna aceea plină, eram o parte a orizontului indigo al New York-ului. Vedeam luminile clădirii Chrysler. Empire State Building. Dar nu şi pe King Kong. Nu şi turnurile World Trade Center.

— Nu-i face să se îngrijoreze, a spus Russell. N-o să iasă *rău.* Noi suntem ţintele.

— Oricine ar fi ei, a precizat Zane.

— Nu contează, le-am spus eu: CIA, îngrijitorii noştri de la Castel, poliţişti care acţionează orbeşte manevraţi de CIA sau chiar ca urmare a unui apel la 911, agenţi implicaţi într-o conspiraţie exterioară sau trădători din interiorul sistemului care au preluat controlul urmăririi oficiale, sau o combinaţie a tuturor acestor variante.

— În orice caz, a spus Hailey, prins înseamnă prins, mort înseamnă mort.

Eric a deschis o uşă de pe acoperiş cu lovituri de pumn. Am urcat într-un lift şi am coborât, după care am ieşit relaxaţi pe uşa principală, de parcă ne-am fi încadrat perfect în peisajul acela. Eram la o stradă distanţă de clădirea lui Jules, şi speram că urmăritorii noştri nu adunaseră încă suficienţi oameni încât să acopere întregul cartier.

Prima parcare interioară întâlnită folosea un sistem de încuiere electronică şi era prea aproape de apartamentul lui Jules. În a doua parcare se putea intra uşor şi puteam ieşi lejer, dar părea prea aglomerată. La a treia parcare, Zane l-a zărit pe paznic în ghereta lui.

— E dus. Doarme, moţăie sau e beat.

Russell şi Eric s-au strecurat pe lângă el fără ca ochii paznicului să se deschidă. Douăzeci de minute mai târziu, când au trecut în viteză pe lângă el, la volanul unui SUV Dodge albastru, genele paznicului nu s-au mişcat.

— Are tot ce trebuie, a spus Russell în timp ce noi ne îngrămădeam înăuntru. CD player, nu are unitate de poziţionare globală pe care s-o folosească ei pentru a ne da de urmă, cinci locuri, praf pe capotă, ceea ce, cred eu, înseamnă că nu e folosită în fiecare zi şi nu i se va simţi lipsa curând şi, dacă avem noroc, n-are niciun sistem ascuns de localizare a hoţilor.

Am parcat în apropierea hotelului nostru din Chelsea, am lăsat-o pe Hailey la volan cu Eric copilot, în timp ce noi trei ne-am asumat riscul de a intra şi ieşi din clădire, am luat bagajele şi matricele, am părăsit clădirea printr-o ieşire de incendiu pe care o scurtcircuitase Russell astfel încât să nu se declanşeze alarma şi ne-am întors la SUV fără să fi fost ucişi sau prinşi. Sau poate nici măcar văzuţi.

Hailey a coborât şi mi-a ţinut portiera maşinii deschisă.

— Tu conduci. Oricât de mare e balena asta, tot e înghesuială pe bancheta din spate dacă staţi trei bărbaţi acolo.

— Scoate-ne din oraş, omule, a spus Russell, aflat în spate. Să dispărem.

— Nu! am zis eu. Nu putem să plecăm pur şi simplu.

— Păi, în mod clar n-avem cum dracu' să rămânem! a replicat Zane.

— Gândiţi-vă! le-am spus eu, pe un ton convingător. Ne-au luat urma până la apartamentul acela. Nu contează dacă au monitorizat frecvenţa poliţiei şi au interceptat mesajul de trimitere a unui echipaj pentru a verifica spusele unui participant la o ceremonie de comemorare, au folosit altă metodă sau pur şi simplu s-au deşteptat. Îi vor face pe Yarrow şi pe Jules să le spună că ne îndreptăm spre Washington. Vor obţine informaţia asta, indiferent *cum.*

— Da, a spus Hailey, dar contează *când.*

— „Când" e chiar acum, am spus eu. Trebuie să conştientizăm că nu o putem lua pe drumul normal. Ştiu că mergem spre sud, la Washington. Gherete pentru plătirea

taxelor de drum, îngustări ale autostrăzii, o capcană mobilă – vor lucra pe un teren care-i avantajează, şi sunt cu un pas înaintea noastră.

— Tre' să plecăm de aici, a spus Russell.

— Dar nu aşa cum ne-am gândit noi. Am virat SUV-ul printre celelalte maşini. Sau cum îşi închipuie ei.

Am mers mai departe, aflaţi încă sub incidenţa regulilor din Zona de Foc. Agentul de Flanc Russell ţinea sub observaţie străzile care se uneau cu a noastră de pe bancheta din spate. Zane se ocupa de cele de pe partea lui. Hailey a trecut peste bancheta din spate în portbagaj, rămânând cu privirile aţintite dincolo de strălucirea roşie a stopurilor noastre, ca Paznic în Ariergardă. Alături de mine, în faţă, Eric era Ochitor, concentrându-se asupra maşinilor care goneau spre noi de pe banda opusă, în caz că ei ar organiza o Supraveghere în Cascadă, cu urmăritori mergând circular, venind mereu spre noi şi sincronizându-şi mişcările cu ale noastre prin intermediul staţiilor de emisie-recepţie. Ca Şofer, mă străduiam să fim mereu o ţintă în mişcare.

Am intrat în New York pe sus, traversând un pod.

Apoi am riscat, coborând într-un tunel.

Am gonit prin tubul acela lung, cu lumina lui vie, refractată şi reflectată ca cea captată şi transmisă prin telescopul improvizat al lui Eric. Dacă nişte urmăritori ne-ar fi organizat o ambuscadă în tunelul acela, am fi sfârşit la ştiri, iar tipul acesta de incident cu mare grad de expunere făcea imposibilă orice muşamalizare. Am plătit taxa de drum, conştienţi că imaginea noastră, îndreptându-ne spre sud, exact aşa cum s-ar fi aşteptat vânătorii noştri, a rămas înregistrată de camerele de luat vederi.

Dar, la treizeci de secunde după ce am ieşit din tunel, am cotit brusc SUV-ul pe o arteră de ieşire.

— Autostrada Long Island, a anunţat Zane. L-I-E[39].

— Chiar aşa e.

---

39 The Long Island Expressway, LIE - minciună (joc de cuvinte, în lb. engleză)

Ne-am ascuns în urma unei camionete care rula şuierând. Prin parbriz nu puteam vedea altceva decât partea din spate a remorcii. Cu ceva noroc, pe camerele de supraveghere sau urmăritorii în Cascadă n-aveau să vadă nimic altceva decât farurile camionetei.

Zece minute mai târziu, Hailey raportă că nu observase nicio pereche de ochi galbeni şi flămânzi care să ne supravegheze. M-am îndepărtat uşor de camionetă şi am lăsat-o să alerge zgâlţâindu-se spre miezul nopţii fără noi.

Din nou la drum. Autostrada întunecată şi singuratică. Noapte de jur-împrejur. Zumzetul cauciucurilor rulând pe asfalt. Miros de banchete străine, un rest de suc lăsat de vreun puşti, mirosul propriilor transpiraţii.

— Ce se întâmplă cu noi? a întrebat Russell în şoaptă.

Fără să apuc să gândesc, din gura mea a ieşit un singur cuvânt:

— Totul.

— Nu, omule, a spus el. Vorbesc serios. Zane… Ajunge în sfârşit să se înfierbânte atât de tare încât se răcoreşte. Eu… am priceput. Am făcut-o. Toţi anii aceia petrecuţi în spital… Mă simt…

— Gol, i-a luat Zane vorba din gură. Uşor.

— Da, a spus Russell. Credeţi că medicamentele noastre de contrabandă încep să-şi facă efectul?

— Doctorul F. Spunea că medicamentele nu sunt decât nişte unelte, am spus eu. Că munca adevărată o facem noi.

— Sau ni se face, a spus Hailey.

— Mai e şi asta.

Nişte indicatoare imperceptibile pentru minţile noastre au licărit preţ de o fracţiune de secundă pe lângă parbriz.

— Crezi că mai suntem nebuni? a întrebat Russell.

— O, da, am răspuns eu. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Credeam că eşti de părere că schimbarea este singurul lucru constant în viaţă, a spus Hailey.

— Ce nebunie, am zis eu. Dacă am dreptate înseamnă că în curând o să mă înşel.

— Dar unde mergem? a întrebat Russell.

— Washington, D.C., a răspuns Eric.

— În cele din urmă, am completat eu.

— Kyle Russo, a spus Hailey. O voce la telefon. Litere negre pe o foaie albă de hârtie.

— Cum vă simţiţi, tu şi Eric? a întrebat-o Russell.

— În curând, n-o să mai conteze cum mă simt, a suspinat ea.

— Deci eşti la fel, a spus Zane. Iar Eric… Cum te-ai purtat la Jules… Eşti tot ca înainte. Dar Victor începe să se poarte haios.

— Eu mereu am fost haios!

— Nu, a spus Russell. Doar crezi că ai fost. Ai fost prea chinuit de amintiri, prea războinic, dar acum… Te eliberezi.

— Aşa? Mi-am luat rapid ambele mâini de pe volan.

În timp ce goneam cu 92 de km/h pe autostrada înecată în întuneric.

— Uau! a ţipat Russell.

De pe bancheta din spate, Zane s-a aruncat înainte.

Dar mâinile mele au ajuns înaintea alor lui înapoi pe volan.

— Credeţi că e haios? i-am întrebat. Haios *ha-ha-ha* şi nu haios-ciudat?

În oglinda retrovizoare, Zane s-a încruntat.

— Eric? a zis el.

Chiar şi un ordin implicit trebuie respectat. De pe scaunul pasagerului, de lângă mine, Eric a spus:

— Vic ţinea volanul cu picioarele.

— Apropo. Hailey a început să caute prin bagajul ei. A aprins o lanternă. Paginile din cartea groasă pe care i-o dăduse Jules foşneau în timp ce erau întoarse. Da, aşa cum credeam. Russell, îţi aduci aminte pastiluţele alea mici,

albe?

— Da, am luat una.

— Sunt anticoncepţionale.

— *Ce?*

— Acum nu mai trebuie să-ţi faci griji când îţi spune cineva „să ţi-o trag”, i-am spus eu.

— Vedeţi? a strigat Zane. Vic *chiar* e din ce în ce mai haios!

— Şi mi-au cam tras-o!

— Păi… i-am răspuns eu lui Russell.

— Dacă ţie ţi-au tras-o, a spus Zane, atunci gândeşte-te la adolescenta de la şcoala de lângă Starbucks, care ne-a dat anticoncepţionalele ei pentru câţiva dolari!

— Nebuni amatori, am zis eu cu un oftat.

— Şi noi? a spus Russell. Am fost profesionişti, dar acum…

— Ne rămâne statutul, a spus Zane. Doctorul F. Spunea că, indiferent de ce traumă ne-a făcut să înnebunim, nu ne-am fi prăbuşit atât de tare, dacă nu am fi fost predispuşi la aşa ceva prin nişte gene defecte sau chestii din copilărie.

— Deci, ca să înnebuneşti, trebuie să fii deja nesănătos la minte? am spus eu. Pare prea absurd.

Cauciucurile noastre zumzăiau în contact cu drumul, în timp ce noaptea gonea pe lângă noi.

Russell i-a dat unul dintre CD-urile sale lui Eric. Inginerul nostru l-a băgat în aparatul din bordul maşinii furate şi, de pe albumul „Nebraska”, Bruce Springsteen a început să cânte despre cum mergea şi el într-o maşină furată şi-i implora pe poliţişti să nu-l oprească.

„Toată lumea încearcă să scape, să fugă, mi-am zis eu. De ce ne simţim atât de singuri?”

Eric stătea în lumina răspândită de indicatoarele de pe bord.

— Hei, i-am spus eu. Acolo, în oraş. Ea Jules. Ai fost minunat. Am simţit cum se îmbujorează. Că ţi-a venit ideea cu telescopul acela.

— Leonardo da Vinci, a explicat el. *Camera obscura.*

— Poftim?

— S-a mai făcut. Aproximativ. De către el.

— Ei bine, asta schimbă total lucrurile şi te rog să mă ierţi că am crezut că simplul fapt că ţi-a venit o idee aşa extraordinară într-o situaţie de criză a fost uimitor. L-am simţit zâmbind. Şi iată-mă aici, conducând o maşină furată ocupată de o echipă de nebuni, cu demonii din iad pe urmele noastre, iar lângă mine se află Leonardo da Vinci. Am zâmbit. Unii oameni au mereu noroc.

28

„Ăăă… ăăă” vuiau gândurile lui Eric în ziua aceea îndepărtată, când începuse distrugerea vieţii sale, când îl trântiseră într-un scaun, prinzându-i încheieturile în nişte brăţări de oţel cu un clic electronic. Fusese destul de rău când gorilele de la poliţie ieşiseră din valurile de nisip de pe şantier şi îl trăseseră din grupul celorlalţi străini care se urcau în camion. Fusese destul de rău când îi puseseră cagula neagră. Îl urcaseră într-o maşină. Merseseră ore de-a rândul. Destul de rău când îl conduseseră, cu capul acoperit de cagula neagră, într-o fortăreaţă care mirosea a ulei de curăţat arma şi a beton, a rugină şi a urină. Destul de rău că se împleticise, incapabil să vadă pe unde mergea, că auzise strigăte. Ţipete. Focuri de pistol. Fusese destul de rău când îl împinseseră în jos pe scări. Dar *apoi* l-au aruncat într-un scaun de metal şi l-au prins de el cu cătuşe de ultimă generaţie *pregătite de dinainte.* Asta, *asta* era chiar rău.

— Eşti la Leul Alb. O voce de bărbat. Engleză. Accentul: irakian.

Cagula neagră zbură de pe capul lui Eric. Lumina orbitoare îl făcu să strângă din ochi.

„Ochelarii! îşi spuse Eric. Oare ochelarii mei sunt la el?”

Vedea neclar. O celulă. Nicio fereastră. Nişte cleşti îl

ţintuiau de un scaun de metal aflat cu faţa la un birou de lemn pe care se afla o lampă cu gât flexibil, ca de şarpe. În spatele biroului trona silueta înceţoşată a unui bărbat îmbrăcat cu o uniformă măslinie.

Eric strigă într-o engleză cu accent berlinez:

— Vreau să iau legătura cu consulatul german!

Zbang!

„O, Doamne, o, Doamne, o!” se cutremură Eric din cauza *vibraţiei dejoc* care, ştia, trebuia să fie tratamentul cu şocuri transmise prin scaun, şocuri electrice.

— 17 august 1990, spuse bărbatul din spatele biroului. Ieri, măritul nostru conducător, Saddam, şi-a extins protecţia asupra voastră, a muncitorilor din Kuwait şi Marea Britanie, Franţa şi Germania. V-a oferit adăpost, ca să fiţi în siguranţă faţă de americanii însetaţi de război. Aţi fost aduşi aici. La Basra. La Leul Alb. La mine.

— Numele meu…

Zbang!

Saliva, Eric ştia că saliva. Nu apucase să-i spună numele de acoperire. Inginer, fără soţie, fără copii – *asta* era adevărat, şi adevărul era inima oricărei minciuni reuşite.

Gardienii îl târâră pe Eric pe un coridor către o uşă neagră de oţel pe care o deschiseră. Îi puseră ochelarii. Debaraua care i se deschidea în faţa ochilor era ca o cutie în permanentă vibraţie. Din loc în loc, cărămizile se mişcau, ridicându-se şi coborându-se ca un val. De un perete era prins un raft de metal de un stat de om. Pereţii erau mânjiţi cu lacrimi imense de roşu, albastru şi verde.

— *Ceka,* spuse bărbatul de la birou, îmbrăcat în uniformă militară. Avea mustaţă. *Ceka* noastră. Numită după strategia secretă a ţarului. Sovieticilor care i-au sfătuit pe rebelii din Spania le plăcea arta voastră modernă. Kandinsky şi Klee. Miro. Pavlov. Măritul nostru conducător îl admiră pe Stalin, aşa că am făcut rost de rezultatele anumitor cercetări din trecutul Vestului.

— Mă numesc Hans Wolfe. Sunt cetăţean german,

ajuns aici cu o viză specială de muncă.

Gardienii îl conduseră pe Eric în celula *ceka.* Închiseră uşa trântind-o cu un bang metalic sec. Eric auzi clancul unei încuietori electrice.

Nu putu să se ridice. Nu vedea nimic pe lângă el. Nu avea niciun fel de perspectivă. Pereţii, tavanul şi podeaua se năpusteau spre el ca nişte avioane în derivă. Eric se împiedică de o cărămidă, căzu pe patul de metal care atârna de perete. Se rostogoli de pe el. Planurile înclinate, podeaua ondulată, exploziile de culoare, luminile orbitoare: era prins în capcană într-un tablou suprarealist.

Mai târziu. Gardienii l-au târât din celulă. L-au bătut cu nişte bastoane de poliţie în formă de L, provenite din programul american de ajutor pentru ţările străine din deceniul trecut. L-au aruncat în *ceka.* A făcut pe el. L-au scos din nou cu forţa. L-au dezbrăcat tăindu-i hainele cu cuţitul. L-au spălat cu furtunul de pompieri. L-au târât, gol, pe scaunul acela.

Bărbatul cu Mustaţă stătea la birou.

— Care sunt cele trei întrebări?

— Nu ştiu!

Curentul electric îl zgâlţâi atât de tare, încât ochelarii îi zburară de pe nas.

Din spatele biroului, bărbatul cu silueta neclară îşi mişcă mâna în fasciculul de lumină răspândit de lampa cu gât flexibil, ca de şarpe.

— Paşaport. Viză. Şiruri de coduri binare pe un computer. Informaţiile nu înseamnă nimic. Nu contează decât ceea ce dă rezultate. O maşină trebuie să se supună. Or, *inginere,* noi nu reuşim nimic aici. Şi eşecul e de neacceptat. Trei întrebări. Prima întrebare: *Cine eşti?*

Un val rostogolitor de electricitate îl lovi atât de tare pe Eric, încât îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi zvârcolindu-se. În *ceka.* Gardienii îi fixară brutal ochelarii pe nas şi îi împinseră capul către două castroane de lemn. Primul castron conţinea un terci pe care Eric începu să-l mănânce cu degetele. Apoi, sorbi apa

murdară din cel de-al doilea castron.

Ştia că tortura n-ar fi trebuit să înceapă imediat. „Ar fi trebuit să aştepte până ce-mi spuneam povestea de acoperire şi să o desfiinţeze – şi pe mine odată cu ea”.

„Fă calculul, îşi spuse. Forţe aliate se adună la graniţa dintre Kuwait şi Irak. Langley va alia că am fost ridicat din grupul de ingineri din Occident de la şantierul unde se construia fabrica de uraniu îmbogăţit. Ştiu că am dispărut. Vor afla că sunt aici. Tancurile vor năvăli peste graniţa irakiană pentru a mă salva.

Dar nu îndeajuns de repede.

Leul Alb mă va devora până la moarte.

Trei opţiuni:

Să renunţ la acoperire – la dracu’, să spun tot ca să-i conving că sunt mai valoros în viaţă.

Să mor fără să mărturisesc nimic.

Sau să evadez.

Nu o să mor. Nu o să cedez. N-o să fiu un trădător”.

Un gardian strigă ceva în arabă. Lovi cu măciuca în formă de L în piciorul lui Eric. Amicul lui îl izbi pe prizonierul gol cu o găleată de lemn. „Bunicului Claude din Ohio îi plăcea cântecul lui Hank Williams despre o gaură din găleata lui”.

Gardienii începură să-l lovească metodic cu bastoanele şi picioarele. El începu să-i implore în germană, în engleză. Gardienii aveau grijă să nu-i spargă ochelarii. „Vor ca eu să văd ce-mi fac, îşi spuse, după care-şi dădu seama că *nu: au nevoie,* ca eu să văd această cutie rotitoare de culori şi fascicule de lumină. Vor să mă ţină prins aici, incapabil să-mi scot *locul acesta* din minte”.

Nu îi observară privirile căutând undeva dincolo de bâtele şi bocancii lor. De tavanul sub formă de consolă atârnau de nişte fire diferite forme de metal, unele mai mici decât palma lui, altele mai mari decât o minge de baschet. Printre firele care porneau din tavan, Eric zări o cutie de metal.

Un suport de cameră. Dar nicio cameră. Niciun ochi

mereu atent, fără să clipească.

Un gardian îi ridică ochelarii; pumnul se năpusti spre ochii lui ca o ceaţă.

Se trezi. Prins într-un scaun. Cu ochelarii lipiţi cu bandă adezivă de faţa umflată. Simţea gust de sânge uscat şi plombe sfărâmate. Obrajii îi erau acoperiţi cu tuleie dese. Coastele, picioarele, abdomenul toate pulsau, în flăcări. Gol. Frig. Prins, în scaunul acela, în faţa biroului la care nu stătea nimeni. Singur.

„Concentrează-te", îşi spuse Eric. Joacă-te cu Leul Alb de parcă ai fi nevinovat. Hans Wolfe, nu Eric Schmidt. Universitatea Heidelberg, nu Universitatea de Inginerie Youngstown. Inginer dintotdeauna.

Se deschise o uşă. Bărbatul cu Mustaţă intră şi se aşează la birou.

Spuse:

— Care e prima întrebare?

— Cine… cine eşti?

Bărbatul cu Mustaţă dădu aprobator din cap.

— Numele meu este maiorul Aman.

Pe pielea lui Eric se rostogoleau picături de sudoare, care picau pe jos. Pleoscăituri infime pe pardoseala de ciment.

Maiorul Aman spuse:

— Care este a doua întrebare?

„O, Doamne, nu ştiu, o să mă electrocuteze, o să mă…"

— Nu ştii? întrebă maiorul Aman, ridicând din umeri. *Hmmm…* Maiorul de poliţie secretă se aplecă, venind mai aproape: A doua întrebare ne-a adus aici.

„Pregăteşte-te, nu, pregăteşte-te… nu… când…"

— Dar prima întrebare e cheia. Maiorul Aman trecea în revistă conţinutul unui dosar: Hans Wolfe. Inginer închiriat nouă de compania de construcţii Volksgotten. Aşa se pronunţă? Eu nu vorbesc germană, aşa că avem noroc că vorbeşti tu engleză, *ya?* Maiorul Aman îşi permise să-şi onduleze mustaţa într-un zâmbet. Un inginer dintr-o firmă

cu sute de ingineri. Fără copii. Fără soţie. Fără familie. Fără legături. *Cine eşti?*

Zbang!

„O, Doamne, te rog nu, ooo. Alia. Sfârşit, s-a sfârşit acesta”.

— Răspunsul la „cine eşti” e „singur”, iar asta e cheia motivului pentru care te afli aici.

Eric clipi: „Acoperirea mea, minciunile plus viaţa mea adevărată… reprezintă cheia… acestei situaţii?”

— A doua întrebare e: Cu ce te ocupi?

Totul se cufundă într-un întuneric fulgerător, sângeros.

Îşi recăpătă cunoştinţa pe când era târât, gol, peste cimentul gri. Riscă să deschidă o pleoapă: Un coridor lung. Uşi închise. Nicio cameră. Niciun post de pază. Nicio santinelă.

Gardienii îl lăsară să se prăbuşească. Eric îl văzu pe unul dintre gardieni tastând ceva pe un panou montat în exteriorul unei uşi negre de oţel, cu un mâner oblic, în formă de C. Bâzâit electric şi uşa se deschise cu un clac. Din *ceka* năvăli un şuvoi rotitor de culoare. Eric îşi închise ochii. Îl târâră înăuntru, iar el nu se mişcă. Nu tresări când uşa se închise cu un bang, iar încuietoarea electronică se declanşă cu un clanc.

„Numără fiecare respiraţie. Păstrează controlul asupra timpului. Gândeşte-te că trebuie să se ducă la baie, să fumeze o ţigară, să şteargă băltoacele de pe pardoseală, de lângă scaunul acela, să mănânce. Sunt aici. Singur”.

Bătăile, şocurile electrice şi celula cu şuvoaie rotitoare de culori îl ameţeau atât de tare, încât trebui să se târască până la uşă. Mâinile sale găsiră placa încuietorii. Găsiră capetele şuruburilor.

Se ridică încet, lipit de uşa rece de metal. Placa încuietorii se mişcă sub palma lui: desprinsă. Viaţa pe timp de război, mai ales în Irak. Ce merge merge. Ceea ce nu merge e pur şi simplu aşa cum stau lucrurile.

Când gardienii împinseră uşa pentru a o deschide, el

se mai sprijinea încă de ea. Forţa lor îi proiectaseră trupul gol prin aer, lovindu-se de haosul de cărămizi.

Nu l-au bătut.

Şi nici nu l-au dus la maiorul Aman şi la scaun.

În loc de asta, l-au dus în camera de spălare cu furtunul, în care se afla şi un butoi de lemn. „Ca o găleată de ploaie", se gândea Eric datorită asocierii cu bunicul Claude. Gardienii îi ţinură capul în apa din butoi. Îl traseră ca să inspire gâfâind aerul ud, cu miros de beton, al închisorii. Îl cufundară din nou. Şi iar. Îl aruncară înapoi în *ceha.*

Dar, *la naiba,* asta era *minunat!*

Acum, *în sfârşit,* mulţumită bunicului Claude, Eric întrezărea speranţa.

O luă cu el în scaunul din faţa maiorului Aman.

— Există adevăruri, spuse torţionarul. Oamenii sunt oameni. Sunt ceea ce sunt. În plus, poetul american Bob Dylan are dreptate: Toată lumea trebuie să slujească pe cineva. Sau ceva. Măreţul nostru Saddam slujeşte binele Irakului. Cu toţii slujim pe cel pe care-l numim Dumnezeu. Tu ne slujeşti pe noi, îi spuse maiorul Aman bărbatului gol prins în scaun. Noi suntem motivul pentru care eşti aici. Restul este ignoranţa ta. *Care este cea de-a doua întrebare?*

Eric tresări şi spuse repede:

— Cu ce te ocupi!

— Şi cu ce *te ocupi?*

Ştia ce avea să urmeze înainte de a se întâmpla, dar şocul electric îl izbi pe Eric din plin.

— Cu ce te ocupi? Te supui ordinelor. Lucrezi pentru noi. Eşti singur. Şi totuşi, când secretara aceea şoptea despre cum ea şi soţul ei urăsc viaţa în Irak... Cine a conspirat cu ea? Tu, Hans Wolfe.

„O, te rog, Doamne, nu! Au prins-o! I-au prins! Vor fi încuiaţi într-un loc ca acesta, sau aruncaţi într-un şanţ...!"

— Nu eşti tu acela, spuse Aman. Nu e inginerul nostru singuratic.

„Nu e misiunea mea! îşi spusese Eric zi după zi, la şantierul secret, în timp ce o vedea pe secretară tremurând. Nu am venit aici să salvez pe nimeni! Nu am venit aici ca să recrutez pe nimeni. Am venit să joc rolul tocilarului scurt şi îndesat pe care-l văd oamenii când se uită la mine. Am venit aici să spionez, să obţin date, să fur informaţii".

— Îl cunoaştem pe bărbatul la care ai trimis-o. Voi, străinii care vă amestecaţi prin bazar, veniţi în contact cu gunoaie ca bărbatul acela care se ocupa cu scoaterea pe furiş a câinilor trădători din Irak.

„L-au prins şi peste ad – sau îl vor prinde în curând, el a ştiut mereu că sunt pe urmele lui. Biata familie! Dacă nu aş fi încălcat ordinele Agenţiei, dacă mi-aş fi văzut de misiunea mea şi nu m-aş fi implicat să salvez…"

Joaca de-a salvatorul nu se potriveşte cu profilul tău. Ceea ce te face interesant, dincolo de statutul tău izolat. Mai ales din numărul de muncitori străini din care am avut de ales. Înseamnă că eşti flexibil. Din fericire, actul tău de flexibilitate a fost să „salvezi" echipa noastră de contraspionaj.

— Po… poftim?

— Echipa noastră nu era pe urmele tale. Îi monitorizau pe oamenii noştri de ştiinţă care gândesc prea mult şi le vin idei cum ar fi să fugă în America sau la Marsillia. Faptul că te-au agăţat pe tine a fost mâna destinului care te-a adus aici. *Cu ce te ocupi?*

Eric spuse:

— Soţul şi soţia… Făceau parte din poliţia secretă? Am fost atras în capcană de ei pentru că… pentru că eram… *băiat bun!* Numai *atât?* De asta sunt aici?

Zbang!

Trezindu-se pe podeaua din *ceka,* Eric îşi aminti: „Nu am urmat ordinele. M-am abătut de la misiune. Am încercat să fiu băiat bun. Am fost fraierit. Am ajuns aici".

Găsi un perete. Se ridică în picioare. Văzu patul de oţel.

Eric puse un picior pe pat şi sări, cu braţele ridicate deasupra capului. Prinse…

A reuşit! Sârma de oţel taie pielea când o apuci. Însângerate, mâinile lui Eric alunecară până atinseră o bucată mobilă de metal care se desprinse de tavan, iar el se prăbuşi pe cărămizile de jos ca o morsă cu ochelari.

Eric îndoi foaia subţire de metal de mărimea unei cărţi, până ce se rupse în două. Bucata cea mai mare avea firul sudat de ea, iar cea mai mică arăta ca un cuţit de chituire.

Folosindu-şi rahatul pe post de chit, Eric lipi lama mică de metal de partea de jos a unei cărămizi din pardoseală. Mânji restul celulei cu mâinile sale pline de sânge. Ascunse adevărata intenţie a acelor răni cu tăieturi superficiale la încheieturi.

Leşină.

Se trezi cu capul ţinut sub apă de gardienii care agitau bucata de metal în faţa chipului său contorsionat de efortul de a inspira, înainte de a-i cufunda din nou capul. Ca bonus, îl bătură cu bastoanele lor de poliţie în formă de L. Apoi i se rupse filmul până se trezi din nou în scaun.

Maiorul Aman îi şterse faţa cu un prosop cald.

— Pot să-ţi spun un secret?

Ţinea la buzele lui Eric o ceaşcă plină cu cafea amestecată cu zahăr şi lapte.

— Nu poţi să-i omori pe toţi. Maiorul Aman oftă. Poţi încerca, dar e contraproductiv. Lumea nu are nevoie de oameni morţi. Avem nevoie de oameni folositori. Care se supun. Şi aşa, lucrurile ar merge ca pe roate, nu-i aşa, inginere?

Aşteptă până ce Eric termină de băut cafeaua dulce cu lapte din cana de tablă, după care îi şopti în urechea dreaptă:

— Sinuciderea este o alegere, iar alegerile contrazic supunerea. Nu vei mai încerca să te sinucizi din nou decât dacă ţi se ordonă aşa ceva. *Care este a dona întrebare?*

— C’ce te o upi, îngăimă Eric.

— Şi cu ce se ocupă toată lumea?

— Se supune ordinelor.

„Dar eu nu m-am supus! îşi spuse Eric în gând. Am încălcat ordinele CIA şi uite ce s-a întâmplat!”

— Data viitoare, îi promise maiorul Aman, putem înainta.

„Niciun şoc electric”, îşi spuse Eric în timp ce gardienii îl târau înapoi în *ceha.* Îi dădură de mâncare. Îl loviră odată cu bâta, din politeţe. Închiseră uşa cu un bang şi un clanc.

Fiecare celulă a corpului său implora uitarea în inconştienţă. Eric se târî până ce găsi cărămida căutată şi lama de metal lipită cu rahat. Îşi trase cu greu corpul peste cărămizi până la uşă. Avu nevoie de 232 de respiraţii pentru a îndepărta cele patru şuruburi care fixau placa încuietorii electronice de uşa de oţel.

Bine că îi lipiseră ochelarii de faţă. Bine că luminile pulsau în continuare.

Eric aruncă o privire atentă în haosul de componente de metal al încuietorii electronice. Găsi cele două fire, dar în mijlocul încuietorii: *La naiba,* nu avea cum să-şi folosească lama de metal pentru a termina treaba.

„Sper că mergem în curând la găleată, îşi spuse Eric în timp ce înşuruba la loc placa încuietorii. Sau n-o să mai rămână mare lucru din mine, ca să evadez”.

Data viitoare, l-au dus direct la scaun.

Maiorul Aman spuse:

— Sunt trei întrebări. Prima întrebare?

— Cine eşti.

— A doua întrebare?

— Cu ce te ocupi.

— Eşti ceea ce faci. Şi vezi? Te supui. Ceea ce avem noi aici e şansa de a…

Bzzzzzz!

„Ce se întâmplă? Nu simt electricitatea! Nu pot…”

Lampa cu gât ca de şarpe de pe biroul maiorului Aman *înnebuni* dintr-odată. Scântei albastre şi fire de fum

începură să ţâşnească din ea în timp ce forţa curentului făcea ca lampa să sară şi să se clatine ca un robot scăpat de sub control. Maiorul Aman se îndepărtă de birou printr-o săritură speriată. Un gardian se năpusti din spatele lui Eric şi lovi lampa înnebunită cu bastonul său de poliţie în formă de L.

Forţa de inerţie propulsă lampa de pe birou, înconjurată de scântei. Gardianul manevra bastonul de poliţie ca pe o crosă de golf, lovind lampa de alamă care căzu zăngănind pe pardoseală. Scoasă din priză, lampa rămase tăcută şi nemişcată în timp ce gardianul o lovea încontinuu. Gâfâind, plin de transpiraţie, gardianul trecu pe lângă bărbatul gol imobilizat pe scaun şi nu se putu abţine să nu-i adreseze prizonierului un rânjet triumfător.

— Scuze, spuse maiorul Aman în timp ce-şi ocupa scaunul din spatele biroului. Necazurile unei ţări asediate. Se întâmplă prea des ca lucrurile noastre, mai ales tehnologia performantă, să… cedeze. Mereu trebuie să prevedem şi să ne pregătim pentru astfel de incidente supărătoare.

Zbang!

— A, bine, încă mai funcţionează. Unde eram? A, da. A treia întrebare. Dar, înainte de asta, spuse maiorul Aman, gândeşte-te: *Cine eşti* e o persoană. Toată lumea slujeşte. Supunerea este cheia slujirii. Unii oameni nu-şi dau seama că ar trebui să-l slujească pe măreţul nostru conducător. Această neştiinţă este destul de des întâlnită printre cetăţenii cu potenţial productiv. Oameni de ştiinţă. Ingineri. Inventatori. Directori. Avocaţi. Profesori. Scriitori. Provocarea cu care ne confruntăm noi este să eliminăm ignoranţa fără să scădem productivitatea.

Maiorul Aman gesticula cu o lampă cu gât mobil măcelărită spre camera în care se afla un bărbat gol prins de un scaun.

— Acesta este un experiment destinat înlăturării acestei provocări.

— Spălarea creierului.

— La ce ne foloseşte un creier spălat bine? Avem nevoie de un creier care să accepte logica supunerii fără să-şi piardă potenţialul creativ. Nu putem risca să pierdem nişte creiere irakiene cu nişte simple experimente. Dar avem muncitori străini. Te avem pe tine. Avem mintea potrivită. Te-ai dovedit flexibil, deschis la schimbare. Eşti singur-singurel. Nu eşti decât un obiect închiriat. A treia întrebare, spuse maiorul Aman, mişcându-şi braţul pentru a pune în evidenţă poziţia degetului său în timp ce ochii lui Eric gravitau spre el. A treia întrebare este…

Zbang!

Şedinţa aceea deveni un şoc arzător, chinuitor, în timp ce-l auzea pe maiorul Aman spunându-i că *cine suntem* înseamnă că slujirea este inevitabilă. Cum inima slujirii este supunerea. Cum formula aceea perfectă duce către utilitate. Utilitatea înseamnă sfârşitul durerii şi al singurătăţii. Utilitatea era răspunsul la a treia întrebare despre cum faci ca această viaţă să merite trăită. Prima întrebare însemna că *identitatea unei persoane* crea problema a *ceea ce trebuia făcut,* iar acest aspect aducea utilitatea, care să facă ideea asta numită viaţă *să merite* trăită.

Când se trezi pe pardoseala din *ceka,* Eric plângea.

Dar nu era suficient, suspina. „Am nevoie de o găleată de lacrimi!”

După alte două şedinţe pe scaun – sau poate patru – gardienii l-au târât la butoi.

Trezirea sufocându-se aproape că-l făcu să-şi schimbe gândurile, dar, a treia oară când gardienii îi băgară capul sub apă, îşi aminti. „Am o gaură în găleată, nu lăsaţi apa să se scurgă.”[40] I-au tot scufundat capul până ajunseră să se simtă prea epuizaţi pentru bătaia obişnuită, aşa că *las-o dracului,* se mulţumiră să-l târască înapoi în *ceka* lui cu şuvoaiele de culori/exploziile de lumini şi îl aruncară pe jos.

---

40 „There’s a hole in my bucket, don’t let any water get out“, vers din melodia *There’s a Hole in My Bucket* (n.tr.)

Bang! se auzi uşa trântindu-se.

Clac! urmă şi încuietoarea electronică.

Acum sau niciodată. Eric se târî pe burta umflată de apă. Găsi cărămida de care lipise cu rahat şurubelniţa lui secretă. Găsi uşa. Deşurubă placa încuietorii.

„În picioare. Sunt eu. Sunt un om. Stau în picioare. Gol. Port ochelari.

Ce bine ar fi fost să am nişte galoşi. Drace, chiar şi nişte tenişi – ar fi *perfecţi* pentru *ce urmează!*

Ai ce ai. Eşti ce eşti. Trebuie să faci *Nu!*

Ce naiba, nu e vorba decât de o dată în plus".

Cu cea mai mare precizie din toată viaţa sa, Eric urină o găleată peste încuietoarea electronică.

Zbang! Descoperi că fusese proiectat tocmai în celălalt perete.

„Iese fum din încuietoarea electronică! Am scurtcircuitat-o! Am rezistat la şoc. Am făcut-o!"

Ca un beţiv buimac, Eric merse în patru labe către uşa din care ieşea fum. Îşi băgă degetul în orificiul ud al încuietorii. „Dus, sunt dus de aici". Trase cu toată puterea.

De cealaltă parte a uşii, acolo în *ţara aceea asediată* unde *se întâmplă des ca lucrurile, mai ales tehnologia performantă, să cedeze,* unde viaţa însemna *să prevedem şi să ne pregătim pentru… astfel de incidente supărătoare,* acolo în holul gol, gardienii puseseră un baston de poliţie în formă de L prin mânerele de oţel ale uşii, ca o bară medievală, pentru a întări încuietoarea electronică de ultimă generaţie, dar imprevizibilă.

Eric trase. Şi trase. Trase. Se prăbuşi suspinând în marea de şuvoaie de culoare şi lumină.

Gardienii şi maiorul Aman nu erau deloc încântaţi. Şi nici nu se lăsară descurajaţi.

Toată lumea începu să muncească mai mult.

Până când Eric îşi aduse aminte de zâmbetul ridicol de triumf al gardianului.

Stând pe spate în *ceha,* gol, cu ochelarii lipiţi de faţă, mâna dreaptă a lui Eric zvâcni şi îl lovi în faţă. Îşi puse

palma peste gură pentru a nu striga noul său secret:

„Uneori, victoria înseamnă să baţi o lampă până moare”.

Supunerea la ordine. Asta voia Aman/Saddam/Irakul de la el.

Supunerea la ordine. Asta voia CIA de la el.

Întrebările despre autoritatea căreia trebuia să i se supună nu-i aduceau decât durere. Ordinele Băieţilor Buni versus ordinele Băieţilor Răi: ecuaţia se rezolvă dacă toate forţele sunt egale. Supunerea faţă de toţi este egală cu supunerea faţă de nimeni. Atunci nu mai există niciun pic de durere. *Cine sunt* este inginer, *cu ce mă ocup* este mă supun tuturor ordinelor.

Ceka se învârtea. Zidurile îndoite şi culorile îndrăzneţe se calmară către linii drepte, cu unghiuri corecte şi modele normale. Stătea cu faţa la raftul de metal. Ori de câte ori încercase să se culce în patul acela, se rostogolise jos.

Eric se întinse pe suprafaţa de oţel. Mâna sa stângă prinse marginea, pentru a putea sta întins pe un plan înclinat, sfidând realitatea gravitaţiei.

Să facă totul să meargă, să pună totul cap la cap – cu un zâmbet absurd – pentru propriul triumf.

Trei zile mai târziu, maiorul Aman urlă la el:

— Eşti inutil! Te supui tuturor!

Eric stătea în faţa scaunului, de cealaltă parte a încăperii. Stătea drept, gol, într-un picior, cu un deget în nas, cu barba şi părul mirosind a ars.

— Trebuia să ne aparţii numai nouă! O să am probleme pentru ratarea acestui experiment!

Gol, Eric stătea mai departe într-un picior, cu vârful degetului în nas, aşa cum îi spusese un gardian oarecare. Maiorul Aman *nu îl întrebase* dacă numele lui adevărat era Hans Wolfe sau dacă lucra pentru CIA. După revelaţia avută în celulă, Eric i-ar fi spus, *bineînţeles,* maiorului Aman adevărul, pentru a se supune ordinelor implicate de întrebări. Dar torţionarul nu-l întrebase. Chiar şi cu

degetul băgat în nas, Eric simţea mirosul victoriei.

— Stai în ambele picioare, îi ordonă maiorul Aman în ultima lor zi împreună. Scoate degetul din nas – ţine-ţi mâinile pe lângă corp. Vei fi eliminat de pe lista problemelor mele. Gata cu *ceka.* Spală-te. Mănâncă, dormi, fă în aşa fel încât să arăţi bine în faţa camerelor de televiziune. În curând, Saddam vă va trimite pe toţi muncitorii străini înapoi acasă, un act pentru o imagine pozitivă. O să te îmbarci pe un avion către Germania. Când ajungi acolo, nu ne interesează ce faci, pentru că, în mod clar, eşti nebun.

Eric se supuse şi supunerea se dovedi eficientă: durerea se oprise. O echipă de recuperare a CIA îl ridică de pe stradă, în timp ce aştepta schimbarea culorii unui semafor de lângă aeroportul din Bonn. Echipa de recuperare îl aduse la Castel.

Unde se supusese fiecărui ordin. Unde-şi dezvoltase un ritm care-i permitea să ducă o viaţă bunicică. După ce Hailey apăruse în Salon, Eric începuse din nou să gândească singur, să-şi exprime gândurile, să aibă dorinţe. Dar nu şi-a încălcat niciodată condiţiile victoriei sale prin sclavie absolută.

29

Rece. Ud. Întuneric.

Cuvinte despre mine, în timp ce stăteam pe plajă, ascultând valurile în noaptea neagră.

Rece. Ud. Întuneric.

Cuvinte despre spioni.

Rece. Ca în Războiul Rece. Ca în nemilos. Ca în lumea de bătălii invizibile de dinaintea loviturilor publice cu bombe şi gloanţe. Ca în „rece ca un mormânt”.

Ud. Ca în „mâini pline de sânge”. Ud ca în *sânge.* Ceea ce serviciile de spionaj ale prăbuşitei Uniuni Sovietice numeau neutralizări, asasinări, crimă.

Întuneric. Ca în „acoperit”. Ca în „negru”. Ca în

„buget/operaţiune/lume neagră”. Ca în „locul negru”, Zona 51.

Hailey îndreptându-se spre mine peste nisipul tasat. Luna plină făcea ca zâmbetul să-i strălucească, iar ochii să-i fie plini de lumină. Priveam lung noaptea unduioasă în timp ce valurile înaintau, udându-ne picioarele şi stropindu-ne feţele cu picături fine, sărate. Deasupra noastră străluceau un catralion de puncte albe.

— Câte dintre stelele acelea crezi că au murit deja? a întrebat ea. Iar noi stăm aici, aşteptând ca întunericul să prindă din urmă raza de lumină.

N-am spus nimic.

— Ştii de ce e mereu acolo? a mai întrebat ea. Oceanul?

N-am răspuns nimic.

După mai mult de zece valuri care s-au spart la picioarele noastre, ea a spus:

— Dacă nu ar fi acolo, ne-am îneca aici.

Valurile acopereau pământul de sub picioarele noastre.

— Te provoc să zâmbeşti, a spus ea.

— Mi-e prea frig.

— Du-te înapoi la SUV. Şi-a înclinat capul în direcţia în care se afla parcată maşina noastră furată, pe plaja luminată de luna plină. Zane stă primul de pază, ascuns, cu arma, după grămada aceea de bolovani. Russell o să-l înlocuiască în două ore. Având în vedere cât de mult îşi doreşte Russell să simtă arma în mână, sigur n-o să doarmă peste ora cuvenită. Vino înapoi cu mine. Prefă-te că-ţi place să dormi înghesuit într-o maşină, pe plajă.

Ascultam amândoi valurile.

— Ce te îngrijorează? a întrebat. Deja am făcut pasul cel mare în prăpastie.

— Vreau pur şi simplu… Cuvintele s-au oprit.

— Hai. Spune-i fetei învăluite în razele lunii ce vrea să audă.

— Vreau să meargă. Chiar dacă ce am făcut noi e o

nebunie. Suntem nebuni.

— Şi suntem toţi în aceeaşi barcă, spuse ea.

L-am aruncat un şir de cuvinte, ca un stol de pumnale:

— Din *proprie voinţă?*

— Nu contează, a ripostat ea. Asta nu e problema ta.

— Ba sigur că e.

— Nu contează, a repetat ea. Care e adevărata ta problemă acum?

— Şi dacă am dat-o în bară rău de tot? Toată tărăşenia asta. Evadarea. Saltul pe plaja asta blestemată din Long Island, aşteptând plecarea unor eventuale echipe de ambuscadă din New York. Dacă medicamentele de care ai făcut tu rost nu-şi fac treaba, nu mai avem decât trei zile până ne prăbuşim. Suntem de trei zile pe drumuri şi nu am ajuns nicăieri. Şi dacă nu am deloc dreptate?

— Doctorul F. e în continuare mort? a întrebat Hailey. Sau nu a fost vorba decât de o isterie generatoare de halucinaţii în masă?

— Ăăă, e mort. Am fost la ceremonia de comemorare.

— O petrecere pe cinste, nu? Nu a zărit nicio urmă de zâmbet pe faţa mea. A murit sau a fost ucis?

Tăcerea mea a confirmat ipoteza crimei.

— Şi, în loc să picăm ţapi ispăşitori, aşa cum se planificase, am evadat. S-ar putea totuşi să o păţim, dar măcar nu ne predăm pur şi simplu. Şi mare parte din toate astea ţi se datorează ţie.

— Şi dacă o dau în bară? Nu-mi pasă de mine, dar voi, restul…

— Toată lumea e responsabilitatea ta, nu-i aşa? a întrebat ea. Poate. Dar numai în ceea ce poţi schimba tu. Ce nu poţi…

— Plăteşti, am spus eu.

— Toată lumea plăteşte.

Valurile se perindau în noapte.

— Asta o ştim cu toţii, a spus ea. Noi toţi ne-am declarat de acord cu asta.

— Poate că ar trebui să vă gândiţi cu toţii să renunţaţi.

Valurile scăldau malul.

— Ştii că Russell a luat o pilulă anticoncepţională din greşeală? a spus ea.

— Da.

— Ei bine, nu vrea să le arunce pe celelalte două.

— Asta e…

— O nebunie? a spus ea.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Russell crede că una dintre ele s-a sacrificat pentru el – chiar dacă a fost sortită să fie o pilulă. Poate că asta l-a făcut să progreseze. E logic, ca ceva atât de absurd să dea roade după nenumăraţi ani de tratament potrivit, dar inutil. Oricum, Russell refuză efectiv să le arunce pe celelalte două şi să uite. Să uite de ele. Asta ar fi ceva greşit.

— Ce o să facă?

Ne-am întors, să ne privim în lumina lunii.

— Russell n-o să renunţe la cele două pastiluţe ciudate pentru că e posibil ca prietenul lor să-l fi ajutat, a spus Hailey. Chiar dacă nu a fost aşa, chiar dacă are de suferit, loialitatea e indispensabilă pentru Russell. Deci, ce te face pe tine să crezi că ar renunţa vreodată la misiunea noastră?

— Nu e genul de om care să renunţe.

— Niciunul dintre noi nu este.

Valurile se aşterneau, unul peste altul.

— Aşa că nu-ţi face griji despre lucrurile pe care le-ai făcut greşit. Suntem toţi în aceeaşi barcă.

Am stat acolo ceva vreme. Era ca şi cum oasele mi s-ar fi transformat în gheaţă.

— Te gândeai la ea? a întrebat Hailey.

— *Nuu,* am rostit eu, spunând adevărul cu inima secată. Am redus chestia cu „gânditul la ea” la trei momente pe zi. O dată când mă trezesc. Apoi când mă relaxez, adorm şi zbang: mă năpădesc toate amintirile

acelea.

— Şi a treia oară când e?

— O dată pe zi. Când e lumină şi îmi dau seama că mai sunt încă în viaţă. E ca… o singură lacrimă.

Am pornit spre jeep.

Am spus:

— Şi dacă nu eşti cu adevărat pe moarte? am întrebat.

— Da, sigur. De parcă e adevărat.

— Nu, am spus eu. Şi dacă presupunem că toată chestia asta a ta *eu sunt pe moarte* e o nebunie?

— Bine, a admis ea. Să presupunem. Şi apoi?

— Şi atunci ai ce-a rămas.

— Da, a spus ea. Minunat.

Nisipul scârţâia sub tălpile pantofilor noştri.

— E adevărat ce mi-ai spus despre Russell şi pastiluţele albe? Sau aveai pur şi simplu nevoie de un argument?

— Tu ce crezi? a întrebat Hailey.

30

Ceaţa gri lumina plaja pe care stăteam în cea de-a patra zi. Fluxul de dimineaţă rostogolea valuri de culoarea oţelului către mal. Jeepul nostru furat stătea pe nisipul bătătorit. Puteam vedea cei circa cincizeci de metri de plajă care urcau către iarba rară de lângă autostradă. Frigul mă făcea să tremur. Fiecare inspiraţie mirosea a nisip ud şi a ocean rece, fiecare expiraţie dădea naştere unui nor muribund.

În ceaţa în care era învăluită autostrada, s-a auzit o portieră trântită.

Un motor de maşină: torcea netulburat.

Din ceaţă şi-a făcut apariţia o siluetă singuratică, într-o haină lungă.

Dintr-odată, am uitat că mă durea tot corpul, că mi-era frig, foame şi somn.

Zane şi Russell s-au oprit de-o parte şi de alta a mea.

— Ţinta unu stă în refugiul de pe autostradă, am zis.

— Exact, a rostit Zane.

— Deci e adevărat, a spus Russell.

— „Adevărat” e ceea ce vedem cu toţii.

— Omule, sper că ai dreptate, a zis Russell.

— Victor, cu mine, a spus războinicul-şef Zane. Russell, bocanci şi desagi.

Russell a pornit în fugă spre SUV.

Eu şi Zane ne-am depărtat, astfel încât o singură rafală de mitralieră n-ar fi putut să ne doboare pe amândoi în timp ce mergeam spre autostradă.

— Ce dracu’ faceţi voi doi acolo? a strigat silueta spectrală.

O femeie: o femeie *bătrână.* Purta un impermeabil bej şi un capişon de plastic legat peste părul ei vopsit negru. Ridurile îi brăzdau chipul ca de cretă cu văile lor rubinii. Stătea dreaptă pe prundul refugiului de lângă autostradă, cu mâinile palide încleştate ca ghearele unei păsări.

— Priveam oceanul, a spus Zane când am ajuns lângă ea.

— De ce? Trei sacoşe cu mânere rotunde şi o poşetă de umăr cât o raniţă de campanie aşteptau pe pietriş, lângă ea. Nu contează. Care autobuz?

— Poftim?

— Care… *autobuz.*

Zane s-a încruntat.

— Autobuzul nostru e… albastru?

— De parcă ar conta, a spus ea. Mai ales dacă hoinăriţi pe plajă când vine. Sunteţi fie în autobuz, fie în ceaţă. Cel de Atlantic City opreşte acolo. Vălătucii de ceaţă s-au ridicat un moment pentru a scoate la iveală două femei care stăteau mai încolo, lângă drum. Autobuzul NJMM opreşte chiar aici.

— NJ…

Gestul ei de lehamite m-a redus la tăcere.

— Bine, are un nume nou, simandicos, dar e tot

North Jersey Mega Mall. Voi vreţi şi oferta de noapte la motel?

Norocul înseamnă să recunoşti şansele care ţi se oferă.

— Cât de departe… cât de lung e drumul cu autobuzul la Mall? am întrebat eu.

— Nouăzeci de minute, deşi pe ceaţa asta afurisită… Nu se vede nimic.

— Păcat, a spus Zane. L-am zărit încruntându-se.

— Cum funcţionează? am întrebat eu. Restul… familiei noastre – am parcat departe de autostradă, de unde nu puteam fi loviţi până ce…

— Sunteţi mai mulţi, acolo jos? Femeia-Pasăre scruta ceaţa.

— *Frate,* am spus eu, du-te şi spune-i… spune-i Unchiului Sam să vă aducă pe toţi cu maşina aici.

— Dacă vine şi unchiul tău, să ştii că e o parcare mai sus. Dacă pui 10 dolari sub ştergătorul de parbriz, băieţii de la poliţia drumurilor te lasă să parchezi maşina acolo vreo două zile.

Pe când cobora în grabă pe plajă, către maşină, Zane a spus:

— Să nu pleci fără noi.

Femeia-Pasăre m-a bătut pe umăr.

— Staţi cu Bernice, o să fiţi în siguranţă.

— Pe asta mă şi bazez, am spus eu. Lucrezi pentru cei de la compania de transport?

— A, nu, a zis ea. Aşa ar trebui să las ca lucrurile să se întâmple după cum vor ei.

Bernice privea batjocoritor lipsa noastră de pregătire, dându-ne sacoşe în care să punem prada care, în mod clar, nu avea să încapă în gentile noastre. Alţi călători au venit lângă noi. Cupluri de pensionari. Mami şi Mătuşica împreună cu o viitoare mireasă vorbăreaţă, de vreo douăzeci şi ceva de ani; miroseau a fixativ. O femeie coreeană.

În timp ce Russell se îndepărta de SUV-ul abandonat,

autobuzul de Atlantic City şi-a făcut apariţia din ceaţă. Caroseria îi era acoperită cu reclame la diferite cazinouri. Vreo doisprezece jucători se urcară grăbiţi la bord. Autobuzul a pornit mai departe şi ne-a lăsat acolo, la marginea drumului.

Autobuzul nostru argintiu a intrat în refugiu la zece minute după plecarea amatorilor de jocuri de noroc.

— Să nu-mi daţi mie banii! a strigat Bernice în timp ce ordona mica noastră mulţime într-o coadă şerpuită. O să luăm bilete în autobuz. Ocupă un loc, dragă. Nimeni nu vrea să garanteze pentru noi.

Noi cinci am ocupat locurile rămase libere în spatele autobuzului.

— Ar fi bine să fie mai bine aşa, a mormăit Russell.

— Suntem mai în siguranţă într-un autobuz unde avem bilete decât într-o maşină furată, am spus eu. Ascunzându-ne aici, în mulţime… Întrerupem şirul de fărădelegi după care putem fi urmăriţi. Suntem atât de discreţi, încât efectiv dispărem.

Zane îşi adulmeca hainele.

— Suntem cum nu se poate mai pregătiţi pentru transportul în comun.

— Avem nevoie să ne întindem şi să dormim ca lumea, a spus Hailey.

Eric a aprobat printr-o mişcare din cap.

Autobuzul nostru zumzăia prin ceaţă în timp ce Bernice îşi croia drum pe culoarul dintre locuri.

— Edna, ţi-ai luat pantofii aceia comozi? Janice, nu i-a plăcut nurorii tale cuvertura aceea? I-ai spus ce ţi-am zis despre doctori? Să nu te aud că te vaiţi, Melvin: ai tot timpul din lume să stai pe-o balustradă din Mall şi să te uiţi după fete. Agnes, ai nevoie de bilete sau ai cupoane? Oscar! a strigat Bernice în direcţia şoferului. Vrei să încep să strâng banii? Bineînţeles că da, şi-a răspuns singură. Tu ocupă-te să ajungem mai repede la destinaţie.

Până să ajungă la noi, aflasem suficient ca să spun:

— Nu avem cupoane şi vrem tot pachetul, cu cameră

la motel.

Bernice îşi lăsase capişonul de ploaie şi impermeabilul bej pe scaun. Purta un trening roz. O ţigară neaprinsă pusă după urechea dreaptă îi ieşea printre cârlionţii negri lucioşi.

— Primiţi şi micul dejun, a spus ea, în timp ce ne dădea tichetele. Autobuzul opreşte în faţa motelului înainte să se deschidă Mallul, aşa că puteţi da iama în bufet. Şunca dispare rapid.

Ochii ei verzi, aspri, s-au aţintit asupra grupului nostru.

— Aveţi camerele de la 17 la 21, vă prindeţi voi cum stă treaba. Să daţi chitanţele acestea la recepţie.

— Vor şi un număr de carte de credit? a întrebat Zane.

— Nu contează. Nimeni nu urcă mâine în autobuz dacă nu şi-a achitat vreo cheltuială la motel. A aruncat o ocheadă piezişă către părul alb al lui Zane. Ai nepoţi?

— Ăăă… nu.

— *Aşa-s copiii*: când crezi şi tu că nu-ţi mai mănâncă zilele, îţi acordă un bis. La cât de des îi văd, pot să nici nu mai am vreo altă problemă.

Privirea ei a plutit peste cinci străini care stăteau în partea din spate a autobuzului ci: Tipul acela cu păr alb, fără nepoţi. Femeia de culoare care nu părea a fi sora vreunuia dintre bărbaţi. Tipul scund şi îndesat cu ochelari groşi care stătea pe marginea locului său. Rockerul rebel cu părul neîngrijit pe care nicio bunică nu ar fi vrut ca nepoţica ei iubită să-l aducă acasă. Poetul cu ochii plini de stafii şi zâmbetul tăios.

— Sunteţi o familie ciudată.

— Care familie nu e aşa? am spus eu.

Bernice a început să mişte ţigara neaprinsă de după ureche încolo şi-ncoace în mâna ei ca o gheară.

— Familiile, ne-a spus Bernice. Mamele ne stresează mereu cu lucrurile pe care nu le spun. Taţii sunt plecaţi chiar şi atunci când stau în blestematul acela de fotoliu din

camera de zi. Fraţii şi surorile, nici să nu mai vorbim. Le duci necazurile în cârcă, iar ei îţi ocupă timpul. Copiii nu vor să audă cum a fost, aşa că nu ştiu nimic despre cum stau lucrurile în prezent.

Tubul alb dintre degetele ei de veterană.

— Credeam că s-a interzis fumatul în autobuze, a spus Zane. Incendii, cancer…

— N-am fumat de ani buni. Ruloul ucigaş s-a strecurat înapoi după urechea ei.

Armăsarul nostru argintiu gonea pe o autostradă largă.

Bernice privea fix pe fereastra autobuzului.

— Când eram mică, mergeam dintr-un magazin într-altul ieşind pe trotuar. Apoi au apărut mallurile, aşa că nu mai trebuie niciodată să ieşi în soare sau să te uzi în ploaie. Acum există şi computerele, dacă ai priceperea şi banii necesari. Nici nu mai trebuie să ieşi din casă sau măcar să vorbeşti cu cel care se ocupă de livrare. Eşti liber să stai încuiat acolo unde eşti. Magazinele adevărate organizează tururi cu autobuze pentru a ne atrage pe noi, oamenii care avem nevoie de un motiv şi un loc unde să mergem.

I-am întors cuvintele:

Eşti fie în autobuz, fie în ceaţă.

— Da, a spus ea. Dar nu îi plăcea.

Două ore mai târziu, eram toţi cinci în camere de motel alăturate, îmbuibaţi cu un mic dejun în stil suedez, Russell băuse suficientă cafea ca să facă primul de gardă şi să ne ducă hainele la spălătoria hotelului, în timp ce noi aveam să ne prăbuşim în paturi adevărate. În holul de dincolo de uşa mea, Bernice îndemna pe cineva „să-i dea bice”, în timp ce eu mă cufundam într-un somn fără vise.

Şapte ore mai târziu, aruncam în aer maşina de poliţie.

31

Şase ore şi nouă minute după ce Bernice traversase drumul către mallul de piatră albă, echipa noastră stătea în faţa uşilor oglindă. Căram sacoşele donate de Bernice, matricele şi bunurile noastre. Chipurile noastre, reflectate pe suprafaţa oglinzii, păreau odihnite, duşate şi bărbierite şi, în mod clar, ştiau ce făceau în lumina soarelui aproape de asfinţit.

— Ia uite, a exclamat Russell. Cinci nebuni în inima realităţii.

Uitându-se lung la imaginile noastre reflectate, Hailey i-a spus:

— Credeam că ai făcut un progres uimitor.

— Da, dar se pare că e nebunie şi în partea cealaltă.

— Exact.

— Haideţi, să ne vedem de treabă, i-am îndemnat eu. Ochiul electric ne-a surprins înaintând şi a deschis uşile oglindă.

Pupilele noastre au absorbit lumina oceanică din interiorul mallului în acelaşi timp în care ea ne absorbea pe noi. Respiraţia ne-a adus mirosul de mall. Parfumul industrial reducea la tăcere milioane de subsuori şi picioare obosite. Cămăşile şi fustele de pe rafturile magazinelor răspândeau iz de ţesătură. Cu cât pătrundeam mai adânc în centrul comercial, cu atât devenea mai dulce mirosul de cornete de napolitană şi grăsime prăjită. Lespezile bălţate în alb şi negru înghiţeau sunetul paşilor şi nu afişau nicio urmă de pantof. Auzeam frânturi de conversaţii, şuieratul aspiratoarelor, zumzăitul aparatelor de aer condiţionat, *discrete şi aparent pretutindeni,* instrumente înregistrate torturau cu voioşie un cântec vag familiar.

— Nu! a strigat Russell. E Beatles! Din albumul *Sgt. Pepper's*[41]*. O zi din viaţă* se referă la felul în care vor să ne atragă, nu să ne vândă porcării!

— Data trecută când am intrat într-un loc ca acesta

41 *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band,* al optulea album al trupei Beatles (n.tr.)

era pe vremea lui Nixon, a spus Zane.

Două femei în vârstă îmbrăcate în treninguri şic ne-au depăşit în pas vioi, cu gurile întredeschise, cu braţele agitându-li-se pe lângă corp, cu pantofii lor de un alb pur mişcându-se în cadenţă.

— Au venit să-şi antreneze inimile, am răspuns eu privirii fixe a lui Zane.

— Aha.

— Am venit să ne echipăm şi o tăiem, am spus.

Eric s-a înghesuit lângă Hailey şi a spus:

— Să nu mă laşi singur!

— Nu te las, i-a spus ea.

Am ajuns încet la un chioşc cu o hartă luminată şi o listă cu locurile unde se aflau bancomate.

— Mallul acesta are cinci magazine diferite de tenişi! s-a mirat Russell.

— Toată lumea aleargă de colo-colo, am remarcat eu, pentru a doua oară în mai puţin de o zi.

Eric a spus, cu un efort:

— Cel puţin noi avem o ţintă.

Dar mergeam de parcă am fi pierdut-o, rătăcind purtaţi de curent de-a lungul lanţului de vitrine în care manechinele fără cap purtau pantaloni şi pulovere făcute în fabricile zgomotoase din China comunistă sau la zece paşi periculoşi la sud de Texas. Etichete, nume de mărci, accesorii şi francize se năpusteau asupra ochilor noştri ca nişte gloanţe trimise de ţeava unei mitraliere. Un magazin promitea să ne ofere vitamine vegetale care să combată *în mod natural* bolile suferite de indivizii plini de viaţă din reclame, care ştiau că, de fapt, erau chei, graşi, aveau oasele slăbite, boli de piele, arterele înfundate, probleme de potenţă şi sufereau de anxietate. Următorul magazin oferea kilometri de lanţuri de aur, inele, brăţări, ceasuri de firmă care, pe lângă altele, îţi indicau cât era ora. Pe geamurile din apropiere se vedeau vânzători care le arătau clienţilor cum să programeze opţiunile de masaj ale fotoliilor din piele sau cum să conecteze un telescop video

de curte la un laptop, astfel încât să poată sta relaxaţi în living şi să cerceteze stelele.

— Când s-au întâmplat toate lucrurile acestea? a întrebat Zane.

— Chiar în faţa ochilor noştri, am spus eu.

— Ei bine, a spus Russell, nu chiar în faţa ochilor noştri. Am fost închişi.

Hailey a intervenit:

— Nu cred că asta înseamnă că suntem nevinovaţi.

Am mers mai departe.

Pe laturile unui chioşc erau afişe hollywoodiene cu filmele care rulau la cinematograful din mall. *Actori frumoşi* care sfidau probabilităţile pentru a găsi dragostea. O lume vulcanică unde numai *magia* din sufletul unui băiat nefericit putea stăvili victoria răului. *Poliţişti rebeli,* prieteni devotaţi, care trăgeau teatral către băieţii răi pe care nu-i putea atinge nicio lege. O blondă sexy, îmbrăcată în piele neagră şi sextetul ei de ajutoare impresionante care dădeau *lovitura* secolului. Familia *teribil-de-pierdută* de albi total dezorientaţi salvaţi de înţelepciunea de stradă a unui guru negru şi incomod. *Un film de animaţie* plin de aventuri nebuneşti care avea să devină, în mod sigur, o peliculă clasică pentru toată familia, în care nu se întâmpla absolut nimic, şi apoi venea sfârşitul.

— Mi-ar plăcea să văd un film pe care să vreau să-l văd, a spus Russell.

Ne uitam fix cu toţii la strălucirea minunată a unei librării.

Hailey a oftat.

— Mi-ar plăcea să-mi vizitez sinele meu mai bun.

— Mi-ar plăcea să-mi vizitez vechii prieteni. Imagini din Faulkner, Lewis, Steinbeck, Camus, Hammett, Márquez, Emily şi Williams îmi dansau în suflet. Să-mi fac unii noi.

— S-ar putea să aibă hărţi care ne pot fi de folos, a spus Russell. Sau CD-uri grozave.

Zane a scuturat din cap.

— Sigur ne caută prin locurile care ne plac.

Eric a clătinat din cap.

Am dat să plecăm…

— *Îngheţaţi!* a spus în şoaptă Russell, corectându-se rapid: Nu! încercaţi să păreţi fireşti!

Era prea mult. Eric a început să tremure.

Hailey l-a luat de braţ:

— Stai calm!

— Ce s-a întâmplat? Mâinile lui Zane s-au apropiat de curea, în care era vârât pistolul.

— Camere de luat vederi.

Russell ni le-a arătat ridicându-şi privirea către cer.

Camere de securitate, dintr-un metal alb, stăteau atârnate de tavan, mişcându-se încet dintr-o parte în alta, măturând constant întregul complex cu ochi ciclopici de sticlă.

— Şi la bancomatul din peretele acela! a spus Hailey.

— Şi-n spatele tejghelei din magazinul acela cu lenjerie sexy, a spus Zane.

— Peste tot, a concluzionat Eric.

— Şi ce dacă, am spus eu. Camerele de aici nu vor sesiza ceea ce contează. Caută scandalagii şi hoţi, nu nebuni evadaţi în lumea oamenilor sănătoşi mintal.

— Dar va exista o dovadă că am fost aici, a spus Eric.

— Dacă şi când se va uita cineva la una dintre casetele acestea, am spus eu, noi vom fi plecat demult. În plus, atâta timp cât nu există niciun motiv de a verifica înregistrările, e ca şi cum nu am fi fost văzuţi.

— Tot nu-mi place, a zis Russell. Tot nu e bine.

Hailey a întrebat:

— Ce o să se întâmple cu ţara când Securitatea Naţională o să reuşească, în sfârşit, să instaleze camere de supraveghere în timp real pe tot teritoriul?

— Psihiatrii ca doctorul F. vor trebui să redefinească paranoia, a comentat Zane.

— Prea târziu, am spus eu, conducând aparent relaxat echipa sub frunzişul verde al unui palmier care se

înălţa dintr-un ghiveci. Toţi oamenii care nu sunt nebuni sunt deja paranoici.

— Cei de la The Animals au spus-o, a intervenit Russell. Trebuie să plecăm de aici.[42]

— Dar nu am luat lucrurile de care avem nevoie! a spus Zane.

— Nu au aşa ceva aici, i-am răspuns. Dar ne au pe noi.

— Dar nu suntem decât de o jumătate de oră aici! a spus Hailey.

— Timpul a expirat, am spus eu, îndreptându-mă către o cabină deasupra căreia scria „Informaţii”.

— Ce v-ar interesa să aflaţi? m-a întrebat femeia cu părul cărunt.

— Totul, am răspuns eu. Sau drumul cel mai scurt către cea mai mare parcare.

— Ca să ajungeţi la cea mai apropiată ieşire mi se pare că trebuie să treceţi prin farmacia non-stop.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama şi singur, a spus în şoaptă Russell.

Am pornit în direcţia indicată de femeie până ce am zărit farmacia aflată lângă un magazin care vindea tricouri de fotbal, mingi, jachete de piele NASCAR Te-am Viagra, şi tenişi.

— Toaleta e lângă magazinul de articole sportive, am spus eu. Intraţi cu toţii.

— Furtul unei maşini din parcarea unui mall e o idee proastă, a spus Russell. Lăsând la o parte faptul că am putea fi filmaţi. Nu se ştie niciodată când o să iasă cineva, să descopere că i-a dispărut maşina, să sune la 911 şi să introducă numărul de înmatriculare în sistemul de maşini furate. Mai mult, să furăm o maşină cât timp nu s-a înserat încă…

— Aşa stau lucrurile, l-am contrazis eu. Şi trebuie să plecăm de aici.

---

42 *We Gotta Get Out of This Place,* melodie a trupei The Animals, formație rock englezească din anii 1960 (n.tr.)

— Amin, a spus Eric.

Zane a scuturat din cap.

— Uitaţi-vă cum vă tremură mâinile. Mai întâi, trebuie să ne luăm doza.

O sticlă de apă de la un automat. Hailey a deşertat pilulele liceenilor pe care le ţinea într-un borcan împrumutat de la Jules. Singurul care a luat mai mult de trei pastile a fost Russell, iar Numărul Patru a lui era mică şi albă. În timp ce el şi-o înghiţea, Hailey mi-a adresat un zâmbet. Aveam nervii prea întinşi pentru a-i răspunde cu o mişcare din cap sau un rânjet.

— Tre' să ieşim, am spus eu, în timp ce treceam de pe culoar în farmacia unde mirosea a sirop. Luminile din tavan şi rafturile cu scutece pentru adulţi, absorbante menstruale şi substanţe de îndepărtare a ţânţarilor se năpustiră asupra mea. Luaţi ce ne trebuie, eu mă duc să pun ochii pe o maşină.

Russell a încercat să mă oprească:

— Nu te pricepi la şutitul de maşini.

— Cât trăieşte, omul învaţă.

— Lasă-l pe Eric, cel puţin să… a propus Zane.

— *Hei!* Trebuie să… trebuie să ies de aici *singur!*

Şi am ieşit în grabă în parcare.

O tentă rozalie îmblânzea lumina soarelui de după-amiază. Mă luptam să nu pierd controlul. Să am o înfăţişare obişnuită. De parcă aş fi fost în mediul meu obişnuit.

„Trebuie să fie vreo două mii de maşini acolo". Am pornit-o la întâmplare printre două şiruri de maşini, întorcându-mă printre alte două. M-am uitat la toate maşinile SUV şi la dubiţe. Niciuna dintre încuietori nu părea uşor de deschis.

Nu erau prea mulţi în parcare. Ca şi cum fiinţele umane erau absorbite direct din maşini în *experienţa cumpărăturilor* de un aspirator-mamut aflat în centrul comercial. Poate că aspiratorul acela era în zumzăitul muzicii la conservă şi cântecele măcelărite din tinereţea

noastră.

„Trebuie să existe un astfel de aspirator, mi-am zis. Încă mai aud zumzăitul undeva, în spate. *Acum* concentrează-te: Ce maşină să furi? Abia dacă putem să încăpem toţi cinci în Toyota aceea roşie. Dubiţa cu abţibildul «Mămică antrenor de fotbal» are cauciucurile cam dezumflate, izul poluat al scutecelor de anul trecut şi guma de mestecat de anul acesta. SUV-ul acela auriu are încuietorile încastrate… dar fereastra de la şofer e deschisă câţiva centimetri! Poate…”

În spatele meu, glasul unei femei m-a făcut să îngheţ pe loc, spunând:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Avea părul scurt, deschis la culoare. Bluză şi pantaloni bej, pantofi negri. Pe sânul ei stâng purta o insignă argintie, iar la şold avea prins un Glock de 9 milimetri. Maşina de poliţie, oprită, zumzăia în spatele ei. Am văzut microfonul radio prins de epolet, cutiuţa de piele unde se aflau cătuşele, dar ceea ce m-a dat cu adevărat gata erau ochelarii de soare cu lentile negre, tip oglindă, care reflectau globul roşu, incandescent, al soarelui care apunea. Şi pe mine.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule? Al doilea avertisment.

— Absolut! I-am adresat cel mai nevinovat zâmbet de care eram în stare.

Deşi eram absolut conştient că-şi dăduse seama. Că-şi dăduse seama că eu ştiam că ea ştia. Stăteam acolo, jucându-ne fiecare rolul, încercând fiecare să scriem finalul acestui scenariu. Trăind fiecare învăţătura universală cum că aceasta era o scenă de terminat, nu de început. Această alegere ne făcea să stăm politicoşi acolo, până celălalt făcea o mişcare incriminatoare.

— Care e problema? După uniformă, mi-am dat seama că făcea parte din poliţia locală.

— Care dintre ele?

— Cea care v-a făcut să vă plimbaţi printre şirurile de

maşini, de parcă aţi vrea să cumpăraţi una.

— E vorba de noroc. Maşina mea e la reparat, aşa că am venit cu maşina soţiei.

— Şi asta este? Ochelarii făcură o mişcare către SUV-ul auriu.

— Da. De obicei luăm Fordul meu când ieşim, aşa că eu nu merg cu SUV-ul ei decât de vreo câteva ori pe lună. În ziua de azi, sunt SUV-uri peste tot şi arată toate la fel.

Ochelarii negri s-au mişcat dintr-o parte în alta în timp ce ea – şi folosea vederea periferică, fără să-şi dezlipească ochii de la mine.

— Unde e soţia dumneavoastră?

— Nu e aici.

— Şi totuşi, dumneavoastră sunteţi aici.

— Păi… sigur că da.

— Aveţi un permis de conducere pe care să mi-l arătaţi?

— Nu conduc eu.

— Eu încerc să vă ajut. Dacă aţi greşit maşina? După cum aţi spus, arată toate la fel. Voi verifica prin radio numărul de înmatriculare al maşinii, ca să mă asigur dacă se potriveşte cu adresa de pe carnetul dumneavoastră de conducere. Locuiţi cu soţia, nu?

— Dacă nu eu, atunci cine?

N-a râs.

— Nu am permisul la mine. Ei bine, îl am, dar… e în maşină.

— În maşină.

— Cu portofel cu tot, am spus eu. De-aia sunt aici, afară. Să-mi iau portofelul.

— Aţi intrat într-un centru comercial, dar v-aţi lăsat portofelul în maşină.

— Sunt un optimist, am spus eu. Dar soţia mea…

— Soţia dumneavoastră nu se află aici.

— E înăuntru. La coadă la casă, de fapt. Aşteaptă să mă întorc cu portofelul, ca să folosim cartea mea de credit, nu a ei.

— E o poveste bună, a spus poliţista.

— Numai dacă ar avea şi un sfârşit fericit.

— Haideţi să luăm portofelul, după care ne putem continua treburile fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Vedeţi, aici e problema.

— Aha. *Deci asta* e problema.

— *Chiar aşa!* Adică una e să-mi las portofelul în torpedoul maşinii ei, cu toate chestiile alea care trăiesc pe acolo, dar apoi să mă trimită aici să-l iau…

— Ca să folosiţi cartea de credit.

— … ca să folosim cartea mea de credit, şi să uităm amândoi că am nevoie de chei, e alta.

— Deci totul e încuiat bine acolo.

— Exact. Am ridicat din umeri şi am zâmbit. Am început să mă rog în gând.

Ochelarii ei negri-oglindă ţineau prizonieră imaginea mea în timp ce ea spunea:

— Şi ce *o să* facem?

O flacără albastră-oranj a apărut în spatele maşinii ei oprite – *sticlă spartă.*

Poliţista s-a întors în aşa fel încât să nu mă piardă din ochi în timp ce se uita în stânga şi-n dreapta şi nu a văzut nimic care să semene cu un geam spart. Ochelarii i s-au mişcat rapid înspre mine, în acelaşi timp în care, peste umărul ei, am zărit un fir de fum negru ridicându-se, în spirală, din partea opusă a capotei maşinii ei şi am simţit miros de cauciuc şi trandafiri *arzând.*

Flăcările de la cocteilul Molotov improvizat din produsele cumpărate de la farmacie cuprinseseră cauciucul din faţă al maşinii de poliţie.

Acesta explodă cu un cum! Poliţista s-a întors rapid, scoţând arma. Fumul negru se înălţa dinspre maşina ei. Explodând, cauciucul proiectase amestecul Molotov în compartimentul motorului. Flăcările au ajuns la o conductă de injecţie a combustibilului.

Zbang! O răbufnire de flăcări a împins capota, lăsând motorul la vedere.

Cu paşi nesiguri, poliţista s-a retras către mine, în canionul format între maşinile parcate.

Buum! Rezervorul de combustibil al maşinii ei a erupt într-o minge de flăcări.

Suflul exploziei a făcut-o să-şi piardă echilibrul.

Ca şi pe mine, lovit de un val de fierbinţeală furioasă care-mi biciui chipul.

Întins pe spate pe pavaj, între două maşini, am văzut un stâlp în continuă mişcare de flăcări portocalii şi fum negru înălţându-se rapid spre cerul serii. Explozia a declanşat zeci de sisteme de alarmă, care creau un adevărat vacarm.

S-a zis cu operaţiunea sub acoperire. Cât de mult din operaţiunea noastră o fi fost filmată?

„Ridică-te!” Focul ardea nebuneşte lângă canionul format de două SUV-uri. Poliţista năucită era întinsă la picioarele mele, cu faţa şi palmele mai roşii decât mi le simţeam eu pe ale mele. Din toate părţile venea o duhoare de cauciuc topit, benzină arsă, metal încins şi… păr ars. Din cauza exploziei, pistolul sărise din mâna poliţistei. Am văzut-o căutându-şi arma pierdută.

„Încearcă să ducă lupta cea dreaptă”.

Aşa că am târât-o departe de mingea de foc. Era buimacă, încercând să se ridice în genunchi şi, smulgându-i microfonul staţiei radio pe care o purta la mijloc şi aruncându-l, am strigat:

— Mă duc după ajutoare!

Şi am pornit în fugă spre farmacia din mall.

De îndată ce am ieşit în goană din norul spiralat de fum negru, Zane – care făcuse şi aruncase cocteilul Molotov – a lovit fereastra din partea şoferului de la un BMW sedan cu o lovitură de picior. Fereastra s-a crăpat într-o pânză de păianjen de sticlă securizată. A doua lovitură de picior a împins bucăţelele compacte de sticlă în interior. Russell a dezactivat sistemul de încuiere, a lovit sistemul de pornire de la baza volanului şi a folosit o şurubelniţă pe post de cheie. Motorul a pornit cu un

muget. Russell şi Zane au accelerat vehiculul prin parcarea în care se strânsese o mulţime de oameni care priveau fascinaţi maşina de poliţie incendiată. Hailey şi Eric au venit în fugă spre mine, care goneam cu paşi grei. BMW-ul cu geamul spart s-a oprit suficient demult pentru ca noi să urcăm cu tot cu echipament, după care a demarat într-un nor de fum negru, în zarva făcută de sistemele de alarmă ale maşinilor parcate şi văicăreala sirenelor maşinilor de pompieri care se apropiau, părăsind în viteză stâlpul de foc de lângă centrul comercial.

32

— Uită-te la mine! am strigat la Zane de pe bancheta din spate a BMW-ului furat, în timp ce Russell conducea prin întunericul lăsat peste suburbiile New Jersey-ului.

De lângă mine, Hailey a spus:

— Mai ai cam juma' de sprânceană la fiecare ochi.

— Plus o strălucire rozalie, sănătoasă, a completat Russell.

Din locul din dreapta-faţă, Zane nu a scos niciun cuvânt.

Vântul năvălea prin fereastra spartă cu lovituri de picior, de pe partea şoferului.

— Mă descurcam de minune! am strigat.

— Ba nu, spuse Russell, în timp ce vira la stânga, la întâmplare. Tu mereu crezi că te descurci de minune când vorbeşti cu o femeie, dar lucrurile nu stau chiar aşa.

— Nu era o femeie! am strigat eu.

— Vezi? a spus Russell. Ca să vezi cât de dezorientat erai!

— Era o poliţistă!

— Exact, a spus Zane. Şi se pregătea să te bage la zdup.

Zane a scuturat din cap.

— Bine că i-am pus pe Hailey şi pe Eric să te urmărească. Dacă Ofiţerul Ochi-Oglindă te-ar fi băgat în

maşină, eram distruşi toţi. Sau ar fi trebuit să o inviţi la masă când te percheziţiona.

— Aproape că mi-aţi dat foc!

— Da, am aruncat un pic pe alături. Am vrut să nimeresc în faţa maşinii, unde mingea de foc ar fi reprezentat o diversiune fără pagube de care te-ai fi putut folosi.

— Dar explozia era metoda clasică, a spus Eric.

— Tare, a spus Russell.

— Acum oamenii legii ştiu…

— Nu la fel de multe pe cât ar fi ştiut dacă te-ar fi înhăţat pe tine, a remarcat Zane. Nu au decât descrierea unei poliţiste năucite despre un cetăţean care i-a salvat viaţa când s-a dezlănţuit iadul pe pământ.

Şi anunţarea ulterioară a furtului acestei maşini.

În New Jersey au început să se aprindă lumini. Traficul era destul de aglomerat, dar mergeam într-un ritm constant.

— Ce bine ar fi fost să luăm o hartă a zonei, a spus Russell, uitându-se atent la cartierele împrăştiate în labirintul de drumuri orăşeneşti, districtuale, statale şi federale pe care mergeam.

— Fii atent să ai mereu oceanul în stânga, a spus Zane, arătând către o săgeată care anunţa că plaja era la numai un kilometru şi jumătate, în direcţia respectivă.

Seara s-a transformat în noapte, aruncându-şi aerul rece prin fereastra spartă cu lovituri de picior a BMW-ului furat. Lucrările de reparaţie a drumului ne deviau cursul într-o parte şi-n alta. Ne orientam după instinct, aproximând direcţia în care se afla oceanul. Uneori eram siguri că întunericul apei pândea printre clădirile punctate cu lumină, care curgeau dincolo de fereastra spartă a lui Russell, siguri că în aerul nopţii se simţea mirosul de mare. Uneori treceam pe lângă magazinaşe şi fast-fooduri care ar fi putut fi în Kansas, prin cartiere care ar fi putut fi în Ohio.

Plecaserăm de patruzeci şi cinci de minute, rulând *cumva* spre sud pe un drum cu sens unic, trecând pe lângă

clădiri înalte de apartamente şi case dărăpănate. Poate că era din cauza aerului rece al nopţii care pătrundea prin fereastra fără geam în timp ce Russell conducea, poate era conştiinţa mea care realiza că „ce dracu'", era vorba numai de nişte sprâncene, dar mă calmasem şi tocmai mă pregăteam să-i zic ceva amuzant *şi* drăguţ lui Zane, când Russell şi-a aruncat ochii dincolo de un teren viran din direcţia unde ar fi trebuit să fie oceanul.

— Drace! a strigat şoferul nostru.

O privire spre stânga: niciun girofar rotitor de poliţie.

În spate: nimic decât drumul gol şi noaptea.

Aceeaşi privelişte şi prin parbriz.

— Dreapta liber! a strigat Hailey de pe bancheta din spate.

Russell a împboldit BMW-ul înainte numai pentru a apăsa frâna şi a lua un viraj în derapare către stânga la primul colţ. Am străbătut în viteză un parc părăsit, am virat din nou la stânga cu scârţâit de cauciucuri, am gonit pe o stradă goală cu sens unic care se întorcea pe unde veniserăm…

Russell apăsă pe frână atât de tare, încât am zburat cu toţii înainte, după care am fost proiectaţi pe spate.

Eram într-un punct mort, în mijlocul unei străzi cu sens unic care mergea în direcţia opusă celei din planul nostru. Parcul gol se întindea la stânga noastră. La dreapta se ridica spre stele o clădire cu ziduri de piatră care continua pe toată lungimea străzii, pe lângă stâlpii singuratici. Marea era, probabil, chiar dincolo de creasta acesteia.

Russell a oprit brusc BMW-ul, a apăsat butonul de avarie, a deschis repede portiera şi a ieşit pe jumătate din maşină pentru a se uita mirat la acoperişul clădirii.

Câteva secunde mai târziu, s-a lăsat pe spate şi a spus:

— Ooo… Doamne!

Apoi a apăsat pe acceleraţie. BMW-ul a ţâşnit înainte. Russell l-a cârmit pe aleea în formă de potcoavă a unui

spital al Marinei de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial transformat într-un hotel bântuit de o mare doamnă.

— Aşteptaţi aici! a strigat el şi a zbughit-o în holul hotelului.

— Aha, am spus eu, fără nicio expresie, în timp ce Russell dispărea dincolo de uşile hotelului. Bine.

Am ieşit din automobil. Masa întunecată şi ondulatorie aflată dincolo de clădiri trebuia să fie Oceanul Atlantic. La stânga oceanului se întindea un trotuar înălţat de lemn, în stare jalnică. Spre dreapta se afla uriaşul castel abandonat. Mi-am ridicat privirea către lucrul pe care poate că-l zărise Russell şi-l făcuse să se poarte ciudat şi am văzut o reclamă, formată din becuri neaprinse:

BINE AŢI VENIT LA…

— Urcă! a strigat Russell, alergând către BMW.

Fără să irosesc nicio clipită pentru a termina de citit, m-am executat: el era şoferul.

— E la numai cinci cvartale distanţă!

Russell ne-a scos rapid de pe alee şi a pornit în direcţia în care mergeam înainte de a vedea *ce-o fi văzul.* Mergeam nebuneşte prin noapte cu şoferul nostru. Cu încredere.

BMW-ul furat a luat curba la stânga, mergând cu viteza unei rachete de-a lungul unei străzi largi cu maşini parcate oblic pe partea din mijloc. O maşină a ieşit în trafic: Russell a ocupat rapid spaţiul lăsat liber. A coborât din BMW şi a gemut ca şi cum s-ar fi bucurat de o plăcere de natură sexuală. A traversat clătinându-se de cealaltă parte a străzii către o clădire lungă, cu un singur nivel, cu pereţi gri ca nişte clătite cenuşii şi marchiză albă. Eram în spatele lui când s-a lăsat în genunchi şi şi-a întins mâinile, în gestul de mulţumire al celor care au ajuns pe tărâmul făgăduinţei.

Utere negre pe marchiza albă a clădirii: Poneiul de

Piatră1[43].

Literele albe, strălucitoare pe un fundal negru, anunţau: Cafenea şi Bar.

Chitare electrice scoţând sunete văicăreţe şi prelungi, ropot de tobe şi vocea răguşită a unei femei se scurgeau ca un val de sânge către noi în timp ce Russell stătea îngenuncheat pe stradă.

— Nu, am spus eu.

— Ce naiba, a exclamat Zane. Trebuie să mâncăm.

— Bine, m-am învoit eu oftând. Ştiam acum că becurile electrice neaprinse de pe clădirea care amintea de un castel formau BINE AŢI VENIT LA ASBURY PARK, NJ. Trebuie să mâncăm. O să fie bine.

Eric a acoperit fereastra spartă a BMW-ului cu husa de la roata de rezervă. Am plătit o taxă de intrare la uşa barului şi am intrat într-o fabrică de vise cu pereţii vopsiţi în negru, plină de vapori de bere, fum de ţigară şi lumini colorate. Un ponei alb uriaş decora peretele acoperit cu mochetă neagră din spatele formaţiei care se dezlănţuia pe scenă în faţa unei mulţimi de două sute de studenţi şi tineri care-şi fluturau pletele, vreo douăzeci şi ceva de funcţionari din cabinetele de avocatură şi fabricile de ciment, pentru chipuri care se apropiau de patruzeci de ani, la fel ca mine, Russell şi Eric. Un bărbat de culoare mai în vârstă decât Zane a trecut şchiopătând pe lângă noi, sprijinindu-se în baston. Ne-am croit drum cu greu către barul din spate. Barmaniţa cu părul de culoarea nisipului, ten bronzat, bluză fără mâneci şi inel în buric a ridicat un deget: „Aşteptaţi”.

Chitarele se armonizau cu o demonstraţie de măiestrie a toboşarului, pentru a încheia cântecul care trâmbiţa de pe scenă.

Mulţumim mult! a spus conducătoarea trupei, care purta o chitară agăţată cu o curea care-i trecea pe după gât. O cascadă de cârlionţi negri se revărsau pe lângă

43 The Stone Pony – clădire situată în Asbury Park, New Jersey, local în care a cântat în tinerețe Bruce Springsteen (n.tr.)

chipul ei ivoriu către bluza neagră, decoltată şi mulată. Purta jeanşi negri şi pantofi cu baretă şi tocuri înalte, groase. Vă mulţumim că aţi venit să ne ascultaţi în seara aceasta, sper că v-a plăcut ultimul cântec pe care l-am scris, se numeşte „Sex într-o maşină furată”. Câţiva oameni au aplaudat. Ea vorbea în continuare: Acum o să luăm o pauză, dar o să ne întoarcem cu coveruri ale melodiilor voastre preferate şi câteva piese de-ale noastre, care ştim că vă plac. Aţi face bine să vă placă, pentru că altfel o să vă frângem inimile. Buzele ei sângerii schiţară un zâmbet pentru a arăta că glumea, dar zâmbetul acela demonstra că vorbea serios. Nu uitaţi, după cum scrie şi pe marchiză, noi suntem Terri and The Runnaways[44].

Barmaniţa s-a aplecat spre noi şi ne-a întrebat:

— Cu ce să vă servesc?

Gestul pe care l-am făcut cu mâna i-a alungat zâmbetul de pe buze.

— Fără alcool!

Zane i-a spus:

— Eu vreau o bere.

— Şi eu, a spus Russell.

— Patru cu totul, a spus Hailey. A dat din cap în direcţia lui Eric cel scurt şi îndesat. Ale noastre să fie slab alcoolizate.

— Bine, am cedat eu, dar numai un rând!

— Putem să luăm şi mâncare? a întrebat Zane.

— Orice, numai să fie rapid şi săţios, am spus eu. Mai ales rapid.

— Foamea, omule, a spus barmaniţa, e o pacoste. Bucătarul a făcut paste. Cu sos de roşii, cârnaţi şi ardei. Se mănâncă repede, dar dacă verşi pe tine, o să arate ca nişte pete de sânge.

În timp ce se îndrepta către paharele goale stivuite în faţa steagului american care ocupa peretele din spate, transmise comanda noastră de mâncare în microfonul

44 Terri și Fugarii

căştii pe care o purta.

I-am şoptit lui Zane:

— Ce facem dacă sparge cineva BMW-ul? Dacă-l fură?

— Să ne fure maşina furată? a făcut semn cu capul către cântăreaţa-compozitoare Terri, care mergea prin sală, îmbrăţişându-se cu câteva prietene de la serviciul ei de peste zi. Pentru sex?

— Nu suntem o glumă! Şi nici subiect de cântece!

— Ba sigur că suntem, a spus el, dându-mi o bere. Relaxează-te.

Russell şi-a făcut loc între noi.

— Ştiţi unde suntem?

— Am văzut destule indicatoare, i-am spus eu.

— Nu, omule: Dacă ştiţi *unde suntem!* Există unele locuri, spuse el, unde magia acţionează. Unde arta se întâlneşte cu publicul şi transcend împreună. Ca scena de la Festivalul din Newport, Cotton Club din Harlem, Cavern Club din Liverpool unde s-au format Beatleşii sau cabaretele din Texas de unde au ieşit Hank Williams şi Buddy Holly – sau, la naiba, Teatrul Globe în trecutul îndepărtat.

— Nu exagera limitele unei teorii Inimoase, am contrat eu. Se pierde relevanţa când compari un bar îmbibat în bere, nişte lumini colorate, studenţi beţi, muncitori melancolici de la fabrici şi o rockeriţă sexi ca aia de pe scenă, cum-o-chema-o, cu Shakespeare.

— Hei, poeţii Americii au lăsat condeiul şi au luat chitara.

— Şi dacă nu pot cânta?

— Ca Bob Dylan?

— William Carlos Williams a scris poezii adevărate după transmisiunea la televizor a detonării Bombei Atomice…

— Tipul acela din Jersey, nu? a spus Russell. Căruia îi plăcea Sinatra? Care-a dat ortu’ popii pe undeva prin zonă?

— Poftiţi, băieţi! Pe bar au fost aşezate rapid farfuriile cu spaghete cu sos roşu, din care ieşea un abur gros.

— Iar locul acesta, a zis în şoaptă Russell, locul acesta… Sunetul clasei muncitoreşti revoltându-se împotriva funcţionarilor în costume pe când eu eram doar un bebeluş, în anii 1970… Scena aceea… Springsteen. Russell a scuturat din cap. Poate dacă nu mi-ar fi păsat că lumea avea să explodeze. Poate dacă aş fi crezut că muzica şi cuvintele mele ar fi suficiente, în loc să mă gândesc să-mi pun fundul la bătaie în slujba Unchiului Sam… Adică vreau să spun că eram un rocker bun – *sunt bun,* iar asta i-a convenit de minune Unchiului, întrebările mele *cu-ce-pot-să-ajut-şi-eu* care i-au slujit *scopurile înalte* în alei întunecoase şi… Dar poate, a continuat el, încântat de imaginea scenei unde instrumentele aşteptau în faţa uriaşului ponei alb. Poate. Dacă.

Zane l-a convins să părăsească meleagurile triste a *ceea ce ar fi putut să fie.*

— Mănâncă.

În timp ce Russell se execută, Zane m-a întrebat în şoaptă:

— Câţi bani mai avem?

— Nu mulţi, am spus eu. Biletele de autobuz, camerele de la motel, ce-au cheltuit la mall…

— Ei, nu contează. Dă-mi o sută de dolari. Privirea lui mă ţintuia cu o expresie de „taci şi ia-o”. A luat bancnotele pe care i le-am strecurat, a chemat-o cu un semn pe barmaniţă şi a întrebat-o: Unde e şeful?

Barmaniţa a arătat către o femeie îngrijită cu părul de culoarea alamei.

Zane şi-a croit drum cu coatele prin mulţime până a ajuns la şefă. Aceasta l-a lăsat să vorbească, după care şi-a întors privirea pragmatică şi serioasă către noi. I-a spus ceva.

Hailey m-a întrebat în şoaptă:

— Ce face?

Zane a pornit prin mulţime, i-a spus ceva cântăreţei Terii, şi s-a aşezat la masă cu prietenii şi colegii ei de formaţie. Femeia a spus ceva. Zane a vorbit şi el, mai mult decât ea. Ea a ridicat din umeri, în semn că „da”.

Zane i-a dat cei o sută de dolari din fondul nostru operaţional/ de supravieţuire.

S-a întors la noi şi i-a spus lui Russell:

— În regulă, am plătit. Ia o chitară. E şansa ta.

— Poftim? s-a mirat Russell.

— Scena de la Poneiul Alb e acum a ta, a explicat Zane.

Russell se holba la el. La mine.

Cuvintele mi-au izvorât din inimă. A trebuit să spun:

— Fă-o. Nu irosi timpul.

Pentru o secundă îngheţată în suma eternităţii, Russell a rămas holbându-se pur şi simplu la noi, cu ochii plini de lacrimi.

Apoi s-a întors şi a început să-şi croiască drum împingând cu umerii prin mulţime.

Spre stânga mea, am văzut-o pe şefa cu părul de culoarea alamei vorbind cu tehnicianul care lucra în cabina de sunet aflată lângă peretele din faţa scenei. Odată pauza terminată, a revenit la muncă.

Russell stătea lângă scenă. Ezita. Schiţă pasul lung şi hotărâtor care-l aduse acolo sus, lângă chitare şi tobe, lângă clapele şi poneiul alb de pe perete.

De cealaltă parte a camerei, Terri şi colegii ei stăteau cu ochii pe instrumentele lor scumpe.

Russell şi-a lăsat degetele să alunece peste chitarele zvelte, electrice. O chitară clasică, cu cutie de lemn, utilată cu un microfon, i-a atras atenţia. A luat-o în mână.

— Şi dacă nu cântă deloc bine? am întrebat-o eu pe Hailey.

— Atunci se prăbuşeşte cântând. E mai bine decât nimic. Toată lumea se prăbuşeşte, până la urmă.

Dar ne-am golit cu toţii berile dintr-o înghiţitură.

Tehnicianul de sunet a îndreptat fasciculul alb către

Russell. A setat microfonul pe live.

— Uuu! a strigat barmaniţa din spatele nostru şi a început să aplaude. Bravo, bătrânelule!

I-am spus lui Zane:

— Pentru tine.

Mi s-a răspuns:

— Pentru noi toţi.

Pe scenă, Russell a scos un şir de note chinuite, false, din cutia de rezonanţă a chitarei.

Stânjeneala a redus mulţimea la tăcere. Oamenii se mişcau de pe un picior pe altul pe ringul de dans, sperând că tipul de pe scenă avea să plece dacă tăceau cu toţii.

Apoi, ah! Russell le-a deturnat visele.

Cu corzile vibrând în ritmul bătăilor inimii, aplecându-se peste instrument şi oferindu-le ceva ce nu mai auziseră niciodată, focul rapid stârnit pe strunele chitarei acustice se închegă într-o melodie clasică a lui Richard Thompson:

Mă simt atât de bine încât o să frâng inimi în seara asta.

Mă simt atât de bine încât o să mă retrag cu cineva în seara aceasta.

Ajuns abia la al treilea vers, Russell îi avea pe toţi la degetul mic în timp ce degetele îi zburau pe corzi, un crescendo de poezie.

Zane a pornit către şefa cu păr de culoarea alamei. Am văzut-o râzând, ridicându-şi mâna stângă, arătând către cel de-al patrulea deget şi dând din cap în semn *că-i părea rău* de ceva.

„*Zane!* mi-am spus în gând, plin de o admiraţie fericită. *Exact!* Mergi pe valul progresului! Profită de şansă”.

Russell a scos un ultim acord. A făcut un pas înapoi dinspre microfon pentru a-şi trage răsuflarea.

Mulţimea s-a dezlănţuit în ţipete sălbatice, aplaudând

şi chiuind.

De partea cealaltă a încăperii aglomerate, i-am văzut pe Terii şi pe colegii ei stând în picioare şi ovaţionând.

Russell a stârnit o cascadă de note. Anunţă binecunoscutul „Totul pentru tine”, al unei trupe numite Sister Hazel. Dar în loc să-l cânte din gură, a continuat să smulgă de pe corzi sunete-cascadă, repetând secvenţele şi amplificând refrenul într-un ritm pe care plutea ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Mă întrebam de ce, din toate cântecele pe care le cunoştea, Russell îl alesese tocmai pe acesta.

Terri a pornit în fugă de lângă colegii ei, a traversat barul în viteză pentru a îndesa banii în buzunarul cămăşii lui Zane, a ajuns pe scenă şi a luat un microfon. Russell a zâmbit înspre noaptea din faţa lui, nu şi-a îndreptat privirea spre ea, s-a aplecat spre microfon şi a cântat primul vers al melodiei, după care s-a oprit în timp ce Terii îl îngâna, cântând al doilea vers. Abia atunci a privit-o. Iar ea şi-a dat seama că era un cântec perfect pentru un duet replică-răspuns, fiecare din ei cântând pe rând versurile despre dragoste şi timpuri pierdute.

Colegii ei au ajuns pe scenă, iar o a doua chitară a început să îngâne melodia în spatele lui Russell, în timp ce tipul de la clape i-a întins o chitară lui Terii, iar toboşarul a luat beţele, a marcat ritmul…

Şi toţi şi-au reunit glasurile într-o melodie plină de bucurie, în timp ce mulţimea era în delir.

Barmaniţa din spatele meu a strigat:

— Dezlănţuiţi-vă!

Eric a sărit în mijlocul mulţimii, ca să execute ordinul ei.

Hailey a sărit pe urma lui, comandându-i:

— Stai lângă mine! Nu te supui decât ordinelor mele!

Şi dansau amândoi, Eric agitându-şi braţele într-un extaz absolut în timp ce Hailey, cea mai bună femeie pe care ar fi putut-o iubi vreodată, dansa cu el, râzând chiar dacă era pe moarte.

Două sute de oameni dansau înghesuiţi pe ring. Faţă în faţă cu scena se afla cabina de sunet, o platformă fixată pe peretele din spate cu un banc de sunet, comutatoare şi indicatoare pentru lumini. Tehnicianul mi-a făcut un semn smucit din cap să urc şi eu acolo, pentru a mă bucura de o privelişte mai bună.

Pe scenă, formaţia muncea mai departe la ultima parte din *All of you.*

Russell s-a detaşat cu riffu dandan, da, da, dan de deschidere care-i apăruse în vis lui Keith Richards, pentru melodia *(I Can't Get No) Satisfaction* a formaţiei Rolling Stones.

Terri îl privea pe Russell cu o strălucire aparte pe chip. Cârlionţă ei de abanos îi cădeau în cascade pe umeri. Îşi arcuia şoldurile către bărbatul îmbrăcat cu jachetă neagră de piele în timp ce duceau mai departe un cântec despre ceea ce nu puteau *obţine.*

Pe ringul clubului, Zane, Hailey şi Eric dansau rock, dezlănţuiţi.

De pe platforma cabinei de sunet, mi-am aruncat privirea pe deasupra mulţimii către uşa de la intrare pe unde – ca şi Derya – a intrat o femeie şi mi-a zguduit întreg universul.

Seara aceea a fost legată de Poneiul de Piatră, nu Kuala Lumpur sau Malaysia înainte de 11 septembrie.

Femeia aceea era Carl, nu Derya.

Cari a plutit în sala de la Poneiul de Piatră. Era însoţită de doi bărbaţi cu jachete lungi care stăteau de-o parte şi de alta a ei. În jurul ei pocneau scânteile unei magii familiare, de la părul blond filat, la chipul ei de animal de pradă, la jacheta de culoare închisă şi pantofii negri. Apoi cosmosul a făcut să i se deschidă un pic jacheta, aşa că am zărit arma în toc, dându-mi seama, împietrit, că fusese trimisă de Agenţie. Mi-am dat seama că ea şi echipa ei erau asasinii perfecţi trimişi pe urmele noastre.

33

— *Satisfaction!* cânta Russell pe scena de la Poneiul de Piatră. Părul negru al lui Terri se mişca rapid în timp ce ea mângâia coardele chitarei electrice, iar formaţia ei ducea mai departe cântecul.

Cari şi pistolarii ei s-au oprit la câţiva paşi de intrare pentru a da răgaz ochilor lor de vânători să se adapteze la strălucirea albastră a luminilor stroboscopice din bar. Amândoi ucigaşii care o însoţeau purtau jachete lungi. Cel îmbrăcat cu o haină de piele maro era chel, tipul masiv cu jachetă din fibre asemănătoare cu cele folosite la costumele spaţiale afişa o tunsoare scurtă, modernă.

— *Hey, hey, hey!* cânta Russell.

Mulţimea de pe ringul de dans se lăsa purtată de ritmul cântecului.

Eric „se dezlănţuia” după cum i se ordonase, *un tip alb,* scund, îndesat, cu ochelari care sărea mereu în contratimp, agitându-şi braţele deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut să amestece stelele. Dansul cu Hailey infuza supunerea lui Eric cu un fior de fericire. Grija pentru Eric justifica prezenţa lui Hailey pe ring, dar zâmbetul de pe faţa ei arăta că se şi distra de minune.

Formau un cuplu ieşit din tipare: un tip alb, cu figură de tocilar şi o femeie rasată cu piele de culoarea abanosului.

Cari i-a zărit de la o distanţă considerabilă, în mulţimea înghesuită în spaţiul clubului.

Am coborât rapid de pe platforma cabinei de sunet. Un picolo stivuia farfuriile goale de paste pe o tavă. I-am îndesat câţiva dolari în buzunarul de la cămaşă şi am luat tava în mâna mea dreaptă.

Ţinând tava la nivelul feţei, urmăritorii nu puteau vedea în persoana mea decât un picolo.

Zane stătea lângă şefă. În magazia armei lui erau trei gloanţe, câte unul pentru fiecare asasin, deşi nu-i putea

vedea de cealaltă parte a camerei din cauza mulţimii de dansatori. Mi-a simţit *mişcarea tensionată* şi s-a întors să mă privească, cu tava în echilibru pe palma mea dreaptă, în timp ce cu arătătorul mâinii stângi îi făceam semn, ca şi cum mi-aş fi tăiat gâtul.

Pe scenă, Russell şi Tern improvizau un refren alcătuit din cântarea alternativă a aceloraşi cuvinte, spate în spate, zgâlţâind microfonul. Erau departe, în lumea lor.

I-am arătat lui Zane trei degete. Am ridicat arătătorul în sus, după care mi-am mişcat palma orizontal, pentru a-i sugera imaginea sânilor: „o femeie”. Degetele mele formară un V ca lamele unei foarfeci, arătând în jos: „doi bărbaţi”.

Mişcarea din cap a lui Zane mă anunţă „am înţeles”, iar pumnul lui încleştat mi-a spus: „Du-te!”

Pe scenă, chitaristul Russell s-a lăsat într-un genunchi în faţa lui Terri. Şoldurile ei îi ascundeau chipul de urmăritorii noştri şi îl făceau şi pe el să nu-i vadă pe ei.

Tehnicianul din cabina de sunet a stins toate luminile din sală, scăldându-i pe cei doi cântăreţi de pe scenă în razele unor reflectoare roşii şi albastre. Mi-am croit drum împingând civilii transfiguraţi de ceea ce vedeau. Tava îmi ascundea chipul în timp ce mă învârteam prin sală în căutarea unei poziţii potrivite, rugându-mă ca nimeni să nu-şi dea seama că picolii nu purtau jachete de piele şi nici nu duceau vasele murdare *în direcţia opusă* celei în care se afla bucătăria.

La şapte-opt metri distanţă, Cari a pus palma la urechea asasinului masiv cu tunsoarea modernă pentru a-i striga un ordin. Acesta s-a scotocit prin haină şi s-a întors către ieşirea din faţă.

„Telefonul mobil: e prea mult zgomot aici, aşa că se duce afară pentru a chema grosul cavaleriei!”

M-am lovit de un tip care a strigat:

— Fii atent!

Am ocolit mesele aflate lângă vitrinele unde erau afişate tricourile disponibile spre vânzare şi am pornit în

grabă spre ieşirea din faţă.

Trenciul lui Tunsoare Modernă plutea în urma lui în timp ce mergea hotărât spre noaptea de afară. Nu l-a băgat în seamă pe picolul care a trecut prin dreapta lui.

Tehnicianul barului a aprins nişte lumini stroboscopice albe. Am devenit cu toţii imagini bâlbâite într-un film cu o coloană sonoră plină de furie şi sex. Viaţa se arăta în fulgere albe chinuitoare, punctate de întunericimi orbitoare.

Fulger alb Tunsoare Modernă îşi ridică mâna cu telefonul.

Fulger negru orbit, nu pot vedea nimic.

Fulger alb Tunsoare Modernă are telefonul aproape de faţă.

— Vaaai! am strigat eu, prefăcându-mă că mă împiedic înspre Tunsoare Modernă.

Am lăsat tava să cadă înainte. Vasele murdare s-au răsucit în aer, către el. El a făcut un salt înapoi în timp ce farfuriile şi sticlele au aterizat cu zgomot lângă pantofii lui.

Încheieturile degetelor mele s-au înfipt în gâtul lui.

Ochii lui se răsuceau nebuneşte în orbite. Palma mea l-a lovit puternic în tâmplă. Creierul său a înregistrat un şoc ameţitor. I-am răsucit trupul inconştient către un scaun aflat lângă o masă goală. I-am tăiat gâtul ca să fiu sigur.

Pe scenă, în genunchi, Russell cânta aplecat pe spate, ca un briceag desfăcut.

„Pe podea: găseşte telefonul mobil! Gata, l-am găsit, să-l închid!”

Tunsoare Modernă zăcea moale pe scaun. Am desfăcut capsa care fixa tocul unei arme automate de cureaua lui şi l-am prins de a mea şi am ascuns pistolul pe care-l avea într-un toc de umăr la spate, aproape de coloană. Două magazii de muniţie din tocul de umăr au ajuns în buzunarul de la pieptul jachetei mele, o trăistuţă cu gloanţe fixată de cureaua lui a ajuns să fie prinsă de a mea. Într-unul din buzunarele trenciului se afla o grenadă, într-un altul un pistol cu electroşocuri: le-am îngrămădit în

jacheta mea. Cele trei acte de identitate, portofelul şi un teanc de bani peşin şi-au găsit locul în buzunarele înguste ale pantalonilor mei. I-am simţit vesta antiglonţ de sub cămaşă: „Pe asta nu pot să o iau”.

I-am încrucişat braţele pe masă, i-am rezemat faţa de ele, lângă farfuriile de spaghete şi sticlele de bere. Arăta ca un tip care avusese o seară proastă într-un bar bun.

Croindu-mi drum cu greu prin mulţime, am zărit partea din spate a siluetelor ucigaşului chel şi a lui Carl. Hailey dansa cu spatele la ei. În ochii lui Eric nu se vedea decât bucurie.

Hailey a aruncat o privire către mulţimea de dincolo de Eric. *L-a* văzut pe Zane ţinându-şi mâna cu care trăgea lipită de şold. *Şi-a dat seama.* S-a îndreptat dansând către Eric, i-a strigat ceva în ureche. Expresia lui s-a schimbat rapid.

Mai aproape, eram mai aproape, la trei metri în spatele Ucigaşului Chel.

Tehnicianul barului a trecut de la lumini stroboscopice la fascicule rotitoare de lumini colorate. Hailey se învârtea într-un dans singuratic, ca şi cum s-ar fi aflat pe scenă, Terri îl încălecase pe Russell. Se lăsa mai jos de fiecare dată când cânta „*Tried*”. Mulţimea nu îi mai vedea decât pe ei.

Cari şi partenerul ei şi-au fixat privirea asupra lui Hailey.

În vârtejul de lumini colorate, Hailey le-a arătat asasinilor degetul mijlociu.

A pornit în fugă către indicatorul roşu „Ieşire de incendiu” aflat deasupra uşii care făcea legătura cu coridorul.

Cari şi Cheliuţă au ţâşnit după ea.

În spatele lor, mă luptam să înaintez printre dansatorii frenetici, care săreau şi ovaţionau.

Eric alerga pe urmele celor doi gonaci din iad care-o urmăreau pe Hailey.

Cheliuţă s-a întors pentru a para atacul lui Eric. L-a

curentat pe Eric cu un pistol cu electroşocuri şi apoi s-a grăbit să-şi ajungă şefa şi Ţinta Doi din urmă.

Eu şi Zane l-am prins pe Eric. I-am pus pistolul ascuns în betelie în mâna lui Zane şi l-am lăsat acolo, susţinându-l pe inginerul nostru electrocutat, dar *obişnuit-cu-senzaţia,* iar eu am pornit în goană spre ieşirea de incendiu.

Am ieşit pe uşă – bucătăria puternic luminată, un frigider imens, briza răcoroasă a nopţii de afară…

Satisfaction răsuna în timp ce eu zburam în noapte. Panourile de lemn ale gardului delimitau un teren dreptunghiular cât jumătate de teren de fotbal. Din asfalt se ridica o scenă, o scenă cu trepte pe care le urca în fugă Hailey, cu care pe urmele ei. În spatele lui Carl fugea Cheliuţă.

Care a simţit pericolul şi s-a întors fulgerător pentru a da piept cu mine.

În bar, pe scena aceea, Russell şi Terri cântau în cor:

— *…can't get no!*

Ea a făcut un salt înapoi, renunţând la postura provocatoare de înainte, el a sărit în picioare mai bine decât la antrenamentele noastre de *gung fu.* Mulţimea în extaz, zgomotoasă, l-a făcut să-şi ia ochii de la ea…

Şi l-a zărit pe Eric stând moale într-un scaun.

Terri şi formaţia ei au atins ultimul acord al piesei.

Aplauzele au izbucnit prin uşa din spate către spaţiul îngrădit luminat de stele, unde nicio persoană din public nu-l putea vedea pe Cheliuţă ţâşnind spre mine cu o lovitură înaltă de picior.

„Înapoi/parează – parează-i lovitura de pumn cu care continuă, prinde-l – Ratat!”

Cheliuţă a lansat o lovitură de picior îndreptată către glezna mea, dar piciorul meu a încasat şocul ca o minge legată de un stâlp şi a ţâşnit în sus. Talpa mea a coborât în linie cu piciorul lui înainte ca el să şi-o redreseze pe a sa şi m-am avântat uşor înainte, izbindu-mi tibia în piciorul lui. A urlat de durere, dar s-a îndepărtat, răsucindu-se, înainte

să apuc să-l rănesc serios. Mâinile i-au dispărut în interiorul hainei.

„Arme!” l-am sărit în spate să-l apuc de revere, să i le trag peste umeri şi în jos, prinzându-i braţele în propria haină.

În loc să se împotrivească eliberării de haina de piele şi să-mi dea secunda de care aveam nevoie pentru a-l lovi puternic în cap, el a sărit înainte, cu braţele drepte, lăsându-se dezbrăcat.

Nu a irosit nicio clipită pentru a-şi încrucişa braţele şi a-şi trage pistoalele din tocul dublu de umăr de pe vesta sa cu arme. Mâinile i-au ţâşnit către mine. Am lansat o serie de croşee, mai mult pentru a-i ţine mâinile departe de arme decât pentru a-l lovi. El a parat…

Zane l-a lovit din spate cu un tomberon de aluminiu.

Cheliuţă s-a prăbuşit cu faţa în jos pe beton. Cu braţele îndoite.

Zane l-a izbit din nou.

În timp ce eu urcam în fugă treptele care duceau către scena în aer liber.

Unde mă aştepta o privelişte copleşitoare. Noapte neagră pe malul mării. Un miliard de stele deasupra. Un orizont întunecat de ocean rece ca gheaţa, în continuă mişcare ondulatorie. Blocuri de apartamente aflate la trei cvartale distanţă unde luminile însufleţeau ferestrele pensionarilor. O briză îngheţată. Două femei extraordinare care se băteau pe viaţă şi pe moarte pe o scenă goală de lemn.

Cursul standard de luptă corp la corp urmat de Hailey în cadrul Programului de Pregătire o învăţase suficiente manevre pentru a-l fi imobilizat pe Christophe înainte de a-l hăcui cu o furie nebunească.

Dar Carl era o luptătoare-artistă. O forţase pe Hailey să se retragă către marginea scenei de lemn, la trei metri şi jumătate de sol. Mâinile lui Hailey se repliau în gardă în timp ce lansa serii de lovituri directe de picior, urmate de un croşeu, după cum fusese învăţată. Blonda Carl pur şi

simplu nu se mai afla în acelaşi loc, pentru ca loviturile ei de picior să-şi atingă ţinta. A blocat lovitura de pumn a lui Hailey şi a lansat o directă în spate, care a nimerit chipul de abanos. Hailey s-a prăbuşit pe podeaua de scânduri ca un sac de nisip.

Lovitura mea neaşteptată cu latul palmei între omoplaţii lui Carl ar fi trebuit să o lase fără aer şi să-i fi depărtat mâinile de locul unde avea arma, ca şi cum ar fi fost crucificată.

Dacă nu s-ar fi răsucit, parând şi lovindu-mă între picioare.

Numai că i-am deviat lovitura, astfel încât piciorul ei s-a izbit de şoldul meu drept.

Am lansat o lovitură către faţa ei, astfel încât ea să pareze/să nu apuce să-şi scoată arma. Pumnul ei a pornit spre mine într-un croşeu pe care l-am deviat în timp ce mă feream de o lovitură de picior care trebuia să mă nimerească în genunchi. Am încercat un atac simulat, ea nu s-a lăsat păcălită şi a lansat o directă fulgerătoare pe care am parat-o cu palma mea stângă şi m-am lăsat înapoi/înainte într-un *kao t'ai chi,* izbindu-mi umărul în sternul ei. Ea a fost aruncată înapoi, cât pe ce să cadă de pe scenă. Am prins-o de mână. Atârnam acolo, suspendaţi în timp. Mână în mână şi împrăştiaţi ca un cuplu dansând *jitterbug* într-un club din anii 1950. I-am smucit braţul şi ea a zburat spre mine, cu picioarele păşind rapid pe scenă în timp ce am tras-o într-un *o-goshi,* o aruncare de la şold din judo care a făcut-o să se învârtească prin aer, pe spatele meu – din nou, ca o dansatoare de *jitterbug* – şi i-am izbit spatele de scândurile de lemn ale scenei. I-am văzut ochii verzi, năuciţi, rozul uşor al obrajilor. Înainte să apuce să tragă aer în piept, am întors-o, lipindu-i chipul de lemnul scenei, i-am desfăcut larg braţele şi mi-am înfipt genunchiul în coloana ei vertebrală.

Zane a ajutat-o pe Hailey să se ridice în picioare şi mi-a oferit o armă cu şocuri electrice care căzuse din buzunarul lui Carl.

— Stinge-i beculeţele!

— Nu! Am smuls o armă cu toc cu tot de la şoldul ei. Ostatică!

— Eşti nebun! a spus Hailey.

— Da, dar nu de asta.

Am găsit o pereche de cătuşe în buzunarul stâng al jachetei lui Carl şi nişte chei în cel drept. În timp ce-i prindeam cătuşele de încheietură şi-i îndoiam celălalt braţ în spate, m-am temut preţ de o fracţiune de secundă că ar putea fi poliţistă, dar apoi am găsit trei acte de identitate şi un amortizor pentru pistol. Zane mi-a dat o mână de ajutor să o ridic în picioare.

Ochii aceia verzi ni-au fulgerat.

Am coborât toţi trei treptele scenei.

Cheliuţă zăcea împrăştiat pe pământ, cu buzunarele pantalonilor întoarse pe dos. Coastele i se mişcau, dar Zane a raportat:

— E dus, deocamdată.

Zane a ridicat haina de piele maro a lui Cheliuţă, un gest care-i făcu jacheta să se deschidă. Am văzut că vesta asasinului era acum pe Zane. Acesta a învârtit haina maro în aer şi a aşezat-o pe umerii lui Carl, pentru a-i ascunde mâinile încătuşate. A închis nasturele de la guler, transformând haina în pelerină. Pistolul lui s-a strecurat pe sub capa improvizată, pentru a-i săruta coloana.

— Dacă alegi să ne faci probleme, i-a spus el, primeşti un scaun cu rotile.

E greu să-ţi închipui cum ar fi să mori. Dar un glonţ care să-ţi zdrobească vertebrele…

Zane a pornit cu ea în faţa noastră, ca un scut.

Înăuntru, prin bucătărie, pe lângă frigiderul cât o debara, după colţ, înapoi în club, cu aerul său plin de aburi de transpiraţie, unde Russell îl ajuta pe Eric să se ridice în picioare. Petrecăreţii îl loveau din când în când prieteneşte pe Russell pe spate. Pe scenă, Terri şi Fugarii ovaţionau. Walther PPK-ul Surorii Moarte stătea ţeapăn în buzunarul din spate al pantalonilor lui Eric. Russell l-a ajutat să se

alături paradei noastre către ieşirea principală.

Pe scenă, lui Terri nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Russell: *Plecând.* Întorcându-se pentru a o mai privi pentru o ultimă oară. Şi pentru a ridica din umeri.

Zane a şoptit în urechea lui Carl:

— Dacă e vreun trăgător în stradă, nu câştigi altceva decât haos.

Ea a continuat să meargă, fără vreun „da", fără vreun „nu", sau „te rog". Foarte detaşată.

Uuuşşş şi am ajuns afară, în lumina rece a becurilor de pe stradă, înconjuraţi de noapte.

Nicio rafală de mitralieră. Niciun megafon. Niciun fascicul de lumină orbitoare aţintit asupra noastră.

Cu mâna liberă, Zane i-a întins cheile maşinii lui Cheliuţă lui Eric.

Cline-clanc! Străfulgerare de faruri dinspre o maşină parcată în apropierea BMW-ului sedan furat de noi.

— Nu putem să luăm maşina lor! am spus eu. S-ar putea să aibă vreun dispozitiv de localizare prin GPS pe undeva.

Russell a luat cuţitul lui Cheliuţă şi s-a repezit spre sedanul urmăritorilor noştri. Fâsss a şuierat cauciucul pe care-l înjunghiase. Am grăbit pasul către BMW-ul nostru, unde Zane a împins-o pe care spre mine. A dat numaidecât la o parte husa de la roata de rezervă din fereastra spartă cu piciorul de pe partea şoferului. A folosit aceeaşi manevră pentru a sparge şi fereastra pasagerului. Sticla securizată s-a crăpat într-o reţea complexă, ca o pânză de păianjen. Zane a lovit din nou cu piciorul şi, de data aceasta, sticla s-a împrăştiat în interiorul BMW-ului. A băgat mâna înăuntru şi a acţionat sistemul electric pentru a descuia portierele. Eric s-a aplecat, a meşterit ceva la volan şi a păcălit motorul să se trezească la viaţă. Zane o împinsese pe care pe bancheta din spate. Hailey s-a aşezat de-o parte a ei, Eric de cealaltă. Zane s-a strecurat lângă Hailey în timp ce Russell s-a grăbit să ocupe locul mortului. Am sărit în spatele volanului, am băgat în

marşarier, după care am ţâşnit înainte, în noapte.

Pete de întuneric şi lumini stradale neclare goneau pe lângă noi.

— Unde suntem? am strigat.

— *În New Jersey!* a strigat Eric.

— *Nebuni!,* a strigat Russell.

— *Urmăriţi!* a strigat Zane.

— *În viaţă!* a strigat Hailey. Şi s-a întins peste femeia luată prizonieră pentru a-i da un pumn în umăr lui Eric: Ce e cu tine?

Eric s-a făcut mic în timp ce Hailey s-a aplecat din nou:

— Ţi-ai *recăpătat minţile?* Ţi-am dat un ordin şi tu nu te-ai supus! înainte s-o atrag afară pe Blondină, aici de faţă, ţi-am spus să ai grijă de tine. L-a lovit din nou în umăr. Şi tu ce ai făcut? Ai avut grijă de tine? Nu, nu ai ascultat, şi te-ai purtat prosteşte! Ai pornit după ei să mă salvezi, prosteşte – să nu mai îndrăzneşti să te arunci ca să te laşi ucis ca un *cavaler pe un cal alb!*

Eric s-a chircit.

Dar ea nu s-a oprit din ţipat:

— Explică-te!

— Am executat ordinele, a recitat el, menţinându-şi răspunsul standard.

— Rahat!

— Nu… nu pot… încerc…

— Nu, nu *o face,* ai făcut-o deja, cu răspunsul tău de rahat.

— Ordinul a fost, ai zis: „Ai grijă de tine”. Nu pot să fiu *eu* dacă tu eşti… dacă tu…

Zane a izbucnit:

— Am înţeles.

Aşa că Hailey putea trece peste, să se lase pe spătarul banchetei şi să-şi continue – mai blând – discursul adresat lui Eric:

— O, Eric…

În oglinda retrovizoare, i-am privit ochii umezindu-se

şi capul mişcându-se dintr-o parte în alta, negativ.

— La dracu’ cu toate rahaturile astea! Russell s-a întins peste spătarul locului din faţă pentru a ţipa la ostatica noastră. Ai idee ce ai făcut? Venele de pe frunte îi pulsau violent. *Urma să mi-o trag!* Totul era perfect! Iau anticoncepţionale, iar ea era deosebită! apoi ai apărut tu şi ai stricat tot!

— N-aveai să primeşti rolul acela, i-a spus Zane.

— Ba da!

— Ba nu!

— Zane face mişto de tine, am strigat eu.

Russell s-a întors fulgerător cu faţa spre mine.

— Victor! Nu poate să facă aşa ceva, ce dracu’!

— Se pare, a spus Zane, că pot.

— Ba nu! a strigat Russell.

— Atenţie la mine! am spus eu. Cele cinci cuvinte magice! Toţi nebunii *să tacă dracului din gură.*

Drumul vâjâia sub roţile noastre. Vântul năvălea peste noi prin ferestrele sparte din faţă. Am dat drumul la sistemul de încălzire, dar, oricum, în maşina noastră era la fel de frig ca la Polul Nord.

Cari a rostit primele ei cuvinte:

— Să-nţeleg că am găsit maşina potrivită.

34

— Cum ai reuşit să ne găseşti? a strigat Russell către prizoniera noastră în timp ce rulam cu viteză pe un drum districtual cu trei benzi.

Cari privea fix noaptea care străfulgera spre ea prin parbriz.

— Maşina! a spus Russell. Vic, maşina asta are sistem de localizare a vehiculului în caz de furt!

— Nu, a spus Zane, folosind lanterna-stilou a lui Cheliuţă pentru a citi ceva de pe o hârtie găsită în vesta antiglonţ. Asta e o listă cu cluburi şi baruri aflate la sud de New York. Poneiul de Piatră e numărul nouă, iar patru

dintre ele sunt bifate cu pixul, plus că li s-a notat de mână numele şefului şi numărul de telefon.

— Procedura standard, am spus eu. FBI, CIA localizează fugarii sau obiectivele folosindu-se de ce au făcut în trecut, de ce le place. Abonamente la anumite reviste, persoanele pe care le sunau în trecut şi poate că şi acum, cărora le-au scris mesaje electronice sau locurile de unde s-au conectat la internet, cei cu care-şi petreceau timpul în trecut, locurile de unde ar putea obţine genul de slujbă pe care au avut-o în trecut.

— Cineva ţi-a urmărit visurile, i-a spus Zane lui Russell.

Zane a aruncat bateria telefonului lui Carl pe fereastra din partea lui Russell, iar telefonul pe cea de lângă mine.

Nu-i frumos să arunci gunoaie pe jos, a zis Eric. E împotriva legii.

— Ăă… păi suntem în *mare* necaz, a spus Zane. Vic, vezi nişte faruri în oglindă?

— Nu încă.

Russell i-a aruncat o privire furioasă lui Carl, care era nevoită să stea pe bancheta din spate.

— Care e planul de căutare al echipei tale? Câte echipaje…

— Dacă ne păstrăm cu toţii calmul şi mă lăsaţi să vă ajut… a început Carl.

Râsul nostru a făcut-o să-şi înghită restul cuvintelor.

— Vic? a spus Zane. Cât de bine ai percheziţionat-o?

— Ăăă… superficial, numai de securizare. Trag pe dreapta ca să…

— Mergi în continuare.

În oglinda retrovizoare o vedeam pe Hailey murmurând cuvinte adresate unor persoane care nu erau de faţă. Zane a făcut schimb de locuri cu ea ca să stea lângă care.

— Pot s-o fac uşor, i-a spus el femeii capturate, sau pot s-o fac dur.

— Ce-ar fi să nu o faci deloc?

Zane a dezbrăcat-o de haina maro şi a întins-o către locul din faţă, unde Russell i-a verificat buzunarele, a pipăit pielea scârţâitoare şi a aruncat-o pe fereastră.

Haina a zburat în noapte din maşina noastră rapidă ca un liliac cu aripile larg deschise.

— N-am simţit niciun sistem de localizare, a spus Russell.

— Dacă are vreun transmiţător… cea mai bună ascunzătoare sunt pantofii, a spus Eric.

Un pantof negru a zburat pe fereastra lui Russell, iar tovarăşul lui şi-a luat zborul pe cea de lângă mine.

Drumul şi oglinda retrovizoare se întreceau pentru a-mi capta atenţia. Liniile albe goneau către parbriz în timp ce mâinile lui Zane masau talpa dreaptă a lui Carl, schiţând un cerc în jurul gleznei, alunecând spre…

Marcaj galben, care anunţa o curbă, iar eu am strigat:

— Las-o pe Hailey!

— *Tre' să merite. Tre' …*

— E ocupată, a spus Zane. Palmele sale au pipăit cu mişcări circulare coapsa lui Carl, au alunecat înspre…

O pereche de faruri galbene, ca nişte ochi, au străfulgerat pe lângă noi de cealaltă parte a liniei albe.

În oglinda mea, Cari a încremenit când palma lui Zane a ajuns între picioarele ei, iar degetele lui sondau suprafaţa, cu palma stângă în spate, pentru a-i cuprinde rotunjimea…

— Uau! Palma lui stângă a alunecat în interiorul taliei pantalonilor ei, la spate.

„Zaaap!" Sunet de bandă adezivă dezlipită de piele.

Zane a întins un pumnal către mine şi Russell, să-l vedem în lucirea difuză dată de luminile de pe bord.

— Plastic, cu teacă de pânză. Lamă dublă, vârf ascuţit, insesizabil pentru orice detector de metale, iar dacă are mâinile legate la spate…

— Mi-a scăpat, am zis eu. Îmi pare rău.

Ochii mei o urmăreau pe care în oglindă, dar nu au văzut decât umbre.

Farurile din sens opus ne loveau ochii ca nişte făclii în noapte.

Zane nu a găsit niciun toc de umăr. Mâinile sale au început să-i exploreze abdomenul.

— Hailey! am ţipat în timp ce, în faţa noastră, stopurile unui camion au clipit pentru a anunţa un viraj la dreapta.

— E în continuare dusă.

Palma lui Zane era lipită de spatele lui Carl, iar el a spus:

— Acesta e…?

— Sutienul. Închizătorile.

— Eric? a spus Zane.

Au trecut în viteză pe lângă ieşirea pe care o luase camionul pentru a se pierde în necunoscut.

— Posibil, a răspuns Eric. Sârmele.

— Nu, a spus Carl.

— Dacă nu merg până la capăt, i-a spus Zane, n-o să mă respecţi.

— Ba sigur că o să te respect.

Zane a ridicat pumnalul de plastic la nivelul ochilor ei.

— Acesta e *sigur*.

Pumnalul în mâna lui, strecurat pe sub bluza ei fucsia.

Autostrada întunecată. Dungi albe care goneau spre mine.

Sunete de pânză sfâşiată în noapte, în maşina noastră furată.

Un sutien tăiat a zburat pe fereastra lui Russell.

Pe sub bluză, mâinile lui Zane au trecut uşor peste sânii goi ai lui Carl.

— Nu-i nicio problemă dacă plângi, i-a spus el.

— De parcă ai şti. De parcă ţi-ar păsa.

Autostrada întunecată gonea spre noi. Vântul amar

urla prin ferestrele sparte.

35

— Gândiţi-vă, pleda Carl în timp ce maşina noastră zumzăia printr-un cartier întunecat din suburbii. Sunt şansa voastră perfectă! Aţi avut mare noroc că m-aţi găsit!

— Aşa au decurs lucrurile? a întrebat Zane. Am încetinit la o intersecţie. O lumină roz, de neon, lucea în stânga noastră. Nu pe acolo.

Putea la fel de bine să-i răspundă ei sau să-mi dea mie sfaturi. Am intrat într-un cartier construit în urma programului G.I. Bill[45], care a pus bazele clasei de mijloc din America, aflată acum în plin proces de destrămare.

— Trebuie să furăm o maşină nouă, a spus Russell.

Cari îşi continua argumentarea:

— Nu! Eu sunt şansa voastră de a rămâne în viaţă. De-asta sunt aici, nu-i aşa? Vom suna la Linia de Panică, punem la punct operaţiunea de salvare. Fără echipe SWAT sau ale marinei. Putem să ne folosim oamenii din Maine. Puteţi explica tot.

— Hei, a spus Zane. Vă crede cineva vreodată când explicaţi ceva?

— Opt zile pe săptămână, a citat Hailey, care-şi revenise din starea de prostraţie.

— Bine, lăsăm la o parte *explicaţiile,* a replicat tăios prizoniera noastră. Gândiţi-vă la supravieţuire. Înainte de oprirea la Poneiul de Piatră, eraţi urmăriţi pentru două decese ciudate şi se credea că aveţi un pistol asupra voastră. Vreţi să ştiţi misiunea echipei mele? *Poate minţind, poate nu,* a spus: Localizare, neutralizare, recuperare. *Fără zgomot, fără probleme,* aşa voiau Şefii, dar cel mai mult îi interesa ca toată lumea să fie în siguranţă.

---

45 Program demarat în 1944 prin Legea de readaptare a veteranilor, oferind diferite facilități celor care au luptat în al Doilea Război Mondial. (n.tr.)

— În ce direcţie? am întrebat eu la următorul colţ de stradă. Nu văd nimic altceva decât case.

— Acum sunteţi evadaţi fugari, criminali cunoscuţi drept violenţi, disperaţi, paranoici, a continuat Carl. Dotaţi cu armele echipei mele şi cu suficientă muniţie, grenade…

— O recuperare *fără zgomot, fără probleme* pe cinste, asta plănuiai pentru noi, a spus Russell.

— Grenadele sunt din cele de diversiune, a spus ea. Nimic, în comparaţie cu ce urmează. Pistolul cu tranchilizante şi săgeţile din vesta noastră cu arme? Următoarea echipă n-o să se mai deranjeze cu aşa ceva. Aţi eliminat doi agenţi. M-aţi răpit pe mine. Şefii mă vor considera rănită sau moartă. Iar acum vă vânează ca pe nişte câini turbaţi.

Mergeam prin întunericul unde America dormea.

— Ei bine, a spus Russell, nu eram chiar *cei mai buni.*

— Ba sigur că eraţi, a spus ea.

Luminile unei case ne-au făcut cu ochiul pe când treceam pe lângă ele.

— Tocmai de aceea e atât de greu, a spus Carl. Pentru toţi. Tocmai de aceea, dacă nu mă lăsaţi să vă ajut să vă predaţi, ei vor fi nevoiţi să vă vâneze rapid şi tare.

— Cum îmi place mie, şopti Zane.

„Recunoaşte Carl ironia aspră a glumei lui Zane? mă întrebam. Ştie că *tare* e visul şi coşmarul lui? Ştie că teama de un viol pe care o simţise din cauza atingerilor lui în timpul percheziţiei, e o fantomă din cauza nebuniei lui? Ştie că nebunia mea nu m-a oprit pe mine să…”

— *Dreapta faţă!* Am apăsat frâna, riscând străfulgerarea stopurilor de pe spate. Russell: casa aia veche cu garaj imens şi gard de lemn. Cu ziarul pe verandă. Cutia poştală plină.

— Am văzut-o!

— Noi pornim în cerc, spre stânga. Recunoaştere în profunzime: du-te!

Eric a deşurubat becul din plafonul BMW-ului.

Russell s-a strecurat afară, închizând portiera din faţă cu un zgomot ca de briceag deschis. Nu a intrat în raza de acţiune a farurilor noastre, s-a topit în noapte şi a dispărut din oglinda mea retrovizoare înainte să virez stânga la colţ.

La a şaptea tură de cartier, Russell s-a materializat dintre tufele gardului viu de lângă casa pe care pusesem ochii, mi-a făcut semn să parchez BMW-ul de cealaltă parte a străzii şi a alergat la fereastra mea când a văzut că farurile se stinseseră.

— Tare! a şoptit el. Trebuie să vedeţi asta!

— Hailey, am spus eu, oprind motorul zgomotos. Treci la volan. Eric, verifică-i cătuşele.

Eu şi Russell ne-am strecurat între garajul lipit de casa veche şi gardul de lemn al vecinilor. Nu se auzea niciun câine lătrând. Uşa din spate a scârţâit când am deschis-o cu precauţie, după care am trecut de uşa interioară şi am intrat încet în bucătăria cu linoleum.

— Nu era încuiată, mi-a spus el în şoaptă.

— Aşa e în suburbii, i-am răspuns eu şoptit, dar totuşi…

— Am verificat şi etajul, mi-a spus el încet, strecurându-se pe lângă frigider. Trei dormitoare goale, o baie. Aici jos e un living aglomerat, o cameră de studiu cu un birou vechi, cu capac glisant, bucătăria asta. Credeam că sunt singur.

Dintr-odată, pistolul pe care-l purtam la brâu mi s-a părut de o tonă.

A deschis uşor uşa care făcea legătura cu un hol. În bucătăria întunecată a pătruns o suliţă de lumină. Nările mi-au fost inundate de mirosuri specifice garajelor: benzină, anvelope, ulei, pardoseală de ciment, praf, unelte de metal, iarba din vara trecută rămasă pe lama oţelită a maşinii de tuns peluza.

Poate şi un alt miros.

— Am verificat deja, a spus el. Nu are ferestre.

— Ce…?

— Intră.

Eticheta de „garaj” nu reuşeşte să descrie în totalitate încăperea care mi se înfăţişa. Să o numim o peşteră luminată de neoane suspendate. Era camera de vis a oricărui mecanic, cu o suprafaţă suficientă pentru patru maşini. Doi pereţi acoperiţi cu bancuri de lucru. Cufere imense, roşii, cu unelte. Un cric hidraulic pentru maşini. Lumini mobile. Vase cu ulei. Numere de înmatriculare din fiecare stat prinse în cuie de un perete.

În mijlocul garajului se afla un Cadillac din 1959, ca un rege pe tron. Patru uşi. Aripioare curbate pe spate. Capota ridicată îi dădea maşinii lucioase aerul unei bestii uriaşe răgind.

Bărbatul mort stătea moale, în genunchi. Fruntea îi era rezemată de nişte bidoane de ulei stivuite. Avea părul rar şi alb. Purta un cardigan gri peste o cămaşă de denim şi jeanşi albaştri.

— Atac de cord, a spus Russell. Pun pariu.

Deasupra noastră circula un curent de aer cald provenit de la o aerotermă aflată în colţul opus.

— Am verificat, spuse Russell, şi e rece.

Mi-am aţintit privirea asupra lui Russell.

El mă privea pe mine.

— O să meargă, a spus.

Iar eu am schiţat mişcarea aprobatoare din cap.

Russell a alergat prin bucătărie către noaptea de afară. Am stins luminile. Întunericul a înghiţit garajul, şi pe mine odată cu el. În vidul negru înotau zeci de mirosuri. Mirosuri de benzină şi metal rece, de ulei şi beton, de aer cald care-mi mişca firele de păr aflate lângă gulerul jachetei de piele. Nu-mi auzeam decât respiraţia, bubuitul dinăuntrul cutiei mele toracice. Sunetele făcute de inima mortului îngenuncheat în faţa mea. Moartea, în faţa mea, pusese stăpânire pe maşina aceea albă, ca o bestie, cu gura căscată pentru a mă înghiţi chiar în momentul în care întunericul ne înghiţise pe amândoi. Fiara era o formă pe care o simţeam, dar nu o puteam vedea. Ştiam că era acolo. Ştiam că ştia că stăteam pe betonul ei. Ştiam ce

voia. Ştiam că nu o puteam refuza.

Şi atunci mi-am dat seama că până şi medicamentele noastre de contrabandă începeau să nu mai aibă efect.

„Dacă eu încep să-mi pierd minţile, ce s-o întâmpla cu ceilalţi?”

Mai mult de patru zile pe drum. Chiar şi fără medicamentele noastre de contrabandă, aş fi crezut că mai avem încă două zile *până* la Dar acum…

Ciocănit: în uşa metalică a garajului. Secvenţa-parolă pe care o foloseam ciocănind în uşa căptuşită a celulei la Castel, pentru a-l anunţa pe Malcolm că venisem să-l vedem.

Am apăsat pe un comutator.

Un motor electric a urnit uşa garajului. BMW-ul lenevea pe alee – cu farurile stinse. De îndată ce BMW-ul s-a strecurat în garaj, am coborât uşa garajului cu un clanc sec. Hailey a oprit motorul maşinii furate.

Luminile din garaj s-a aprins.

Stăteam cu toţii nemişcaţi, privind cadavrul prăbuşit, cu părul alb.

— Aş putea fi eu în locul lui, a spus Zane.

— Da, a răspuns Russell. Dar nu eşti. Se pare că Domnul Moarte l-a pus pe bătrân să îngenuncheze şi l-a luat în stil execuţie.

— Întotdeauna e stil execuţie, a spus Hailey.

— Nimeni să nu-l atingă, a ordonat Zane. Şi fiţi atenţi la tot ce faceţi. Nu vrem să atragem atenţia vecinilor sau a patrulelor de poliţie.

— Eric, am spus eu, opreşte aeroterma garajului.

Russell a luat un colac de frânghie pentru rufe dintr-un cârlig de pe perete. El şi Zane au condus-o pe care înăuntru. Hailey stătea de pază la o fereastră întunecată din living. M-am strecurat afară să iau corespondenţa şi ziarul de pe verandă. Am verificat casa. Am stins luminile de care nu era nevoie.

— Numele lui e – a fost – Harry Martin, am comunicat Consiliului nostru de operaţiuni din living.

La etaj, Russell o păzea pe care, aflată în dormitorul cel mai îndepărtat de orice ieşire. Iar eu nu aveam nimic împotrivă. Russell şi Carl, singuri într-un dormitor. Din punctul de vedere al operaţiunii, era perfect logic. Nu mă deranja.

— Avea 71 de ani, am spus eu despre bărbatul pe ale cărui scaune stăteam. Din câte-mi pot da seama, nu a fost niciodată căsătorit şi n-avea copii. Era proprietarul unei benzinării. Îi plăcea să joace bowling. I-am verificat ultimele apeluri primite. Cinci telefoane în şase zile, dintre care trei dintre ele de la numere neidentificabile.

— Agenţi de vânzări prin telefon, a spus Eric.

— Celelalte două sunt de acum câteva zile. O farmacie din localitate şi un telefon personal.

— Probabil că sunt răspunsuri la mesajele lui. Zane a scuturat din cap.

— Deci nu ştie nimeni că a murit pentru că nimănui nu-i păsa că trăia, am concluzionat eu. Chiar dacă a mai observat şi altcineva în afară de noi că ziarele şi corespondenţa nu au fost aduse în casă, nu i-a păsat.

— Şi vecinii? a spus Hailey.

— Sunt trei desene prinse cu magneţi de frigider, am spus eu. Dar m-am uitat la numele scrise chinuit de doi puşti, după care am văzut diplomele de absolvire pe peretele cu fotografii.

— Copii din vecini, a spus Russell. Continuă.

— Celelalte fotografii sunt cu părinţii şi bunicii lui. Prieteni din anii 1960 şi 1970. Un câine golden retriever cu un coif de petrecere, la el în living, cu preşedintele Clinton la televizor în fundal. Nimic mai recent de atât.

Hailey a spus:

— Calendarul de pe peretele din bucătărie nu are prea multe lucruri notate pe el. Programarea la optician, la dentist… Nimic pentru următoarele câteva săptămâni. Cât de mult o să rămânem aici?

— Cel puţin până mâine, am spus eu. Cari are dreptate…

— Dacă acesta o fi numele ei adevărat, a zis Hailey.

— Are dreptate, am continuat eu. De îndată ce tipii aceia pe care i-am bătut măr vor raporta eşecul misiunii, întregul sistem intră în alertă de gradul I şi vor trimite potere după câinii turbaţi.

— Cât de mult vom putea sta aici înainte ca…? Hailey dădu din cap în direcţia garajului. Şi nu mă refer numai la miros.

Am ridicat din umeri, cu inima şi mintea în dormitorul de la etaj.

36

— Îmi pare rău pentru toate acestea, i-am spus lui Carl.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor pe care le răpeşti.

Stătea întinsă pe cearşaful alb de pe patul îngust, cu părul ei blond răsfirat pe perna albă. Bluza fucsia, pantalonii negri, picioarele goale. Îşi ţinea mâinile încătuşate pe abdomen. Kilometri de frânghie albă de rufe o legau de pat, formând un adevărat cocon. Arăta ca o mumie. Îşi ţinea ochii aţintiţi spre tavan.

— Carl Rudd e numele tău adevărat?

— De ce?

— O să-ţi spun cum vrei. Dar vreau să ştiu cine eşti.

— Tot ce mi se cere să fac e să-ţi dau numele, gradul şi numărul meu de înregistrare.

— Dacă nu faci decât ce ţi se cere, înseamnă că nu eşti nimic mai mult de atât.

— A mers până acum.

— Da, i-am spus femeii prinse într-un cocon de frânghie de pat. Se vede.

— Cum îţi place nebunia? a întrebat Carl.

Am ridicat din umeri. „Să nu-i spui că medicamentele încep să-şi piardă din efect”.

Poate că-şi dăduse deja seama că ne apropiam de

roşu.

— Russell nu ţi-ar face niciun rău – adică, dacă nu…

— Introducând „dacă nu” într-o ecuaţie, ajunge echivalent cu „cine ştie”.

— Noi încercăm.

— Încercaţi să ce?

Aşa că i-am povestit despre doctorul Friedman. Despre sângele din urechea lui. Despre Sora Moarte şi Russell care îngheţase, şi despre lovitura de picior dictată de instinctul de conservare al lui Zane care o ajutase pe Sora Moarte să-şi încheie viaţa. Despre matrice. Despre cum o păcălisem pe operatoarea de la telefoane. Kyle Russo.

— Cel puţin tu şi Russell vă coordonaţi halucinaţiile, a spus ea.

— Tu erai femeia din faţa apartamentului din New York?

— Sigur că da, a spus Carl.

— Mi-aş dori să-mi dau seama când minţi.

— Mi-aş dori să-mi dau seama când eşti nebun.

— Cum mai e acum să lucrezi pentru Agenţie? am întrebat.

— Ce te face să fii sigur că lucrez pentru CIA?

— Nu sunt naiv. Lichidatorii şi legitimaţiile de la mai multe agenţii nu se potrivesc cu modul de operare al FBI-ului. În plus, dacă Agenţia ar fi lăsat Biroul sau alte instituţii să pună mâna pe toate informaţiile şi să plece în urmărirea noastră, ar fi existat o poveste de acoperire pe toate canalele de ştiri. Nu, tu şi echipa ta aţi fost trimişi de la vechea mea Firmă, şi e o operaţiune secretă.

— Un loc pe cinste, Firma. Mi-a oferit un zâmbet conspirativ, camaraderesc. Doamne, am avea nevoie de unul ca tine! De la 11 septembrie încoace, am angajat mai mulţi administratori, mai mulţi funcţionari rigizi în costume şi directori la cravată, mai mulţi doctoraşi în relaţii publice în loc să angajăm mai mulţi câini de stradă. Dar, acum, toată lumea ajunge să-şi dea în sfârşit seama că

tipii ca voi sunt prea valoroşi pentru a fi pierduţi.

— Bună încercare.

Ea a ridicat din umeri în coconul ei de sfoară.

— Acum e faza aceea în care tu încerci să storci informaţii de la mine?

— Singura întrebare pe care o am pentru tine e una la care s-ar putea să nu ştii răspunsul şi, dacă-l ştii, o să minţi, aşa că n-are niciun rost.

A avut nevoie de trei minute ca să muşte momeala.

— Bine, mă dau bătută. Care e întrebarea aceea unică şi importantă?

— Lucrezi cu bună ştiinţă pentru un agent trădător din cadrul Agenţiei? am spus eu. Acesta e singurul scenariu care te transformă într-un duşman clar. Dacă doctorul F. A fost ucis de forţe exterioare înseamnă că întreaga Agenţie – şi tu – sunteţi de treabă. Doar nişte gloanţe neştiutoare lansate pe lângă ţintă. Dar dacă doctorul a fost ucis de un agent trădător înseamnă că fie eşti una dintre ei, fie eşti marioneta lor. Dar o marionetă nevinovată.

— Voi sunteţi ăia care m-aţi prins în sfori.

— Nu le voi desface pe astea ale noastre. Şi nu am nici timpul, nici… structura necesară pentru a găsi alte sfori legate de corpul tău.

— Deci crezi că sunt şi eu un agent trădător?

— Nu.

— De ce?

— Eşti prea bună.

— Nu sunt chiar atât de bună. M-aţi neutralizat.

— N-am zis că eşti perfectă. Am ridicat din umeri. Vorbeam despre… instincte, încredere.

Ea şi-a ferit privirea.

Aparent relaxat, am zis:

— Ce părere ai despre maşina din garaj?

— Cadillac-ul acela alb?

„Da! E adevărat!”

Cari a spus:

— Vă gândiţi că e atât de rar, încât oamenii vor observa maşina, nu şi ocupanţii ei. Dar n-o să meargă.

— Lucrăm şi noi cu ce avem, am spus eu.

Cari s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat cu sprâncenele tale?

— Nu-ţi face griji! Sunt bine. Doar o chestie cu un incendiu.

— Dar n-ar trebui să-mi fac griji.

— Nu vrem să-ţi facem niciun rău. N-o să permit să suferi, înainte, când Zane…

— Nu m-a atins ca pe o femeie. N-ar face aşa ceva, ai încredere în el.

— Absolut! am zis. În mod clar, n-a făcut-o. N-ar face aşa ceva. E un om bun.

— Dar tu?

— Am momentele mele.

— Da, a încuviinţat ea. Văd.

„Asta trebuie să însemne ceva! N-ar zice degeaba aşa ceva!”

— Victor? Victor?

— Ăăă? Da?

— De ce faci asta? Ştiu că eşti… tulburat, dar ai dreptate, nu eşti naiv, ai şcoala vieţii şi inteligenţă pură. Viziune. Şi toate chestiile astea…

— La vremea aceea, mi s-a părut o idee bună.

— Dar acum?

„Da, mi-am zis, cum e acum. Patru zile pe drumuri şi deja şovăi. Şi ceilalţi… S-ar putea să nu mai rezistăm împreună toată săptămâna asta până la prăbuşire”.

Cari a continuat:

— Ce o să faceţi cu mine?

— Hmmm…

— Ne putem înţelege, a spus ea.

— Bine.

— În primul rând, trebuie să mă dezlegaţi.

— Ahh… nu. N-o să meargă.

— Şi ce o să meargă?

— Aş vrea să mă crezi dacă ţi-o spun.

— Vic… Ne-au pus la curent cu toate informaţiile legate de voi. Ştiu despre Malaysia şi despre femeia aceea…

— Derya, am zis eu.

Cari a scuturat din cap.

— Se deschide o uşă şi BUM.

— Aşa te prinde dacă e bună.

Cari a ridicat din umeri.

— Presupun că da. Mă privea fix. Acum ce ai?

— N-ai auzit? i-am spus, ştiind că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a-i spune totul: Sunt nebun.

— Ştiu despre cele două tentative de sinucidere. Îţi înţeleg durerea.

— Sper că nu, i-am spus eu în şoaptă.

— Dacă vorbim despre…

— Culcă-te, am spus, iar ea sesiză accentul de temnicer din glasul meu. Sunt primul de pază. O să fiu chiar aici. O să am grijă să fii în siguranţă.

— Sau ceva de genul…

— Da, am zis eu. Da.

Şi am stins lumina, cu ea stând întinsă acolo. M-am aşezat pe un fotoliu. Mi-am strâns aripile de înger şi m-am prăbuşit în întuneric.

37

Ploaia mitralia internet-café-ul Bladerunners din Kuala Lumpur, în după-amiaza aceea din decembrie 1999. Emigranţii din interiorul acelei oaze malaysiene nu luau în seamă furtuna. Cântăreaţa peruană Tania Libertad murmura ceva în spaniolă din boxele unui casetofon aflat pe bar, lângă nişte beţişoare parfumate care ardeau mocnit. Vârcolacii erau împroşcaţi cu focuri de armă într-un computer manevrat de un *Honky* – un cowboy virtual chinez din Hong Kong cu ochelari de soare. Afară erau 26

de grade şi avea să fie mai cald când ploaia avea să se transforme într-o ceaţă însorită.

Stăteam la o masă, sugând dintr-o bere, cu faţa la uşă şi coloana vertebrală spre doi australieni care se văitau că ar fi trebuit să se ducă în Thailanda să fumeze opiu, în loc să-şi irosească vacanţa de Crăciun pe *blestemat plictisitoari* atât de Malaysia. Tânjeam să pot citi ziarul lor din Melbourne cu titlul lui despre nişte adolescenţi narcisişti care-şi masacraseră colegii de la liceul din Colorado unde învăţau, ca şi cum viaţa ar fi fost un joc pe computer. Dar ştirile publice nu reprezentau *punctul fierbinte* al operaţiunii mele.

Ceasul meu indica 16.17.

„Din moment în moment", mi-am spus în gând.

Clopoţelul de deasupra uşii a zdrăngănit.

Derya a intrat în grabă din ploaia de afară, lăsându-şi umbrela în jos şi râzând cu cele două colege care o însoţeau. Părul ei de culoarea scorţişoarei s-a răspândit ca un evantai când s-a scuturat de picăturile de ploaie şi am ştiut până-n măduva oaselor că eram pierdut.

Derya şi colegele ei au pus stăpânire pe o masă. Păreau să nu mă fi observat, dar femeile sunt adevărate iluzioniste ale discreţiei.

În cafenea şi-a făcut apariţia brusc Peter Jones, atât de ud, încât nimeni nu şi-ar fi dat seama că nu făcuse altceva decât să traverseze strada în fugă. Şi-a şters ochii cu un gest dramatic.

În mod evident, le-a observat mai întâi pe Derya şi pe cele două colege ale sale.

— *Dragile mele!* a exclamat Peter. Sunteţi atât de previzibile! În drum spre muncă, vă opriţi să beţi ceva *lung* şi *răcoros* sau *cald* şi *ud* şi… *Ooo Doamne!* Victor!

Femeile de la masa unde se oprise Peter şi-au întors privirile către mine.

— Victor! Ce cauţi aici? Nu, stai un pic: Ce cauţi *acolo* când eu sunt *aici* şi azi, azi sărbătoresc! Ia loc aici.

Peter mi-a indicat un scaun înghesuit între el şi

Derya.

Englezoaica blondă pe care Peter avea să mi-o prezinte mai târziu drept Julia a spus:

— De ce eşti atât de fericit, Peter?

— Pentru că, a spus el, lăsându-se pe spătar cu un rânjet, pentru că, *mai mult ca sigur,* voi pleca acasă!

Shabana era cea mai în vârstă dintre femei şi vorbea o engleză britanică, dar cu accent de Bombay:

— Dar ce faci cu legea din New York? Evident, tu eşti nevinovat, n-ai face niciodată trafic cu Ecstasy.

— Nu sub formă de *pastile!* a întrerupt-o Peter, cu o expresie de oroare simulată ironic.

— Dar, a spus Shabana, cum se face că, după doi ani, acum te poţi întoarce acasă?

— Hai să spunem numai atât, a zis Peter, făcând semn chelnerului să-i aducă o bere, că ştiu din surse sigure că judecătorul a văzut, în sfârşit, lumina adevărului.

— Şi totuşi, am intervenit eu, dacă nu eşti atent cum te mişti, luminiţa de la capătul tunelului s-ar putea stinge şi să te lase în ape şi mai tulburi decât înainte.

— Absolut corect! Peter şi-a îndreptat spatele. Ai absolută dreptate. Ne cunoaştem cu toţii?

Într-o vraişte de nume rostite şi gesturi, s-a asigurat că ne cunoşteam, încheind cu:

— Şi, Victor, aceasta este Derya Samādhi.

Părul de culoarea scorţişoarei îi încadra chipul subţire, maxilarul pur. Pielea ei bronzată avea nuanţa mierii Tupelo[46], iar ochii îi înotau în lacuri de albastru.

— Eşti american, mi-a spus.

— Unele lucruri nu pot îi ascunse.

Derya a ridicat din umeri.

— Oamenii încearcă.

Peter s-a grăbit să-mi sară în apărare.

— Nu şi Victor. E un tip cu verticalitate. Adică, n-am trecut decât printr-o călătorie teribilă cu autobuzul la

46 *Tupelo Honey* album al artistului nord-irlandez Van Morrison, din 1971. (n.tr.)

dracu-n praznic, dar…

— Calmează-te, Peter, i-am spus eu.

— … Dar, a continuat el cu emfază, probabil însufleţit în prealabil de ceva *yaa baa* adusă ilegal din Bangkok, ne-am înţeles de minune, chiar dacă Victor merge hai-hui prin Asia rupând oasele oamenilor.

— Tipic american, s-a auzit vocea Shabanei.

— Nu, am spus eu. Artele marţiale înseamnă integritate şi trecerea dincolo de violenţă. Am venit prima dată aici cu o bursă pentru literatură. Mi-am petrecut ultimii cinci ani în Taiwan. Predau limba engleză şi mă fac de râs într-o mulţime de şcoli clasice. În ultimii câţiva ani, am practicat în principal tai chi.

Iar vocea dezinhibată de droguri a lui Peter a intervenit:

— Şi am uitat că e poet!

— Zău? s-a mirat Derya.

Ga şi ea mai devreme, am ridicat din umeri.

— Poţi să spui că-s un optimist.

Englezoaica Julia a rânjit.

— Poate că aş putea să-ţi spun ori de câte ori am probleme.

Expresia mea neutră, dar politicoasă, i-a arătat că nu eram interesat. A luat o înghiţitură de bere.

Astfel am reuşit să mă întorc din nou la Derya.

— Eşti din…?

— Turcia. Am înjghebat o şcoală pentru femei cu donaţii de la ONG-uri organizaţii nonguvernamentale, fundaţii, fără interese politice, fără probleme de religie…

— O, *nu!* a glumit Shabana. Dacă nu faci altceva decât să le dai putere femeilor, atunci, bineînţeles, nu intervii în chestiunile politice şi religioase ale nimănui!

Derya şi Shabana au zâmbit larg şi şi-au ciocnit ceştile de ceai.

Peter a aplaudat.

— Am o idee *perfectă!* M-aţi tot bătut la cap să vă ajut să mutaţi mobilă în şcoala voastră… E o şcoală mică şi

drăguţă; Victor, fetele fac un lucru foarte bun, şi nu e deloc uşor într-o ţară oficial musulmană – şi cu problemele mele cu spatele…

Cele trei femei au oftat zgomotos.

— Nu fiţi căţele! a spus Peter cu un zâmbet vinovat. Dar Victor, ei bine, el e puternic ca un taur.

Julia şi-a arătat zâmbetul tăios ca un pumnal.

— Asta da idee interesantă. Să foloseşti o musculatură antrenată pentru altceva decât dominarea altora prin forţă.

I-am parat lovitura.

— Exact. Nu e vorba de ceea ce ştii, ci de cum îţi foloseşti cunoştinţele.

Peter a deturnat conversaţia, s-a duelat cu Julia şi a glumit până ce toată lumea a izbucnit în râs.

Derya râdea din adâncul sufletului.

În zori, ţipetele maimuţelor de lângă balconul meu m-au găsit treaz. Apartamentul în care mă cazase Agenţia era într-un cartier mărginaş din Kuala Lumpur. Semne ale aşa-zisei mele vieţi erau împrăştiate peste tot, pentru a-mi susţine acoperirea. Laptopul meu ocolea reţelele cenzurate de guvern cu ajutorul uneia dintre sutele de antene parabolice de pe acoperişul apartamentului. Calculatorul meu avea un program de codare a mesajelor electronice. De la mine: „Stabilit legătura pentru a accesa agentul. În grafic”. Răspuns de la Langley: „Înainte cu toată viteza. Severitate maximă”.

Maimuţele ţipau în copaci, destul de aproape de balconul meu pentru a putea sări să mă muşte. Sau să arunce un şarpe de acolo pentru a le face treaba murdară.

Cu o seară înainte mutasem mobilă până la zece – deloc târziu pentru K.L., unde mare parte din viaţa „de zi cu zi” înseamnă să te fereşti de soarele arzător. „Noi” însemna Julia, Shabana, Peter cu problemele lui de spate. Şi Derya şi eu. M-am întors în apartament înainte de miezul nopţii. Zorii ar fi trebuit să mă găsească repetând mişcările de tai chi în foişorul din grădina clădirii,

introducând pe ascuns şi alte forme de artă marţială în *funcţiile ascunse* ale acelui balet cu începetinitorul. În loc de asta, stăteam în picioare pe balcon, cu o ceaşcă de cafea în mână în timp ce maimuţele ţipau.

— Vorbeşti cu mine? am şoptit eu, într-o reluare a unei replici de film, către aerul gros al dimineţii.

Pe cer se rostogoleau nori purpurii de furtună.

Agenţia ascunsese pentru mine o Toyota hodorogită în garajul subteran al clădirii şi o motocicletă într-un atelier de reparaţii TV aflat în cartierul de emigranţi Bangsar, dar am plecat spre oraş cu autobuzul, pe o autostradă care începea la aeroportul din Kuala Lumpur, unde pistele fuseseră construite de o companie de construcţii care avea legături cu un arab saudit bogat, erou al războiului susţinut de americani împotriva invadatorilor sovietici veniţi din Afghanistan, un bărbat slab, cu barbă şi figură mesianică, pe nume Osama ben Laden.

Ploaia se năpustea asupra autobuzului. Acesta rula cu un şuierat către inima Kuala Lumpurului. Pe fereastră, vedeam şanţul de scurgere paralel cu drumul. Dincolo de şanţul util în caz de furtună se afla un canal acoperit. Dincolo de canal era un zid, deasupra căruia se aflau spirale de sârmă ghimpată. Înăuntrul perimetrului delimitat de acel zid cu proprietăţi chinuitoare pentru oricine ar fi încercat să-l escaladeze se aflau oraşe sordide de cocioabe, unde ploaia care cădea pe acoperişurile de tablă producea un bubuit înnebunitor, iar toată puterea politică era deţinută de şcolile musulmane *madrasa.*

Derya şi colegele sale au intrat în Bladerunners la 16.19. Ea purta o bluză albă şi pantaloni largi kaki. Shabana şi Julia mi-au făcut semn cu mâna şi nu şi-au aruncat nicio privire când Derya a venit la masa mea. În fond, cărţile pe care i le ofeream aveau legătură cu limba engleză, pe care o preda (plus exerciţii de scris la tastatură şi procesare de texte). Shabana preda programare, se ocupa de contracepţie/problemele de sănătate ale femeilor.

Julia era specializată în contabilitate.

Fără bere azi. Beam Coca-Cola. Derya a comandat un ceai, fără zahărul pe care malaysienii îl iubeau atât de tare, încât ar fi fost în stare să-l presare şi pe floricele.

Prima carte pe care a luat-o era o traducere în engleză a unor poezii chineze clasice pe care o putea folosi cu elevele ei chinezoaice. Apoi a luat o carte cu copertă necartonată.

— N-am auzit de William Carlos Williams acesta, a spus ea.

— Poet american, a murit înainte de a ne fi născut. Era doctor ziua, poet noaptea. Ca un erou de benzi desenate. Una dintre dizertaţiile pe care n-o să le duc niciodată la capăt e despre el.

Chipul ei strălucea când a ridicat o carte pe care băieţii de la CIA o „îmbătrâniseră" folosind apă şi un uscător pentru rufe.

— Ai o ediţie engleză a lui Rumi! Mi-a schimbat întreaga existenţă! Le spun tuturor! Într-o zi, pe când eram la colegiu, mă plimbam în Ankara şi, de la un radio dintr-un apartament de deasupra mea, aud vocea aceea, poezia lui Jalal ad-Din Rumi! Magie! Mi-a deschis inima!

— Mare noroc.

— În America, ascultaţi poeţi la radio?

Russell nu era pe atunci decât o figură din viitor, aşa că am spus:

— Nu.

— Ce trist. Şi-a coborât privirea pentru a sorbi din ceai. Chiar eşti poet?

— Nu şi dacă numeri persoanele care mi-au citit poeziile.

— Nu numărul lor contează. A strâns din buze cu o uşoară viclenie în timp ce făcea semn din cap către geanta mea neagră de umăr. Ai poeziile acolo?

Am ridicat din umeri.

— *Aha.* Înţeleg. Exact, *eşti american.* Normal, trebuie să… da, să mă inviţi în apartamentul tău să-ţi văd – cum se

cheamă – tatuajele…

— *Schiţe,* vrei să spui?

— Da! Exact! *Schiţele.* A izbucnit într-un hohot de râs din toată inima. Dar cred că, pentru genul acela de întâlnire, vorbim de fapt despre tatuaje.

— N-am niciunul.

— Poţi să-ţi închipui? Să-ţi inscripţionezi corpul cu ceva până la moarte. Cine ar putea fi atât de sigur de ce va fi important pentru totdeauna? A sorbit din ceai. Deci, asta ai de gând să faci? Să mă inviţi într-un apartament să-ţi văd poeziile? Acesta e şiretlicul tău?

— N-am niciun şiretlic pentru tine.

— Dovedeşte-o.

Jurnalul pe care l-am scos încet din geanta neagră era uzat de-adevăratelea, cu o copertă albastră, ca de carton: *Northern Review*[47]*.* Spre deosebire de bursa mea în Asia, conţinutul lui nu trebuise aranjat de CIA

Derya a spus în şoaptă:

— Eu doar… Nu. Mă bucur că nu ai avut-o în altă parte, unde să mă duci. Că ai ştiut despre tatuaje. Că ai adus-o oricum. Arată-mi!

Aşa că am deschis la prima pagină, cu prezentarea mea, şi ea a citit „Acasă”, poezia mea cu 24 de versuri despre păsările care, de neînţeles, şi-au construit cuiburile în copaci condamnaţi la moarte.

Eram tânăr, am răspuns privirii ei. Le ştiam pe toate.

— Apoi? a întrebat ea.

Am dat pagina.

— Am scris asta câţiva ani mai târziu.

Iar ea a citit cele opt versuri ale poeziei „Tristeţe la fereastră” despre cum „toate poemele pe care nu le-ai scris au titluri minunate şi înţeles”.

— Vestea bună e că începe să-ţi treacă impresia că ai multe lucruri *importante* de zis, mi-a spus ea. Dar eşti prea tânăr pentru a avea atâtea regrete.

---

47 *Northern Review* — publicație universitară, editată la Colegiul Yukon, Canada (n.tr.)

— Crezi?

— Pentru voi, *americanii...* cred că da. A închis ziarul. Mi l-a dat înapoi. Zâmbetul ei era larg şi dulce. Acum ţi-am văzut tatuajele.

S-a ridicat, să plece. A pus cele trei cărţi de poezie în geanta ei de umăr, alături de caiete, manuale şi burka neagră care-i acoperea corpul şi faţa, pe care o purta dacă avea nevoie să viziteze cartierele musulmane tradiţionaliste.

— Când te mai pot vedea?

— Atât de curând mă întrebi? a spus ea.

— Nu suficient de curând, mi-a scăpat adevărul din gură, înainte de a-l putea opri. Şi... numele meu nu e „americanul". E *Victor*.

— Ştiu, a spus ea şi a dat să plece. A adăugat: Mâine. Chiar aici. La aceeaşi oră.

A doua zi, a venit singură.

Timp de douăzeci de minute, am vorbit despre milioane de nimicuri până ce, dintr-odată, Bladerunners a devenit prea… restrictiv. Ploaia se oprise. Aerul oraşului ne mângâia braţele goale cu răcoarea celor 22 de grade, suficient de înviorător pentru a ne inspira să luăm un autobuz, apoi un altul, să coborâm râzând la grădinile centrale din Kuala Lumpur, într-un cartier de afaceri numit Triunghiul de Aur. Pe când ne plimbam printre florile tropicale, oraşul strălucea.

Două turnuri negre de sticlă şi oţel, legate printr-un tub susţinut de un triunghi se înălţau către altitudini ameţitoare, către cerul de deasupra grădinilor şi dealurilor din Kuala Lumpur.

— Turnurile Petronas.

— Adevărat, a încuviinţat Derya. Au pus firmele de construcţii japoneze şi coreene să le facă mai înalte decât orice alte turnuri existente la voi, în New York.

— World Trade Center.

— Da. Mare satisfacţie să câştigi o asemenea competiţie. E mult mai edificator decât să vezi care cultură

reuşeşte mai bine să-şi hrănească, să-şi educe poporul şi să promoveze justiţia. Recunoşti ceva în arhitectura lor?

După ce am scuturat din cap, ea a spus:

— Planul la nivelul solului e bazat pe steaua cu opt colţuri a islamului şi cele cinci niveluri reprezintă cei cinci stâlpi ai islamului. Proiectul Turnurilor voastre pe ce este bazat?

Am ridicat din umeri.

— Profit pe metru pătrat.

— Ce ciudat!

Ne-am retras în umbra răcoroasă a celor două turnuri.

— De ce Malaysia? am întrebat-o. Pentru tine.

— Dacă tot ai de gând să-ţi părăseşti casa… *Te tot duci.* În plus, spuse ea, mi-am dat seama că guvernul nu se ocupă cu rezolvarea problemelor, ci cu administrarea lor. E vorba despre proces, nu despre soluţii. Nu conta că aveam un viitor în politică – Turcia e mult mai progresistă decât SUA: am ales o femeie prim-ministru, deşi nu cu votul meu. Dar am vrut să… să…

— Să ai contact cu viaţa reală.

— Da! Şi să-i ajut pe oameni chiar acum, nu…

Şi-a îndepărtat cu degetele câteva fire de păr de pe pielea bronzată pentru a mă privi fix.

Nu am putut îndura tensiunea, aşa că am zis:

— Deci, Malaysia…

— Prietenul unui prieten cu o idee măreaţă, fără bani şi fără suficienţi oameni.

— Şi departe, *hăt-departe* de casă.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Nu practicăm ipocrizia, a spus ea, nu cu femeile care apelează la noi. Le ajutăm şi nu le obligăm să se încadreze în anumite condiţii ca să obţină lucrurile de care au nevoie. Iar dacă asta le face vieţile cu puţin mai bune… înseamnă că, cel puţin, am făcut şi noi ceva.

— Nu poţi face decât ce poţi.

— Şi uneori poţi şi trebuie, cum spuneţi voi… să

forţezi nota.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Experţii în evaluare psihologică ai CIA aveau dreptate, iar eu eram pe calea cea bună.

Ne-am plimbat pe o alee nisipoasă, cufundaţi în tăcere.

Până ce ea a spus:

— L-am citit pe doctorul Williams al vostru. Nu este poetul meu american favorit.

Nisipul scârţâia sub pantofii ei.

Zece paşi mai târziu, n-am mai putut suporta:

— O să mă faci să întreb?

— Bineînţeles.

Am izbucnit într-un râs atât de puternic încât aproape că ne-am pierdut echilibrul. Derya şi-a pus mâna rece şi moale pe braţul meu gol ca să ne recăpătăm stabilitatea, prima noastră atingere. Ne-am oprit şi ea mi-a zâmbit.

— Emily Dickinson, a spus.

Râsetele noastre sfâşiară albastrul cerului.

Un bărbat cu barba tunsă scurt, îmbrăcat într-un costum lejer foarte popular printre oamenii de afaceri din Kuala Lumpur, a trecut pe lângă noi. Ne-a aruncat o privire urâtă. Ar fi putut fi malysian, dar şi mexican sau evreu, arab sau central-european. Avea barbă, slujbă, pas ferm şi o inimă de piatră.

„Memorează-i chipul”. Pentru a suta oară, îmi doream ca operaţiunea aceasta să permită trimiterea de întăriri şi echipe de reacţie. L-am urmărit cu privirea pe străinul încruntat şi am întrebat:

— Care o fi problema lui?

— Râsul îi sperie pe oameni. Oamenii care râd nu pot fi controlaţi – de către ei, de către noi, de iluzia că oricare dintre noi putem controla lucrurile în timp ce planeta noastră rătăceşte prin spaţiu. Şi poate, doar poate, râd de tine. Derya şi-a ferit privirea. Sau poate că tocmai noi suntem problema. Occidentalii. Care ne purtăm de parcă

am fi egali. M-a întrebat direct: Eşti creştin?

— Nu eu mi-am completat rubricile certificatului de naştere, i-am răspuns. Iar alegerea pe care o fac acum nu se încadrează în nicio căsuţă, sub vreo etichetă sau într-o rubrică a unui formular.

— Allah să ne păzească de oamenii cu arme şi formulare cu căsuţe, a spus ea, dovedindu-mi că evaluatorii CIA avuseseră dreptate şi, totodată, frângându-mi inima. Ai de gând să mă întrebi? a spus ea.

— Nu-mi pasă – nu la modul acesta.

Ea a zâmbit.

— Dar poate că trebuie să ştii. Cei mai mulţi dintre americani cred că musulmanii sunt de un singur fel, a spus ea. Nu le vine să creadă că sunt femeie, că fac ceea ce fac şi totuşi, mă văd ca fiind o… musulmană seculară, aşa am auzit că se numeşte. Alte căsuţe. Dacă, într-adevăr, *e scris,* atunci sunt unde trebuie să fiu, şi voi fi judecată de onoarea inimii şi a mâinilor mele.

Am grăbit pasul în timp ce bolta întunecată începea să duduie.

— Victor? Nu ştiu acum, cu Crăciunul care se apropie, planurile tale…

— Profesorul de tai chi pentru care am venit aici ia o pauză până după Anul Nou. În ceea ce priveşte sentimentele pe care mi le trezeşte Crăciunul… am nevoie de zăpadă pentru ele.

Am ajuns într-o staţie de autobuz acoperită. Ştiam amândoi că trebuia ca, într-un final, să luăm autobuze diferite dacă era să ajungem în locurile unde trebuia să dormim fiecare.

Ea se uita fix spre mine, nu la mine.

— Mă întreb însă… Ploaia intră prin acoperişul şcolii, mai multă cu fiecare zi ce trece. Clădirea nu e a noastră, bineînţeles, iar situaţia cu proprietarul e foarte complicată, nefiind deloc conformă cu aparenţa. Proprietarul nostru oficial este un *bumiputra* – un „fiu al pământului”, malaysian get-beget. Administratorul său, cu care

discutăm noi, e indian, ceea ce e bine, deoarece are o slăbiciune pentru Shabana şi chiar şi-a adus fiicele la noi să le învăţăm despre prezervative şi testul Papanicolau, dar credem că adevăratul proprietar e chinez, suficient de viclean să ştie că, dacă răspunsul la cererea noastră de a face reparaţii e *nu,* le vom face noi înşine şi-i vom îmbunătăţi starea proprietăţii pe banii noştri. Chiar când autobuzul se apropia cu zgomot, m-a întrebat: Te pricepi să baţi cuie?

— Şi dacă nu, i-am spus eu în timp ce autobuzul oprea huruind, uşile se deschideau şi, la mii de kilometri distanţă, la Langley, strategii CIA se felicitau unii pe alţii, mă voi preface.

— N-avem cum să te plătim, a spus ea, băgând mâna în buzunar, pentru a achita biletul.

— Nici nu e cazul, am spus eu, urcând pe scara autobuzului în spatele ei: Crăciun fericit!

Lucrările la acoperiş presupuneau să fiu mereu cu ochii pe cer. Era uşor să-mi găsesc alte sarcini în „şcoala” cu trei niveluri, pereţi găuriţi de beton şi ţevi din care se prelingeau mereu picături de apă. În mod normal, nu trebuia să mă las văzut în interiorul acestei instituţii exclusiv feminine, dar în ciuda acestei interdicţii am fost nevoit să trec prin clasa în care preda Derya chiar în prima mea zi la „locul de muncă”.

S-a creat o atmosferă extrem de tensionată când m-am strecurat tiptil în camera aceea. Toată lumea se prefăcea că nu existam. Elevele stăteau la mese de lemn pe care se aflau calculatoare ce se puteau încadra în categoria „dinozauri”.

Cam şase dintre elevele Deryei erau indiene, unele cu punctul acela roşu al castei în mijlocul frunţii, unele îmbrăcate în sari. Patru erau chinezoaice, care vedeau cum se apropiau cu repeziciune de statutul de *bătrâne respectate* şi sperau că însuşirea unor abilităţi noi avea să amâne inevitabilul. Altele îmbrăcate în pantaloni largi, fuste sau în portul malaysian care arăta că proveneau din

taţi *bumiputra.* Şase femei în burka negre, ca nişte saci care le acopereau din cap până-n picioare, numai cu nişte fante pentru ochi, puteau fi oricine. Una dintre ele purta pantofi verzi.

Deja în Ziua Cinci a operaţiunii mele, eu şi profesoarele formam o echipă. Mâncam împreună, mergeam la Bladerunners, ne uitam la filme piratate la aparatul lor video. Locul meu era întotdeauna lângă Derya. Îşi folosea degetele pentru a-şi îndepărta părul de pe faţă şi umplea aerul cu parfumul de mosc al trupului ei.

„Confirmă progresul”, am primit mesaj de la Centrul de Control al Operaţiunilor.

„Progres confirmat”, a fost răspunsul meu. La naiba, ştiam ce făceam.

Programul din Ziua Şapte nu conţinea decât două cursuri, dimineaţa. Shabana a urcat pe acoperiş la mine după ultimul curs şi m-a chemat jos, la o gustare.

— Dar mai avem vreo trei ore până începe ploaia, am spus eu.

— Mereu mai avem vreo trei ore până începe ploaia, mi-a răspuns ea. Hai.

Shabana m-a condus până în biroul aglomerat. În încăpere, pe o masă, se aflau o rămurea de pin din plastic şi nişte pachete învelite în ziar. Masa era acoperită cu mâncare cumpărată de la o cafenea *kedai kopi*: beţe de kabob cu *satay* fierbinte de pui, pâinea nedospită şi prăjită cu sos de curry numită *nod canai,* tăiţei prăjiţi *meegoring.* Găleata roşie de plastic folosită înainte pentru colectarea picăturilor din tavan era acum plină cu gheaţă şi sticle de bere thailandeză.

Derya a adus-o pe Julia.

— Drăcia dracului! a izbucnit Julia. Ce-i cu toate acestea?

— Crăciun vesel! a spus Derya.

— Fericit, a corectat-o Shabana.

Julia a făcut un efort să-şi înghită lacrimile, prefăcându-se supărată:

— N-ar fi trebuit să vă chinuiţi atât pentru doi păgâni blestemaţi ca mine şi yankeul acesta deşirat. Niciunul din noi nu ţine prea mult la chestiile cu crucea şi ieslea. N-ar fi trebuit să vă deranjaţi atât... şi... La naiba, doar atât aţi găsit?

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Mulţumesc, le-am spus celor două femei. Deryei i-am spus: Mulţumesc.

Ea a roşit.

— Deschideţi cadourile! a ordonat Shabana în timp ce împărţea berile. Două cadouri fiecare.

— Julia prima, am insistat eu.

Derya i-a întins un pachet învelit în ziar care conţinea un impermeabil Gortex.

— Este... este...

— Cel mai probabil, furat, a spus Shabana, având în vedere că a costat mai puţin decât o cină. Acum nu mai ai niciun pretext să vii udă fleaşcă.

Cel de-al doilea cadou al Juliei s-a dovedit a ascunde două casete video, piratate, pe care scria „1 şi „2”.

Derya i-a spus:

— Ştim că ţi s-au aprins călcâiele pentru actorul acela, Sam Neill, chiar dacă e bătrân şi australian. E un film TV pe care l-a făcut pe când noi eram mici. Despre un spion britanic, înainte de Primul Război Mondial.

— Aaa, vremurile bune de-altădat, a comentat Julia, încercând să-şi mascheze un zâmbet cu o expresie dură. Când Marea Britanie era stăpâna acestor pământuri. Şi conducea şi oraşul tău de baştină, Shabana, şi Afghanistanul până la toate câmpurile acelea petroliere din ţări pe care mai târziu le-am numit Arabia Saudită, Iran şi Irak, din Israel în Africa, chiar şi peste ocean până în ţara ta, afurisitule de yankeu.

Am ciocnit sticlele de bere, un toast de Crăciun care nu părea să anunţe decât lucruri bune.

— *Slavă Britaniei,* a început ea. Soarele apune asupra Imperiului Britanic. Noi şi romanii, Alexandru cel Mare şi

Genghis-Han. Trebuie s-o spun, deşi îmi lipsesc gloria şi bunătăţile, mă bucur că o să fie vărsate *sângele şi maţele* altora care se prefac că participă la progresul lumii. Deşi, dacă avem noroc, acesta este ultimul imperiu pe care o să-l mai vedem vreodată.

— Atât militar, cât şi ideologic, a spus Shabana, care-mi ţinuse prelegeri despre panourile publicitare pentru Coca-Cola sau Pepsi, pentru starlete pop siliconate şi pe jumătate dezbrăcate, pentru Microsoft.

— Acum e rândul lui Victor, m-a îndemnat în şoaptă Derya.

Primul meu pachet învelit în ziar s-a dovedit a conţine o primă ediţie subţire, uzată, cartonată a *Poeziilor alese* de William Carlos Williams.

— În anticariate, e în cutia cu cărţi la alegere pentru numai doi *ringiţi,* m-a informat Shabana, contracarându-mi mulţumirile năucite. Nu toată lumea preţuieşte poezia americană pe aici.

Cel de-al doilea cadou era un glob transparent de plastic în care se vedea New York-ul – Empire State Building, Statuia Libertăţii, Turnurile World Trade Center. Globul umplea mâna Deryei şi, când l-a scuturat, o furtună de fulgi albi a acoperit oraşul în miniatură.

— Crăciun fericit, mi-a spus. Zăpadă. A întors globul cu susul în jos pentru a-mi arăta abţibildul cu „Fabricat” în Malaysia: Credeai că aici nu se produc decât componente de ultimă generaţie pentru apărarea americană sau medicamente pentru bolnavii voştri?

Şoapta mea i-a răspuns:

— Nu ştiu ce să mai cred.

— Ceea ce cred eu, a spus Shabana, e că voi doi ar trebui să plecaţi de aici înainte să înceapă ploaia. Duceţi-vă să vedeţi un film într-un cinematograf adevărat, cum povestiţi mereu. Lăsaţi-ne pe noi, fiicele Reginei, să avem parte de un cadru intim în care să salivăm după un actor cu accent ciudat – şi să nu îmi spui să tac, turcoaică sălbatică ce eşti! Tu ai văzut deja casetele, să fii tu sigură

că-s bune. Şi tu, *dulgherule*: Ce-ţi pasă ţie de nişte poveşti cu spioni în care joacă bărbaţi arătoşi?

N-au vrut să ne lase să le ajutăm la curăţenie.

— Timpul nu stă-n loc, aşa că nici voi n-ar trebui să faceţi asta!

Julia ne-a spus ce autobuz trebuia să luăm pentru a ajunge la un cinematograf cu preţ redus din Bangsar. În timp ce ne grăbeam să ieşim pe uşă, mi-a dat o palmă peste fund.

— De ce-a făcut una ca asta? am întrebat-o pe Derya în timp ce ieşeam în fugă, cu gentile pe umăr.

— E englezoaică.

Ceea ce nu avea nicio logică, dar ne-a făcut să râdem atât de tare, încât nu ne mai puteam opri…

…Şi-aproape că am fost ucişi traversând intersecţia pe verde, fără să fim atenţi, până ce am auzit un zăngănit puternic şi am văzut un roi ca de *albine ucigaşe* – mopeduri şi motociclete – mergând rapid printre benzile pentru maşini, ca întotdeauna, dar acum pe strada umedă, cu cauciucurile derapând spre noi, spre Derya…

Am ridicat-o în braţe, iar ea a colaborat ca o adevărată parteneră de balet când am sărit şi am tras-o *în siguranţă* pe celălalt trotuar în timp ce albinele ucigaşe derapau pe pavajul unde ne aflaserăm cu o secundă în urmă. *Carnagiu evitat* cu ajutorul unei inteligenţe vioaie şi a unei acţiuni hotărâte.

Ochii ei albaştri erau larg deschişi, iar pulsul i se zbătea sub pielea fină a gâtului neted.

Picături de ploaie ne scuipau în timp ce urcam în autobuz.

Am împărţit un scaun de plastic în mijlocul călătorilor care citeau ziare şi cărţi. Muzica proastă care se revărsa din boxele casetofoanelor se reverbera de pereţii de tablă ai maşinii. Coapsele ei străluceau lângă ale mele. Fiecare cartier care se legăna pe lângă ferestrele autobuzului ne umplea aerul cu fum de benzină şi miros de trupuri străine. Ne uitam în toate părţile, mai puţin unul la

celălalt. În poală ne ţineam gentile de umăr; braţele noastre goale nu se atingeau. Mergeam cu autobuzul. Ploaia s-a transformat dintr-un răpăială uşoară într-o furtună bubuitoare. Traficul abia se târa. Maşinile îşi aprinseseră farurile. Tunetul bubuia. Am şters umezeala condensată pe fereastră şi am văzut că ne aflam în cartierul Bangsar din Kuala Lumpur.

Ochii Deryei s-au fixat într-ai mei.

— Dacă nu coborâm din autobuzul acesta, o să explodez!

— Ştiu… ştiu eu un loc. Nu-i departe de aici. Atelier de reparaţii, al unui prieten, e plecat şi-mi dă câţiva dolari să verific că e totul în regulă şi… e gol. Ştiu combinaţia de la uşă.

A scos o umbrelă rabatabilă din poşetă. A tras de manetă. Autobuzul s-a oprit, iar uşile din spate s-au deschis brusc. Am sărit într-o lume lichidă. Lipiţi unul de altul. Umbrela abia dacă ne adăpostea capetele. Pantofii făcuţi leoarcă după nici cinci paşi. Trebuia să respirăm pe gură pentru a nu ne îneca în ploaia care se prăvălea peste noi.

Numai voinţa pură ne-a ajutat să ne putem orienta prin potop către o străduţă laterală. Pe zidul de beton al unui atelier se desluşea o firmă de neon neaprins pe care scria REPARAŢII TV, deasupra unei uşi dotate cu un panou cu cifre, protejat de o uşiţă. Derya a ţinut uşiţa de metal deschisă în timp ce eu, cu mâna rămasă liberă, tastam codul de intrare. Încuietoarea s-a deschis cu un clic, am împins uşa grea şi am ajuns *înăuntru.*

Mai târziu avea să observe mesele de la parter, pline de televizoare eviscerate, rafturile pline cu diferite piese, cutiile de scule. Avea să simtă mirosul de ulei, aliaj de lipit şi cauciuc, de grăsime, praf ars de electricitate şi, în adâncurile peşterii aceleia, avea să vadă motocicleta sprijinită pe cric.

Mai târziu avea să se întrebe cum de reuşiserăm să urcăm treptele şubrede către mansarda cu baia despărţită

de restul spaţiului printr-o perdea. Un pat aştepta sub luminatorul care împărţea cerul în romburi, cer care se dezlănţuia cu ploaia bubuitoare, un cer cenuşiu acum.

Mai târziu.

Înăuntru, cu uşa grea încuindu-se în spatele nostru în timp ce ne aruncam unul asupra celuilalt, izbindu-ne mai mult decât îmbrăţişându-ne. Umbrela s-a rostogolit pe podeaua atelierului. Mâinile mele răvăşeau părul de culoarea scorţişoarei, gura ei îmi atingea cămaşa. Ne-am desprins din îmbrăţişare pentru a ne vedea imaginea în ochii celuilalt. Apoi, *ah,* apoi ne-am sărutat, cu gura ei fierbinte, flămândă, lipită de a mea.

Am dansat/am urcat împleticindu-ne la etaj. Ne-am aruncat gentile de umăr în direcţia patului mototolit.

Tremurând, neîndrăznind să o ating, ca nu cumva să o sperii şi să plece, pluteam în timp.

Derya şi-a coborât privirea. A început să-şi desfacă nasturii bluzei albastre, îmbibate cu apă. Doi nasturi de sus, după care şi-a tras-o peste cap. Un sutien bej pălea pe fondul pielii de culoarea mierii. Braţul ei drept dispăru în spate. Sutienul s-a supus forţei gravitaţionale.

Sânii ei erau lacrimi de înger.

Şi mi-a apăsat palmele de corpul ei. Mi-a umplut căuşul lor cu secretele ei. Şi-a arcuit spatele, lăsându-mă să-i cuprind carnea catifelată, cu sfârcurile umflându-i-se. Am lipit-o de perete. Am acoperit-o cu sărutări. Ea şi-a împins pantalonii în jos, folosindu-şi picioarele pentru a-i înlătura de pe ea. Mâinile mi s-au desprins de pe sânii ei şi mi-am aruncat cămaşa, în timp ce-mi scuturam din picioare pantofii uzi. Derya tremura în timp ce-mi desfăcea catarama de la curea, *goală,* am dansat cu ea până la pat.

Eram cu adevărat acolo, în timp ce-i sărutam gura de un milion de ori, îi înconjuram sânii cu buzele şi le sugeam mugurii de catifea. Ea ţipa, cu coapsele lipite de ale mele şi gemea:

— *Acum!*

Dar eu îi sărutam abdomenul, buricul care-o hrănise

în drumul ei dinspre ultima lume către aceasta. Aerul din încăpere avea un parfum sărat, marin şi moscat. Pielea ei avea gustul pe care îl ghicisem după culoarea ei caldă, mierie. Degetele ei s-au înfipt în părul meu în timp ce-şi arcuia şoldurile, pentru ca eu să-i dau jos chiloţeii. I-am sărutat partea interioară a coapsei, am deschis gura să-i primesc umezeala marină, caldă şi să-mi eliberez limba.

Strigă, ţipă ceva în turcă, rostindu-mi gâfâit numele. Se zbătu, mă trase în sus. Îşi găsi geanta şi prezervativele pe care i le dăduse Shabana şi am făcut-o, era o parte firească, nimic stânjenitor. Sărutându-ne, cu mâinile mele modelându-i sânii, cuprinzându-i semiluna udă în timp ce ea – şi mişcă picioarele, mă împinse pe spate, mă încalecă şi mă ghidă *înăuntru. Înainte şi-napoi,* cu mâinile mele pe spatele ei, cuprinzându-i şoldurile, cu părul de culoarea scorţişoarei acoperindu-mă ca ramurile unei sălcii în timp ce ea – mi incendia faţa cu sărutări *frecându-şi şoldurile înainte/înapoi.* Părul ei zbura prin aer în timp ce se mişca *sus/jos, cu şoldurile izbindu-se* sus/jos *de mine*, nu-mi puteam desprinde palmele de sânii ei, iar ea îmi apăsa mâna peste partea cu inimă, zdrobindu-şi sfârcul de carnea mea şi ajunse la orgasm înaintea mea.

Gâfâind. Întorcându-se din *atunci* în *acolo.* Îngenunche, deasupra mea, cu părul revărsându-i-se peste faţa mea, cu respiraţia ei fierbinte lângă partea laterală a gâtului meu. Picăturile de ploaie împroşcau geamul luminatorului. Sudoarea ei picura pe pielea mea în timp ce ea mă legăna la sân, mă ţinea *înăuntru* cât mai mult posibil.

Stând întinşi, faţă în faţă, îmi mângâia obrazul.

— Mă bucur că n-a fost nimeni acasă, a spus.

— Eu sunt acasă.

Degetul ei s-a lipit de buzele mele.

— Asemenea cuvinte au nevoie de un moment potrivit.

Ochii ei albaştri străluceau.

— Nimic din ce ne leagă nu trebuie să fie nepotrivit.

Gura ei mi-a udat coastele, deasupra inimii mele şi mi-a pecetluit soarta.

Ne ţineam în braţe.

— Îţi plac cadourile pe care le-ai primit de Crăciun? a întrebat ea.

Am ridicat globul cu zăpadă din geanta de pe podea. Întins pe spate, mi-am aşezat globul pe piept, nu departe de bărbia ei. Am privit zăpada răscolită aşezându-se peste oraşul minuscul, prins în bula de sticlă.

— Îmi plac la nebunie cadourile primite de Crăciun. *Adevărat* şi *sigur.* Şi îmi place la nebunie numele tău: Derya.

— Înseamnă *ocean.* Marea.

— Da.

Ea şi-a lipit obrazul de corpul meu şi mi-a ascultat inima bătând.

— Ce părere au părinţii tăi despre asta? a întrebat Derya. Adică, nu *asta...* Am izbucnit în râs şi aerul din încăpere a devenit mai respirabil… Despre tine. Despre artele marţiale: înţeleg partea cu *transcenderea,* cu a face uneori mai mult, uneori mai puţin decât văd ceilalţi. Şi despre poezie. Despre faptul că tu nu eşti… că tu nu faci ceea ce se presupune că fac toţi americanii, adică să-ţi iei o slujbă, să te însori cu o blondă.

— Blondele sunt supraevaluate.

M-a înghiontit.

— Ai face bine să zici asta! Dar ce cred părinţii tăi despre…

— Sunt morţi. Tata a făcut infarct, iar mama a avut cancer. Bolile Americii.

— Îmi pare rău!

Am sărutat-o pe creştet.

— Tata primul. Un an mai târziu, am luat avionul spre casă pentru un alt sicriu care se cufunda în pământ. N-am surori, n-am niciun frate. Dar părinţii mei au apucat să vadă… ceea ce vezi tu.

— Şi ce părere au avut?

— Că sunt nebun.

Râsul a reverberat printre umbrele din ce în ce mai lungi din cameră. Ploaia cădea pe suprafaţa luminatorului.

— Întotdeauna am fost… diferit, i-am spus. Poate că mereu am fost nebun.

— Rămâi aşa.

— Bine. Am sărutat-o din nou pe păr.

— Părinţii mei locuiesc în Ankara, a spus ea. Două surori, un frate, toţi mă iubesc.

— Bineînţeles.

— Dar îşi fac griji. Nu în privinţa mea, ci a lumii de aici, atât de departe de casă…

Am aprins lampa de lângă pat, iar Derya s-a ridicat ca o leoaică în lumina răspândită de ea.

— Locul acesta, a spus ea, privind în jur. Prietenul tău…

— Nu se va întoarce câteva săptămâni de-acum încolo.

— Deci e o casă sigură.

„Un accident! Nu e altceva decât că nu cunoaşte atât de bine engleza, o metaforă! Nu e jargonul spionilor!”

— Suntem în siguranţă aici, am spus eu. E ca şi cum ar fi…

— Locul nostru.

M-a sărutat. A prelungit sărutul, a deschis gura pentru a-l face mai profund, cu piciorul frecându-se de vintrele mele. Am întins mâna şi i-am condus coapsa în sus, trăgând-o peste mine.

Şoapta ei căpăta accente răguşite, în timp ce-i simţeam sfârcul întărindu-se.

— Nu.

Da, am făcut din nou figura cu prezervativul.

— Acoperă-mă!

Şi am făcut-o. Braţul meu stâng, sprijinit de saltea, îmi susţinea greutatea, mâna dreaptă îi mângâia sânii în timp ce o sărutam, îi şopteam numele. Picioarele ei se depărtară pentru a mă prinde în strânsoarea lor, cu

călcâiele apăsate peste şoldurile mele în timp ce mă aruncam iar şi iar, adânc în miezul fiinţei ei.

Am avut cinci zile la dispoziţie pentru minciuna noastră.

Cinci zile. Predând, bătând cuie cu ciocanul, strângându-ne de mână când ne întâlneam pe hol. Râzând. Fotografiile de supraveghere făcute de Divizia Specială a poliţiei malaysiene mă înfăţişau stând la un colţ de stradă, singur, dar incapabil să-mi ascund zâmbetul larg.

Derya mă îndemna să exersez pe acoperişul şcolii:

— Nu poţi ignora ceea ce eşti.

Ura violenţa, şi totuşi m-a pus să-i arăt forma Yang a tai chiului pe care se presupunea că venisem în Malaysia să o studiez, plus *gung fu* şi diferenţele dintre karatele japoneze şi taie kwan do-ul coreean, l-am arătat cum să transforme lovitura unui ticălos într-un braţ fracturat, cum o lovitură cu palma deschisă dată fără forţă musculară îi putea cauza o contuzie, cum o lovitură orizontală cu piciorul îi putea transforma un pas greşit într-o căzătură.

Un pas greşit şi cazi.

Pe acoperişul acela făcuse Julia fotografia aceea a Deryei, cu părul plutindu-i în văzduh.

Am petrecut o noapte în apartamentul pe care-l împărţea cu Julia şi Shabana. Noutatea romantică de a fi „ah, atât de tăcuţi” a dispărut cu mult înaintea zorilor.

Ne-am petrecut o noapte în apartamentul „meu”, după o călătorie cu autobuzul pe care eu o făceam în fiecare zi teoretic ca să „verific corespondenţa gazdei mele”, practic ca să răspund cererilor insistente de la Langley pentru a înregistra un „progres”.

Celelalte trei nopţi am stat la atelierul nostru, care era mai aproape de serviciu. Casa sigură. Nu doream să fim altundeva decât acolo, unul cu altul, cu miliardul de subiecte de discuţii, luminatorul şi patul. Nopţi de scorţişoară şi miere Tupelo.

În a şasea zi lucram în şopronul de pe acoperiş când mi-a sunat mobilul.

În urechea mea s-a revărsat un şuvoi de cuvinte în chineză:

— *Wei! Wang hsien sheng zao hong zu chi să mă?*

— Îmi pare rău, am spus eu în engleză, semnalul WILCO. Greşeală.

Am apăsat pe buton pentru a-mi închide telefonul. Nu conta ce ar fi putut auzi vreo persoană indiscretă. *Wang* era un loc, nu un om, şi nu voia vopsea. Culoarea era *hong*: roşu.

Mi-am pus uneltele la loc, am coborât în fugă şi le-am găsit pe Derya şi Julia întocmind o cerere de donaţii.

— Trebuie să plec, le-am spus. S-ar putea să nu mă întorc azi.

Derya a pornit grăbită cu mine în timp ce eu mergeam pe hol, spre uşă.

— Diseară, du-te la locul nostru, i-am spus. Ştii codul de la intrare. Aşteaptă-mă.

— E totul în regulă?

Am strâns-o de mână.

Două cvartale mai încolo, am găsit un şofer de albină ucigaşă dispus să câştige un onorariu uriaş din partea unui turist american nebun care *trebuia* să ajungă în uriaşa Piaţă Centrală construită în stil art deco, de lângă Oraşul Chinezesc, probabil pentru a se întâlni cu vreo americancă înaltă. M-am agăţat de partea din spate a vehiculului zgomotos care fulgera prin trafic şi mi-am dat seama că goneam într-un coşmar.

În noaptea aceea indigo, norii acopereau stelele. Peste bălţoacele de pe carosabil şi de pe trotuare plutea o ceaţă uşoară. Stăteam nemişcat, în umbrele care învăluiau trotuarul aflat faţă în faţă cu atelierul de REPARAŢII TV. Din interiorul casei sigure străluceau lumini. Una de la parter, două de la etaj, din spatele draperiilor trase. Întreaga mea existenţă aştepta acolo.

De ce n-am putut să fug? De ce am traversat strada aceea?

Uşa grea a atelierului s-a închis cu un clic şi s-a

încuiat automat în urma mea.

Ca un copil, capul Deryei a apărut deasupra marginii scării şubrede. A venit grăbită spre mine, cu cămaşa ei scoasă din pantalonii negri, cu tălpile goale.

— Îmi făceam griji pentru tine! M-a sărutat. Am lăsat-o să mă conducă sus, la mansardă. Ai plecat şi apoi mi-am dat seama că ai plecat cu mâinile goale, a spus ea. Nu ţi-ai luat geanta de umăr, impermeabilul şi – îmi pare rău, ştiu că nu ar fi trebuit, dar… a făcut semn către grămada cu lucrurile mele de pe pat. Dar, aducându-le aici, ţi-am băgat impermeabilul în geantă şi, când am ajuns aici, am scos-o ca s-o întind şi, când am făcut-o, a căzut asta.

Derya ţinea în mână bucăţica de hârtie pe care o recuperasem. Cele mai multe dintre versurile pe care le mâzgălisem erau tăiate. Ştiam amândoi pe de rost cuvintele supravieţuitoare.

PULS

Nu mă gândesc decât la tine în lumina soarelui sau a stelelor sau ori de câte ori respir.

— E frumos, a şoptit ea. A roşit şi a încercat să-şi ia un aer de profesionistă. Trebuie să-ţi luăm un caiet pe care să scrii, să lucrezi, poţi să-l ţii în…

— Nu mai scriu poezii.

— Ştiu, e un haiku, nu? E atât de…

Mâna mea s-a lipit de gura ei şi, la început, ochii ei albaştri nu s-au tulburat de nicio licărire de frică.

— Şşş!

Sărutul ei mi-a udat palma. Şi totuşi, i-am încarcerat cuvintele. Priveam fix ochii ei albaştri astfel încât să nu uit niciodată cum arătau şi cum se uitau la mine *înainte.*

— Nu primim niciodată dreptul să ne alegem momentul, i-am spus. Nu putem alege decât ce facem.

Un rid i-a încreţit fruntea. Dar nu a dat înapoi. *Atunci.*

— Sub toate lucrurile acestea, două lucruri sunt cât

se poate de adevărate: Te iubesc.

Derya a curs în mâna mea, cu ochii umeziţi şi, la fel de sigur pe cât tai chiul mă învăţase să simt centrul greutăţii unui adversar, am simţit-o deschizându-se şi lăsându-se în voia mea cu bucurie.

— Şi sunt spion CIA.

Palma mea a coborât în timp ce zâmbetul ei se topea, fruntea i se umplea de cute ca nişte cicatrice, iar ochii i se îngustau pentru a înţelege ceva ce nu putea.

— *Ce?*

— Spionez pentru CIA. De când m-am retras de la doctorat. Aici voiam să vin oricum, ştiam mandarina, practicam arte marţiale de la vârsta de şapte ani, aşa că aveam motiv să fiu aici, să hoinăresc, să mă amestec printre localnici şi… Să fac ce puteam să fac. Lucrez sub acoperire strictă. Numai ambasadorul şi şeful delegaţiei ştiu că mă aflu aici. Am fost prin toată Asia. În terminologia Agenţiei, sunt NOC[48] – Agent sub Acoperire Neoficială. În jargonul străzii sunt Scandalagiu sau Şmecher. Eu…

— Eşti spion? a făcut un pas înapoi.

Eram între ea şi scări. Am dat din cap, confirmând.

— Nu e o glumă. Nimic de toate acestea nu e o glumă, a şoptit ea.

Chipul ei s-a înroşit, a pălit, s-a asprit.

— Eu! Noi! Totul e legat de faptul că tu eşti spion?

— Nu trebuia să fie aşa! Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine.

— Oh, e bine de ştiut că nu ţi-o tragi ca să-ţi câştigi pâinea!

A pornit brusc spre scări, la naiba cu pantofii, pleca, alerga către un loc unde lucrurile erau clare. I-am luat-o înainte. I-am blocat ieşirea.

Am zărit teama dând la o parte expresia trădată din ochii ei.

---

48 Non-Official Cover

— Derya, îţi spun tot ce vrei să afli, am spus, încălcând, din nou, toate regulile. Dar, mai întâi, lasă-mă să-ţi spun ce *trebuie* să ştii.

Am mutat un scaun în apropierea scărilor. I-am făcut semn din cap să stea jos. Temându-se să mă refuze, ea s-a aşezat pe suprafaţa lui dură. M-am aşezat pe pat. Iluzia pe care o păstram era că ea putea reuşi să coboare scările şi să iasă înainte ca eu să ajung la ea. În stabilirea încrederii, fiecare iluzie e importantă.

— Ceea ce o să-ţi spun sună ca un film prost, dar e adevărat. Există o organizaţie teroristă internaţională numită al-Qaeda. Fundamentalişti islamici, dar nu au legătură cu islamul şi nici nu reflectă adevărata sa esenţă. Se leagă de puterea pământească. Al-Qaeda este condusă de un bogătaş din Arabia Saudită pe nume Osama ben Laden. Acum se află în Afghanistan cu talibanii care au transformat ţara aceea într-un fel de lagăr de concentrare. Fără libertăţi. Fără legi în afara sentinţelor date membrilor ambiţioşi ai clerului. Femeile sunt închise. Obligate să poarte burka, tratate ca nişte… bivoli: bune numai la muncă şi pentru reproducere. Violate şi bătute de orice om cu influenţă în rândul clerului. Şi asta vor pentru întreaga lume. Pretind că au un drept divin, exact ca regii sau dictatorii care s-au afirmat în lume de la Cruciade la Inchiziţie, la nazişti sau comunişti. Ca ei sau moartea. În 1998, Ben Laden le-a declarat război tuturor americanilor, pentru el nu există noncombatanţi. Al-Qaeda ne-a aruncat în aer ambasadele din Kenya şi Tanzania. Preşedintele Clinton a contraatacat cu rachete de croazieră şi l-a ratat la mustaţă pe Ben Laden. Al-Qaeda e motivul prezenţei mele în Malaysia.

Mi-am prăbuşit capul în mâini. Mi-am ridicat privirea, sperând că vedea adevărul în ochii mei.

— Te iubesc. Ştiu că nu trebuia, dar te-am iubit de când… de când te-am văzut râzând.

— Ce vrei? Nu pot ajuta CIA-ul american – voi aveţi mâinile extrem de curate! Ştiu despre falşii musulmani

care sunt teroriști *și* știu despre Chile, Congo, Vietnam și… nu te pot ajuta. Sau, a spus ea, căutând o cale de ieșire. Trebuia să-mi spui lucrurile acestea pentru că mă iubești cu adevărat și pentru că, dacă nu suntem sinceri unul cu…

— Divizia Specială malaysiană știe mare parte din ceea ce se întâmplă. Când facem presiuni asupra lor, când punem întrebările potrivite… Ne-au ajutat să punem cap la cap că… Tu ești calea mea de acces.

— La ce?

Așa că i-am spus.

— Nu, a spus Derya douăzeci de minute mai târziu. Nu te voi lăsa să mă folosești. Nu te voi lăsa să-i faci una ca asta. N-o să o dau pe mâna voastră.

— Care e cealaltă variantă? Evenimentele au apăsat pe trăgaci. Nu pot da înapoi. Va trebui să abordez problema într-un alt mod. Asta înseamnă necazuri și durere. Tu ai spus-o: uneori trebuie să forțezi. Toată lumea alege o tabără prin acțiunile sale. Mulți oameni scapă fără să facă mare lucru. Nu și noi. Dacă nu facem asta, câți oameni nevinovați o să moară sau o să fie transformați în sclavi de ucigași pioși, cu tribunalele lor?

Mi-a luat o oră, dar, la sfârșit, ea s-a lăsat moale pe spătarul scaunului. A dat din cap, dar a spus:

— Nu o să te las să-i faci vreun rău.

— Nimeni n-o să aibă de suferit. Nimeni n-o să știe măcar ce s-a întâmplat. Așa se întâmplă în cazul unei operațiuni de succes.

Ea a închis ochii. Când i-a deschis din nou, am văzut că erau plini de lacrimi. Pe care și le alungă.

— Și apoi? Vocea ei era tăioasă, ca lama unei săbii.

— Apoi se termină, și termin și eu. Gata. Mă retrag.

— De ce? Vei fi vedeta CIA-ului.

— Există un singur motiv pentru care sunt aici, pentru care fac asta… Vreau o lume în care să avem o șansă.

— Sau așa pretinzi.

Acea ultimă noapte ne-a lăsat în întuneric, cu hainele

pe noi.

3 ianuarie 2000, dimineaţa. M-am ascuns în şopronul de la şcoală. Sudoarea îmi curgea pe corp.

Paşi, apropiindu-se afară, pe acoperiş.

Derya a intrat conducând o femeie acoperită de faldurile informe ale burkăi negre.

Am închis uşa în urma lor.

Mâinile femeii în burka s-au împreunat deasupra inimii ei. Prin fanta dintre văluri, ochii i s-au lărgit.

— Suntem închişi aici, am spus eu.

— Nu, e numai… a zis Derya.

— N-o lua în seamă pe domnişoara Samādhi, i-am spus elevei ei malaysiene. Nu mai e implicată în povestea asta acum.

Am pornit să înşir numele elevei, pe al soţului ei, adresa lor de acasă, numele magazinului lor de ceramică, numele *madras*-elor în care se transferase fiul lor după ce părăsise sistemul public de învăţământ.

Frica a făcut-o să se aşeze pe un scaun. Într-un act de sfidare, pentru a-şi păstra un strop de individualitate, purta pantofi cu vârful întors, acceptaţi de religia ei, de culoare verde.

Derya se plimba de colo-colo în umbră. Pentru ea, imaginea de ansamblu conta.

Pentru această femeie, viaţa fusese sfâşiată până la nivelul personal.

— Divizia Specială ştie că aveţi legături cu al-Qaeda.

— Ba nu!

— În urmă cu o lună, ai început brusc să porţi burka. Divizia Specială v-a urmărit pe tine, casa voastră, comerţul vostru cu ceramică manuală în toată lumea. Ştiau că vărul soţului tău face parte din al-Qaeda. Acum al-Qaeda a pus stăpânire şi pe voi. V-au ameninţat, nu-i aşa?

Ea şi-a ferit privirea.

— Divizia Specială ne-a spus. Poliţia americană. Vor să vă aresteze pe tine şi pe soţul tău. Nu le pasă dacă sunteţi nevinovaţi. Îi putem opri. Vă putem salva. *Dacă.*

— Vă rog! a spus ea. Aveţi milă!

— Agenţii al-Qaeda din toată lumea vin aici, în Kuala Lumpur, în următoarele câteva zile. Pentru o întâlnire secretă.

— Nu sunt decât o femeie! Soţul meu e ca un prizonier! Dacă îi refuzăm…

— Îţi vor ucide întreaga familie.

Ea a cedat în faţa terorii care-i sfâşia inima. Suspina.

— Noi, americanii, suntem biletul vostru de ieşire din situaţia aceasta. Sunteţi prinşi între Divizia Specială şi al-Qaeda. Una din ele vă va distruge. Asta dacă nu vă eliberăm noi.

— Numai Allah ne poate salva.

— Poate că Allah ne-a trimis pe noi.

Derya s-a întors, dezgustată.

— Te-ai înscris aici ca să înveţi despre calculatoare. Ai o conexiune de mare viteză la internet. Treci dincolo de controlul guvernamental. Ucigaşii al-Qaeda folosesc internet-café-urile, dar ştiu că nu reprezintă un mod sigur de comunicare. Oamenii lor din oraş au tot venit în magazinul vostru. Au urcat în apartamentul de la etaj. Acolo se află computerul tău cu conexiune rapidă. Acolo vor veni ucigaşii din străinătate. Avem nevoie să ştim ce fac prin intermediul computerului tău.

— Nu ştiu nimic!

Am deschis palma lăsând la vedere trei dispozitive, fiecare mai mic decât degetul meu mare.

— După ce au folosit computerul… acestea sunt nişte codoare de date. Nu seamănă cu cele disponibile pe piaţă. Conectează unul la aparat. Vor descărca automat mesajele electronice, site-urile vizitate, documentele create. Am rupt un codor în trei. Programare geografică. Această bucată mică, dreptunghiulară, stochează informaţiile. Asta e partea care contează. Codurile de operare sunt în alte părţi. După ce rupi condorul, nimeni nu-l poate folosi pentru a afla ce ai făcut.

— De ce-mi faceţi asta? De ce faceţi asta familiei

mele?

Derya a venit lângă mine. S-a aplecat spre ea.

— Soră, eşti prinsă în capcana lui. Dar nu în acelaşi mod cum eşti prinsă de al-Qaeda. El ne-a prins pe amândouă cu adevărul. Nu vei fi singură. N-o să te las să fii singură. Trebuie să avem încredere în el că o să ne ajute.

„N-o contrazice, dar păstrează controlul situaţiei!”

— Numai mâinile tale te pot elibera.

Femeia aceea nevinovată, înfrântă, îşi trase burka peste cap pentru a respira aerul stătut din şopron.

Era a noastră.

5 ianuarie 2000: Douăzeci şi patru de agenţi al-Qaeda din toată lumea au sosit în Kuala Lumpur. S-au întâlnit pentru câteva zile de discuţii strategice într-o clădire din suburbii.

Eu şi Derya mergeam înainte în falsitate. Ne petreceam nopţile în casa noastră sigură. Ne ţineam suficient de aproape încât să nu ne scăpăm reciproc din ochi. Nu ne atingeam.

— Tu eşti America. Ploaia bătea darabana pe luminatorul de deasupra patului unde stăteam întinşi, fără să ne atingem, îmbrăcaţi. Tehnologii complicate.

— Uită toate prostiile pe care le vezi în filmele hollywoodiene. Nu putem intra în memoria acelui computer. Nu e conectat când nu e folosit. E apărat de firewall-uri puternice. Al-Qaeda locală insistă asupra acestei măsuri. Plus că procedura lor standard e să distrugă memoria calculatorului când se despart. Folosirea unui codor înainte de asta e singura noastră şansă.

Divizia Specială a poliţiei malaysiene îi urmărea pe membrii al-Qaeda. Le fotografiau fiecare mişcare, îi urmăreau pe străzi suficient de aproape încât să identifice internet-café-urile unde intrau. Se ţineau la o distanţă suficientă încât să-i lase şi pe cei mai paranoici dintre ei să se simtă în siguranţă. Şi să vină la magazinul de ceramică. Divizia Specială a reuşit să-şi încropească un post de

observaţie chiar vizavi de acesta.

7 ianuarie. Telefonul mobil al Deryei a început să sune. A răspuns. A ascultat. A închis.

— *Mâine,* mi-a spus.

SĂRUT. SĂ Refuzi Utopiile Teribile. Simplu, prostule. Un ingredient fatal apăruse în rutina agentei noastre al-Qaeda, purtătoare de burka. Cursurile serale la şcoala eretică unde o simplă femeie învăţa despre tehnologia decadentă a Occidentului, pe care războinicii sfinţi o puteau folosi pentru jihad.

SĂRUT. Avea să schimbe două autobuze. Mai întâi cel care făcea legătura între o staţie din apropierea magazinului de ceramică până la o staţie de legătură. Putea sta acolo până venea celălalt autobuz, care o aducea până aproape de şcoală. Sau putea porni pe jos, pe o stradă laterală, pe lângă un atelier cu o firmă pe care scria REPARAŢII TV, să se apropie de o tarabă cu ceai şi să cumpere o băutură caldă, după care să se întoarcă şi să ia cel de-al doilea autobuz.

SĂRUT. Rupt în bucăţi sau nu, condorul de date putea începea cu uşurinţă prin fanta din uşa atelierului de REPARAŢII TV. În ploaia care se prevedea a cădea în şiroaie la ora aceea, chiar dacă ar fi fost urmărită, nimeni n-ar putea-o vedea băgând ceva prin fantă, gata, liberă, şi-ar putea continua drumul către înţelegerea de relocare oferită de noi şi de Divizia Specială.

SĂRUT. Apelul ei telefonic prin care-i spunea profesoarei că avea să ajungă la curs era semnalul prestabilit că dusese la bun sfârşit partea periculoasă, conectând şi deconectând condorul de date când în magazinul de ceramică nu se afla niciun personaj al-Qaeda cu priviri bănuitoare. Acum nu mai trebuia decât să se urce în autobuz şi să facă o mică plimbare.

Pe lângă mine.

Ploaia se abătea furioasă asupra oraşului. Estompa lumina serii cu miliarde de picături gri care se ciocneau cu zgomot de geam, prelingându-se ca nişte diamante cu

suprafaţă neregulată. Maşinile erau parcate peste tot, din loc în loc se vedeau cărucioare abandonate până la întoarcerea vremii favorabile. Pe stradă aproape că nu se vedea niciun trecător.

Stăteam sub arcada rotunjită a intrării, atins ocazional de picăturile care se prelingeau pe zidul de piatră, de cealaltă parte a străzii, între staţia de autobuz şi atelierul de REPARAŢII TV. Un impermeabil Gortex gri antracit, cu glugă, mă proteja de potop. Haina întunecată mă camufla perfect în umbră. Prin vălul de picături de ploaie, nu puteam fi zărit nici de femeia purtătoare de burka pe care o silisem să spioneze pentru mine, nici de vreun eventual urmăritor al acesteia.

O ceaţă luminoasă a trecut lin prin ploaie, oprindu-se în dreptul staţiei de autobuz.

Mi-am şters picăturile de ploaie de pe faţă.

„Nu văd nimic, nu încă, nu sigur, nu…”

Mişcare prin ploaie, de cealaltă parte a străzii.

O umbră neagră: o burka. Fără umbrelă. Alergând. Alergând pe lângă postul meu de observaţie.

„Nu ieşi de sub acoperire. Aşteaptă. Aşteaptă”.

O albină ucigaşă zgomotoasă a dat brusc colţul, a derapat pe strada laterală şi s-a ciocnit de o maşină parcată. Conducătorul a fost proiectat în aer, s-a împleticit, s-a clătinat, şi-a recăpătat echilibrul…

A pornit în goană în urmărirea femeii îmbrăcate cu burka. Purta un impermeabil verde de cauciuc.

Aproape, era atât de aproape şi erau la numai doi metri de uşa de la REPARAŢII TV când, din spate, prin ploaia torenţială, l-am văzut lovind-o cu pumnul în spate.

Ea s-a clătinat, s-a întors rapid, lovind cu ceva ce semăna cu o funie în direcţia atacatorului ei, iar eu am sărit din cadrul uşii şi am apucat o ţeavă contorsionată de oţel de vreo doi metri dintr-o grămadă de resturi de materiale de construcţie.

Bărbatul în impermeabil verde a prins frânghia aceea şi a tras: smucitura lui i-a smuls frânghia din mână şi a

izbit-o de pumnul lui. Ea a pornit împleticindu-se către uşă. El a lovit-o. Ea a căzut cu faţa în jos pe trotuar.

Paşii mei grăbiţi împrăştiau apa strânsă în băltoace în timp ce am aruncat ţeava. Aceasta s-a învârtit prin ploaie ca o elice desprinsă. Ţeava a ricoşat într-o maşină parcată şi a planat peste capul Impermeabilului Verde pentru a se izbi de perete. Acesta s-a întors brusc şi m-a văzut îndreptându-mă în goană spre ei.

Atunci a luat-o la fugă pe strada laterală, în furnicarul întortocheat al cartierului.

Am ridicat-o pe femeia îmbrăcată în burka din lacul format pe trotuar. Vălul care-i acoperea capul a căzut:

Derya.

Trăgând cu greu aer în piept din cauza loviturilor de pumn, cu ploaia spălându-i chipul vopsit, a bolborosit:

— S-a blocat în piaţă. M-a sunat. M-am deghizat, am luat condorul… un membru al-Qaeda din oraş, chiar acolo, la piaţă, a… a văzut, îi ştia pantofii verzi. Ea s-a speriat şi el a venit după noi. L-am luat, am alergat la autobuz şi l-am prins exact înainte să se închidă uşile. El a bătut în ele, dar şoferul nu l-a lăsat să urce. L-a lovit pe un conducător de albină ucigaşă, a furat-o… a pornit după autobuz.

— Celular! am ţipat eu. Are telefon mobil?

— S-o omoare, o s-o omoare… Opreşte-l!

— Du-te înăuntru!

În timp ce mă îndepărtam în fugă, am zărit obiectul care îmi păruse mie a fi o funie. Poşeta ei de umăr, un accesoriu purtat numai de femeile occidentale. Asta, plus faptul că agenta cu pantofi verzi s-a blocat, nici nu era de mirare că ucigaşul al-Qaeda le observase. Fusese suficient de deştept să o urmărească pe străina căreia i se dăduse ceva. Ştia prea bine că iepurele autohton putea fi ucis oricând.

Alergam printr-o perdea de ploaie.

Strada laterală era un traseu şerpuitor cu obstacole – dubiţe, camioane şi sedanuri parcate, albine ucigaşe drapate în teci de plastic, cărucioare abandonate ca nişte

baricade de-a curmezişul trotuarului, în timp ce proprietarii lor stăteau înghesuiţi în ceainării. Impermeabilul Verde ar fi putut să se cufunde într-una dintre acestea, în orice magazin care nu-şi încuiase uşa din cauza furtunii, dar nu mi se părea prea probabil. Era Bangsar, înţesat de emigranţi. Occidentalii, ca întreg, reprezentau duşmanul. Căuta un teritoriu familiar, în care să se simtă în siguranţă, unde să se ascundă sau să-mi ţină piept.

„Să nu aibă telefon mobil, te rog, fără telefon!”

Oricât de deasă era ploaia, ceea ce-mi înceţoşa câmpul vizual era îngrămădeala de vehicule şi obstacole de pe trotuar. Ştiam că strada aceasta înainta sinuos circa un kilometru şi jumătate înainte de a ajunge la drumul principal. Din ea se despărţeau mai multe alei: din câte ştiam eu, erau fundături.

Acolo! mai sus – chiar *sus*: un schelet abandonat al dezvoltării explozive a Kuala Lumpurului din anii 1990.

Pe când bursa creştea vertiginos şi banii cădeau ca picăturile de ploaie, guvernul din K.L. Decretase necesitatea unei „întineriri” a Bangsarului prin repararea burlanelor, astfel încât cumpărătorii străini să nu-şi ude pantofii. Acest plan se soldase cu înălţarea unor schele ataşate unor clădiri de pe strada aceasta, înainte de orice reparaţie efectivă a burlanelor, economia se prăbuşise şi nu mai lăsase în urmă *ringiţii* necesari pentru dărâmarea schelelor.

În seara aceea de ianuarie, tenişii mei erau uzi leoarcă pe când am apucat o ţeavă din schelă şi m-am ridicat pe bordajul de lemn.

Am privit în jos către trotuare şi carosabil. Singurul element care-mi stânjenea perspectiva asupra traseului cu obstacole de dedesubt era ploaia necontenită. Am alergat pe bordajul nesigur, scanând strada de mai jos ca o pasăre neagră de pradă.

Plafoane de maşini. Camioane. Un cerşetor îşi întindea castronaşul pentru bani în ploaie. Trei turişti uzi

leoarcă adăpostindu-se lângă nişte vehicule abandonate. Nişte copii săreau într-o băltoacă. O firmă cu neon albastru clipea continuu. Vârfuri de umbrelă mişcându-se ritmic sub mine: el nu avea umbrelă, aşa că nu am desluşit poalele unui impermeabil verde de sub niciuna. Nicio…

Jumătate de cvartal în faţă: Impermeabilul Verde dădea târcoale unei maşini. S-a întors. Nu a văzut nicio fiinţă umană care să-l urmărească. Nu a ridicat privirea să vadă pasărea de pradă care-l vâna din ceruri.

Avea mâinile goale: dacă avea telefon mobil, era în vreun buzunar.

Câteva secunde mai târziu, eram cu două etaje deasupra lui. Îi puteam vedea barba încâlcită de ploaie.

Prin sânge îmi curgea un calm straniu. Eram un înger mergând pe valurile de ploaie.

Strada întortocheată se îngusta. Puteam vedea că, mai încolo, se lărgea. La nivelul străzii, Impermeabilul Verde credea că se îndrepta către o fundătură.

Impermeabilul Verde îşi şterse faţa pentru a privi prin ploaie. Se uită în spate, de unde venise, nu văzu niciun urmăritor pe urmele sale. Porni pe o alee.

Ca Batman, am coborât de pe schelă. L-am urmat *înăuntru.*

Ploaia curgea în canionul îngust format de pereţii de beton şi cărămidă. Aleea mergea în zigzag, un drum pietruit, cu gropi. Scurgerile de furtună se învâltoreau cu zgomot. Un şobolan trecu pe lângă mine, nu se deranjă să ridice privirea sau să mă salute.

În faţă, am auzit zgomot de paşi nimeriţi în băltoace şi o înjurătură răguşită.

Am trecut lin după colţ.

Fundătură. Ziduri care formau un canion de ciment şi clădiri de cărămidă. Şi, întorcându-se să mă vadă în mijlocul singurei căi de ieşire: Impermeabilul Verde.

Cu mâna stângă mi-am dat gluga neagră de pe cap.

Poate că a avut impresia că voiam să ştie cine sunt. Poate aşa şi era, dar mi-am dat jos gluga ca să nu-mi

stânjenească întoarcerile bruşte şi să nu-mi limiteze câmpul vizual. Ploaia îmi lovea ritmic craniul. Eram aici. Eram acum. Nu venisem în aleea aceea să *transcend.*

El nu-şi dădu jos gluga. Dreptul lui. Mâna lui dreaptă alunecă în buzunarul impermeabilului.

„Armă, nu, fără armă! Armele sunt rare în Kuala Lumpur, risc maxim să ai una, dacă are armă sunt mort!”

Pumnul Impermeabilului Verde a ieşit din buzunar cu un clic şi o străfulgerare argintie.

„Briceag! Are un briceag – trebuie să fie vreun cuţit-banană filipinez, suntem într-o alee lăturalnică din Kuala Lumpur, nu în Tijuana, el e din al-Qaeda, nu dintr-o bandă mexicană. N-ar trebui să fie un briceag”.

Trebuie nu conta. Nu în aleea aceea.

Poate că Impermeabilul Verde se antrenase într-una dintre taberele de terorişti din Afghanistan. Poate că pe dealurile prăfoase dintre Moscova şi Kabul spulberase soldaţi sovietici cu vreun AK-47 sau un RPG. Poate că pusese bombe în Algeria sau în Filipine. Poate că petrecuse săptămâni la rând antrenându-se în tehnicile de luptă corp la corp.

Toţi aceşti *poate,* ploaia şi pavajul alunecos, cronometrele zgomotoase ale al-Qaeda şi ambiţiile americane, toate acestea intrau în ecuaţia aleii. Plus deceniile petrecute de mine în zeci de *dojo, dajang, kwoon,* orele în subsolul magazinelor cu CD-uri rock’n’roll şi deasupra magazinelor de peşti, în grădini şi parcări japoneze, în parcurile din Nacogdoches, Texas şi Taipei şi arenele de luptă ale armatei americane. Plus că asta nu era prima mea alee.

Luptă cu cuţitul măsurată în microni şi fracţiuni de secundă. Prea puţin/prea mult, încolo prea repede sau prea încet, lama îţi rămâne curată şi tu primeşti o lovitură de picior între picioare.

Impermeabilul Verde a atacat rapid, cu picioarele depărtate mult, cu faţa spre mine, mai degrabă ca un judocan decât ca un boxer. S-a avântat spre mine cu

mişcări de înjunghiere, dar se menţinea suficient de rezervat încât să nu se întindă prea mult, astfel încât să se poată feri de loviturile mele către ochii lui, de loviturile de picior ţintite spre genunchiul lui.

Mi-am avântat rapid mâna stângă către el; el a atacat precum un scrimer.

Fără să mă gândesc, fără niciun plan, fără premeditare, am „curs” ferindu-mă de lama lui, am alunecat spre dreapta – ajungând, brusc, perpendicular cu el, ca să-l fac să se lase „deschis”, cu mâna şi piciorul în linie dreaptă cu vintrele, inima, gâtul şi ochii lui.

Impermeabilul Verde a schiţat o lovitură orizontală, în arc, pentru a mă înjunghia în plin atac.

Numai că nu eram *acolo.* Pumnul meu drept a ţâşnit, iar corpul meu a părut să se arunce în faţă când, de fapt, m-am lăsat pe spate, ferindu-mi partea stângă a corpului de croşeul lui tăios.

Şi *acolo* se şi abătu cuţitul lui în plină mişcare arcuită. Trecu dincolo de ţinta aleasă.

Mâna mea stângă se strecură rapid în spatele cotului mâinii cu briceagul, se contopi cu oasele lui şi le transmise un impuls care-l destabiliză. Mâna mea pe cotul lui se alinie cu inima sa.

El se lăsă pe spate ca să-şi recapete echilibrul, apoi inerţia îl făcu să curgă spre…

În timp ce plutea între punctele de echilibru, i-am împins centrul de greutate.

Impermeabilul Verde zbură pe spate şi se izbi de zidul de cărămidă.

Ricoşă cu cuţitul în mână, transformându-şi mişcarea panicată din braţe într-un atac disperat.

Am făcut un pas pentru a ieşi din raza alonjei lui, i-am întâlnit/prins încheietura mâinii cu briceagul, am tras…

Mi-am izbit palma de cotul lui întins la maximum. Briceagul a zburat din strânsoarea lui în timp ce i-am auzit cotul rupându-se cu un zgomot sec şi ţipătul. Antebraţul meu i-a zdrobit gâtul.

Bolborosind/luptându-se să tragă aer în piept, cu braţele agitându-se inutil, Impermeabilul Verde se clătina.

În momentul acela, i-am văzut ochii.

L-am lovit cu piciorul atât de tare, încât s-a lovit de zid şi a ricoşat. I-am apucat capul, l-am aruncat peste umăr. I-am auzit/simţit coloana vertebrală rupându-se.

Într-o băltoacă din alee, valurile se agitau înjurai unei insule umane. Gluga Impermeabilului Verde îi acoperea capul, cu faţa ascunsă. Suprafaţa apei nu era tulburată nici măcar de o bulă de aer.

„Timp! Gât timp mai am? Cât o să dureze până o să vină cineva aici?”

Mâinile mele au început să caute cu înfrigurare prin buzunarele Impermeabilului Verde. I-am îndesat lucrurile în jacheta mea.

„Niciun telefon mobil. Mulţumesc, Doamne, n-avea telefon mobil!”

Pe când mă îndreptam în fugă spre stradă, am cules briceagul de pe jos.

Ploaia se abătea asupra pământului. Undeva dincolo de nori, soarele apunea. Până când am ajuns în stradă şi la REPARAŢII TV, alergam orbeşte printr-un întuneric ud, curgător.

Am găsit un obiect în balta de pe trotuar, lângă uşa încuiată: poşeta ei, tot acolo, o uitase – furtuna era prea puternică pentru ca vagabonzii/hoţii să mai fi trecut pe acolo. Am căutat cu degetele prin băltoacă şi nu am găsit niciun obiect care să fi căzut din ea. Strângându-i geanta la pieptul care mi se mişca agitat, am introdus codul încuietorii, uşa s-a deschis cu un clic şi am ajuns înăuntru.

Întuneric, nu aprinsese luminile. *Bine!* M-am lăsat să alunec jos, cu spatele la uşă în timp ce mă luptam să-mi recapăt controlul respiraţiei şi mi-am strecurat mâna în interiorul poşetei ei.

Am găsit un ambalaj gol de la un prezervativ, patru confraţi de-ai săi, sigilaţi, o sticlă goală de apă, telefonul mobil, peria de păr, o eşarfă şi agrafe pentru părul de

culoarea scorţişoa…

Niciun codor de date, nici întreg, nici rupt în părţi.

Sus, e sus şi o să fie acolo, spunea că e la ea şi totul o să fie în regulă.

Eu sunt! am strigat eu, cu glas slab, către întuneric.

N-am primit niciun răspuns.

Am înaintat prin beznă pipăind peretele de-a lungul palierului de trepte, le-am urcat, folosindu-mi picioarele şi mâinile, ca un cimpanzeu. Apa de ploaie care se rostogolea de pe corpul meu cădea cu zgomot pe treptele murdare, lipicioase.

Sus, mi-am dat seama că, probabil, ea stătuse în întuneric cu o bâtă de baseball în mână, pregătită să lovească şi să se lupte până ce avea să-şi dea seama că eram eu, că era în siguranţă.

Mâna mea a pipăit de-a lungul peretelui din capătul scărilor şi a aprins lumina din tavan.

Derya zăcea pe podea, cu spatele lipit de patul nostru. Burka ei îmbibată de apă stătea între noi. Cămaşa ei era bălţată cu pete de rugină.

„Toate bluzele, cămăşile ei sunt albe sau albastre”.

Capul i s-a rotit dinspre podea, cu părul de culoarea scorţişoarei străbătându-i chipul palid, în timp ce ochii i s-au deschis ca nişte fulgi de nea.

— Nu doare atât de mult, a venit şoapta ei.

Impermeabilul Verde: nu o lovise. Nu cu pumnul. Cu ceea ce era *în* pumnul lui.

Nu lovise: *înjunghiase.*

Luând-o-n braţe, găsind rănile din care ieşea sânge, de pe spatele ei, de pe abdomenul ei.

— Ea, ea e…

— În siguranţă, e în siguranţă, îţi promit, Derya! Iar el – fiul de… *L-am prins.* Nu o să nu va mai, nu mai poate răni pe nimeni acum, nu te mai poate că…

— Credeam că o să mă prindă, în autobuz, el era pe albina uciga’ furată, în spate… Inteligentă, trebuia să fiu mai inteligentă dec t… Am rupt condorul. Am aruncat două

părţi pe podeaua autobuzului. Miezul, miezul e atât de mic, atât de mare – ştiai că mărimea unui obiect depinde de moment? Prezerv tiv, Shabana ar fi atât de mândră de mine, prezervativul izolează perfect! L-am înghiţit, îmi spuse ea. Apă, trebuia să beau… Scârbos, m-a durut pe tot coşul pieptului, da, dac m-ar fi prins, nu găsea n mic, chiar dac sunt femeie, nu sunt a lui s-ar fi tre' uit să mă lase.

Părul forma o reţea de scorţişoară peste faţa ei. Mâna ei a încercat să-l îndepărteze; a căzut înapoi în poala ei udă. Am înlăturat şuviţele mate de scorţişoară din ochii ei, iar ea m-a privit fix cu strălucirea albastră a ochilor ei şi mi-a mărturisit:

— Aş fi un traficant de droguri îngrozitor.

Am înşfăcat telefonul mobil.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine?

Pielea ei de culoarea mierii Tupelo începu să pălească.

Pe cine aş fi putut să sun.

— O să vorbesc cu tine totdeauna, pentru totdeauna!

Îi ţineam faţa în mâini, astfel încât privirile noastre se puteau întâlni.

— Şi-o să-mi spui adevărul?

— Întotdeauna! Pentru totdeauna, tot adevărul, te iubesc, te iubesc, te…

— *Olacag vannis.* Proverbul turcesc pe care mi-l spusese, pe care i-l întorsesem, în glumă, cu traducerea sa inexactă: Asta-i viaţa.

De pe buzele ei s-au mai auzit bolborosit alte cuvinte în turcă, atât de nedesluşite, încât probabil că nici familia ei nu le-ar fi înţeles.

A tras aer adânc în piept, era din nou cu mine, complet prezentă, *aici,* cu faţa în mâinile mele, era *ah, atât de albă,* iar eu tremuram. Şi-a lăsat mâna să plutească între noi, şi-a lăsat degetele să-mi mângâie fruntea, cu pielea lor lipicioasă trasând dâre stacojii, pe care le-a văzut şi atunci a spus în şoaptă:

— Tatuaj.

Dusă, cu mâna căzându-i în timp ce se ducea.

Nu, nu *dusă*; era moartă.

Suspinele şi ţipetele mele mi-au înecat credinţa.

Dar nu şi furia.

Şi atunci mi-a venit în minte: „Nu toate lucrurile acestea pentru nimic”.

Nu tot ce văzusem desfăşurându-se în jurul meu ca într-un teatru holografic în care eram pe scenă, privindu-mă cumva din afară cum mi-am tras iubita în baie, privindu-mă cum am ridicat-o în cada aceea, aşezând-o pe spate cum stătea când nu eram şi eu cu ea, când bulele de săpun şi apa fierbinte formau eternităţi pe care le numeam *Italia* pentru că, atunci când o priveam îmbăindu-se era ca o scenă dintr-un film italian. Dar în piesa aceasta ea nu făcea nimic altceva decât să zacă acolo. Mi-am închipuit zorii în timp ce străbăteam străzile pustii din Kuala Lumpur pe motocicletă, cu ploaia spălându-mă pe mine şi pachetul legat de şa, în spatele meu, un pachet de mărimea unei saltele, un pachet învelit în perdeaua unei căzi unde Derya, pe care aveam să o iubesc întotdeauna, zăcea cu ochii ei morţi deschişi, ca în după-amiaza aceea de iulie pe când aveam nouă ani şi în care Unchiul meu, care nu se numea Sam, nu, el se numea Jerry, Unchiul Sam stătea cu mine lângă izvorul cu păstrăvi, cu greutatea aceea vie în mâini, iar el a zis: „Hai, băiete, ai prins-o, trebuie să mergi până la capăt, hai că n-o să simtă nimic”.

Dar multe dintre lucrurile acestea erau în viitor, pe când m-am aplecat peste cada în care zăcea iubirea mea. Multe erau într-un mâine când experţii Diviziei Speciale au detectat moartea unei femei ucise de un şofer care a fugit de la locul accidentului, care-i explodase existenţa într-o masă împrăştiată care a trebuit închisă într-un coşciug de oţel şi transportată cu avionul înapoi acasă, în Ankara, un zbor care le ducea şi pe cele două prietene care se agăţau de un american care *minţise, minţise, minţise.* Minţise ca şi Divizia Specială care, pentru dolari şi prietenia cu o americancă înaltă închiseseră cazul unui alt accident din

noaptea aceea de ianuarie, din anul 2000. În incidentul acela ciudat, un fost hoţ care pretindea că-l găsise pe Allah, furase o albină ucigaşă şi sfârşise într-un accident, rupându-şi gâtul lui afurisit. Toate persoanele acelea din piaţă care-l văzuseră furând motocicleta nu înţeleseseră de ce făcuse ceea ce-l văzuseră făcând.

Dar acum eram aici. Nu în viitorul acela în care aveam să-mi strecor mâinile printre chestii ude şi alunecoase ca să-mi duc la capăt misiunea patriotică. Nu în viitorul apropiat în care aveam să apelez Numărul de Panică al operaţiunii, să-mi deconspir acoperirea, să sparg iluzia creată, să fac lucrurile să se întâmple şi *să prezint rezultate.* Eram aici, acum, înstrăinat de sentimentele mele, aplecat peste marginea de oţel a căzii unde iubirea mea zăcea, moartă.

„Pune dopul la scurgere”.

Am făcut-o. Mi-am închipuit fuga unei familii malaysiene în Kuwait; nu aveau să fie de acord să plece în America. Ca un violator josnic, am sfâşiat cămaşa albastră a Deryei, care începea să se întărească.

Briceagul s-a deschis cu un zgomot metalic. Şocul electric îi propulsă lama-oglindă care împunse pielea Deryei în dreptul *la t'ien*-ului ei, punctul acela minunat, de sub buric, care este lăcaşul chiului fiecărui bărbat sau femei vii. Mi-aduc aminte că insistam asupra ideii că nimeni nu era acasă acolo, sub vârful cuţitului meu. Îmi aduc aminte că am ţipat. Că tremuram. Că încercam să-mi transform ţipătul în *Kia*!-ul pe care-l rostesc karateka atunci când sparg plăci de lemn, dar ţipătul meu *transcendea* dincolo de acesta şi, în timp ce-mi uitam ultimul gând sănătos, am înfipt cuţitul.

38

Cea de-a doua tentativă a mea de sinucidere a început cu o plimbare cu elicopterul, într-o după-amiază de 11 septembrie, de la Castel. Cei doi soldaţi care veniseră

în Maine după mine s-au asigurat că sunt legat bine în elicopter. Pădurile de pini din Maine alunecau pe sub noi în timp ce vehiculul nostru zgomotos se zbătea să rămână în aer. Privind în jos, am văzut o căprioară alergând printre copaci. Am observat cerul înroşit când am aterizat la o bază a armatei unde un individ morocănos, cu faţa mânjită cu vopsea de camuflaj se plimba pe lângă o rachetă Stinger sol-aer, aidoma celor pe care le trimiseserăm luptătorilor antisovietici din Afghanistan. Însoţitorii mei ne-am îmbarcat într-un avion al armatei. Ne-am înălţat într-un cer în care nu era altceva decât fum, păsări şi războinici americani. Stelele s-au aprins clipind înainte ca noi să aterizăm la baza aeriană Andrews, lângă Washington, D.C. Am coborât din avion. Punctele roşii ale puştilor cu lunetă ne dansau pe piepturi. Soldaţii m-au predat în grija a doi bărbaţi în costume. Aceştia au deschis portiera din spate a unui sedan, iar eu m-am ghemuit între braţele lor de halterofili. O femeie care nu răspândea nicio aromă de parfum, aflată la volan, ne-a scos din incinta bazei.

Am ajuns în Maryland, undeva lângă centura Washingtonului. Puteam ajunge la Casa Albă cu maşina, în numai patruzeci şi cinci de minute; la sediul CIA sau la Pentagon puteam ajunge şi mai repede, deoarece nu era nevoie să intrăm în oraş. Zona de distrugere a unui dispozitiv nuclear calculat detonat în oricare dintre aceste trei centre de comandă nu se întindea până în acest cartier. A unui dispozitiv calculat.

Agentul CIA din dreapta mea era stângaci sau cel puţin aşa am presupus, după felul în care arma aflată în partea aceea a curelei sale îmi apăsa rinichiul. A scuturat din cap.

— Am impresia că mergem printr-o lume cu totul şi cu totul nouă.

— Aşa şi este, a spus agentul aflat de cealaltă parte.

— Aşa a fost şi când l-au împuşcat pe JFK? a întrebat roşcatul.

— Nu mă născusem pe atunci, a replicat partenerul lui.

„Niciunul dintre noi nu se născuse încă”, mi-am spus eu în gând. Mi-am amintit ceea ce ne povestise Zane, care era în clasa a IX-a pe atunci, pe când priveam la televizor turnurile gemene arzând. I-am spus maşinii care înainta prin noapte:

— E mai grav acum.

Mergeam către o clădire care, în mod evident, era o fortăreaţă a sistemului public de învăţământ al Americii.

— Şcoala asta s-a închis primăvara trecută, a spus şoferiţa. Reducere de fonduri. Acum duc copiii cu autobuzul la o şcoală la vreo treizeci de minute distanţă, unde au rulote pentru clasele supraaglomerate.

Am trecut pe lângă doi bărbaţi care stăteau într-o maşină parcată, prefăcându-se că nu erau agenţi de pază sub acoperire. Şoferiţa noastră a trimis prin staţia radio parole şi cuvinte-cod şi a primit permisiunea să intre. Am oprit într-o parcare plină de camionete, sedanuri şi camioane verzi cu inscripţii pe portiere, acoperite cu bandă adezivă gri. Pe acoperiş se vedeau mişcându-se fasciculele mai multor lanterne, în timp ce operatorii tehnici instalau antene clasice şi parabolice. O arcadă cu detector de metale pândea lângă uşile de sticlă care marcau intrarea în sala de sport. Mă gândeam că era o probabilitate de 50% ca detectorul de metale să aparţină efectiv fostei şcoli.

Luminile s-au aprins în panourile de deasupra terenului de baschet. Suprafaţa de joc fusese încercuită cu platforme şi bănci albe. Peste podeaua de lemn deschis la culoare treceau trupurile reptiliene ale cablurilor. Poate patruzeci dintre birourile instalate pe teren erau deja folosite de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în tot soiul de stiluri, de la trening la uniformă militară de camuflaj, şi care vorbeau la telefon, loveau tastele computerelor şi ale laptopurilor, aplecaţi peste teancuri de documente. Dulgherii asamblau pereţi verzi de plastic în jurul

birourilor, transformând tabla de şah de spaţii de lucru într-un labirint de nişe. Pe ecranele televizoarelor se vedeau transmisii în timp real cu imagini ale grămezilor de moloz din New York, cu Pentagonul din care ieşea o coloană de fum şi un câmp luminat din Pennsylvania. Telefoanele zbârnâiau. Ciocanele bocăneau. Oamenii strigau. Atmosfera din sala de sport era atât de încărcată, încât era gata să se aprindă.

— Acest stup nu exista azi-dimineaţă la 9 a.m., a spus Roşcatul.

Un bărbat cu un clip board ne-a condus către băncile albe de pe marginea terenului. Un bărbat gras, într-un costum mototolit stătea la cinci banchete distanţă de noi. Doi bărbaţi, aflaţi cu douăsprezece rânduri mai sus, stăteau cu ochii pe el cât se poate de discret, iar când Roşcatul mi-a spus să iau un loc pe banchetele albe de lângă teren, bărbaţii zvelţi m-au inclus şi pe mine în câmpul lor de observaţie.

Mi s-a părut că ar fi fost nepoliticos să nu mă aşez lângă bărbatul gras. Şi aşa am şi făcut. Mă întrebam dacă jucase vreodată rolul lui Moş Crăciun. Bineînţeles, ar fi avut nevoie de o barbă albă şi de nişte ochi care să nu fie injectaţi. „Plus bomboane mentolate”, m-am spus când el a oftat, eliberând un miros acru de whisky.

— Uită-te la ei, a spus el.

„Vorbeşti cu mine?” a trecut fulgerător prin mintea mea, ca o replică a nebunului jucat de Robert de Niro.

— Se grăbesc de colo-colo ca nişte furnici, a continuat grasul. Unde erau ieri? îţi spun eu unde, a continuat el înainte ca eu să fi avut ocazia să-i răspund. Într-un loc nepotrivit, acolo erau. Şi ştii de ce? O să-ţi spun eu de ce. Pentru că luptătorii înarmaţi cu cuttere pentru deschis cutii şi planuri pioase n-au nevoie de avioane noi de luptă. Forţele Aeriene nu vor avioane, ci împing banii colectaţi din taxe pe gâtul bestiei birocratice a „complexului militar-industrial”, despre care ne-a avertizat preşedintele Eisenhower. Apoi, bestiile acestea varsă bani

pentru campanii în tot Washingtonul.

— Pare logic, am spus eu, limitându-mă la a face conversaţie.

— La dracu’ cu logica.

— Făcut, am spus eu, înainte de a-mi putea reprima impulsul.

Atunci ne-am privit pentru prima oară cu adevărat.

— Nu trebuie să spunem cine suntem, mi-a zis. Eu-s de la Birou. FBI. Şi să ştii că ne descurcăm mai bine decât ce vezi tu aici.

Gestul lui cuprinzător a înglobat roiul de oameni de pe teren, cuierele de pălării transformate în bastoane de pavilioane pe care erau afişate etichete mâzgălite cu carioca: FBI, CIA, Vamă, DEA, Serviciul Secret, SAC, DOT, Poliţia, CTC, FAA, DIA, CDC, NSA, Paza de Coastă, NCIS şi alte vreo zece alăturări de litere.

— Sau ne-am fi putut descurca mai bine de atât, a spus grasul. Numai că nimănui nu i-a venit să creadă ceea ce ştiam cu toţii.

Anul trecut, aveam un informator, yemenit, născut în Jersey, care nu voia decât să dovedească faptul că putea fi patriot, astfel încât părinţii lui să nu aibă probleme cu cei de la Imigrări. S-a oferit să se ducă în taberele teroriştilor ca să-mi aducă informaţii, *să ne aducă informaţii,* să afle *ce şi cum, cine cu cine* în Afghanistan. Funcţionarii de la sediu au spus „nu”. Nu era „rentabil” să scoţi nişte amărâte de trei miare pentru cheltuieli. „Nu e o prioritate”. Plus că spionajul adevărat îi sperie pe birocraţi pentru că se lasă cu mizerie, şi modul fricoşilor de a-şi păstra mâinile curate şi de a nu intra în necazuri nu e să-şi dea seama cum să facă operaţiunile de strângere a informaţiilor bine, ci să nu le facă deloc.

Colegul meu de bancă mi-a oferit o înghiţitură din sticla pe care o ţinea în buzunarul de la piept al costumului.

— Nu, mulţam.

— Eşti împotriva consumului de alcool sau iei ceva

pastile?

Ratasem seria de pilule de după şedinţa de grup. Ei, nu-i bai.

Dar lui i-am spus:

— Nu mă omor după whisky.

S-a strâmbat la mine. A dat din cap în direcţia terenului de baschet plin de uniforme, insigne şi arme.

— Dacă aprinzi o ţigară cu droguri, măcar *pe aia* ştiu cum să o stingă.

N-aveam cum să nu râd. Cum să nu râdem.

— Nu beau ca să uit sau ca să prind curaj, a spus grasul. Beau ca să-mi amintesc că nu pot face orice, chiar dacă ei mă lasă. A continuat în şoaptă: Aşa că nu are cum să fie numai vina mea.

Dar cuvintelor acelora le lipsea convingerea. A luat o înghiţitură. A pus sticla la loc.

La 11 p.m., am împărţit o pizza cu de toate-mai-puţin-fericire oferită de un soldat. L-am urmărit pe un agent până la una dintre toaletele publice.

Mi-am dat cu apă rece pe faţă la chiuveta de la baie, mi-am ridicat capul şi mi-am văzut imaginea reflectată, cu picăturile de apă picurându-mi de pe nas şi de pe bărbie, în oglinda de perete.

„Liceu. Sunt înapoi la liceu. Cu tot ceea ce ştiu acum”.

Ne-au condus înapoi la banchetele din jurul terenului, pentru a urmări acţiunea de pe teren.

Miezul nopţii. Şase bărbaţi şi femei, în haine scumpe, au intrat în sala de sport. Emanau ideea de putere. Spionii, poliţiştii şi tehnicienii care se agitau zgomotos pe teren şi-au îndreptat poziţiile, aţintindu-şi ochii asupra sarcinilor primite, extinzându-şi, în acelaşi timp, câmpul vizual pentru a-i urmări pe nou-veniţi mergând pe marginea terenului de baschet.

— Doamnelor şi domnilor, episcopii şi-au făcut apariţia, a spus amicul meu corpolent.

Pe când cei şase ajungeau la linia de la mijlocul

terenului, l-am recunoscut pe unul dintre episcopi, cel mai tânăr dintre bărbaţii grizonanţi. Acesta s-a oprit; a privit lung terenul de baschet. Oprirea lui i-a făcut şi pe ceilalţi cinci să se oprească. Doi soldaţi, aflaţi în apropiere, lucrau conştiincioşi la instalarea unui avizier, transformat în depozit de echipament, cu stingătoare şi măşti de gaz atârnate ordonat.

Bărbatul grizonant a smuls un topor de pompier de pe avizier şi l-a ridicat deasupra capului în timp ce alerga pe terenul de baschet, apoi, în faţa întregului personal uluit din sala de sport, a lovit cu toporul cel mai apropiat perete despărţitor.

Peretele de plastic s-a sfărâmat.

Vreo zece oameni ţipară în timp ce episcopul grizonant porni în fugă pe spaţiul dintre şirurile de birouri de pe teren. Ţinea toporul ca pe o bâtă de baseball şi făcu bucăţi un al doilea perete despărţitor, se întoarse să lovească scurt cu reverul un perete verde de plastic pe care era lipit un grafic. Femeia din cubiculum se strecură pe lângă el şi se îndepărtă grăbită, dar el nu o luă în seamă, îi distruse încă unul dintre pereţi şi sări pe biroul ei, transformând toporul într-o crosă de golf pentru a crea o gaură în perete, între nişa ei şi cea alăturată.

Stătea drept pe birou, cu securea în mâini.

Toţi ocupanţii sălii de sport erau înmărmuriţi. Telefoanele sunau prelung, fără să răspundă cineva.

— *Nu înţelegeţi?* mugi el. Pereţii ne-au adus în situaţia asta! Paravanele! Nu ne-a păsat decât de ce se afla în interiorul nişelor noastre afurisite. Nu am privit în afara lor. Nu ne-a plăcut dacă, într-un fel sau altul, oamenii ne aduceau lucruri din afară – mai ales dacă nu se potriveau cu părerile noastre, cu specializările noastre, cu ceea ce eram. Nu am împărtăşit ceea ce aveam sau ce ştiam pentru că nu conta decât teritoriul nostru. Am construit pereţi de plastic, iar ticăloşii au mers de-a lungul lor şi au ucis bărbaţi, femei şi copii care au avut încredere în noi că le vom asigura siguranţa, iar noi n-am făcut-o, la dracu',

iar ei au murit! aruncă toporul pe podeaua terenului de baschet. Gata cu pereţii ăştia afurisiţi!

Păr Grizonant a coborât de pe birou dintr-o săritură şi şi-a condus colegii episcopi în vestiar.

— Să-l urmăm pe tip în iad, a mormăit amicul meu gras.

— Sunt deja acolo.

Treizeci de minute mai târziu, tovarăşul meu a fost chemat în vestiar.

M-a lăsat singur pe banchetă.

M-am pierdut.

„Mă zgâlţâie de umăr, cineva mă…”

— Eşti în regulă? Roşcatul, agentul CIA.

— La fel de întreg la minte ca întotdeauna. Ceasul de pe perete indica 2.10. A.m. Sau p.m?

— Sunt gata să te primească, a spus el, după care a adăugat: E dimineaţă, dar e întuneric.

Am mers de-a lungul banchetelor şi ne-am întâlnit cu partenerul lui de mai devreme, plus încă un tip, a cărui ţinută fără sacou/fără cravată mă ducea cu gândul la sistemul medical. Medicul ţinea în mâna stângă ceea ce, iniţial, am crezut că era un Glock automat în toc, dar, la o privire mai atentă, s-a dovedit a fi un pistol cu şocuri electrice – un pistol care arunca doi electrozi prinşi de sârme la cinci metri în carnea ţintei, cu suficientă intensitate încât să neutralizeze şi un taur.

Am intrat în vestiarul plin acum de fentei şi bărbaţi aşezaţi la birouri improvizate. Pe când mergeam, am auzit o femeie spunând:

— Am jurat că n-o să mai permitem niciodată să se întâmple ceva asemănător atacului de la Pearl Harbor. Dar, în fiecare an, nu contează care preşedinte e la putere, l-am auzit pe directorul CIA spunându-le membrilor Congresului că ne mai trebuie câteva miliarde de dolari pentru a avea un program antitero bun şi, de fiecare dată, nu ni se alocă suficiente…

Cuvintele ei s-au pierdut pe măsură ce mă depărtam.

Cabinele de duş fuseseră transformate într-un panou pentru hărţi, una a lumii, cealaltă a Statelor Unite. Telefoanele mobile ciripeau. Laptopurile, faxurile şi celelalte minuni ale tehnicii împrăştiau o energie statică în aer. Această încăpere cu pardoseală de gresie mirosea a jambiere, tricouri de fotbal şi perne de umăr îmbibate cu sudoare, a unguente şi glorie adolescentină.

Roşcatul a bătut la uşa biroului cu pereţi de sticlă care până de curând aparţinuse antrenorului. Înăuntru se afla episcopul grizonant, mânuitor de topor şi alţi cinci directori, inclusiv un bărbat şi o femeie care, ca şi Grizonantul, fuseseră prezenţi la ceremonia de decorare care precedase prima mea tentativă de sinucidere.

Grizonantul ne-a făcut semn să intrăm, dar nu puteam încăpea şi eu, şi însoţitorii mei în spaţiul mic al încăperii. Am ajuns să stau pe scaunul pliant de lângă biroul antrenorului, cu faţa la episcopul cu păr sur. Bărbatul cu Pistolul Electric stătea în cadrul uşii, sprijinit de toc. Roşcatul şi celălalt însoţitor aşteptau dincolo de peretele de sticlă. Ceilalţi cinci episcopi ai catedralelor secrete ale Americii stăteau în picioare, într-o rână, şi mă priveau din interiorul perimetrului de sticlă.

— Ce mai faci, Victor? a întrebat bărbatul sur, mânuitor de topor care stătea pe scaunul antrenorului.

— Sunt aici, domnule Lang.

— Nu m-ai uitat.

— Sunt nebun, nu senil. M-aţi remarcat la seminarul acela de arte marţiale, pe când eram student la colegiu în Georgetown. N-am ştiut că dumneavoastră eraţi cel care m-a recomandat celor de la Recrutări până ce nu m-au adus în biroul dumneavoastră după absolvire.

A zâmbit.

— Erai agent sub acoperire neoficială. N-am putut să te aducem la Langley.

— Alta.

— Acum, fii atent, a spus Lang. Trebuie să te concentrezi. Trebuie să-ţi aminteşti. Trebuie să fii cu

adevărat, cu toate minţile, aici. Poţi face asta, Victor?

— Poate.

Lang a deschis un dosar. A scos o fotografie color a unui bărbat, apoi o alta şi le-a pus pe birou, ca să le văd.

Doar chipuri – surprinse fără acordul respectivilor şi scoase din context.

Doi bărbaţi din Orientul Mijlociu, unul cu mustaţă, unul bărbierit.

— Poate, am spus eu. Nu i-am văzut niciodată faţă în faţă, dar…

— Bravo.

Lang puse peste cele două portrete o fotografie lungă, un instantaneu reprezentând şase bărbaţi. Cei doi pe care-i văzusem anterior apăreau şi ei, iar fotografia mi-era cunoscută.

— Aceasta este o fotografie făcută de echipa de supraveghere a Diviziei Speciale, cu ocazia întâlnirii al-Qaeda din Kuala Lumpur, din ianuarie 2000. Am văzut-o într-o şedinţă ulterioară de informare.

Lang mi-a spus numele bărbaţilor din imagine. Ridicarea mea din umeri i-a dat de înţeles că numele lor nu însemnau nimic pentru mine.

— Mai multe agenţii i-au ţinut sub urmărire, înregistrându-le apariţiile chiar înainte de întâlnirea aceea din Kuala Lumpur. Mai apoi, aveam să-i identificăm drept ucigaşi adevăraţi. Am căpătat informaţii concrete despre isprăvile lor. Unul a venit în SUA imediat după întâlnirea de la Kuala Lumpur, celălalt în iulie. Chiar dacă foloseau cărţi de credit cu numele lor adevărate, chiar dacă aveau legătură cu atentatul sinucigaş cu bombă care a scufundat distrugătorul Cole al Marinei Americane, niciun agent nu i-a luat în vizor pentru că Agenţia nu a oferit Biroului toate informaţiile de care dispunea. Tăcerea lui Lang m-a făcut să-mi ridic privirea spre el, după care a spus: Nu voiam să apelăm la oamenii pe care i-am mutat în Kuwait înainte să putem discuta cu tine.

— N-o să vă ajute. Ea şi familia ei s-au dat la fund şi

nimic n-o să-i convingă să mai iasă la suprafaţă, să ne ajute din nou.

Femeia-episcop a spus:

— Nu ne subestima puterea de convingere. Nu acum.

— Nu mi-a spus niciodată nimic din ce nu ştiam deja. A fost nevoie… a fost nevoie de toate resursele mele pentru a o convinge să fie de acord cu condorul de date.

Lang a dat din cap afirmativ.

— Cine sunt tipii ăia? am întrebat eu.

Dar ştiam esenţa răspunsului înainte ca Lang să spună:

— Erau membrii echipei care au deturnat avionul care s-a prăbuşit asupra Pentagonului.

— Ce era pe condorul de date pe care l-am… recuperat?

— Se pare că ar fi putut fi codul codurilor, a mormăit un episcop, iar expresia lui Lang i-a transmis un „Ţine-ţi gura!” cât se poate de imperativ.

Celălalt episcop era prea copleşit de furie sau de amărăciune pentru a recepta mesajul tăcut al lui Lang, aşa că a continuat:

— Membrii al-Qaeda veniţi la întâlnirea aceea din Kuala Lumpur au folosit computerul contactului tău pentru a intra pe site-uri cu orarele companiilor aeriene, informaţii despre şcoli de pilotaj, la dracu’, informaţii tehnice despre avioane, despre turnuri şi un tur virtual al…

— Ai făcut o treabă pe cinste, l-a întrerupt Lang. Noi am fost cei care am dat-o în bară. Nu am recunoscut importanţa informaţiilor şi – parţial pentru a ne proteja sursele şi metodele folosite – n-am comunicat aceste date Biroului sau oricărei alte agenţii de securitate.

— Nimeni nu a…

— Nimeni nu a văzut ce ţineam noi închis în căsuţele noastre secrete.

— Dumnezeu să ne apere de oamenii cu căsuţe, am murmurat eu, dar auzeam vocea Deryei.

Cel mai tânăr dintre episcopi a spus:

— Compartimentarea este secretul securităţii informaţionale!

— Mă simt foarte în siguranţă acum.

— Mulţumesc pentru toate acestea, Victor. Ceea ce ai făcut în Malaysia a fost… dincolo de eroism, foarte important. Faptul că ne ajuţi azi, în ciuda… Eşti un adevărat profesionist.

— Tre’ să merite, am murmurat eu, ca Hailey.

Lang şi-a pus mâna pe braţul meu, încercând să mă îmbărbăteze. Anii de antrenament mi-au deviat brusc atenţia către atingerea lui şi, fiind la rândul lui expert în arte marţiale, a simţit schimbarea stării mele de spirit.

— E timpul să mergi acasă, a spus.

Răspunsul meu a reverberat în biroul acela cu pereţi de sticlă:

— Da.

Tipul cu Pistolul Electric m-a dat pe mâna Roşcatului şi a partenerului său. M-au escortat toţi trei în vestiar, înapoi în sala de sport, cu pereţii nişelor zdrobiţi. Roşcatul mergea în stânga mea, cu braţul său drept mai vulnerabil ţinându-mi cotul stâng ca şi cum ar fi ajutat un pensionar ramolit să traverseze un câmp minat. Partenerul său mergea în partea mea dreaptă. Tipul cu Pistol Electric – *undeva în spatele meu?*

Spionul din mine a găsit replica perfectă şi tonul potrivit:

— Mă întreb dac-o să-l mai văd vreodată pe tipul acela gras.

— Habar n-am, a spus Roşcatul. Priza pe cotul meu s-a mai relaxat.

Ne apropiam de ieşirea din sala de sport. Drept avangardă a grupului nostru, era normal ca eu să fiu cel care a deschis uşa sălii. Uşile de sticlă care făceau legătura dintre şcoală şi lumea exterioară erau la vreo zece metri în faţă. Lângă detectorul de metale stăteau cinci agenţi de securitate.

Cu toţi gardienii aceia înarmaţi şi toate aparatele acelea de ultimă generaţie, cine nu s-ar simţi în siguranţă?

— Elvis a părăsit clădirea, am glumit eu.

Roşcatul şi partenerul său au izbucnit în râs. Păreau mai puţin vigilenţi.

Piciorul meu stâng a ţâşnit înainte, împreună cu braţul meu stâng – şi Roşcatul care-mi ţinea cotul. În momentul în care pantoful meu a atins gresia din şcoală, mi-am lăsat toată greutatea pe piciorul acela, răsucindu-mi talia către dreapta. Acea răsucire mi-a propulsat mâna dreaptă, ca un bici, către celălalt însoţitor de la CIA. O bombă incendiară i-a explodat în nas. Mi-am rotit mijlocul înapoi, o schimbare care mi-a mişcat piciorul drept pe sub pantoful lui, aflat pe jumătate în aer, şi l-a făcut să cadă pe gresie.

Chiar înainte de a-i fi doborât partenerul, Roşcatul a reacţionat, trăgând de cotul meu stâng – o forţă pe care am folosit-o rotindu-mi talia, cu braţul drept eliberându-se din priza lui la cot, în timp ce palma mea dreaptă, stropită cu sânge, s-a răsucit într-o lovitură de jos în sus către ochii lui.

Trebuie să-i recunosc meritul: era iute. Palma lui stângă s-a arcuit într-un blocaj încrucişat – pe care l-am lăsat să vină în contact cu lovitura mea, lăsându-mi mâna dreaptă să se contopească rapid cu a lui, în timp ce eu m-am lăsat pe spate. Palma sa dreaptă a venit spre mine într-o directă joasă, pe care am interceptat-o şi i-am tras de pumn, simţindu-l cum încerca să se retragă. Am curs înainte, unind energiile amândurora prin forţa mea de împingere. În mod normal, ar fi curs înapoi, numai că am ţinut de el cu mâna stângă. Prin schimbarea bruscă a centrului de greutate şi prăbuşirea către podea, şi-a simţit coloana aproape dislocându-se. Pe când se împleticea, împotrivindu-se căderii, mâna mea dreaptă i-a smuls pistolul din tocul aflat în partea lui stângă, după care cu stânga i-am împins centrul de greutate, făcându-l să zboare efectiv.

*Pistol*ul în mâna mea dreaptă, un Sig Sauer automat. Mi-am pus degetul mare pe trăgaci în timp ce-mi deschideam gura, simţind *acreala uleiului alunecos.* Mi-am lipit ţeava de cerni gurii am apăsat pe trăgaci.

Clanc!

„Perfect!” mi-am zis în timp ce mi-am smuls pistolul din gură, cu mâna stângă în zbor pentru a prinde pistolul în mişcare ca să verific magazia armei. „Mare agent CIA, pistol super, dar niciun glonţ pe ţeavă”.

Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost mecanismul Sigului împingând un glonţ în poziţie de tragere, după care pistolul cu electroşocuri m-a trimis *înapoi în lumea cailor verzi pe pereţi* cu un miliard de volţi de şoc şi uimire.

39

În cea de-a cincea zi a fugit noastre de la azilul de nebuni, dimineaţa m-a găsit stând într-un dormitor întunecat din New Jersey care mirosea a praf şi haine îmbâcsite de sudoare. Îmi sincronizam respiraţia cu mişcările ritmice ale coconului de pe pat.

Afară, ziarul a *căzut cu un zgomot surd* pe veranda de lemn.

Zane a apăsat pe comutatorul de pe peretele dormitorului. S-a aprins lumina.

A zâmbit.

— Până acum, toate bune şi frumoase.

Carl se prefăcuse că doarme. Lumina aprinsă de Zane însemna că nu se mai putea preface.

— Mereu eşti atât de afurisit de fericit când te trezeşti?

Zane a ridicat din umeri.

— Să sperăm că da.

Ochii ei verzi injectaţi m-au găsit.

— Ai stat aici toată noaptea?

— Am schimbat-o pe Hailey mai devreme ca să fiu aici când te trezeşti.

Cari a închis ochii.

— Spuneţi-mi vă rog că ce simt eu e miros de cafea! Promit că n-o să evadez sau să vă iau prizonieri cât timp cobor până-n bucătărie şi beau o ceaşcă de cafea, numai una.

— Bineînţeles că poţi să bei o cafea! am spus eu.

— Nu promite ceea ce e evident, i-a spus Zane. Eşti mai pricepută de atât.

— Apropo de lucruri evidente, a zis Hailey, în timp ce intra în încăpere, dimineaţa, toată lumea trebuie să se ducă la baie. Ca femeie, eu zic că trebuie să aibă şi ea parte de intimitate – cu mine.

Ne-a luat un sfert de oră să desfacem coconul care-o ţinea nemişcată pe care. Am desfăcut frânghia care-i lega încheieturile încătuşate de talie, dar i-am lăsat gleznele legate una de alta: putea merge, să urce şi să coboare trepte, dar orice încercare de a alerga s-ar fi transformat imediat într-un film de comedie, orice lovitură de genunchi n-ar fi avut forţă şi singura manevră vătămătoare pe care o putea duce la capăt era împingerea prin săritură cu genunchii îndoiţi, uimitoare în filme, dar prostească în orice confruntare reală.

Hailey mi-a întins pistolul ei, a urmat-o pe care în baie şi a închis uşa.

Zane s-a sprijinit de peretele lângă care stătea.

M-am sprijinit şi eu de cel opus.

Puteam auzi cuvintele schimbate în baia închisă. Puteam sesiza orice semn de pericol.

Zgomot de fermoar desfăcut, de haine lăsate să cadă pe pardoseala băii.

Lichid curgând.

— Deci, a spus Zane.

— Da, am spus eu.

— Ai dormit vreun pic?

Schema noastră de pază prevedea gărzi de două ore la ferestre, după care două ore în camera lui Carl. Ce interesa pe cineva că nu respectasem programul?

— Da, i-am răspuns lui Zane. Tu?

— Cred că da.

Apa trasă la toaletă.

Am ridicat din umeri.

— Vise ciudate.

— Exact.

Apă curgând în chiuvetă.

Uşa de la baie s-a deschis. Cari a ieşit cu paşi târşâiţi pe hol.

Hailey a aruncat o privire către mine şi Zane.

— Gata, băieţi?

Am coborât cu toţii la parter.

— Şi… m-am tot întrebat, a spus Russell douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stăteam toţi şase în livingul decedatului, de ce am luat-o pe ea cu noi?

„Ea” stătea pe canapea, cu o expresie impenetrabilă, cu o cană aburindă de cafea în palmele încătuşate, calculând cum putea transforma lichidul fierbinte într-un proiectil, să sară în picioarele priponite şi să audă focurile de armă care i-ar anunţa moartea iminentă.

A sorbit din cafeaua căreia îi adăugase lapte. Exact ca mine.

— Nu putem zice că e ostatică, a spus Hailey. Dacă ne prind din urmă… Agenţia nu negociază cu câinii turbaţi.

— Nu putem zice că e prizonieră, a spus Russell. Misiunea noastră nu prevede capturarea duşmanilor.

— N-ar trebui să facem planuri de faţă cu ea, a fost Eric de părere.

— Nu, am spus eu. Trebuie să facem toate acestea de faţă cu ea. E martorul nostru.

— Ce? s-a mirat Russell.

— Singura noastră cale de a scăpa de tot e ca Agenţia să ne creadă, am spus eu.

Hailey a scuturat din cap.

— Suntem *câini turbaţi.*

— Exact, a spus Zane. Deci Victor are dreptate. Nu putem să fugim la infinit şi n-o să conteze dacă punem

mâna pe Kyle Russo sau pe oricine altcineva ar fi ucigaşul doctorului F. Băieţii buni ne vor vâna oricum.

— Dar dacă avem un martor… am spus eu. Cineva în care Agenţia are încredere, atunci…

Gestul lui Russell a scos la iveală pistolul pe care-l purta la brâu.

— Atunci ce?

— Nu am ajuns încă până acolo, a spus Zane. Dar măcar există un „atunci”.

Cari şi-a dres vocea şi a intervenit:

— Sau…

— Ai vreo ofertă pe care n-am mai auzit-o până acum? a întrebat-o Russell.

Cari a scuturat din cap.

— *Atuuunci,* a concluzionat el, prelungind cuvântul, nu ai nimic de spus.

Eric i s-a adresat lui Hailey:

— Încă mai e furios pentru ce s-a întâmplat aseară.

— *Urma să mi-o trag!*

— Nu a fost nimic personal! am zis eu. Acum discutăm despre noi şi despre ce trebuie să facem.

— *Despre noi?* a spus Russell. Atunci de ce nu votăm? La dracu’, toţi am jurat că ne vom dedica vieţile promovării adevărului, dreptăţii şi democraţiei americane.

Hailey a ridicat din umeri.

— Mi se pare logic.

Din gura mea nu a ieşit niciun cuvânt. Ce-aş fi putut să zic fără să distrug unitatea echipei?

Zane îmi împărtăşea temerile. A ridicat din umeri.

— Suntem cu toţii şefi.

Eric a oftat:

— Nu pot… să votez. Şi-a pus mâinile la urechi şi şi-a închis strâns ochii. Aş auzi ordine de la toţi, iar votul meu… Mă rupe-n două.

Hailey l-a mângâiat pe braţ.

— Deci, a spus Russell: Toţi cei care sunteţi de părere că ar trebui să o transformăm în martorul nostru…

Eu şi Zane am ridicat mâinile drepte.

— Şi toţi cei care se opun…

Russell şi Hailey şi-au ridicat şi ei mâinile drepte.

Eric şi-a apăsat ambele mâini şi mai tare peste urechi.

— Egalitate, a spus Russell. Şi ne întoarcem de unde-am plecat.

— Şi eu? Eu nu pot să votez? a întrebat Carl.

Cei cinci temniceri ai ei s-au uitat lung unul la celălalt.

Hailey a ridicat din umeri.

— Un studiu ştiinţific din anii 1970 a dovedit că persoanele bolnave mintal sunt la fel de capabile să ia hotărâri electorale ca şi votanţii americani obişnuiţi. Având în vedere împrejurimile, i-a spus ea lui Carl, tu, o războinică blondă, încătuşată, cu picioarele legate, cu o cafea aburindă şi aşezată pe canapeaua unui bătrân decedat, îmi pari destul de obişnuită.

— Tare, a spus Russell. Deci tu votezi dacă eşti de acord sau nu să fii martora noastră.

— Mă scuzaţi, băieţi, a zis Carl. Dar… ce se întâmplă dacă cei care au zis „nu” au câştig de cauză?

Frunţile s-au încreţit. Gurile s-au strâmbat.

— Ei bine, a spus Zane, cel mai probabil „nu” nu va include crima.

— Ce liniştitoare e o astfel de eventualitate! a exclamat Carl.

— Aşa e politica, am spus eu.

— La naiba, eram pe cale de a fi promovată, dar, dacă vreţi, o să fiu eu martora voastră.

— Tare, a spus Russell – dar sarcastic, plin de ranchiună, nu ca şi cum ar fi spus „marfa”.

— Deci… acum îmi puteţi da cătuşele jos? Cari ne-a adresat un zâmbet angelic.

Care ne-a făcut pe toţi să izbucnim în râs.

— Să fii martor e una, a spus Zane. Dar libertatea e cu totul altceva, şi va trebui să ţi-o câştigi.

— Suntem nebuni, a intervenit Russell, nu proşti.

— Aha. Cari a ridicat din umeri. Bine. Dar unde mergem? Şi când?

— Nu plecăm nicăieri decât după ce se întunecă, i-am spus eu.

— Mi-a venit o idee, a zis Hailey. Dar nu o putem pune în practică decât înainte să plecăm.

Cari ne-a privit:

— Deci… în seara asta?

Eu şi Zane am ridicat din umeri.

Martora noastră a spus:

— Şi ce o să facem până atunci?

40

Mi-o imaginam pe care făcând duş.

În baia de la etaj. Eric bătuse fereastra în cuie. Cari nu putea sparge geamul sau să smulgă bara de la perdeaua de duş din perete fără să facă zgomot. Partea de sus a rezervorului de la toaletă e numai bună pentru a lovi pe cineva de la spate, dar prea grea pentru lupta faţă în faţă. Am luat toate tuburile de spray ale bătrânului şi toate sticlele cu detergenţi caustici.

Stăteam aşezat, cu spatele rezemat de perete, în holul de la etaj, cu ochii lipiţi de uşa închisă a băii care era suficient de aproape ca să-mi permită să aud apa curgând/ţipete/zgomot de sticlă spartă/sunete trădând vreo încăierare, dar suficient de departe pentru ca un atac-surpriză din interiorul băii să nu mă prindă cu garda jos. Pentru că-mi păsa de ea, aveam cu mine pistolul cu tranchilizant, nu Glockul 45 din tocul atârnat la şold sau Sig Sauerul vârât în cureaua pantalonilor mei.

Mi-o imaginam pe care făcând duş.

Nu puteam opri filmul care rula în mintea mea.

Şi dacă aş fi putut, nu l-aş fi oprit.

Hailey era înăuntru, ca măsură suplimentară de precauţie. Hailey stătea pe măsuţa de toaletă de lângă uşa

închisă, dincolo de raza de acţiune a persoanei aflate în cada de la duş, a persoanei aflate în cabina aceea delimitată de perdelele transparente de plastic, o masă cu contururi neclare de carne roz, întorcându-se şi contorsionându-se în ceaţa aburilor.

Cari şi-a ridicat faţa spre ploaia care curgea din para duşului. Apa grăbită îi întuneca părul blond. Picături de apă ca nişte perle curgeau pe spatele ei gol. Ploaia fierbinte se abătea asupra chipului ei, peste ochii închişi, aburii curăţându-i sinusurile, o boare purificatoare care i se aşeza în broboane pe umerii goi, pe gât, care se scurgeau pentru a uda…

Zdrăngănit ca de şarpe cu clopoţei!

Zane: urca pe scări, agitând o cană albă de cafea.

Amicul meu s-a apropiat şi a rămas lângă mine, spunând:

— Credeam că asta e sarcina lui Russell.

— Era, am zis eu. Nu m-am ridicat. Mi-am păstrat un aer relaxat. Dar cu toată furia lui, cu ce se întâmplă aici…

Am făcut semn din cap către uşa închisă a băii.

— Nu e cazul să-ţi faci griji, a spus Zane. Nu e genul lui.

— Da, dar a trecut ceva vreme şi, dacă nu poţi să fii cu cea pe care o iubeşti…

— Aştepţi.

„Bietul de tine”, i-am spus în gând.

Apa curgea cu presiune la duş.

— Crezi că am convins-o? am întrebat eu.

— Nu. Dar merge cu noi.

Zane agita cana pe care o ţinea la nivelul ochilor mei, făcând-o să zornăie ca nişte monede într-un pahar.

— Hailey le-a ales pe astea înainte să intre în baie, a spus el, arătând înspre camera închisă, privind amândoi fugitiv spre ea.

În cană se aflau trei pastile colorate.

— Ultima doză pentru toţi, a spus Zane.

— Şi apoi?

— Exact.

Am dat pe gât pastilele, luând o înghiţitură din sticla de apă a lui Zane.

Apa de la duş s-a oprit cu un zgomot înfiorător de ţevărie.

S-a auzit gâlgâitul scurgerii

— Trebuie să vezi ce-am găsit. Zane a făcut semn din cap către scări.

— Minunat, am spus eu. Vin – venim imediat jos. Ia-o înainte.

— Nu-i nimic, aştept. S-a sprijinit de perete. Stau şi eu aici. Să nu rămâi singur. A dat din cap în direcţia uşii închise, pline de aburi: Trebuie să fii atent, e periculoasă.

Când uşa s-a deschis cu zgomot, m-am ridicat instantaneu.

Cari purta o cămaşă albastră de denim din dulapul decedatului, pantalonii ei negri şi nişte tenişi cu două numere prea mari. Îşi suflecase mânecile lungi, lăsându-şi la vedere braţele goale.

— Mă simt ca un clovn, a spus.

— Toată lumea se simte aşa, a zis Zane.

— Arăţi bine, i-am spus eu. Şi miroşi minunat. A curat. A proaspăt.

— Bine că tipul avea o periuţă de dinţi în plus.

Hailey a ieşit şi ea din baie şi a rămas la ceva distanţă de Carl.

Am prins brăţările de oţel de încheieturile lui Carl. I-am legat gleznele. Am fixat frânghia care-i atârna de cătuşe de sfoara de la picioare.

Când am terminat cu legatul, Cari a spus:

— Prefer să păstrez o înfăţişare naturală.

Simultan, eu şi Zane am spus:

— Bravo ţie.

— Şi eu.

Hailey a scuturat din cap.

— Aveţi voi grijă de ea acum. E rândul meu să fac duş.

Am pus-o pe care să coboare treptele înaintea noastră, târşâindu-şi picioarele încet, îndreptându-ne toţi trei spre parter.

În timp ce Zane îmi spunea:

— Dacă adunăm toţi banii pe care-i avem noi, cei 123 de dolari pe care i-am găsit aici…

— Lasă-i câţiva dolari în portofel, am spus eu. Când o să-l găsească poliţiştii, nu vrem să-şi dea seama că a fost cineva pe aici şi că l-a jefuit.

— Poate, dar n-o să-şi dea seama c-am fost noi. Cu fişicurile luate de la colegii lui Carl, avem 4 100 de dolari, plus un borcan de monede. N-am găsit nicio armă.

— Dar ce fel de american era? s-a mirat Carl.

Am privit-o coborând încet treptele, una câte una.

— Eric a găsit suficiente alimente pentru a înjgheba câteva mese gătite, a spus Zane. Putem să luăm nişte sticle cu apă, batoane de cereale, sandvişuri cu unt de arahide şi jeleu. Vitamine.

— N-aţi găsit şi nişte Valium? Nişte Prozac, sau Libriunt, sau Sonatas, sau…?

— Nu.

Repetând cuvintele lui Carl, am spus:

— Dar ce fel de american era?

Apropiindu-ne de baza scărilor, Zane i-a făcut semn lui Carl să o ia la dreapta. Am urmat-o în biroul mic al bătrânului. Un pupitru vechi, cu capac rulant se afla faţă în faţă cu uşa.

Zane a luat o cutie de pantofi care a zdrăngănit când mi-a întins-o.

— Are o mulţime de pastile pentru dureri de cap şi actele pe care le-am găsit în sertarele biroului se potrivesc cu acestea.

Ochelari de soare. Zeci de perechi. Ochelari de aviator cu lentile-oglindă şi cu lentile negre, simple. Ochelari cu elastic cu rame solide din epoca beatnicilor[49] şi

49 Beatnic - membru al generației Beat, numită astfel de scriitorul Allan Gingsberg (n.tr.)

cu rame metalice groase, care-ţi dădeau un aer futurist. Ochelari de soare luaţi la reducere de prin supermagazine, cu rame maro, imitaţie de carapace de ţestoasă, sau negre, ieftine. Ochelari bărbăteşti ca de bunicuţă sau că ai lui John Lennon. Ochelari de cântăreţ orb de blues, cu elastic, ca aceia pe care-i pun optometrii pacienţilor lor după un consult oftalmologie. Ochelari care se prindeau cu clame de cei de vedere, pentru a proteja ochii de lumină.

— Avea Degenerescenţă Maculară Nespecifică[50].

— Ce?

Zane a arătat din cap, dincolo de Carl, către pupitrul cu capac glisant şi teancurile de hârtii de pe el.

Avea o boală numită NULL. Asta dacă ne luăm după diagnosticele puse de doctori, formularele de asigurare, analize…

— Totul e alb sau negru, sau o combinaţie între ele, a spus Zane. Ca ziua şi noaptea, sau simbolul acela chinezesc yin-yang cu două lacrimi semicirculare încolăcindu-se una după cealaltă.

— Simbolul *T'u* din tai chi, am spus eu. Dar fiecare extremă conţine un punct din cealaltă.

— Nu şi dacă suferi de NULL. „Macula" este partea cea mai neagră a zonei întunecate. În ochii tăi – în ochii noştri asta înseamnă partea cea mai neagră a spaţiului de intrare a luminii – şi intrarea luminii respective. Îşi pierdea macula.

— Era pe cale să orbească?

— Da, dar nu prin întunecarea vederii. Pe zi ce trecea, vedea lumina din ce în ce mai puternic. În curând i-ar fi anulat orice percepţie a contururilor, a diferenţelor de nuanţă. Ochii săi n-ar mai fi putut vedea decât un alb arzător.

Cari şi-a mutat greutatea de pe un picior priponit pe celălalt. Ne privea.

— Orbit de lumină, am spus eu. Dar asta înseamnă…

---

50 Nonspecific Umbra Logarithmic Loss

— Hei, a spus Carl. Vă deranjează dacă mă aşez?

A arătat cu o mişcare din cap către un scaun de lemn cu rotiţe, de lângă pupitrul cu capac glisant.

I-am aruncat o privire lui Zane. Acesta mi-a întors privirea.

— Uitaţi ce este, a spus ea. N-am prea dormit azi-noapte. Mi-a aruncat o privire tăioasă. Îţi aminteşti? Erai acolo, cu mine.

Cu o privire rapidă, am trecut în revistă tot ce s-ar fi putut ascunde printre teancurile de scrisori, chitanţe prinse cu agrafe de birou, scrisori medicale şi formulare pentru impozit. Un teanc de facturi la utilităţi de pe timpul primului mandat al preşedintelui George Bush stătea cuminte în umbră, lângă aerul tihnit al părţii din faţă a pupitrului. Sub grămada aceea zăcea îngropat un obiect lung şi dur.

Sub facturi am găsit un cuţit pentru deschis scrisorile dăruit proprietarilor de benzinării, cum era şi defuncta noastră gazdă. Lama era din alamă, cu margini puţin ascuţite, deşi, apăsat cu putere, şi-ar fi putut împinge cei 15 centimetri în ţesuturile moi. Pe o parte a mânerului era inscripţionat sloganul unei companii petroliere – „Bună pentru maşina ta, oriunde te-ai afla!” – o promisiune extinsă pe următorul rând: „Deci ceea ce facem e bun pentru tine!” Pe cealaltă parte se afla sigla corporaţiei şi anul 1963 – anul de început al celor de la Beatles şi al notorietăţii lui Harvey Lee Oswald.

Mâinile mele cântăreau cuţitul pentru deschis scrisori sub ochii lui Carl.

— Nu ţi-ar fi fost de prea mare folos.

— În viaţă trebuie să te descurci cu ceea ce ţi se oferă.

Zane a pus deschizătorul de scrisori în cutia cu ochelari de soare. M-am folosit de rotiţele scaunului pentru a-l scoate de sub birou şi a i-l oferi lui Carl.

— Fii cuminte, i-am spus când şi-a ridicat ochii spre mine. Ce altceva mai e în program?

Zane m-a condus de cealaltă parte a camerei, unde peretele era ocupat de o hartă gigantică a celor 48 de state continentale ale SUA. Metropolele şi oraşele – mai ales cele aflate în apropierea acestei case din New Jersey – erau marcate cu piuneze albastre. Piunezele roşii marcau locuri precum San Francisco, Seattle, Chicago, o zonă roz din Arizona unde am presupus că se afla Marele Canion şi un colţ bej al statului Montana despre care Zane mi-a spus că ar reprezenta Glacier Naţional Park.

— Mai multe piuneze roşii decât albastre, a constatat Zane.

— Pun pariu că albastru înseamnă „văzut", iar roşu „aş vrea să merg acolo". Dar orbea.

— Pe zi ce trecea, a spus Zane. Ca şi cum ar fi apăsat pedala de acceleraţie a Cadillac-ului.

— N-ar fi putut să ajungă niciodată în locurile unde nu fusese niciodată. N-ar fi putut să le vadă.

— Le vedea în fiecare zi, a spus Zane, dând din cap în direcţia hărţii. Acolo sus.

A ridicat din umeri: întotdeauna există mai multe drumuri decât ani.

Scârţ! Metal şi lemn, podea şi scaun.

Ne-am întors brusc: Cari aplecată peste birou, cu mâinile legate acoperindu-i faţa în timp ce-am auzit:

— Hap-ciu!

Ne-a văzut şi a spus:

— Scuze!

I-am smucit scaunul atât de rapid, încât inerţia i-a ridicat picioarele legate de pe podeaua de scânduri.

— Uuu! a râs ea. Mulţumesc de plimbare, dar, când cineva strănută, ar trebui să spui „Sănătate" sau…

— În picioare!

Scaunul gol s-a îndepărtat uşor, pe podea.

I-am apucat mâinile încătuşate – cătuşele erau în continuare încuiate, legătura de la mijloc tot strânsă. Piciorul meu a împins sfoara dintre gleznele ei (*încă legată*), iar ea s-a împleticit înainte, ar fi căzut peste mine

dacă nu mi-aş fi proptit palma încordată pe toracele ei, ţinând-o departe de arma de la brâu. Mi-am băgat degetele în buzunarele cămăşii defunctului, am simţit protuberanţele moi – nimic în buzunar.

Cari m-a scrutat cu ochii ei verzi.

— Ar trebui să ceri voie mai întâi.

Mi-am trecut degetele de-a lungul părţii din faţă a taliei pantalonilor ei, i-am simţit abdomenul încordându-se.

Zane i-a spus:

— Am auzit scaunul scârţâind.

— Când te-ai mişcat.

Am scrutat suprafaţa pupitrului, teancurile de hârtii: nimic nu părea mutat din loc.

— Când am strănutat, a zis ea din spatele meu. Sau, bine, poate înainte. E un scaun vechi. Lucrurile vechi scârţâie – ar trebui să ştii asta, Zane.

— Dar nu scârţâie degeaba.

— Împuşcă-mă. Poate că m-am mişcat. Poate că am tresărit înainte de strănutul propriu-zis – e o reacţie neuronală involuntară, singurul lucru asemănător este…

— Am terminat aici, am spus eu, făcându-i semn să iasă târşâind din cameră, urmând-o împreună cu Zane, cu nimic mai luminat *atunci* decât eram înainte ca ea să fi strănutat.

Ziua aceea aveam să ne-o petrecem într-o casă adevărată. Am spălat rufe. Am mâncat sandvişuri cu ton la prânz. Am dormit şi am stat de pază pe rând. Zane a stat pe fiecare scaun. În fiecare cameră. Hailey a admirat faptul că gazda noastră nu avea computer.

— Cu ce l-ar fi ajutat pe el să se conecteze la internet? a spus ea, dând din cap în direcţia uşii de la garaj, dincolo de care Russell şi Eric loveau diverse piese de metal şi un cadavru zăcea îngenuncheat, cu fruntea rezemată de o canistră de ulei.

Chiar şi când nu intra în atribuţiile mele, mă apropiam vibrând de Carl.

Familia noastră a luat cina la masa din bucătărie.

Aveam cuţite, furculiţe şi linguri de metal. Farfurii care s-ar fi putut sparge. Pahare care *erau din sticlă,* nu plastic inofensiv. Eric ne gătise nişte pulpe de pui de la congelator, orez alb pe care Russell a ţinut morţiş să-l mănânce cu ketchup, porumb din conservă şi dezgheţase o plăcintă cu cireşe pentru desert. Douăsprezece lumânări păstrate pentru eventualitatea unei pene de curent în timpul unei furtuni pâlpâiau în întunericul bucătăriei şi ne scăldau într-o lumină blândă, albă.

— Lumina asta se vede de afară, a spus Carl, în timp ce-şi punea furculiţa pe farfurie cu mâinile ei legate. Oamenii din vecini îşi vor da seama că e cineva în casă.

— Oamenii pornesc de la presupunerea că lucrurile sunt aşa cum ar trebui să fie, am spus eu. Du-te în oraşul tău natal, pe strada ta, noaptea, şi priveşte în jurul tău. Priveşte ferestrele luminate ale caselor şi ale apartamentelor. O să-ţi dai seama că n-ai nici cea mai vagă idee de ce se întâmplă cu adevărat acolo.

— Casele sunt pline de oameni morţi, a spus Russell. Chiar şi atunci când e lumina aprinsă.

— Nu-i corect, a zis Hailey. Dar sunt case pline de oameni pe care lumea nu-i observă.

— Oameni bătrâni, a precizat Eric.

— Adolescenţi, a spus Carl. Ne-am întors privirile către ea, surprinşi. Nu mai era chiar atât de tânără. Ea a roşit: Ştiu, adolescenţii sunt prezenţe zgomotoase, dar asta numai pentru că, de fapt, caută o modalitate de a nu se mai simţi atât de pierduţi. Iar unii puşti încearcă disperaţi să transforme viaţa obişnuită în ce… ceva…

— În ceva deosebit, a ajutat-o Zane.

Carl se concentra asupra mestecării boabelor de orez, astfel încât să nu lase să-i scape cuvintele care se roteau în mintea ei.

Russell i-a zâmbit:

— Deci se pare că te gândeşti totuşi la lucruri de genul acesta.

— De ce n-aş face-o? s-a mirat Carl. Sunt o persoană

normală.

Am încremenit brusc toţi cinci.

Russell s-a aplecat peste masă către Carl, ignorând privirea mea tăioasă care-i spunea să se retragă, să o lase în pace, să ne lase să mâncăm măcar o singură masă în linişte.

— Deci, i-a spus el martorei noastre, din moment ce tu eşti *o persoană normală* şi expertă în ceea ce se petrece în casele altora… Ce se întâmplă în casele persoanelor ca noi? Oameni care nu sunt nici prea tineri, nici prea bătrâni.

Privirea de smarald a lui Carl ne-a străfulgerat pe toţi.

— Oamenii ca noi nu trăiesc în case.

Furculiţele de inox şi cuţitele adevărate clincheneau atingând farfuriile.

Resturile de pulpe de pui s-au răcit.

Mai târziu, la miezul nopţii, Hailey a spus:

— Singurul lucru de care am nevoie e norocul.

Toţi şase, îmbrăcaţi de plecare, priveam telefonul de pe pupitrul cu capac glisant.

— Atunci a mers, a spus Eric.

— Dar Kyle Russo a avut la dispoziţie cinci zile să cureţe tot până acum, am spus eu. Să muşamalizeze toată povestea.

Russell a spus:

— Poate că şi-a dat seama că orice acţiune înseamnă expunere, că cea mai sigură metodă era să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, să lase natura să-şi urmeze calea şi s-o lase pe Blondină, aici de faţă, şi pe gorilele ei să-i facă treaba. În fond, nu suntem altceva decât nişte nebuni.

— Câini turbaţi, l-a corectat Eric.

— Da, a spus Russell. Într-un fel, l-am ajutat.

Hailey a ridicat receptorul. A format un număr dintre cele găsite în hârtii la Sora Moartă, în timp ce Russell a ieşit în fugă, să stea de pază la fereastra din living.

Apelul a fost preluat. A ascultat robotul recitându-i ce

opţiuni avea. A apăsat pe un buton. A ascultat un alt şir de posibilităţi. A apăsat pe alt buton. A ascultat.

Zane a spus în şoaptă:

— Urăsc să aştept în timp ce un robot îmi spune ce trebuie să fac.

Hailey a apăsat pe un alt buton – sau, mai degrabă, butonul pe care i se ceruse să apese.

— Sistemul de localizare a apelului sau identificarea apelantului n-au cum să fi intrat încă pe fir, a spus Eric.

Cari ne privea.

Hailey a tastat numărul cu zece cifre al celularului Surorii Moarte.

Eric a spus:

— Acum suntem în pericol. Dacă suntem urmăriţi.

Încăperea m-a auzit spunând:

— N-am simţit niciodată că nu sunt în centrul atenţiei.

Hailey a spus:

— Trebuie să apăs pe *zero* ca să vorbesc cu o fiinţă umană. Ce bine se potriveşte.

Inimile noastre măsurau, bătând, timpul pe care nu îndrăzneam să-l irosim.

— Da, bună ziua, sun din casa tatălui meu, din afara oraşului, a spus Hailey, ştiind că „în oraş” nu însemna Bombay sau Belfast sau orice alt loc în care această companie americană îşi relocase Secţia de Procesare a Datelor. Trebuie să vă dau adresa, astfel încât să-mi trimiteţi o copie a facturii aici, pentru a o putea achita la timp.

Hailey a dictat adresa răposatei noastre gazde, care avea să se potrivească perfect cu datele furnizate de programul de identificare a apelantului.

— Deci trebuie să trimiteţi două facturi. Haideţi să mai verificăm o dată ambele adrese.

Zane i-a întins un carneţel galben pe care să scrie în timp ce ţinea receptorul.

— Da, a spus Hailey, şi, cum se spune în armată –

salve. A închis şi ne-a spus: După felul în care a râs, ori e o actriţă foarte bună, ori nu ştie de niciun sistem de localizare sau capcană.

— Tot trebuie să plecăm, am spus eu. Aparatele hotărăsc totul, nu ea. E posibil ca adresa aceasta să fi fost transmisă mai departe acum şaptezeci de secunde.

— Sau nu, a spus Hailey, în timp ce ne grăbeam spre garaj. Dar, exact aşa cum am fost antrenată şi eu, Sora Moarte sau *cine-o fi fost* şi-a cumpărat telefonul de serviciu pe numele unei companii, pentru a-şi proteja identitatea – iar acum noi avem adresa respectivă.

— Berlow Services, Inc., a spus Zane. În Wheaton, Maryland.

— O suburbie a Washingtonului, am zis eu în timp ce ieşeam din birou. Lângă şoseaua de centură.

Russell a plecat în fugă de lângă fereastră pentru a ni se alătura. A stins luminile.

— Deci, a intervenit Carl, sora pe care voi aţi… sora despre care voi ziceţi că l-a omorât pe doctor, ce dacă are telefonul mobil înregistrat pe numele unei companii? Ar putea fi zeci de motive pentru asta.

— Dar numai unul care contează cu adevărat, am replicat eu, deschizând uşa care lega casa de garaj. Şi acesta ne spune că am mers în direcţia potrivită.

— Când o să ajungem acolo o să ştim sigur, a zis Zane.

— Ce norocoasă eşti, a spus Russell, înghiontind-o pe care să intre în garaj, că eşti de partea noastră.

În caverna aceea, toată luminile străluceau. Am închis uşa dinspre casă. Şi ne-am oprit, privind fix cadavrul bătrânului, căzut peste bidonul de ulei.

— Am uitat cum îl chema, a spus Hailey.

— Eu nici nu vreau să ştiu cum îl chema, a zis Russell.

— Nu, a spus Zane. Trebuie să-l ţinem minte.

— Harry Martin, am spus eu. Îl chema Harry Martin.

— *Salve,* a rostit Eric către cadavru.

„Începe să miroasă, a constatat Carl.

BMW-ul nostru furat stătea suspendat pe cricuri, la mai puţin de doi metri faţă de pardoseala de ciment. Avea capota larg deschisă, roţile stivuite în colţ, iar portierele din faţă – fără ferestre – stăteau rezemate de scaunul din faţă, scos şi el de la locul lui. Plăcuţa de înmatriculare a maşinii furate era prinsă în cuie pe perete, printre celelalte dreptunghiuri de tablă crucificate.

— Să lăsăm spaţii libere pe care să le umple fantezia poliţiştilor, am spus eu. Dar să-i îndrumăm către cea mai uşoară explicaţie.

Poliţiştii n-aveau să găsească nicăieri actele de proprietate ale BMW-ului care aştepta să fie reparat. Şi n-aveau să găsească nici permisul de conducere al lui Harry Martin, care acum se afla în portofelul lui Zane. Fotografia aceea nu semăna cu Zane decât pentru că reprezenta un bărbat cu părul alb: însemnele vârstei pot fi uneori o marcă suficientă a identităţii. Zane purta acelaşi hanorac de fâş pe care-l purta şi bătrânul din fotografia de pe permisul de conducere. Sub acesta se ascundea un toc de umăr care fusese înainte încorporat de vesta cu arme, aflată acum la păstrare. Şi, în final, casa lui Harry Martin nu conţinea nicio hârtie care să dovedească faptul că fusese vreodată proprietarul unui Cadillac din 1959.

Caddy-ul strălucea în lumina puternică din garaj. Lung şi alb. Lucios şi orbitor. Eleroane elegante şi stopuri roşii. Patru anvelope perfect negre şi un rezervor plin cu benzină. Bunurile şi lucrurile pe care le strânseserăm în timpul excursiei noastre se îngrămădeau în portbagaj.

Trei persoane ocupau bancheta din spate: Zane stătea lângă portiera din spatele şoferului, după care, lângă el se afla martora Carl, cu picioarele legate şi cu mâinile încătuşate, odihnindu-i-se cuminţi în poală.

— *O să-ţi vin eu de hac,* i-a spus Zane.

Ea probabil că ştia că el încerca să o intimideze, obligând-o să nu se concentreze numai asupra lui şi să fie conştientă de pericolul ce o pândea din partea *tuturor.* Nu

a scos niciun cuvânt. Eric stătea şi el lângă cealaltă portieră din spate.

Nu a fost nevoie să supunem la vot: eu aveam să conduc. Hailey stătea lângă mine cu hărţile lui Harry Martin în poală. Pe plafon, deasupra parbrizului şi a oglinzii retrovizoare, a lipit cartonaşul alb folosit la matrice, pe care scria cu litere negre: „Kyle Russo”.

— În caz că o luăm razna, a spus ea.

„Of, mi-am zis, şi tu începi să-ţi pierzi controlul?”

Aflat aproape de perete, lângă cadavrul bătrânului, Russell a apăsat pe comutator pentru a stinge luminile din tavan, făcând ca numai lumina din plafonul Cadillac-ului să lucească în întuneric. Russell s-a urcat pe locul din dreapta faţă şi a închis uşa cu un „clanc” care ne-a cufundat pe noi şi bestia albă într-un întuneric total.

În care am rămas inspirând adânc, interminabil.

— Puneţi-vă ochelarii de soare, a cerut Russell.

De pe bancheta din spate se auzi vocea lui Carl.

— E întuneric beznă înăuntru, iar afară e noapte!

— Şi? a spus Russell. De data asta, o să începem cu stil. L-am auzit pe Eric supunându-se, prinzând de ochelarii lui de vedere perechea de lentile pe care o luasem pentru el din cutia de pantofi a bătrânului.

Cari a tras aer în piept pentru a protesta la tentativa bâjbâită a lui Zane de a-i pune ochelarii supradimensionaţi, dar s-a răzgândit, ţinând seama de cele patru cuvinte magice.

Lângă mine, Hailey şi-a schimbat poziţia şi nu a fost nevoie să mă anunţe că era gata.

— Suntem în regulă, a zis Zane de pe bancheta din spate. Peste ochii mei au apărut o pereche de ochelari futurişti, cu elastic.

Am răsucit cheia în contact. Caddy-ul se trezi la viaţă cu zgomot.

Iar eu am zis:

— Bagă.

Russell a apăsat pe butonul telecomenzii de la uşa

garajului, îndreptând-o spre parbriz.

Bufnind şi mârâind, planul negru al uşii s-a ridicat din faţa radiatorului argintiu care zumzăia surd. Noaptea rece a suburbiei a năvălit în garaj odată cu strălucirea felinarelor stradale, fantomele-curcubeu ale imaginilor de la televizoarelor din vecini şi stelele scânteietoare.

Russell a spus:

— Acum da, e o excursie pe cinste.

41

Cari a evadat în ceaţa din dimineaţa zilei şase.

Ne-am scos ochelarii după ce am ieşit în viteză din garaj, urmând hărţile defunctului şi am găsit un drum statal fără blocaje rutiere din partea maşinilor de poliţie şi fără *băieţi de oţel* îmbrăcaţi în jachete civile pe care nu le încheiau niciodată. N-am intrat pe autostrada unde erau instalate camere pentru controlul traficului. Am pus combustibil la o benzinărie a unui cuplu de bunicuţi, prea adâncită în trecut pentru a avea camere de supraveghere. Am urmat drumul într-o întindere sălbatică numită Pine Barrens.

Ceaţa nopţii se învâltorea în lumina farurilor noastre. Şoseaua mergea drept, ca un glonţ. Nu se vedea nicio altă maşină. Nimeni nu zicea prea multe. Nimeni nu moţăia în interiorul uriaşei bestii albe.

Lumea exterioară pe care o traversam în viteză trecea treptat de la negru la gri. Ceaţa plutea printre pinii ciufuliţi şi cireşii negri care se înghesuiau de-o parte şi de alta a autostrăzii. În timp ce mergeam în intervalul acela de timp dintre noapte şi zi, Zane a spus:

— Trebuie să… mă opresc.

— Din nou? a întrebat Russell.

— Prea multă cafea, a oftat Zane. Prea mulţi kilometri.

— Nu-i nimic, a spus Hailey. Şi eu trebuie să cobor un pic.

Caddy-ul alb ieşi greu de pe autostradă pe un drum lateral cu multe denivelări. Pietrişul scârţâia sub cauciucuri. Am oprit. Dincolo de ferestrele noastre, praful se lăsa uşor.

Umerii îmi ardeau de durere, îmi simţeam coloana înţepenită, piciorul drept îmi amorţise dureros. Ieşind din maşină, am lăsat să-mi scape un geamăt. Ceilalţi au coborât şi ei, să se întindă. Zane a ajutat-o pe care, care avea mâinile şi picioarele priponite, să se tragă la marginea banchetei şi să-şi pună tenişii albi, moşteniţi de la gazda noastră, pe pietriş.

Liniştea acoperea totul, ca o ceaţă palidă care ascundea vârfurile copacilor. Aerul răcoros era plăcut la inspirat. Mirosea a pin şi a scoarţă udă.

— Nu pot să văd mai departe de zece – doisprezece metri în interiorul pădurii, a spus Russell.

— Nu-ţi face griji, l-a liniştit Zane. În zona asta, e mai mult ca sigur că suntem complet singuri. Mie mi-a spus: Mă întorc imediat.

— Vin şi eu cu tine, a spus Hailey.

— Dacă merge şi ea… şi eu trebuie să-mi fac nevoile, a zis Carl. Dar, din câte-mi dau eu seama, acesta e cam ultimul loc din lume în care m-aţi lăsa s-o fac.

— Vin şi eu, am spus.

Figura impenetrabilă a lui Zane nu se schimbă deloc când mă văzu ridicând din umeri.

— Russell, am spus eu, cheia e în contact.

— Eu şi Eric n-avem nevoie, a spus Russell. Dar vedeţi-vă de treabă mai repede şi haideţi să o tăiem de aici.

În faţa noastră se întindea o pădure deasă crescută pe un teren mlăştinos, cu vegetaţie neregulată.

— Pe unde? a întrebat Hailey.

— Nu contează, am spus eu. Nu-s decât copaci peste tot, până dai de vreun drum.

Am părăsit drumul de pietriş pentru a merge pe pământul ud şi bătătorit, perne de frunze moarte, maronii,

şi pietre ieşite în afară. Fiecare pas elibera un miros de noroi şi crengi rupte. Tentacule de ceaţă albă se încolăceau în jurul gleznelor noastre. Abia dacă reuşeam să distingem ceva printre trunchiurile drepte ale copacilor, dincolo de pereţii cenuşii, plutitori, pe care nu-i puteam atinge. Pe măsură ce se ridica dinspre pământul umed către vârfurile pinilor înalţi de vreo şapte metri sau a copacilor dezbrăcaţi de iarnă, ceaţa devenea din ce în ce mai densă, după care dispărea în curenţi palizi. Undeva, deasupra cerului acela plin de nori, trebuia să se afle globul soarelui, care răsărea.

Am auzit fluturări grăbite de aripi pe deasupra capetelor noastre.

Îi conduceam pe ceilalţi pe ceea ce părea a fi o traiectorie uşoară – cu picioarele priponite, Carl se deplasa cu greu peste terenul neregulat sau printre copaci. Parcurseserăm în zigzag şaizeci de paşi de la ultimul loc de unde puteam zări Cadillac-ul alb când am auzit glasul încordat de nerăbdare al lui Zane:

— Dintr-un moment în altul…

— Trebuie să găsesc locul perfect – *uite, acolo!*

Pădurea se rărea, lăsând loc unui luminiş de mărimea unui teren de tenis. Un copac lovit de fulger îşi întindea trunchiul despicat, formând un Y uriaş. Fiecare braţ al Y-ului forma un fel de bancă pe care ne puteam aşeza.

— Acesta e locul nostru, a spus Hailey.

Zane şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt, în timp ce o priveam pe Hailey conducând-o pe femeia cu picioarele priponite către copacul în Y. Erau cu spatele la noi.

Ambele femei ne-au aruncat priviri tăioase peste umăr.

— Uitaţi-vă în altă parte! Vedeţi-vă de treabă! ne-a ordonat Hailey.

Eu şi Zane ne-am întors cu faţa la pădurea formată din copaci tăcuţi şi ceaţă mişcătoare. Am auzit zgomotul unui fermoar desfăcut şi – *de ce nu* – mi l-am desfăcut şi eu

pe al meu. Le-am auzit pe Hailey şi Carl dându-şi jos pantalonii şi aşezându-se la marginea copacului.

Lichid clipocind pe pământ.

— Aaah, a suspinat Zane. I-am urmat exemplul în timp ce spunea: Când trebuie să o faci, trebuie şi gata.

În spatele nostru, Hailey ştia că martora îşi terminase treburile rapid şi nu se grăbea să se ridice de pe lemn în timp ce ea însăşi umplea atmosfera dimineţii cu un şuvoi prelung de sunet. Terminând în sfârşit, Hailey s-a aplecat, la fel cum o făcuse şi Carl pentru a-şi – evident aranja îmbrăcămintea. Se îndreptă – şi s-a trezit faţă în faţă cu o făptură cu contururi neclare, în plină mişcare:

Cari – „Mâinile libere! Picioarele libere!” – cu palma dreaptă sprijinită de copac, în timp ce corpul ei sărea peste el cu o întoarcere de 180 de grade, care a făcut-o să fie cu faţa la Hailey. Folosi cuplul de torsiune al săriturii ei pentru a se răsuci pe piciorul stâng şi a forma un alt cerc care a traversat distanţa dintre ea şi negresa uluită, o răsucire care a propulsat talpa lui Carl într-o lovitură de jos în sus, izbind tenişii mari ai bătrânului decedat de faţa lui Hailey.

Lovitura a dezechilibrat-o pe Hailey şi ar fi doborât-o, chiar dacă nu s-ar fi împiedicat de copac.

Dar ceva dinlăuntrul lui Hailey refuza *să cadă pur şi simplu.* Să-i spunem instinct. Să-i spunem şcoala vieţii. Să spunem că ar fi fost vorba de calibrul sufletului ei. Pe când se prăbuşea către pământul neîndurător, Hailey a smuls pistolul de la betelia pantalonilor ei şi, ţipând, l-a aruncat înspre noi.

Eu şi Zane am tresărit, cu mâinile bâjbâind în timp ce încercam să ne aranjăm şi să ţinem în ele ceva mai util decât în *momentul ţipătului.*

Am zărit-o pe care ghemuită în Y-ul copacului doborât. Am văzut *mâinile libere.* Am văzut-o privind-o furioasă pe Hailey care o privase de pistolul pe care-l avusese la brâu. Am văzut-o pe care întorcându-se rapid şi luând-o la goană *cu picioarele dezlegate* printre copaci.

„Du-te! Nu o împuşca, nu poţi s-o împuşti, aleargă!”

Îmi foloseam mâinile pentru a da la o parte puieţii care-mi stăteau în cale. Săream peste trunchiurile doborâte. Am alunecat pe un bolovan – dar nu mi-am oprit goana prin pădure, l-am auzit pe Zane accelerând undeva în spatele meu, spre dreapta, zăream frânturi din albastrul cămăşii lui Carl ocolind copacii, străbătând curenţii de ceaţă, o auzeam gâfâind şi străbătând vegetaţia cu trosnete de crengi rupte şi foşnete.

Frunzele îmi pălmuiau ochii. Spinii îmi zgâriau fruntea. M-am izbit de un copac, ricoşând. Alergam. Abdomenul mi se mişca rapid, propulsând inhalările profunde de *pădure udă* în plămânii meu arzători.

„Cari e în mare formă! Nu gândi. Nu te opri. *Aleargă.* Prinde-o: trebuie să o prinzi”.

Vânătorii şi prada lor alergau nebuneşte printre copaci, prin ceaţă. Ochii noştri o urmăreau febril, au zărit-o căutând un indiciu care să-i arate *calea cea bună* printre elementele amalgamate ale pădurii care se repezeau spre ea; ne văzu urmărind-o, zărind-o, văzând-o uneori în totalitate.

Bătrânul a fost cel care ne-a ajutat să o prindem.

A sărit peste albia secată a unui izvor, dar tenişii prea-mari-pentru-ea ai lui Harry Martin au încurcat-o la aterizare. Vârful gol al pantofului a căzut pe o piatră şi a făcut-o să se prăbuşească pe o grămadă de frunze moarte, iar când s-a ridicat şi a încercat să-ţi ţină echilibrul în noroiul gros, un pantof a alunecat într-o parte, iar glezna ei stângă în cealaltă. Cari a ţipat, iar noi ne-am ivit dintre copaci, la zece metri în urma ei. A luat-o la fugă printr-un desiş de plopi.

Am zărit-o şchiopătând în timp ce se lupta să-şi croiască drum printre copacii stufoşi, încăpăţânându-se să-şi folosească glezna luxată. A ieşit din tufişuri şi a pornit, clătinându-se, pe un drum de pietriş. A căzut pe patul de noroi şi pietre. S-a ridicat. Şchiopătând, nesigură, a urmat drumul către punctul în care se făcea nevăzut, în ceaţă. Nu

renunţa. Nu voia să renunţe.

Până ce am luat-o în vizorul armei şi am strigat:

— Gata!

Ea mi-a auzit paşii izbindu-se de pietriş. Încet-încet, s-a oprit.

— Nu mă face să trag! am strigat către ea.

Dintr-odată, am auzit zgomot în spate.

Prietenul meu Zane a ajuns pe drum. Şi-a scos rapid pistolul din tocul de umăr şi a strigat:

— Nici să nu încerci!

Cari şi-a depărtat mâinile zgâriate de talie. Lăsase cătuşele şi centura de sfoară lângă copacul unde-şi făcuse nevoile, unde descuiase cătuşele cu agrafa de hârtie pe care o furase de pe biroul bătrânului mort şi o ţinuse ascunsă în spatele buzei de sus, mâncând şi vorbind cu ea acolo. Aplecându-se să-şi ridice pantalonii, îşi dezlegase sfoara care-i priponea gleznele. Acum nu avea nimic în mâini şi voia ca noi să ştim asta înainte de a risca să se întoarcă iar cu faţa la noi.

M-a văzut pe mine, stând în mijlocul drumului de pietriş, ţinând pistolul cu ambele mâini, în poziţie de luptă, pistol care o privea cu gaura lui neagră.

L-a văzut pe Zane, care ieşise din pădure şi trecuse peste şanţul de la marginea drumului, iar acum stătea la vreo trei-patru metri înaintea mea, în partea cu inima, cu pistolul îndreptat spre ea.

Formam un triunghi pe un drum de pietriş, în pădurea unei dimineţi ceţoase.

Dintr-odată, am fost lovit de o inspiraţie divină.

— Nici să nu te gândeşti s-o faci! a ţipat Zane.

„Se referă la care”, mi-am spus în gând. Am urlat:

— Cari! Gata cu fuga! S-a terminat!

— Nimeni nu mişcă! a strigat Zane.

— Nu e cazul să mori azi! am spus eu. E momentul potrivit să fii spioană!

— Ce?

— Ce? a repetat Zane.

„Nu-ţi lăsa arma să tremure în halul ăla!”, voiam să strig în timp ce ţeava pistolului său se mişca perceptibil. Probabil că era la fel de obosit ca mine, cu gâtul uscat, cu pieptul mişcându-i-se greu, cu inima bubuindu-i în coaste. Probabil că nouă ne era mai uşor să ne recăpătăm ritmul normal al respiraţiei decât lui Carl, care avea mâinile zgâriate, glezna luxată şi ochii sălbatici îndreptaţi către două pistoale dornice să-i trimită nişte sărutări de plumb.

Cari m-a privit apropiindu-mă, în poziţie de luptă, cu pistolul aţintit către inima ei.

— Cine eşti? am strigat spre ea. Cu ce te ocupi?

Arma lui Zane ezita între care şi mine:

— Victor! Eşti aici. Suntem în momentul acesta. Nu te pierde, omule! Şi opreşte-te, opreşte-te acolo, trebuie să te opreşti!

Eram la cinci metri de Carl, în mijlocul drumului de pietriş. Zane stătea lângă copaci, cu arma plutindu-i ca negura care ne înconjura. Am strigat din nou către ea:

— Cine eşti?

Cari mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Despre ce vorbeşti tu acolo? Ştii cine sunt.

— Exact!

— Lasă minciunile alea! am strigat eu. Uită de acoperire şi de cealaltă acoperire, de misiunea ta şi de adevărata ta misiune, dacă ai fost trimisă să ne prinzi sau să ne omori. Uită de securitatea naţională, informarea numai în caz de necesitate, să nu-i bagi pe şefi în necazuri şi ratarea şansei carierei tale, uită toate lucrurile acestea şi priveşte situaţia asta într-o lumină nouă!

— Vic, a spus Zane, din ce în ce mai nehotărât în ceea ce privea direcţia armei: Ia-o uşor…

— Ştii cine eşti? i-am spus lui Carl, uşor, astfel încât vreo eventuală persoană ascunsă în ceaţă să nu mă poată auzi.

A clipit, a ridicat din umeri.

Asta însemna că, chiar şi în cazul în care doar voia să-i facă pe plac Domnului cu Arma, aveam o şansă.

— Eşti o spioană, i-am spus. Şi asta înseamnă că tu eşti salvarea noastră.

— *Ce?* au spus la unison Carl şi Zane.

— Un spion trebuie să afle ce e adevărat.

Ea a scuturat din cap.

— Dar nu poţi şti dacă sunt sau nu unul dintre trădătorii tăi ipotetici!

— Sunt dispus să-mi asum riscul acesta, am spus eu. Lucrurile devin prea serioase.

Mi-am lăsat în jos arma.

Pistolul lui Zane era îndreptat către ceruri.

— Eşti o spioană, i-am spus lui Carl. Şi eşti aici, în ceaţă. Cu noi. Şi da, ai fost trimisă aici ca să ne omori ce, cum, nu mă interesează. Nu mai contează acum. Nu în momentul acesta al adevărului. Şi da, noi suntem nebuni, tu nu eşti, şi ce dacă. Aici cu noi este *de ce,* plus suficienţi *ce* încât să rezulte *de ce nu.* De ce suntem toţi aici? De ce a murit doctorul F? Dacă l-am fi omorât noi, atunci cum se explică întâmplarea cu Sora Moarte? Dacă nu am luat arma cu care a fost ucisă *de la ea,* atunci de unde am luat-o? Iar dacă o avea, de ce o avea? *Pentru controale, rectale?* Nu prea cred, lucra temporar într-un spital de boli mintale. De ce avea telefonul luat după algoritmul clasic al unei operaţiuni sub acoperire? Şi cine este Kyle Russo?

— E un nume scris pe un cartonaş alb lipit deasupra parbrizului maşinii albe pe care aţi furat-o de la un om mort.

— Exact, am spus eu pentru Zane, sperând că începea să înţeleagă şi el. Dar de ce?

— Pentru că puteţi. Uneori, acesta e singurul motiv pentru care faceţi ce faceţi.

— *Eşti atât de tare!* i-am şoptit.

Cari a roşit. În sfârşit, ochii ei s-au dezlipit de arma pe care o ţineam în mână.

— Despre ce vorbeşti?

— Esenţa operaţiunii tale, a oricărei operaţiuni de spionaj, este cunoaşterea. Simpla capturare sau uciderea

noastră ar însemna să ştii la fel de puţine ca la început. Aici, acum, ai şansa să în cine eşti şi să faci ceea ce ar trebui să faci.

— Ce?

— Să fii spioană. Cu noi. Să ne spionezi pe noi.

— Îmi… îmi oferi şansa de a mă alătura haitei voastre de câini turbaţi?

— Nu te-ai încadra. Nu eşti nebună. Dar eşti deja martora noastră. Transformă misiunea aceasta în ideea că prezenţa ta aici nu se rezumă la faptul că ai fost forţată să ne însoţeşti până ce se va termina chestia asta.

— Sau să „se termine" şi cu mine, să mor aici, chiar pe drumul acesta. Nu a clipit.

— Putem să te împuşcăm oricând. Să alegem un loc mai bun, mai inteligent, mai credibil. Fii martora noastră. Fii ceea ce eşti. Fii spioană. Află ceea ce nu ştii.

— Şi apoi?

— Şi când o să afli, faci ceea ce faci de obicei. Raportezi. Termini misiunea satisfăcută.

— Dacă vă ajut, e puţin probabil să mai pot pleca.

— Nimeni nu pleacă, i-am spus eu. Deci, ce ai de gând să faci?

Zane a spus:

— Are dreptate. Fă-o. Dacă nu pentru altceva, atunci pentru că trebuie să fii prezentă ca să faci lucrurile cât mai bune. Pentru că noi ne vom continua drumul, iar tu o să sfârşeşti cu nimic mai bine decât noi.

— Aţi… aţi avea încredere în mine să… fac *orice* cu voi?

— Nu, nici gând, am spus eu. Avem încredere în tine să fii spioană, aşa cum şi eşti.

— Şi dacă… a început Carl.

— Şi dacă, şi dacă, şi dacă, *şi dacă!* am strigat eu. *Află,* la dracu'! Sau pleacă.

Arma mea s-a mişcat în direcţia drumului, aşteptând ca ea să se întoarcă poate cu spatele.

— Rahat, a spus ea.

O voce bubuind în spatele nostru!

— Hailey, care striga:

— Îmi pare rău că am întârziat!

Ne-am întors cu toţii să o privim cum stătea la marginea pădurii şi a drumului, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, cu o expresie năucită pe chipul de abanos plin de sudoare şi zgâriat.

Hailey părea să plutească precum ceaţa până la drumul de pietriş, să alunece către noi la fel de inexorabil ca zorii, mergând pe drumul de pietriş, venind mai aproape, mai aproape.

— Îmi pare rău, Vic, a spus ea. Îmi pare rău, Zane.

— Nu-i ni e, am spus eu, în timp ce ea a trecut pe lângă mine, s-a apropiat de Carl…

…şi a izbit ţeava pistolului ei automat de fruntea femeii albe.

Am îngheţat: tot ce puteam face, tot ce am făcut cu toţii a fost să îngheţăm.

— Îmi pare rău, a spus Hailey, iar Carl nu i-a putut vedea decât albul ochilor. M-a bătut o dată: *îmi pare rău*, uneori se mai întâmplă şi rahaturi. M-a bătut a doua oară: nu mai pot să pierd elegant, *îmi pare rău.*

Hailey a atins cu degetul mare percutorul pistolului, aducându-l în poziţie de tragere cu un zgomot metalic.

A zâmbit, pe când Carl tremura, cu arma lipită de frunte.

— A treia oară e cu noroc, a spus Hailey, în timp ce ţeava neagră a pistolului ei trasa un al treilea ochi în craniul lui Carl. Trei lovituri şi am scăpat – nu? *S-c-ă-p-a-l.* Scăpat.

Nicio manevră rapidă de karate, nicio întorsătură a evenimentelor n-ar fi putut să o salveze pe care înainte ca degetul lui Hailey să poată apăsa pe trăgaci – să sfredelească o gaură în creierul perfect al lui Carl.

— Deci mişcarea *sănătoasă,* a spus Hailey, mişcarea *inteligentă,* mişcarea *bună,* mişcarea *raţională,* mişcarea *demnă de un afurisit de spion…* e o apăsare dulce a

degetului. O lovitură preventivă. Problema ar fi… rezolvată. Şi aşa s-ar evita orice altă confruntare pierdută în faţa ta. Eu oricum sunt pe moarte, dar ar fi cel mai bine să mor liberă, făcând ca totul să merite.

„Nu pot. Să mă mişc. Nu pot. Să vorbesc. Nu pot. Să gândesc”.

— *Daaa!* Ţeava pistolului a fost apăsată atât de puternic de ţeasta lui Carl, încât aceasta şi-a pierdut echilibrul, în timp ce Hailey a ţipat: *Dar eu nu sunt inteligentă raţională sănătoasă!*

Şi s-a răsucit rapid înspre dreapta – bum! răsună întâi unul, apoi toate cele zece gloanţe din arma ei – bum! bum! bum! unul după altul, tunete izbindu-se de copaci şi ceaţă, tuburi de alamă ieşind din ţeavă şi căzând cu zgomot metalic pe pietriş, până ce culasa a zvâcnit înapoi şi s-a blocat, iar în vacarmul de focuri de armă reverberate printre trunchiurile copacilor speriaţi, în norul de fum care se învolbura în jurul ei, unindu-se cu ceaţa, a rămas nemişcată, spunând:

— Nu mai am gloanţe.

Am luat arma din mâna moale a lui Hailey, şi i-am spus:

— Mai avem.

Biip! Biip! Biip! Sunetul unui claxon a străpuns ceaţa: Eric suna regruparea după ce auzise zgomotele unei lupte despre care nu putea decât să spere că fusese câştigate de tabăra cea bună, în timp ce Russell a pornit în goană prin pădure să *se răfuiască* el cu orice duşman care avea să-i apară în vizor.

Hailey nu s-a împotrivit când am luat-o de braţ. Eu şi Zane ne-am vârât armele în tocuri, iar eu mi-am băgat Sauerul ei gol la brâu şi mi-am dat seama: „Acelaşi tip de armă pe care l-am folosit la a doua tentativă de sinucidere”.

— Ei bine, a spus Carl în timp ce claxonul continua să sune, cel puţin ştim în ce direcţie să mergem către maşină.

42

Cari era la volan.

— Eşti sigur? mă întrebase când i-am deschis portiera de la şofer.

— Sunt frânt şi nici ceilalţi nu sunt cu nimic mai odihniţi, am spus eu.

— Spune-i că dacă ne-o trage, a zis Russell, o împuşc în genunchi.

— Spune-i şi singur, am replicat eu de pe bancheta din faţă, dintre care şi Zane.

— Hei, Blondino, a spus Russell. Dacă…

— Am înţeles.

A trezit motorul Caddy-ului nostru la viaţă, a ieşit din Pine Barrens şi a intrat pe Autostrada New Jersey.

Eram pe drum. Lăsam vocile şi melodiile din invizibila *lume radio* să ne marcheze momentele. Ascultam ştirile, în căutarea vreunei informaţii utile. N-am auzit nimic. N-am schimbat niciodată un post de radio dacă difuza un cântec bun. Şoferii de pe cele patru benzi înaintau spre sud cât de repede îndrăzneau. Noi călătoream în limitele legii.

— De ce să ne complicăm viaţa mai mult decât e nevoie, am spus eu.

— Exact.

Russell şi-a aranjat ochelarii de soare.

— Uneori viaţa îţi cere să te complici.

— Puteţi să-mi daţi şi mie nişte ochelari? a întrebat Carl. Începe să-mi bată soarele în ochi.

Zane i-a întins o pereche de ochelari Bonnie Parker, stil *gangster girl.*

Cari şi i-a pus la ochi. M-a întrebat:

— Îţi tremură mâinile?

— Acum nu, i-am răspuns. De fapt, îmi controlam strict fiecare muşchi.

— Iar, Zane, a adăugat ea, privind pe lângă mine:

Arăţi… neobişnuit de calm.

Acesta a spus:

— Cred că da.

Cari şi-a întors faţa către parbriz, dar am văzut cum, prin oglinda retrovizoare, observa ce se petrecea pe bancheta din spate unde Hailey stătea cu capul pe umărul lui Eric, care avea ochii deschişi, în timp ce ai ei erau închişi, iar buzele murmurau ceva în tăcere. Russell şedea moale lângă ea, lăsându-şi capul în voia vibraţiei maşinii, completând murmurul tăcut al lui Hailey cu grimase şi interpretări expresive, dar silenţioase, ale diferitelor cântece de la radio.

Cari a spus:

— Trebuie să încercaţi să nu vă pierdeţi controlul.

Russell a replicat:

— Poate că ne-am controlat *prea mult.*

— Sigur că da, am spus eu, cu mâinile cum nu se poate mai stabile. Asta a fost mereu problema noastră.

La radio cânta *Don't Worry, Baby*[51] al formaţiei Beach Boys.

— Poate că asta era problema lui Brian Wilson, a zis Russel în timp ce rockerul acela atingea note înalte în cântecul de la radio, vorbind despre cum era consolat şi sfătuit de iubita lui. Russell ne pusese piesa *Brian Wilson,* cea despre nebunia unuia dintre membrii formaţiei Beach Boys, în Salonul C, pentru a-l tachina pe doctorul F. Înainte de marele *aaa-ha.* Poate că, dacă Brian Wilson nu s-ar fi împotrivit nebuniei, nu s-ar fi prăbuşit.

— Suferea! am spus eu. Făcea un lucru despre care credea că va da roade.

Russell a ridicat din umeri.

— Dar cum rămânea cu cântecele?

Un panou electronic uriaş, de deasupra autostrăzii, afişa cu litere luminoase sentinţe oficiale:

---

51 *Nu-ți face griji, iubito*

ALERTĂ ANTITERORISM RAPORTAŢI ORICE EVENIMENT SUSPECT

— Credeţi că s-a referit la noi? a întrebat Zane.

Nimeni nu i-a răspuns, iar maşina a trecut rapid pe sub panou.

Kilometri şi kilometri de autostradă federală, după care Cadillac-ul a încetinit.

— Podul cu taxă Delaware, a anunţat Carl. Ne apropiem rapid.

Cu funcţionari. Cărora să le plătească şoferii. Cărora aceştia le pot strecura bileţele. Cărora trebuie să le vorbeşti tare.

Zane i-a dat o bancnotă de cinci dolari lui Carl.

60, 45, 30 de kilometri pe oră – Cadillac-ul s-a strecurat într-un şir de maşini care rulau către o gheretă unde o femeie îmbrăcată în uniformă lua bancnotele.

— Agent de poliţie! am spus eu. Parcat chiar de cealaltă parte a gheretelor!

— Nu-l văd! a zis Zane şi, pentru o secundă, am avut impresia că-mi pierdusem minţile dintr-odată, după care Zane a adăugat: Gata, l-am văzut… Nu! Sunt doi!

Brusc, Cadillac-ul nostru alb s-a transformat într-un animal neajutorat, prins într-un tunel mobil de oţel, atras către peretele de gherete.

— Stau rezemaţi de maşini şi vorbesc, am spus eu.

— Asta fac mereu, a zis Hailey. Poate că nici nu fac nimic altceva.

— Nu-i lua în seamă şi nici ei n-o să te observe! a strigat Eric.

L-am privit lung pe genialul nostru inginer.

— Chiar aşa? am întrebat eu.

Eric a ridicat din umeri.

Mai erau şase maşini, cinci, patru, Cadillac-ul înainta spre femeia din gheretă. Aceasta avea o insignă prinsă de cămaşa albă. Oare avea vreo armă ascunsă?

Russell şi-a schimbat poziţia pe bancheta din spate.

Şi-a strecurat mâna stângă în spatele corpului aparent adormit al lui Hailey. Russell putea trage cu stânga aproape la fel de bine ca şi cu dreapta.

Caddy-ul a oprit în dreptul gheretei de colectare a taxei. Femeia din interior a luat bancnota de cinci dolari din mâna lui Carl. În timp ce calcula restul, funcţionara cu insigna argintie prinsă de cămaşa albă a spus:

— Drăguţă maşină. Model clasic.

— Mersi, a spus Carl. Se asortează cu un soţ drăguţ, tot model clasic.

Cele două femei au izbucnit în râs după care am pornit mai departe.

Poliţiştii părură să îi auzit gluma şi râdeau şi ei.

N-am observat să se fi uitat ciudat la noi.

Eu şi Russell ne uitam în oglinzile retrovizoare, căutând vreun semn suspect.

— N-am văzut-o apăsând vreun buton, notându-şi ceva sau oprindu-se din încasat bani, a spus Russell.

— Fac fotografii, a zis Eric.

— Da, am fost eu de acord, dar, chiar dacă au surprins chipurile noastre, până ajung analiştii sau computerele să le verifice, noi vom fi departe de aici.

— Deci tot ce vor şti va fi maşina noastră teribil de discretă, spuse Russell. Unde ne aflam, când şi în ce direcţie ne îndreptăm. N-avem niciun motiv de îngrijorare.

— Exact.

— Maşinile de poliţie sunt în continuare parcate acolo, am spus eu.

— Singurul punct de colectare a taxei de drum prin care mai trebuie să trecem este cel de la tunelul din Baltimore, m-a anunţat Carl. După care intrăm pe o autostradă netaxată.

— Te-ai descurcat bine, i-am spus eu.

— Dar ce credeai, a rostit ea, fără intonaţie interogativă, fără să-mi arunce vreo privire.

Şi a trecut de ghereta din Baltimore fără incidente. Am coborât într-un tunel care trecea pe sub golful

Chesapeake, un tub fără soare, fără lună, cu pereţi de cărămizi galbene mânjite în gri de gazele toxice de eşapament. Presiunea aerului îmi apăsa timpanele în timp ce ne cufundam pe sub fundul marin, urmărind stopurile roşii care se mişcau în sus şi-n jos în parbrizul nostru în timp ce fugeam de farurile ca doi ochi galbeni care se reflectau în oglinzile noastre retrovizoare.

Apoi am urcat către cerni senin, pe şoseaua care se curba ca aripile unui pescăruş zburând către nori. Oraşul Baltimore rămânea în urma noastră, cu turnurile lui strălucitoare care înconjurau portul de unde nicio navă străină nu pleca încărcată cu oţel american. Moş Crăciunul de la FBI, din sala de sport unde a avut loc a doua mea tentativă de sinucidere jura că, în ciuda strălucirii din port, Baltimore era totuşi un oraş bun pentru traficul cu heroină.

— În treizeci de minute ajungem în Washington, a anunţat şoferiţa noastră.

Autostrada zumzăia sub cauciucurile maşinii.

Indicatoarele pentru centura de care ne apropiam au trecut pe lângă noi.

— Încotro? a întrebat Carl.

Hailey a deschis o hartă şi a spus:

— Wheaton e… Ia-o pe Centura de Vest.

Cari s-a încadrat pe banda potrivită când autostrada a început să se despice în Y.

— Pe care ieşire? a întrebat ea.

Nimeni nu i-a răspuns în timp ce Caddy-ul lua curba către centura aglomerată. Cari ne-a aruncat o privire fugară:

— Dar voi aveţi un plan adevărat?

— *Adevărat,* am spus eu. Ce concept interesant.

— Rahat. Cari a strecurat Cadillac-ul alb în traficul intens de pe şoseaua care ocolea capitala celei mai puternice naţiuni de pe planetă. Pot să vă sugerez ceva?

I-am acceptat ideea şi am cotit către cea de-a doua ieşire, alăturându-ne traficului din suburbii care curgea pe

lângă o statuie de zece metri din alabastru, care-l reprezenta pe Iisus. Am luat-o pe o stradă care trecea pe lângă un şir de blocuri înalte din cărămidă şi cu o staţie de autobuz unde stăteau trei bărbaţi care păreau a fi de origine pakistaneză şi, după haine, păreau să facă parte din clasa muncitoare. Am trecut pe lângă o parcare unde oameni din toate statele aflate la sud de Texas roiau în jurul unei camionete oprite.

Zane a cerut:

— Trage pe dreapta în faţa acelui magazin, găsesc eu pe cineva care să ne îndrume.

Cadillac-ul nostru alb s-a oprit în faţa unei dughene unde se vindeau ouă, lapte, scutece de unică folosinţă, băuturi carbogazoase, prezervative şi bilete de loterie. Restaurantul aflat de-o parte a magazinului anunţa că serveşte specialităţi guatemaleze, în timp ce localul aflat de cealaltă parte oferea mâncare mexicană, iar, lângă acesta, în vitrina unui magazin cu „orice produs la un dolar” se puteau vedea afişe în engleză şi spaniolă. De cealaltă parte a străzii se afla un chioşc cu mâncare chinezească la pachet care vindea şi pui prăjit, dar şi sandvişuri italieneşti printr-o fereastră cu geam blindat. În colţul opus faţă de noi se afla o pizzerie. Clădirea roz de stuc aflată în cel de-al patrulea colţ al intersecţiei găzduia un magazin de băuturi autorizat de stat.

— Credeam că periferia Washingtonului va arăta… nu ştiu, a spus Zane. Dar nu aşa.

— Timpurile se schimbă, am spus eu. La fel şi locurile.

Zane a coborât din automobilul nostru alb şi a traversat strada către magazinul de băuturi.

A trecut pe lângă femeia de culoare îmbrăcată în pantaloni scurţi verde-deschis şi cu un tricou alb inscripţionat cu litere aurii, strălucitoare, formând RE SCHIS, care striga de zor. Mâna ei dreaptă, în care ţinea un pahar de sticlă opacă, gesticula intens, iar vorbăria ei ajungea până la noi prin fereastra deschisă:

— … iar asta e o *întrunire ilegală!* Şi nu-i ni e în pa ani' ăsta dec t cola dietet că! Ochii ei s-au fixat într-ai mei. Uite c'm devine omu' suspicios!

Faptul că o priveam însemna că nu-l acopeream pe Zane. Am lăsat mirosurile de soare şi umbră ale străzii să-mi ţipe în vene până ce prietenul nostru cu părul alb s-a întors în pas alergător la maşină.

— Am găsit o frizerie vietnameză, ne-a spus. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit în dialectul din Saigon, dar bătrânul care se ocupa de prăvălie a fost ofiţer în armata noastră pe atunci. Mi-a spus pe unde s-o luăm.

Zane a îndrumat-o pe care s-o ia pe un drum străjuit de copaci, peste un pod, printr-un parc, pe lângă o benzinărie. Pe fereastră se zăreau case vopsite îngrijit, cu gazon tuns şi terasă în spate. O mămică blondă ai cărei strămoşi se trăgeau, probabil, din corpul de ofiţeri ai lui George Washington îşi punea fiica într-un scaun de bebeluş aflat pe bancheta din spate a unei dubiţe, sub privirile unei doici etiopiene.

— O lume suprapusă peste alta, a spus Russell în timp ce coteam pe o stradă mai îngustă.

— Numai una? am întrebat eu.

— O să trecem pe lângă o secţie de poliţie, cam la vreo patru sute de metri pe dreapta, a spus Zane.

Hailey îşi răsfoia hărţile.

— Eşti sigur că mergem în direcţia potrivită?

Cari a încetinit Cadillac-ul şi a spus:

— Putem s-o întrebăm pe ea.

„Ea" era o femeie albă îmbrăcată strident, de vreo şaizeci de ani, care se plimba pe trotuar, în aceeaşi direcţie în care mergeam noi – şi care, din când în când, se întorcea brusc pentru a privi în urmă, dând din braţe şi scuturându-şi părul cârlionţat, agitându-şi capul în timp ce privea în jos, ca un prihor în căutare de râme, după care se întorcea din nou, gesticulând şi mişcând, în tot acest timp, din buzele rujate cu roz.

— Nici nu-i de mirare că nu ne pot da de urmă, a zis

Russell în timp ce treceam pe lângă femeia cu ruj roz care dirija traficul, prinsă în propria lume. Sunt nebuni pe toate drumurile.

La un cvartal după staţia de poliţie, cu maşinile ei de patrulare parcate în faţă, am luat-o la dreapta în dreptul unei staţii de autobuz unde mai mulţi orăşeni de toate naţiile aşteptau în aerul proaspăt al după-amiezii, cu mâinile aproape de valizele şi sacii negri de gunoi pe care-i aveau cu ei, şi cu ochii lipiţi de Cadillac-ul alb, simbol al averii în nişte vremuri apuse acum. Am trecut pe lângă o „capelă de meditaţie metafizică" aflată într-o fostă agenţie de asigurări, pe lângă o frizerie unde un bătrân de origine italiană îmbrăcat într-un halat albastru aştepta în cadrul uşii, pe lângă un magazin de reviste cu benzi desenate cu vitrina plină de postere de carton înfăţişându-l pe Superman şi cea mai recentă Super eroină, cu sânii ei ascuţiţi şi înfăţişare comercială. Am parcat într-o zonă cu plată, într-un cartier de magazine construite pentru secolul XXI.

— Eric, am spus eu, du-te cu Zane. Ştiţi voi de ce avem nevoie.

— Vin şi eu, a zis Hailey. Era o mişcare inteligentă să stea mereu cu Eric.

Zane a luat monedele din borcan pentru a băga câteva în automatul de parcare şi a dispărut în interiorul unui magazin.

— Nu-mi place asta, a spus Russell, de pe bancheta din spate. Am parcat pe teren deschis, ne-am despărţit.

— Eu sunt la volan, a replicat Carl de lângă locul meu.

— Iar eu sunt chiar în spatele tău. Russell a ridicat din umeri, încep să mă obişnuiesc cu *noua formulă.*

— Nu e o idee bună să stăm aici, în câmp deschis, am spus eu, dar e cea mai bună mişcare, în momentul acesta.

Tic-tac, ar fi măsurat timpul ceasul meu dacă ar fi fost fabricat în aceeaşi perioadă ca automobilul nostru. Dar Domnul Ticâac era mort. Viaţa nu mai era demult

muncă urmată de odihnă, greu urmat de uşor. Cea de-a doua limbă a ceasului meu şi-a tras cercul cu un tic-tic-tic de monomaniac.

Stăteam acolo, transpirând în ciuda frigului din Cadillac-ul alb, în după-amiaza aceea de primăvară. Maşinile treceau pe lângă noi. Un autobuz. Nişte oameni care nu apucaseră încă să ia prânzul se înfruptau la o cafenea cu franciză mexicană. Scheletul cu bârne de oţel al unei clădiri se înălţa de undeva din cvartalul învecinat. Un vrăjitor cu joben păşea pe o bârnă orizontală, deasupra ultimei sale prăbuşiri în abis. Stăteam acolo, în maşina de vis a bătrânului decedat.

Tic. Tic. Tic.

Hailey a ieşit din magazin cu o pungă albă de plastic. Eric căra două sacoşe mai mari. Zane avea mâinile libere şi era pregătit pentru orice.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, a spus Hailey când eram toţi în maşină, cu portierele închise, iar Carl răsucea cheia în contact. Trăim într-o epocă în care poţi să cumperi trei telefoane mobile de unică folosinţă, încărcate şi gata să fie ale tale pentru câţiva dolari.

Cadillac-ul alb s-a strecurat în trafic.

Zane i-a spus şoferiţei noastre:

— Minunată idee.

— Mersi, a spus Carl.

Acela era, probabil, zâmbetul unei mândrii profesionale pe care ea n-o putea ascunde.

Eric folosi bandă adezivă albă şi un pix negru pentru a eticheta telefoanele Alfa, Bravo şi Charlie.

— Avem încărcătoare pentru maşină şi pentru priză, ne-a anunţat el în timp ce programa fiecare telefon astfel încât să le poată apela pe celelalte două prin apelare rapidă.

— Cât mai e până ajungem? a întrebat Hailey.

— Douăzeci de minute, a răspuns Zane.

Greşit: şaisprezece minute mai târziu, am intrat în parcarea unui magazin de saltele de pe Georgia Avenue, o

arteră comercială suburbană veche de circa un deceniu, cu clădiri joase de-o parte şi de alta.

— Nu prea putem să o vedem de aici, am spus eu. Ceea ce înseamnă că nici ei nu ne prea pot vedea de acolo.

Russell a oftat.

— Tot mi-ar fi plăcut să ne fi dus direct acolo şi să trecem la acţiune, în stil rock'n'roll.

— Sigur, a spus Hailey, dar de aici îşi primea corespondenţa Sora Moarte şi noi suntem spioni, nu echipă de comando.

— Da, da, da.

Tic. Tic. Tic.

— Dacă nu ne întoarcem… am început eu.

— Venim după voi, m-a asigurat Russell.

Telefonul mobil Alfa mi se odihnea în palmă. Am tastat cifra programată pentru Bravo şi, 11 tic-uri mai târziu, telefonul din mâna lui Russell a început să sune. Mi-am vârât telefonul în buzunarul de la piept, din dreapta, al jachetei mele de piele. Una dintre grenadele de diversiune şi câteva magazii pline se aflau în buzunarul de deasupra inimii mele în timp ce, abia acoperit de jacheta cu fermoarul descheiat, Glockul 45 stătea lipit de şoldul meu drept.

Eu şi Zane am coborât din automobilul alb şi am pornit de-a lungul străzii.

Russell ne-a luat locul pe bancheta din faţă. Preluase postul de ochitor ca şi cum s-ar fi născut în poziţia respectivă.

— Hai să mergem, am rostit.

43

— La dracu'! am spus în timp ce stăteam cu Zane între o dubă parcată şi un SUV de familie, în faţa adresei pe care o obţinuse Hailey păcălind-o pe operatoarea de la Departamentul Facturare al companiei de telefonie mobilă.

Vocea estompată a lui Russell a cârâit din buzunarul

de la piept al jachetei mele:

— *Ce e?*

— Tăcere în timpul operaţiunii! i-am cerut vocii bărbatului care nu era prezent. Nu că un astfel de protocol al operaţiunii părea necesar. Nu acum.

Traficul şuiera prin spatele nostru pe aglomerata arteră comercială/rută de navetişti Georgia Avenue.

Patru faţade comune de magazine ne priveau absent de dincolo de parcare. Cel de-al doilea magazin din stânga avea adresa pe care o obţinuse Hailey inscripţionată pe geamul care-i servea drept perete, plus cuvintele:

Mail 4 You![52]

Zane a spus:

— E o firmă de preluarea corespondenţei. „Berlow Industries, apartamentul 413” e, de fapt, căsuţa 413. N-am găsit nimic.

— Poate că acest nimic e mai mult decât pare la prima vedere, am zis eu. Acoperă-mă.

Am auzit un clinchet de clopoţei când am împins uşa de sticlă şi am intrat în sediul firmei.

În faţa mea era tejgheaua pentru relaţiile cu clienţii. În spatele acestuia se întindea o încăpere în care se aflau două birouri ocupate de angajaţi. Dincolo de aceste birouri era o masă mare cu suluri de hârtie de împachetat, role de bandă adezivă, o vază cu foarfeci, cuţite şi markere. Pe o a doua masă se aflau două faxuri şi un computer. Pe perete erau afişate cutii de carton de cinci dimensiuni şi mostre de hârtie pentru împachetat cadourile. De asemenea, pe ceilalţi pereţi erau puse la vedere etichete, trei dimensiuni de tuburi pentru corespondenţă şi plicuri securizate.

În stânga mea se afla un perete de cutii poştale, toate cu încuietori cu cifru, toate aflate cu faţa la peretele de sticlă dinspre stradă şi având fiecare propria ferestruică

52 Noi vă preluăm corespondența!

pătrată de sticlă. Plimbându-mă aparent relaxat şi cercetând discret numerele de pe uşi, am găsit-o pe cea cu numărul 413: privind prin vizor, am descoperit că era goală.

Ajuns înapoi la tejgheaua pentru relaţiile cu clienţii, mi-am aţintit privirea asupra celor doi angajaţi.

Un bărbat de culoare cu început de chelie stătea la biroul cel mai depărtat de mine. Pe peretele din spatele scaunului său care scârţâia se afla o fotografie cu nişte bărbaţi într-o fabrică, iar pe birou avea fotografii cu soţia şi cei trei copii. Părea obosit. Purta un pulover maro.

Femeia, cu pantofii roşii ridicaţi pe biroul de lângă tejghea, mormăia ceva la telefonul mobil. Ar fi putut să fie la colegiu, numai că nu era. Peste coapsele groase purta o pereche de blugi cu talie joasă, atât de strâmţi încât ai fi zis că fuseseră mai degrabă pictaţi pe trupul ei. Bluza ei verde stătea întinsă la maximum, luptându-se să ţină în frâu colacul de grăsime care-i atârna peste talia pantalonilor. Era rujată strident şi folosise prea mult rimei. Părul rar, decolorat, tuns până la linia maxilarului îşi pierduse orice culoare.

Am tuşit. Am tuşit din nou, mai tare.

Ea a spus în microfonul telefonului:

— Şi eu eram *adică* să-hă, după care el era *adică…*

— Mă scuzaţi! am spus eu.

Bărbatul cu pulover maro şi-a ridicat privirea din dosarul deschis pe care-l avea în faţă pentru a o vedea pe Fata cu Telefonul Mobil făcând un semn arătătorul în direcţia mea în timp ce spunea:

— Nu e asta, *adică,* problema, pen’ că eu am zis, *adică…*

Pulover Maro a închis ochii, apoi a luat dosarul de pe birou şi s-a îndreptat către locul unde stăteam eu, lângă tejghea. Trecând pe lângă Fata cu Telefonul Mobil, i-a pus dosarul pe birou.

— Trish, apucă-te şi îndosariază cererile active.

— *Adică,* ce? a spus Trish, cu ochii aţintiţi asupra

Domnului Pulover Maro – apoi a rostit în microfonul telefonului: Nu, nu tu. Nu-ţi face griji, e, *adică,* o chestie legată de muncă… *Ba da!*

Pulover Maro a arătat către un dulap scund, vopsit în verde.

— Te rog să le pui acolo.

— Sigur! Zâmbetul fugar al lui Trish a dispărut după telefonul mobil: *Adică,* nu se poate!

Bărbatul şi-a alungat ideile criminale din minte, apropiindu-se de mine.

— Îmi pare rău. Fiica şefului. Dar se dă pe brazdă, încetul cu încetul.

— Văd.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Mă gândeam să-mi iau o căsuţă poştală.

— Vă putem pune la dispoziţie una. Mi-a recitat tarifele lunare, trimestriale şi anuale.

În niciunul dintre colţurile încăperii nu se zărea vreo lentilă de supraveghere şi nici n-am remarcat vreun obiect „nevinovat” pe perete în spatele căruia s-ar fi putut ascunde o cameră de luat vederi.

— Totuşi, îmi fac griji despre cum o astfel de decizie m-ar face să arăt, i-am spus funcţionarului. Ce fel de oameni îşi închiriază căsuţe aici?

— Tot felul.

Îmi întinse o cerere-tip.

— Mulţumesc. Am pus formularul în buzunarul jachetei, lângă grenada de diversiune şi magaziile cu muniţie de rezervă. Ce program aveţi?

— Deschidem la şase, închidem la unsprezece. E întotdeauna cineva la tejghea. Înainte ofeream acces non-stop la căsuţe, dar ne-am confruntat cu nişte acte de vandalism.

— Păcat. Lucraţi demult aici?

— Uneori am impresia că nici nu sunt aici. Uneori, cei doi ani de când îmi parchez maşina în faţa magazinului mi se par o eternitate. A dat din cap către fotografia de pe

peretele din spatele biroului său. Am fost director de producţie într-o fabrică de confecţii. Aveam cincizeci şi şapte de oameni în subordine, mare parte dintre ei foarte pricepuţi. Mai întâi au apărut programe computerizate care să răspundă cu „da” sau „nu” la jumătate dintre întrebările cărora le găseam răspuns eu, după care patronii au mutat fabrica în zona de comerţ liber din Mexic.

Trish spunea în telefon:

— *Adică,* asta e total *nici-să-nu-te-gândeşti.*

— Cel puţin sunt în continuare director, a continuat bărbatul.

— Da, exact.

— E amuzant însă că acelaşi lucru li se întâmplă acum oamenilor din Mexic care au primit slujbele noastre. Fabrica de confecţii se mută în China. Zâmbetul liniştit care-i întindea pielea neagră părea inspirat de ceva mai mult decât de *amuzament.* Cel puţin nu mi-am pierdut vremea încercând să învăţ spaniola.

Am izbucnit într-un scurt hohot de râs. Am dat din cap, vrând să plec, după care *adică* m-am răzgândit şi am spus:

— Dacă aş vrea să închiriez câteva camere pentru un birou… Mi-am ridicat mâna, într-un gest care cuprindea zona tavanului. Şeful dumneavoastră are ceva spaţiu în plus pe sus?

El a scuturat din cap.

— Clădirea n-are etaj.

— De-asta mă şi temeam, am spus eu. La revedere.

Şi am ieşit pe uşa încadrată în peretele de sticlă.

44

— Suntem distruşi, a spus Zane în timp ce ne sprijineam de partea din spate a unei dubiţe, în parcare din faţa firmei de preluare a corespondenţei. Această dubiţă ne ascundea de privirile aruncate de Pulover Maro

prin geamul dinspre stradă. Trish nu ne-ar fi văzut nici dacă am fi stat goi, lipiţi de panoul de sticlă.

Vocea din buzunarul jachetei mele a spus:

— Ce se întâmplă?

Ce se întâmplă.

Razele soarelui ne încălzesc chipurile, în aerul răcoros de primăvară. Oţelul ne apasă coloana în timp ce noi ne sprijinim de dubiţa unui instalator oarecare. Mirosuri de asfalt, gaze de eşapament şi nervi se învârtesc în jurul nostru. Cu fiecare bătaie a inimii mele, o altă maşină de pe Georgia Avenue şuieră pe lângă chipurile noastre lipsite de expresie, îndreptate către şoseaua aceea americană.

Dincolo de cele trei benzi care goneau spre nord, peste limba îngustă de beton dintre sensuri, dincolo de cele trei benzi care goneau către sud se aflau un centru comercial cu două niveluri şi nişte magazine dispuse într-un C rigid de beton. Magazinul cu Specialităţi Evreieşti. Ye Olde Magic Shoppe. Magazinul de uniforme noi şi la mâna a doua unde nişte manechine cu buzele vopsite în roşu jucau rolul unor asistente medicale. Restaurantul Mina Vietnameză, cu perdele roşii murdare trase la ferestre, lăsând la vedere dreptunghiul unui ziar lipit de geam. Pe vitrina următorului magazin erau pictaţi doi dragoni şi numele unui stil de *gung fu* de care nu auzisem niciodată. O alimentară chinezească, atât de încărcată, încât vitrina părea gata să explodeze. Un magazin cu geamuri opace, cu model în spirală, pe care era lipit un banner care anunţa CASETE, DVD-uri ŞI REVISTE PENTRU ADULŢI; deasupra vitrinei atârna o firmă albastră de neon pe care scria COIOŢII.

Ce se întâmplă.

Uuuşşşş.

Şi dacă operaţiunea noastră se sfârşeşte aici. Şi dacă nu mai ştim ce să facem, unde să mergem.

Uuuşşşş.

Suntem prinşi. Căpătăm cinci sicrie. Iar Carl…

Uuuşşşş.

Stăteam moale pe marginea drumului.

Uuuşşşş.

— Victor? *Vic!* Nu te pierde, nu…

Raze uuuşşşş, lumină *puternică* în spirale… tare.

— Zane, şi dacă nu e vorba numai de cutia Surorii Moarte? Am făcut semn din cap către magazinul de uniforme. Probabil că aşa a şi găsit locul acesta, dar e un loc perfect de transfer de informaţii pentru o operaţiune. Metroul e la un sfert de oră de mers la sud de aici, la centură se ajunge în cinci minute cu maşina. Acest punct de preluare a corespondenţei nu e deloc la îndemână, dacă ne gândim unde locuia sau la slujba ei de acoperire, la spitalul Walter Reed. Asta e o Zonă Neutră: ferită de ochii unor trecători întâmplători, oferind acces lejer în orice direcţie. Încuietoare cu cifru, nu e nevoie de cheie. Ar putea îi şi alţi indivizi suspecţi ca ea care să folosească acea căsuţă poştală, care vin pe aici. Dacă îl prindem pe unul dintre ei, acesta ne va conduce la Kyle Russo.

— E cam trasă de păr teoria asta a ta, omule.

— E singura modalitate de a obţine ceva. Am ridicat din umeri. Şi-apoi, ce avem de pierdut?

— Mai e şi asta, da.

— Deci aşa facem, am spus eu, înclinându-mi capul către Mail 4 You, în timp ce scoteam telefonul mobil din buzunarul jachetei. Pe tine nu te-au văzut. Nu că ar conta, dacă vorbeşti cu Trish.

45

— Sunt maro! a spus Russell, treizeci de minute mai târziu, în timp ce stăteam toţi şase lângă Cadillac-ul alb, staţionat în ultimul rând al unei parcări aflate lângă o gură de metrou.

— Aşa şi trebuie să arăţi. Hailey şi-a reţinut un zâmbet larg. Cămaşă maro, pantaloni maro şi şapca asta modernă, de baseball.

— Nu e o şapcă de baseball! a ripostat Russell. Dacă aş fi purtat şapcă de baseball, aş arăta cel puţin ca un fraier de student, în loc să fiu un tocilar maro.

Russell i-a dat lui Zane un pumn de monede, câteva bancnote mototolite de câte un dolar şi bonul de casă de la magazinul de uniforme noi şi la mâna a doua. Zane a adăugat mărunţişul primit rest de la firma de preluat corespondenţa la banii lui Russell şi i-a înmânat banii lui Eric, care făcea parte din Echipa de Exterior. Dacă o dădeam în bară, cel din exterior putea folosi banii ca să fugă.

Zane a ales cei doisprezece bănuţi de cupru din palma lui Eric…

A aruncat monedele la întâmplare prin parcarea de ciment de lângă metrou.

— Ce faci? a întrebat Carl.

— Ştii cum e, i-a spus Zane. Dacă găseşti un bănuţ înseamnă că ai noroc. Fundamentaliştii din diferite minorităţi cred că, dacă bănuţul e cu faţa în jos, n-ar trebui să-l iei pentru că aduce ghinion. Nu prea sunt sigur că eu cred în asta.

— Dar crezi în cealaltă? a întrebat Carl.

— Cred în noroc. Şi poţi să-i spui încredere sau atenţie mărită la posibilităţi sau cum vrei, dar dacă *ai impresia* că eşti norocos, ai mai multe şanse *să fii* norocos.

Cari a clipit.

— Dar de ce arunci monedele?

— Eu am avut noroc. Zane a ridicat din umeri. Mi se pare corect să dau şi eu mai departe şansa asta.

— Ai fost închis la balamuc, a spus Carl, rudele tale sunt moarte, singurii tăi prieteni sunt nebuni de legat, n-ai putut niciodată să te îndrăgosteşti şi tu spui că acesta e noroc?

— Doar pentru că sunt virgin nu înseamnă că nu am fost niciodată îndrăgostit.

— O, la naiba, Zane, îmi pare rău! Ne-au dat dosare cu informaţii, şi… A fost o lovitură sub centură.

— Hei, sunt norocos şi pentru simplul fapt că mă aflu aici, ca să mă răneşti tu.

Traficul şuiera neostoit pe Georgia Avenue.

Cari şi-a scuturat părul blond.

— Nici nu-i de mirare că te-au închis.

Zane a zâmbit:

— Iar acum sunt un bănuţ pe care tu l-ai cules de pe jos.

— Suntem gata. Dacă nu merge… am zis eu, îndepărtându-mă încet.

— Venim în goană după voi. Hailey zdrăngănea în palmă cheile de la Cadillac-ul alb.

Cinci minute mai târziu, eu, Zane şi Carl mergeam agale, către magazinul cu casete/reviste pentru adulţi, cu firma lui albastră de neon pe care scria COIOŢII, din centrul comercial pe două niveluri de pe Georgia Avenue. Am deschis cu o smucitură uşa de sticlă de la COIOŢII şi am declanşat o sonerie furioasă, cu mecanism electronic.

Către stânga noastră, rafturile înalte pline cu cutii colorate de casete video se încolonau, rânduri-rânduri, către peretele acoperit de alte cutii cu fotografii lascive cu oameni în poziţii acrobatice. În spatele magazinului, o perdea verde mucegăită acoperea o uşă flancată de rafturile cu cutii de DVD-uri. Casetele umpleau peretele din dreapta noastră, din spatele tejghelei unde se afla casa de marcat. De tavan era suspendat un televizor color. Pe ecranul acestuia, o blondă oxigenată, goală, cu sâni ca două baloane de beton sfâşia cămaşa albă a unui individ musculos, care avea un tatuaj în formă de şarpe ce urca de-a lungul coloanei sale vertebrale. Uşa s-a închis cu un clanc. Soneria s-a oprit. Am înaintat în încăperea luminată doar de ecranul TV păşind pe covorul tare, inspirând dezinfectant cu aromă de pin şi fumul carcinogenic.

Individul palid aşezat în spatele casei de marcat, care era plasată pe un fel de podium, a deschis cu un zgomot metalic o brichetă pentru a-şi aprinde o ţigară. Pielea capului şi a feţei erau împodobite cu tuleie de vreo trei

zile.

Cari a zărit un client, un bărbat în costum, cu cravată, fascinat de secţiunea FANTEZII SADO-MASOCHISTE. S-a dus în spatele lui şi şi-a ţuguiat buzele: a suflat uşor ciufulindu-i părul.

Costum-cu-Cravată s-a întors brusc, a văzut *femeia adevărată,* a făcut ochii mari…

Iar ea i-a fluturat legitimaţia prin faţa ochilor:

— Am şi cătuşe.

Clientul şi-a pus mâna peste faţă, a trecut împleticindu-se pe lângă noi către uşă, a împins-o şi a dispărut într-un spaţiu unde putea îndrăzni să se lase văzut.

— E timpul să te anunţ ce poţi face şi ce nu, i-am spus eu casierului. Fumul ţigării lui se ridica în spirale complicate către tavan. I-am arătat rapid legitimaţia pe care i-o luasem agentului mai tânăr din echipa lui Carl, iar casierul a oprit sonorul televizorului. Suntem de la organizaţia voastră.

— Divizia Federală. Zane i-a fluturat prin faţă legitimaţia bărbatului pe care-l lovise cu coşul de gunoi.

Însemnele de pe legitimaţii arătau că suntem de la FBI şi erau cât se poate de adevărate, chiar dacă persoanele care le aveau erau nişte impostori.

Mincinoşi sau nu, casierul ne-a luat cât se poate de în serios, clipind din ochii lui goi, ajutat fiind şi de faptul că l-am lăsat să zărească pistolul de poliţie pe care-l aveam prins la brâu.

— Am contribuit deja, a spus casierul. Mai ales pe plan local, am tot acumulat puncte.

— Nu şi în ceea ce priveşte echipa noastră, a spus Zane. Noi lucrăm la cu totul alt nivel. Acum poţi să participi şi tu.

Casierul a tras din ţigara pe care o ţinea între degete.

— Sau?

— Sau chemăm celelalte echipe, am spus eu. Fiscul.

Divizia pentru pornografie cu minori. Specialiştii în operaţiunile de spălare de bani. Agenţii de la Persoane Dispărute cu programele lor de îmbătrânire a fotografiilor şi de comparare cu cele de pe aici. Băieţii de la Trafic de Persoane care şi-au pierdut aproape tot bugetul în favoarea noastră şi sunt dornici de o misiune uşoară.

— Şi mai ales, a adăugat Carl, pironindu-l cu privirea, o vom lua ca pe o insultă personală.

— Chiar acum, am spus eu. Nu te cunoaştem. Iar tu nu vrei să ne cunoşti pe noi.

— Eu nu sunt decât un angajat.

— Nu ne pasă, a spus Zane. Pe tine te-am găsit aici.

Casierul şi-a stins ţigara pe suprafaţa tejghelei.

— Despre ce vorbim, mai precis?

— Ce e la etaj? am întrebat eu.

— Magazia. Un birou vechi, câteva scaune. Cutii cu tot felul de rahaturi. Şi baia.

— Sună minunat, am spus eu.

— Acum e a noastră, a zis Zane. Pentru cât timp vrem noi.

— Şi… a intervenit Carl. Nimeni nu ştie că suntem sus. Nici rataţii care cumpără de pe aici. Nici şeful, nici patronul din acte sau cei din realitate, nici directorul centrului comercial. Avem o echipă mare. Uiţi că ne-ai văzut vreodată. Nimeni nu ştie că suntem aici, nici măcar tu.

— Şi dacă trebuie să merg la budă?

— Ridici mâna, i-a zis Zane.

— Poliţai afurisiţi, a replicat el. Sunteţi toţi la fel.

— Ce program are magazinul? am întrebat eu.

— Programul meu. Ajung aici în jur de unşpe ca să prind aglomeraţia de la prânz. Şi închid un pic după ce pleacă şi cei ieşiţi la o gustare târzie. Dacă mi se face foame, aranjez un troc cu tipul de la pizzeria cu livrare la domiciliu sau cu vânzătorul de la chioşcul de alături. Dar nu vă dau şi vouă de mâncare.

— Aducem noi micul dejun, am spus eu, aşa că avem

nevoie de un set de chei şi de codurile de la sistemul de alarmă.

— Cheile costă.

Am pus două bancnote de douăzeci de dolari pe tejghea.

Acestea au dispărut în buzunarul lui, iar într-al meu a intrat o legătură de chei. Cari a notat codurile recitate de casier pe spatele unui bon de casă de la nişte casete închiriate.

— Încă un lucru, am spus eu.

— Întotdeauna mai e câte ceva cu ăştia ca voi.

— Neonul albastru e frumos pentru o firmă, am zis eu, dar de ce COIOŢI1?

— Conferim O Iexperienţă Onirică, Ţâţoase Iubitoare şi Indecente.

— Aţi scris Iexperienţă greşit, am observat eu.

Bricheta lui s-a deschis cu zgomot pentru a-i mai aprinde încă un cui de bătut în coşciug.

— Mi se pare normal să te pricepi la aşa ceva.

Am lăsat norul toxic pe care-l expiră să ne umile pânzele în direcţia perdelei din spate.

— E înviorător să dai peste un om cinstit, am spus eu, când am ajuns în biroul de la etajul magazinului de materiale porno. Aici sus e exact aşa cum ne-a spus – de tot rahatul.

— Dar ai avut dreptate, a zis Zane după ce am dat la o parte grămezile de cutii de carton şi am luat două scaune pliante de metal de pe biroul scrijelit pe care le-am pus lângă ferestre. Chiar şi aşa murdar, geamul acesta ne oferă o imagine clară.

Zane s-a postat la fereastră şi a încercat binoclul compact din vesta cu arme îndreptându-l peste Georgia Avenue, peste curentul şuierător de automobile, asupra firmei de preluare a corespondenţei.

— Aproape că pot să-i citesc pe buze lui Trish în timp ce vorbeşte la mobil, a spus el.

— Şi eu, am spus eu, cu privirile aţintite către Carl.

Acum spune „adică”.

Zane a dat din cap, nedumerit.

— Sunt atâţia oameni care vorbesc despre ei de parcă n-ar fi „adică” decât nişte personaje dintr-un film.

— Toată lumea are nevoie de un mod de a aborda viaţa, i-am spus eu.

— Şi al nostru care e? a întrebat Zane.

Dintr-odată, vocea amplificată electronic a unei femei a făcut podeaua de sub picioarele noastre să vibreze:

— „Uau! Adică, nu mi-am închipuit niciodată că voi avea doi tipi musculoşi ca vecini! Intraţi!”

Toţi trei am clipit la unison.

— O să închidă televizorul, a spus Zane.

Cari a oftat.

— Acoperirea e acoperire. Cu gălăgia asta, idioţii ăia de jos n-o să poată să ne audă.

— „Mă pregăteam să fac un duş. Nu vreţi să-mi ţineţi companie?”

Mi-am apropiat telefonul de gură în timp ce apăsam pe tasta programată să apeleze rapid telefonul Beta. Russell a răspuns, iar eu i-am spus:

— Pe poziţii. Start.

— „O, da”.

Cinci minute mai târziu, un funcţionar de livrări păşea agale pe Georgia Avenue. Bărbatul ducea un tub de carton de un metru şi jumătate pe umăr. Tubul maro de carton era lipit la întâmplare cu câteva fâşii de bandă adezivă – care, în mod clar şi logic, se aflau acolo pentru alte motive decât să-i confere tubului nişte dungi distinctive.

— Un tub mare de carton este instrumentul perfect de spionaj, am spus eu în timp ce-l priveam toţi trei pe Russell îndreptându-se spre Mail 4 You! Dacă-l ai pe umăr, ai un motiv perfect să te afli oriunde, să te duci oriunde. La naiba, dacă-ţi şi îndoi puţin genunchii, ca să pară că e greu, gardienii o să-ţi şi deschidă uşa.

— Să nu-ţi închipui că o să fie Trish dispusă să se

ridice de pe scaun, a comentat Zane, cu binoclul aţintit asupra magazinului. Crezi că o să-şi dea seama că tocmai am cumpărat tubul şi eticheta de acolo?

— Nicio şansă, am spus eu.

„Mmm. Acum e rândul meu”.

— Înăuntru şi apoi afară, a spus Zane, povestind imaginile pe care le vedea prin binoclu. Hai, Russell! Ce faci? Trish a pus tubul perfect, etichetat şi sprijinit de perete, exact la vedere, a pus un aviz roz în cutia poştală… Ce… Nu! Nu vorbi cu directorul!

— „Ăăă-hhh”.

Patru minute mai târziu, Russell a ieşit din sediul firmei de corespondenţă. S-a oprit în faţa peretelui de sticlă, cu faţa către Georgia Avenue şi postul nostru de observaţie de la etaj, verificând ostentativ ce oră arăta ceasul de la încheietură. Apoi a plecat.

Două minute mai apoi, din Cadillac-ul alb unde se afla cu Hailey şi Eric, m-a sunat pe mobil. Am apăsat pe tasta de preluare a apelului.

— „O, iubitule, ooo, trage-mi-o aşa, ooo”.

— Vic? a spus Russell în telefon. Pe cine aud eu acolo?

— Nu contează! Ce făceai acolo? Trebuia doar să intri şi să ieşi!

— „Da, iubito!”

— Aaa… în regulă, dar am omorât două păsări cu o singură piatră maro. I-am spus directorului că aveam de preluat ceva de la un motel de lângă o staţie de metrou de pe Georgia Ave, dar că am uitat să-mi notez de la care. Mi-a spus unde sunt nişte moteluri, la vreo trei kilometri. Şi nu e ca şi cum directorul o să mă mai vadă vreodată. Iar dacă da… Oricum nimeni nu-i ţine minte pe cei care se ocupă cu livrările.

— „Aaah, ce bine e!”

— Bine, i-am spus lui Russell. Plecaţi în misiune de recunoaştere şi găsiţi hotelul în care am putea ascunde cel mai bine Cadillac-ul. Luaţi două – nu, luaţi trei camere, sub

numele de familia Martin, pretextând că e vorba de o întrunire. Pune-l pe Eric să calculeze turele pentru ca... *ăăă...*

— Pentru ca Blondina să nu rămână niciodată numai cu unul singur dintre noi, a spus Russell.

— „O, da! Uuuh! N-am mai făcut-o niciodată aşa!”

Russell a spus în telefon:

— Hei, Vic, indiferent ce faci tu acolo, de-abia aştept să-mi vină rândul.

46

Stăteam pe scaunele pliante de metal, lângă fereastra de la etajul întâi al magazinului de materiale porno şi ne aţinteam binoclul asupra oricărei persoane care se întâmpla să iasă în după-amiaza aceea din Mail 4 You! sau să intre.

— Cât e ceasul? a întrebat Zane, cu ochii pe ţinta noastră.

Am aruncat o privire la ceas.

— 4.42 p.m.

— Aglomeraţia de după-amiază. Cari privea şuvoiul de maşini care treceau pe lângă noi. Norocoşi oameni, se duc acasă.

— Ajungem şi noi acolo, i-am spus eu.

— Şi dacă nu preia nimeni coletul nostru? a întrebat ea.

— La naiba, a spus Zane. Dar dacă *îl ia* cineva? Nu prea văd să circule taxiuri pe aici. Maşina noastră este la un hotel, la douăzeci de minute distanţă de aici. Dacă observăm că e luat, în cel mai bun caz îl vedem pe tipul respectiv, poate chiar şi un număr de înmatriculare. Dacă nu merge cu autobuzul sau pe jos până la metrou, n-avem cum să-l urmărim sau să-l răpim.

— Lucrăm cu ce avem, am spus eu.

Cari şi-a dat jos blazerul negru şi l-a pus pe spătarul scaunului ei de metal. Purta puloverul de caşmir al lui

Hailey. Bluza aceea roşie strâmtă se întindea peste sânii neacoperiţi de un sutien ai lui Carl şi nu m-am mai gândit la cei cinci ochi ai Surorii Moarte sau la carnea aţâţată care se vedea în imaginile TV proiectate în încăperea de sub picioarele noastre. Cari avea Walther PPK-ul Surorii Moarte băgat în curea, o armă „cosmetică" şi care îi asigura credibilitatea ca agent federal.

Şi-a trecut degetele prin părul blond, tuns scurt, s-a întins ar fi putut folosi această întindere ca preludiu al unui atac, dar nu a făcut-o. Din baie venea o duhoare de amoniac. Şi-a aţintit privirea asupra mea: i-am adresat un zâmbet liniştitor.

Zane şi-a pus binoclul la ochi urmărind îndeaproape magazinul de preluare a corespondenţei.

Patru minute mai târziu, a spus:

— Un client. S-a dus la cutia lui, n-a găsit nimic şi a plecat.

— Niciodată nu ştiu dacă să mă bucur sau să mă întristez atunci când cutia mea poştală e goală, a zis Carl.

— Ar putea să fie un agent trimis în misiune de cercetare, am spus eu.

Zane mi-a servit în glumă o replică dintr-un film cu Marlon Brando, din lumea boxului:

— „Ar fi putut' să fie un adversar".

Cari ne-a privit pe amândoi zâmbind.

— Cum e să fii nebun? a întrebat.

— La fel cum e şi pentru tine, a răspuns Zane. Fiecare e diferit. Şi totuşi, suntem toţi la fel.

— Ai nevoie de curaj ca să fii nebun, am spus eu.

— Dar asta e întrebarea aici, a precizat Carl: Cine e nebun şi cine nu.

— Nu, am spus eu. Această întrebare sau-sau nu ţine seama de realitate. Viaţa e un ansamblu alcătuit dintr-o groază de chestii, nu aia sau aia. Nebun şi genial coexistă în acelaşi timp, în aceeaşi persoană, pe lângă multe altele. Un tablou, un roman sau un film, un film cu adevărat minunat, poate fi amuzant sau înspăimântător, sexy şi plin

de suspans, toate în acelaşi timp, toate învârtindu-se împreună, atâta timp cât miezul e adevărat.

Cari ne-a încuiat:

— Şi care e miezul adevărat al acestei misiuni?

— Nu e legat de supravieţuire, a spus Zane. Evadarea din azilul de nebuni al CIA ne-a proiectat într-o zonă neutră, sigură. Asta o ştiam cu toţii încă de la început.

— Trebuia să facem asta, altfel n-am mai fi fost noi înşine, am explicat eu. Noi ne-am dedicat toţi vieţile spionajului, misiunii de a afla ce e adevărat şi de a acţiona în această direcţie. Dar n-am făcut-o numai pentru a afla ce e adevărat şi să remediem situaţia. Trebuia, de asemenea, să facem asta *să fie* adevărată, să fim noi. Fiecare spion trăieşte într-o lume făurită din minciuni. Poţi supravieţui de pe urma minciunilor, dar dacă miezul tău nu e adevărat, atunci nu eşti nimic.

Cari a spus:

— Dar sunteţi tot nebuni.

— Să fii nebun înseamnă să trăieşti într-un vis, am spus eu. Dar poate că *aici, afară,* e visul, iar nebunia e realitatea. Ceea ce contează e ceea ce poţi face să meargă.

— Plus ceea ce te face fericit, a adăugat Zane.

— Fericit? s-a mirat Carl. Mormăind incoerent pe la colţul străzii? încuiat într-o celulă izolată fonic?

I-am spus lui Zane:

— Ştie despre Condor.

— Voi numiţi asta fericire? a spus Carl, fără să confirme sau să nege ce spusesem.

— Fericirea unuia poate fi iadul altuia, am explicat eu. Şi ai fi surprinsă să vezi cu câte se pot obişnui oamenii. Dar, gândindu-mă la locul unde eram, cred că o numesc încercare.

— Încercarea este punctul de plecare. Zane a ridicat din umeri. De când am evadat, de când am rezistat căldurii din metrou…

— Ce căldură din metrou? l-a întrerupt Carl.

— Nu contează, a rezistat cu puţin ajutor din partea

prietenilor.

— Sigur, am înnebunit din cauza unor lucruri evidente. Ochii lui Zane cercetau lumea de dincolo de geam. Accidentul de maşină al părinţilor mei. Faptul că am sărit dintr-un avion pentru a rămâne suspendat într-un copac, în plin război, şi că sub ochii mei a murit un om pe care-l preţuiam, din cauza ideii mele minunate. Faptul că mă coceam în iadul despre care călugăriţele îmi spuseseră că mă aşteaptă. Tortura cu săpatul-propriului-mormânt. Tone de explozibil care mi-au dat nervii peste cap. Ajungând să fiu atât de pârjolit de frică şi durere că mi-a albit părul. Faptul că am fost mânjit cu heroină şi scos din junglă ca o maimuţă captivă. Toate astea mi-au zdruncinat mintea, dar, hai să fim serioşi: toată lumea are parte de greutăţi.

De pe Georgia Avenue s-a auzit claxonul unui camion.

— Ceea ce *m-a menţinut* nebun a fost credinţa profundă că trebuia să car această povară pentru totdeauna. Am luptat din răsputeri să susţin greutatea care mă strivea. Să o port în spate, indiferent ce se întâmplă şi să nu plâng niciodată, niciodată. Sau…

— Sau ce? a vrut Carl să ştie.

— Dacă renunţi la povară, nu mai ai nimic. Zane privea lung pe fereastra magazinului de materiale porno. Unii oameni au nevoie să se debaraseze de tot, să o ia de la zero. Era aproape să-mi pierd controlul în metrou, unde Vic, Russell şi străinii din vagon au schimbat împrejurările şi m-au salvat de la o criză. Criza e o altă modalitate de a-ţi susţine povara. Dar faptul că erau acolo m-a împiedicat să am o criză. Aşa că a trebuit să mă eliberez şi, când am reuşit din nou să respir normal, mi-am dat seama că stăteam în continuare atârnat de un mâner, într-un tren în mişcare. Faptul că plângeam şi că mă eliberasem nu distrusese universul. Şi, deşi eram în acelaşi loc… nu mai eram eu acelaşi. Uciderea doctorului F. M-a făcut să ajung la zero, a continuat Zane. Suprafaţa ferestrei îi reflecta zâmbetul trist. Cam dur pentru el, dar doctorul F. A fost cel

mai bun bănuţ pe care l-am găsit vreodată.

Zane a aruncat o privire rapidă către Mail 4 You! prin binoclu. L-a pus pe pervaz şi a întrebat-o pe care:

— Dar tu?

— Eu nu sunt nebună.

— Eşti bucuroasă sau tristă că e goală cutia ta poştală de nebunie?

— N-are nicio relevanţă, a spus Carl. În loc să-mi rezolv misiunea, misiunea m-a rezolvat pe mine. Nu contează dacă sunt nebună sau nu, am ratat, aşa că sunt distrusă.

— Nu ştiu cât de distrusă eşti, a spus Zane, dar nu ai ratat. Te-ai confruntat cu ce e adevărat, nu cu ceea ce era prevăzut. Aş spune că asta te face o vedetă.

Ea se uita lung la el.

— Dar ştii ce e important acum? a întrebat Zane.

Cari a scuturat din cap.

— Nebuni sau nu, trebuie să mâncăm.

„Iar eu mi-am dat seama că asta era şansa mea”.

— E un restaurant vietnamez aici, aproape.

— Saigonezii ăştia sunt peste tot pe aici. Înseamnă că eu trebuie să mă duc să iau de mâncare. Zane mi-a dat binoclul şi a întrebat-o pe care: Pot să-ţi aduc ceva anume?

— Să fie fierbinte şi să fie mult. În timp ce uşa de la parter anunţa zgomotos ieşirea lui Zane, Cari a spus: Mereu a fost aşa?

— Da. Nu.

Ea s-a aşezat pe scaunul lui. Priveam fix pe geamul murdar. Singuri.

— Şi… Gestul meu încorporă interiorul dezordonat al palatului nostru pornografic, traficul care gonea pe strada de mai jos şi cerul însângerat al apusului de soare. Ce mai faci?

— Păi… *Atunci, demult,* nu mi-aş fi închipuit niciodată că o să stau vreodată într-un loc ca acesta.

— Dar cine şi-a închipuit? am spus eu. De obicei, americanii se referă la perioada liceului când spun *atunci,*

demult. Pentru restul lumii, *atunci, demult* înseamnă fie pe când aveau mâncare, fie pe când n-aveau. Pentru tine ce înseamnă *atunci, demult?*

— Ieri. Lasă-l naibii de liceu. A scuturat din cap. Liceul e leagănul Americii. Mereu credem că putem renaşte, transformându-ne într-o altă persoană – mai deşteaptă, mai atrăgătoare, mai bogată, mai puternică. În restul lumii, oamenii se luptă să fie mai buni şi mai în siguranţă decât sunt deja. Tocmai de aceea *atunci, demult* înseamnă pentru noi năuceala adolescentină. Credem în continuare că avem timp să creştem şi să fim altcineva.

— Cum vrei să fii când o să în mare? am spus eu.

— Vic. A coborât binoclul de la ochi. Privea în continuare pe fereastră. Acolo.

— Iar *aici* nu seamănă deloc cu felul în care ţi-ai imaginat tu *acolo.*

— Exact, a spus ea. Pe atunci, nu voiam decât să scap. Să merg într-un loc deosebit. Să fac ceva mai mult decât să am o viaţă obişnuită. Să fac ceea ce nimeni nu credea că sunt în stare. A izbucnit în râs. Şi ştii ce? Acum îmi risc fundul ca să apăr „viaţa obişnuită”. Şi ce primesc ca „deosebit”? Sunt prinsă deasupra unui magazin cu materiale porno cu doi nebuni. Cari a aşezat binoclul pe pervaz: Şi ceea ce e cu adevărat amuzant e că viaţa obişnuită mi se pare în sfârşit logică. Mi-a adresat un zâmbet nesigur. Dar, hei, nu sunt decât o fată fără gloanţe în pistol.

— Unde ai crescut?

— Şi apoi o să mă întrebi ce zodie sunt? Nu stelele m-au adus aici.

— În suburbii? O metropolă? Un orăşel? O fermă?

— Aaa: insistenţă. Toceşti rezistenţa nervoasă a prizonierei sâcâind-o cu detalii despre viaţa ei.

Am riscat tot:

— Dacă vrei să pleci… du-te.

Ochii ei verzi nu au clipit. Nici ai mei.

— Neah, a spus ea, mi-ar părea rău să ratez cina.

Ochii noştri s-au îndreptat din nou către Mail 4 You!

— Iowa, a spus ea.

Inima îmi bătea nebuneşte în coaste.

— Eşti căsătorită?

— Ştii bine că nu e cazul.

— Există… Ai pe cineva?

— Întotdeauna poţi să ai pe cineva. Capul ei blond se mişcă într-o parte şi-n alta. Nu am pe nimeni.

— Nici eu.

— Nimic nou.

— Asta pierdem, cu viaţa noastră de spioni, am spus eu. Şansa de a găsi pe cineva care să fie mai mult decât doar o altă persoană.

— Zici mereu că e timp, a spus ea. Chiar ştiind ceea ce cunoaştem atât eu, cât şi tu despre *timp.* Pot ucide un bărbat în unsprezece secunde – şi asta în luptă corp la corp. Dacă-mi dai gloanţe pentru pistolul de la brâu, şi uită de timp: dacă-l văd, al meu e.

— Cu toţii suntem la o clipire distanţă de ultimul glonţ, am spus eu. Uite unde-am ajuns eu.

— Să nu crezi că nu mă gândesc la asta. Cu toţii o facem. Dar când auzim despre… prăbuşiri ca a ta, spunem că, pur şi simplu, îţi sosise timpul.

— Timpul se schimbă.

— Şi-i macină pe oameni până se încadrează în tipare.

— Eu sunt încă aici.

— Da, a spus ea. Dar am încercat să te omor. Chiar m-am străduit.

— Poate ai mai mult noroc data viitoare.

Ea a clipit.

— Îţi place poezia?

— Nu mă gândesc niciodată la ea.

— Înseamnă că ai noroc. Ai multe de învăţat şi… şi…

„Ce, ce s-a întâmplat?”

— Victor! Vic!

Carl se apleacă în faţa mea, iar eu stau tot în scaunul

tare, fereastra se întunecă, dar ea se apleacă aproape de mine, se ridică de pe scaun…

— Vid Te-ai… pierdut.

— Dar m-am întors. Mereu mă întorc.

— Până acum. De cât timp nu v-aţi mai luat medicamentele?

— Russell ţi-ar spune că nu de suficient timp. Nu-ţi face griji. O să rezistăm.

— Chiar şi Eric şi Hailey? împreună formează un întreg.

— Şi cum se scrie asta? a spus Carl.

— Vezi! Te pricepi la poezie!

Ea a aruncat o privire pe fereastră.

— O maşină de poliţie fără însemne tocmai a parcat în faţa magazinului.

Ne-am ghemuit sub nivelul pervazului, privind către parcarea de sub noi.

Un bărbat cu părul rărit îmbrăcat într-un costum ieftin, gri, a trântit portiera de la şofer a unei Crown Victoria cu două antene radio pe portbagaj. A privit într-o parte şi-n alta, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era singur. Poliţistul în costum gri ieftin a pornit spre uşa de la COIOŢII, ieşind din câmpul nostru vizual.

Soneria turbată de jos ne-a anunţat că uşa fusese deschisă.

— Nu mă las prins în capcană aici sus! am spus eu, umplându-mi palma dreaptă cu Glockul 45.

— Şi cu Zane cum rămâne? a întrebat Carl.

Am ridicat mâna. „Linişte!”

Ne-am târât pe podeaua goală ca nişte şoricei în cuşca pisicii şi ne-am strecurat pe treptele înguste de lemn care, cumva, ne-au îndeplinit dorinţa şi nu au scârţâit. Chiar dincolo de baza scărilor, singura barieră între noi şi magazinul de casete porno era perdeaua mucegăită care umplea cadrul uşii.

„Miroase a lemn ud”, mi-am spus în minte când m-am ghemuit lângă perdeaua aceea verde pentru a trage cu

ochiul prin crăpătura dintre margine şi tocul uşii. Cari s-a ghemuit în spatele meu n-aş fi lăsat-o niciodată să stea acolo dacă nu aş fi avut încredere în ea. Putea vedea peste capul meu, împărţind cu mine perspectiva asupra lumii oferită de crăpătura dintre perdea şi cadrul uşii.

L-am văzut pe poliţist împingând o casetă video pe tejghea, către vânzătorul cu faţă cadaverică şi spunând:

— S-ar putea ca aici să fie mai multe lucruri decât ai vrea tu să mă laşi să verific. Dar nu-ţi face griji. N-o să consemnez nimic.

Angajatul a spus:

— Voi, poliţiştii, sunteţi mereu prea buni cu mine.

Zane a deschis uşa, activând soneria.

Poliţistul s-a întors să vadă cine era – şi, atunci, jacheta de la costum i s-a dat la o parte dând la iveală insigna de la brâu, expunându-l astfel în faţa oricărui cetăţean, capabil să scrie o plângere sau să dea un telefon. În timp ce înregistră imaginea unui *bărbat cu părul alb/ochi duri,* mâna dreaptă a poliţistului s-a dus instinctiv către şold şi a urlat:

— Ce dracu’ ai în pungile acelea?

Zane a clipit.

— Mâncare. Vietnameză, a spus.

— Aduci mâncare… aici?

„Nu pot dezvălui cine suntem cu adevărat nici poliţistului, nici vânzătorului!” şi-a spus Zane, după care a rostit:

— Ţie nu ţi se face foame?

— Da, dar ştiu când şi unde trebuie să mănânc.

Zane i-a făcut cu ochiul poliţistului.

— Tipii ca noi mănâncă unde vor?

„*Exact,* şi-a spus casierul. Afurisiţii ăştia de poliţişti îşi fac mendrele cum vor ei”.

Poliţistul s-a încruntat cu răutate şi i-a spus ciudatului cu păr alb:

— Insinuezi ceva?

Din spatele perdelei, Cari m-a împins deoparte…

Şi a năvălit în magazin.

Abia am apucat să mă feresc, să nu fiu văzut de poliţist sau de casier. Sau de Zane. Mâna mea ţinea strâns pistolul de 45 lângă faţă în poziţia „Pregătit”, iar eu stăteam nemişcat, lipit de perete.

— O, Doamne, a exclamat Carl, în timp ce trecea printre rafturile de casete, iar Zane şi poliţistul s-au întors să o privească. Baia de aici e dezgustătoare.

„Du-te dracului, şi-a spus Vânzătorul. Ai primit-o gratis”.

A priceput privirea „nu-te-pune-cu-mine” pe care i-a aruncat-o agenta federală în timp ce se alătura celorlalţi doi reprezentanţi ai statului şi i-a spus bărbatului cu păr alb:

— N-avem nevoie de ajutor.

„Da, şi-a spus casierul, de parcă voi, agenţii federali, v-aţi putea confrunta cu vreo problemă reală fără întăriri”. Dar funcţionarul ştia prea bine când să se supună *celor patru cuvinte magice.*

— Drace! a exclamat poliţistul. Ai o femeie cu tine!

— Care e problema, a zis Carl. Nu crezi că pot să o fac?

Chipul poliţistului s-a înroşit sau a luat foc, în funcţie de punctul de vedere adoptat.

— Eu cred că…

Zane a spus, acoperindu-i cuvintele:

— Cred că nu avem nicio problemă aici.

Cari i-a luat-o înainte poliţistului şi i-a spus lui Zane:

— Nicio problemă pe care să n-o putem rezolva.

— „N-o putem” e cam dur, a spus Zane.

— Hei! Dar voi nu vorbeaţi cu mine? a întrebat poliţistul.

— Păi cu cine altcineva? s-a mirat Zane.

În spatele perdelei, ţeava pistolului îmi apăsa obrazul.

— Sigur că vorbim cu tine, a zis Carl. Că de nu, suntem nebuni sau aşa ceva. Nu e ca şi cum ne-ar fi făcut

cineva să ne prăbuşim în abis.

— Cum ar fi cineva care apare când te aştepţi mai puţin, a spus Zane.

— Trebuie să fii pregătit, a spus Carl.

— Dar, nu ştiu de ce, niciodată nu eşti pregătit, a adăugat Zane.

Având experienţa a mii de interogatorii, poliţistul îşi dădea bine seama că aceşti doi cetăţeni care intraseră în magazin şi-l prinseseră încercau să spună ceva fără să o facă direct şi să recunoască. Se speriaseră de insigna lui, ceea ce era bine, dar trebuia să-i aducă unde voia. A înghiţit în sec.

— Uneori, lucrurile neaşteptate apar, ăăă, fără să fie consemnate în registre.

— Da, a spus Carl, aşa. Fără să se scrie nimic.

— Hei, a spus poliţistul. „Arată-le afurisiţilor ăştia de civili cine e şeful”. Vreţi să consemnăm?

— Neah, a zis Carl. Deşi ar putea fi o poveste destul de bună.

„Exact, şi-a spus Vânzătorul Cadaveric, acoperiţi-vă fundurile, copoilor”.

Zane i-a zâmbit poliţistului.

— Sperăm că nu vă reţinem din drum.

Poliţistul a văzut în spatele cuvintelor lui *o mărturisire,* care ascundea *o rugăminte.*

Funcţionarul a văzut în spatele lor *o ironie,* care ascundea un *„mai cară-te”.*

Copoiul şi-a întins arătătorul către cuplul ciudat de civili a căror rugăminte trăda faptul că erau suficient de deştepţi încât să uite că fusese vreodată acolo. Pentru ultima oară, i-a avertizat:

— Aveţi grijă!

„Uau! şi-a spus în sinea lui vânzătorul când poliţistul a ieşit. O binecuvântare! Un copoi binecuvântându-l pe altul. Exact ca în serialul acela vechi *Hill Street Blues!”*

Zane i s-a adresat casierului:

— În fond, nu e băiat rău.

— O, da, a spus vânzătorul care ştia că poliţiştii mereu ţin unii cu alţii. E un drăguţ. Ca şi tine.

— Nu. Pe chipul lui Zane a apărut un zâmbet. Nu e nici pe departe la fel de nebun ca mine.

— Înapoi la ocnă, a spus Carl.

În timp ce se îndreptau spre locul din spatele perdelei de unde-i priveam, mi-am băgat arma în toc.

Am plutit către etaj propulsaţi de norii parfumaţi de mâncare asiatică gătită în aburi.

— Cât p-aici, a zis Zane.

— Da, a încuviinţat Carl.

Zane a făcu semn din cap către parterul magazinului, unde evitaseră să fie deconspiraţi şi i-a spus lui Carl:

— Te mişti bine.

— Nici cu tine nu mi-e ruşine, a zis ea, ţinând cont că eşti un moş nebun.

— Iar eu mă bucur că ştiţi amândoi ce faceţi! le-am mărturisit eu.

— Da, a spus Carl.

— Da, a spus Zane.

— Acesta e un lucru bun pentru noi toţi, am concluzionat eu, scoţând capacele paharelor cu ceai fierbinte.

Cei doi m-au privit şi au deschis şi ei casoletele cu frigărui Hanoi de porc, aşezate pe câte un pat de tăiţei albi, lungi, groşi, moi şi cam dulci.

Russell a sunat şi a fost informat că putea veni la postul nostru de observaţie. A zărit ambalajele goale de mâncare.

— Noi am mâncat fructe-de-mare la un restaurant tare, ca dintr-un film din anii 1940, aflat între motel şi oraş. Caddy-ul e parcat într-un garaj. Nu se vede din stradă, nu poate fi zărit din elicopter. Am venit cu metroul până aici.

— Singur? am întrebat eu.

— Solo şi marfă. Arătă către Zane şi către Carl. Voi doi mergeţi cu metroul spre casă. După programarea lui

Eric, eu şi Vic suntem ultimul schimb al serii. V-am făcut o hartă şi v-am cumpărat cartele.

— Numai ei doi? am repetat eu.

— Doar aşa Cadillac-ul nu va fi observat. Dacă Hailey ar fi venit cu mine ca să-i supravegheze la întoarcere, Eric ar fi rămas singur cu zumzetul de fond al reclamelor TV care se aude din celelalte camere. N-a vrut să-i ordone să se ţină cu mâinile de pat şi să nu facă nimic altceva până ne întoarcem noi, ca să reziste. Gravitează, ăăă, către un absolutism incontrolabil.

Cari mi-a aruncat o privire furioasă.

— În plus, a spus Russell, luând binoclul şi cercetând interiorul luminat al firmei de preluat corespondenţa, oricum, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să avem încredere în Blondină că nu va face nicio prostie pe-afară când e numai cu unul dintre noi. Zane nu trebuie să facă altceva decât să o ducă acasă cu metroul.

— Cred că ne putem descurca, a zis Zane.

47

Un tren alerga cu zgomot prin noaptea albastră.

În filmul porno care se auzea de la televizorul din magazin, sub tălpile noastre.

Afară, stopurile maşinilor care treceau aruncau dâre prelungi, roşii în noapte.

— Misiunile de supraveghere sunt naşpa, a spus Russell.

Managerul de la Mail 4 You! fusese schimbat de un Domn Distins Mai în Vârstă, care purta cravată şi stătea la tejghea, aşteptând clienţii în strălucirea galbenă a magazinului. Privind prin binoclu, am descoperit că citea o carte, dar nu i-am putut descifra titlul.

Prin podea s-a auzit o voce de femeie:

— „Unde te duci?”

— „Nicăieri”, rosti bărbatul care călătorea cu trenul, de undeva de sub tălpile noastre.

— Ce face ca o femeie să fie atrasă de un bărbat? l-am întrebat eu pe Russell.

— Dacă aş şti să răspund, aş fi cel mai mare spion.

— „Nu putem face asta aici… sau putem?” a zis femeia din film.

Russell a spus:

— Femeile cred că ceea ce ne face pe noi să fim atraşi de ele este…

A arătat cu degetul mare către podea.

— „Ce porţi pe sub rochie?”

Russell a spus:

— Doamne, ce bine ar fi să fie atât de simplu cum e la parter!

— „O, da!”

Russell a implorat:

— Te rog, Doamne, lasă numai zgomotul făcut de tren! Sau de sex!

Dumnezeu i-a ascultat ruga.

Şi a spus „Nu”.

Zăngănitul trenului printr-o noapte albastră. Gemete şi suspine. „O, iubito!” şi „Da!” – un Toate sunetele acelea acceptabile într-un film fuseseră şterse de un jazz neînsufleţit, creat pe computer, tipul acela de muzică din lift despre care o persoană fără suflet ar putea crede că ar face lumânările să pâlpâie.

— Există totuşi o lege cosmică, a spus Russell. Nu se prostituează şi muzica.

— Femeile astea, am spus eu şi m-am oprit, încercând să găsesc formularea perfectă.

— Nici să nu te gândeşti, a zis Russell, deturnându-mi pauza. Nu sunt persoana potrivită cu care să discuţi despre dragoste.

— Dar cine a zis ceva…?

Dar el sărise deja în picioare. M-am ridicat din scaun ca să pot vedea firma de preluat corespondenţa care strălucea dincolo de traficul nocturn de pe Georgia Avenue şi să pot urmări şi mersul de colo-colo al lui Russell.

— Femeile, a spus el. Prin ce-am trecut eu – prin ce am trecut eu *cu adevărat,* ce am aflat în New York… Ai fi crezut că operaţiunea mea m-ar fi făcut să am şi eu problema lui Zane cea mare, nu fobia cu căldura sau coşmarurile. Am avut noroc în privinţa asta, dar… Ceea ce mă roade… *Urăsc muzica aia afurisită!* Russell a privit furios către podea. S-a îndepărtat de locul de dedesubt, unde era suspendat televizorul, dar muzica se auzea în continuare prin plafonul subţire. Ce am făcut, da, recunosc: *extrem,* dar eram acolo din dragoste, nu? Dragoste de ţară. Dragoste de libertate. De justiţie. Fata aia atârnată în cabina de toaletă… Ceea ce m-a făcut să-mi pierd minţile a fost că am făcut-o din dragoste. Nu o puteam salva, aşa că a trebuit s-o iubesc suficient demult pentru a…

Russell a călcat furios pe podeaua de unde venea muzica.

— Rămâi cu mine! am spus eu.

— Unde dracu' altundeva mă pot duce! Suntem aici, ce dracu'. O facem, ce dracu'. Pentru că ne place să o facem. Pentru că ne place să nu ni se facă nouă asta. Pentru că ne place ritmul îndrăzneţ şi nebunesc al acestei operaţiuni. Pentru că…

A bătut din nou cu piciorul în podea.

— Femeile astea! am spus eu în timp ce muzica filmului porno devenea mai puternică. Dragostea asta!

Russell s-a apropiat de faţa mea. Mi-am ridicat instinctiv braţul pentru a-l îndepărta. Am încercat să-l simt şi, în acelaşi timp, să nu pierd din ochi strălucirea de partea cealaltă a străzii, unde bătrânul stătea liniştit şi citea, tot singur.

— Ceea ce m-a înnebunit a fost puntea dragostei, mi-a şoptit Russell, de *deasupra* muzicii afurisite ce acompania partida de sex din film. Şi dacă trebuie mereu să mergi de la dragoste la moarte?

Cuvintele lui m-au lovit în plin.

— Dacă dragostea înseamnă mereu ucidere?

— Ar fi o problemă, am răspuns eu, tot în şoaptă.

— Aşteaptă un minut.

Şi a ieşit grăbit din încăpere, lăsându-mă pe mine de pază.

„În regulă, o să fie totul în regulă. Russell a făcut un progres fulgerător, probabil că are încă medicamentele calmante în sânge. Chiar dacă nebunia lui nu se reduce numai la Ceea Ce a Făcut în Război…

Vizavi: Bătrânul, aşezat tot acolo, citind, nimeni altcineva cu el, maşinile rulează pe Georgia, se apropie ora de închidere, o să fie în regulă”.

Podeaua vibra în ritmul zdrăngănitului unui tren. Un ţipăt – sirenă de tren? Doi actori?

Bum!

Sticlă spartă, cioburi… linişte.

Paşi grei, grăbiţi pe scara care duce la etaj. În mână simt greutatea pistolului.

Russell a intrat în cameră. Spune:

— Unde eram… a, da, chestia cu dragoste-moarte-crimă. Ceea ce mi-am dat eu seama în New Jersey a fost că sunt *prost* de nebun, nu nebun pur şi simplu.

— Russell… ai tras în televizor.

— Numai o dată.

— Şi vânzătorul…?

— Are o mătură şi niciun client. I-am spus să completeze un formular de rambursare.

— Şi dacă sună pe cineva?

Russell s-a întors cu spatele la fereastră. Cu ochii scăpărând, a spus:

— Tu ai face-o?

În noaptea de la etajul palatului porno, totul era cufundat în tăcere. Priveam lung pe fereastră.

Russell a oftat.

— Misiunile de supraveghere sunt naşpa.

Miezul nopţii, ticăitul vertical între ieri şi mâine.

Mergând pe holul verde-crud de la etajul întâi al motelului nostru, la o aruncătură de grenadă de la graniţa statului Maryland către Washington, D.C.

Russell. Eu. Pereţii coridorului, uşile închise.

— Ce-mi place mie la scenele de supraveghere din filme e că mereu se întâmplă ceva, a spus el în timp ce mocheta ne înghiţea paşii. Eroul vede mereu ce se petrece.

— La ce ar mai fi bun un erou care să nu ştie ce se întâmplă? am întrebat eu, în timp ce cafeina dintr-o Coca-Cola rece pe care o ţineam în mână îmi zgâlţâia nervii extenuaţi.

Russell mă privea fix.

— Dar trebuie să ai o slăbiciune pentru eroul care nu ştie ce se întâmplă.

— Cred că da, am spus eu.

— Da, a zis el. Crezi că da.

Ne-am oprit în faţa uşii 2J. Semnul „NU DERANJAŢI” care atârna de mânerul auriu al uşii avea încă doi prieteni identici la următoarele două uşi.

— Tu stai aici cu mine. Alături stau Zane şi Eric, iar dincolo stau Hailey şi Blondina.

— O cheamă Carl.

— Nu contează. La cât de agitat e Eric, s-ar putea ca Zane să doarmă singur. Probabil că Eric stă ghemuit la picioarele patului lui Hailey. Mie-mi convine. Înseamnă că avem doi de-ai noştri cu Blondina.

O uşă s-a deschis şi Hailey a aruncat o privire pe hol. Şi-a dus degetul la buze şi ne-a făcut semn din mână că totul e în regulă. A dispărut înapoi în cameră şi a închis uşa.

— Chiar vrei să stai de pază? Russell a descuiat camera noastră şi mi-a dat cheia.

— Cineva trebuie s-o facă.

— La naiba. Am noroc. Patru ore întregi de somn.

— Îi trezeşti pe Hailey şi pe Eric la cinci, îi duci cu maşina la postul de observaţie, te întorci şi te culci la loc.

Înainte să pleci, să-l trezeşti pe Zane, ca să stea el de pază cât timp dormim.

Russell a dat afirmativ din cap şi mi-a adresat un zâmbet ciudat de trist.

Uşa camerei unde unul din cele două paturi mă aştepta s-a închis cu un clic. Semnul „NU DERANJAŢI” s-a balansat încolo şi încoace.

Din celălalt capăt al holului, maşina de gheaţă a trosnit.

Oricât de obosit aş fi fost, ştiam prea bine că nu trebuia să mă aşez. Mergând pe coridor către ferestrele de la celălalt capăt, mi-am trecut degetul peste semnele cu „NU DERANJAŢI”, făcându-le să danseze. Când am ajuns la capătul fără ferestre al holului, lângă partea de sus a scărilor, am aruncat o privire înapoi: semnele stăteau nemişcate acum. Nu lăsasem nimic în urma mea.

Era noapte. Într-o parte erau clădiri înalte care crescuseră în jurul motelului construit pe vremea când faptul că se alia la douăzeci de minute cu maşina de Casa Albă însemna că era în afara oraşului, nu la periferia metropolei. Pe cealaltă fereastră se vedea un teren gol care urca în pantă către şinele de la tren, dar şi de la metrou. Dincolo de ele se aflau nişte clădiri de birouri, cu puncte de lumină care marcau activitatea celor de la curăţenie sau a dependenţilor de muncă. Din când în când, perechi singuratice de ochi galbeni alunecau peste străzi. Recepţionerul îi spusese lui Russell că, nu demult, o echipă de infractori cu puşti cu lunetă împuşcaseră un cetăţean nevinovat la cinci cvartale de aici. Dar poliţiştii îi prinseseră pe ucigaşii acelui străin, aşa că nu trebuia să ne facem griji decât în privinţa unor lunetişti care ne cunoşteau figurile.

Am luat o duşcă de Coca-Cola rece şi am aruncat o privire la ceas: patru minute după miezul nopţii. Dacă e să fi găsit bănuţii potriviţi, în mai puţin de patru ore aveam să pot să mă bag într-un pat şi să adorm, în viaţă.

Coca-Cola se agita în sticla din mâna mea. Nu

puteam să dau vina pe cafeină. Sau pe răcoarea nopţii.

„Cât de zdruncinaţi sunt ceilalţi? Mâine e a şaptea zi de când nu ne-am mai luat medicamentele. Fără să ia în consideraţie pastilele de contrabandă de care am făcut rost în New York, Zane calculase că o să rezistăm şapte zile”.

Mă priveam mergând de-a lungul acelui hol de motel, de culoarea unui smarald palid. *Ca şi cum* aş fi fost într-un film.

Primul semn cu „NU DERANJAŢI” s-a legănat, propulsat de curentul mişcării mele.

Cari era acolo, înăuntru. Cu Hailey. Şi poate… Mi-am lipit urechea de lemnul uşii vechi. Da, lemnul era zguduit de sforăitul unui bărbat, cel mai puternic dintre sunete: Eric, dar între sforăiturile lui se auziră nişte suspine feminine, ceea ce m-a făcut să sper că visau frumos.

Cel de-al doilea semn cu „NU DERANJAŢI” tremură înainte ca eu să ajung în dreptul lui. Nu a fost nevoie ca urechea mea să sărute lemnul vechi al uşii 2L pentru a surprinde zgomotele estompate de dincolo de ea. *Zane.* Care, pe parcursul anilor petrecuţi în Maine, se luptase cu coşmarurile. Aceasta era bătălia singuratică şi care se desfăşura acum acolo, făcând patul să scârţâie, trimiţând sunete către hol, care ar fi putut fi: „Nu! Nu!” sau „O! O!”

Tot ce puteam face era să merg mai departe. Sper că o să reziste ororilor acestei nopţi de sâmbătă.

Al treilea semn cu „NU DERANJAŢI”. Prea târziu. Russell era deja înăuntru.

Am trecut mai departe. Am ajuns la celălalt capăt al holului. Păzeam ferestrele pline de noapte şi uşile închise. Mâinile îmi tremurau. Dar ştiam unde eram şi ce se întâmpla, iar asta îmi permitea să mă prefac că totul era ca-ntr-un film.

Din moment în moment, luminile se vor aprinde.

Vânzătorul nebărbierit din spatele casei de marcat de COIOŢII a aşteptat până s-a oprit soneria de la uşă şi am pătruns înăuntru din lumina de afară, ca să spună:

— Ce e aia?

— Cafea, am spus eu, dând din cap în direcţia paharului alb de carton pe care-l luasem de pe o tăviţă gri de unică folosinţă, cu patru astfel de băuturi şi-l pusesem pe tejghea. În spatele meu, de tavan atârna un televizor al cărui ecran spulberat era traversat de un X mare de bandă adezivă. De la magazin, cu lapte condensat, care costă tot cam cât un pumn de gloanţe.

— Ai fi putut să-mi iei cu lapte şi ciocolată. Aroma bogată a cafelei îl făcea să o adulmece involuntar.

— Aş fi putut, aş fi făcut, ar fi trebuit, am spus eu şi m-am îndreptat către perdeaua care ascundea scara.

El nu a spus nimic până când am ajuns acolo, după care a rostit scrâşnind:

— Mie-mi spui…

În loc să-i fac pe plac, am urcat treptele, către Hailey şi Eric.

— Mersi, a spus Hailey. Dădu din cap în direcţia ferestrei. E o dimineaţă liniştită de duminică. Directorul de culoare a venit la 6. Trish a ajuns şi ea la 9.22, destul de târziu. Nimeni nu s-a atins de tub.

Eric stătea pe scaun, cu paharul de cafea în mână. Ne privea.

— E-n regulă, omule, i-am spus eu. Bea-o cum vrei.

El a dat afirmativ din cap. A zâmbit chinuit. A sorbit din amestecul fierbinte de lapte condensat şi cafea.

— Cum ai dormit? am întrebat eu. Ştiu că te-ai dus în camera lui Hailey şi a lui Carl. Probabil că Zane s-a bucurat să rămână singur în cameră, mai ales cu coşmarurile lui.

Chipul lui Eric s-a schimonosit, chinuit de gânduri. A deschis gura să vorbească.

Hailey i-a tăiat avântul:

— Eric, adu gogoşile de pe birou, vezi dacă vrea şi

Vic una.

Eric a schiţat cei cinci paşi până la masă pentru a îndeplini ordinul primit.

În timp ce Hailey mi-a spus:

— Gogoşăria din colţ era singurul magazin deschis la ora la care ne-a adus Russell aici. Mersi că ai găsit o cafea mai de doamne-ajută. Unde sunt ceilalţi?

Eric mi-a întins o pungă cu gogoşi. Am luat una cu ciocolată.

— Ne-am cărat din camere, astfel încât cameristele să creadă că suntem plecaţi la reuniunea noastră de familie. Echipa noastră e la o spălătorie automată. Pot să-şi mai spele din haine şi să stea la vedere fără să-i observe cineva în mod special.

— Hei, Eric, a spus Hailey. De ce nu te duci tu la baie? Du-te şi te spală pe faţă.

Fără să scoată vreun cuvânt, Eric ne-a părăsit în favoarea debaralei înghesuite de lângă scară.

Ieşise din zona în care ne putea auzi, aşa că am spus:

— Cum se mai simte?

— Se ţine pe poziţii – dar cu greu. Toate zgomotele din lumea exterioară îl chinuiesc teribil. Prea multe ordine, prea multe opţiuni, prea multe voci pe lângă ale noastre şi ale inimii lui. E din ce în ce mai greu pentru el să ţină legătura cu cine este el cu adevărat.

— N-o să fie niciodată liber, am spus eu. Ştii bine.

Hailey şi-a lăsat ochii în jos.

— Am sperat că aici, afară, înainte să mor, poate că o să pot să-l ajut să devină mai puternic, astfel încât, într-o zi…

— Acestea sunt cele mai bune zile ale lui. Cu tine.

Ochii lui Hailey s-au umezit.

— Ştiţi toţi că are o minte strălucită, dar nu poate mai mult de atât. Cine este vine din inima lui. Din natura lui esenţială. Natura asta esenţială ne face felul de fiecare dată. Iar a lui e legată de dragoste. Dragoste pură. Dragoste neclintită, capabilă de sacrificiu de sine.

— Aşa se explică şi că şi-a servit ţara ca spion.

— Da. Iar natura sa esenţială l-a condus la torţionarul lui perfect şi la iadul său personal. Ca să vezi cum stau lucrurile cu conştiinţa de sine. Ca să vezi cum stau lucrurile cu dreptatea cosmică.

— Tu cum te simţi? am întrebat eu, prefăcându-mă că paharul îmi tremura pentru că-mi plăcea să văd lichidul maroniu învârtindu-se.

— Mor din ce în ce mai mult, cu zi ce trece. Sperasem că o să fiu alături de voi pe tot parcursul acestei curse. Că, cel puţin, o să-i văd sfârşitul. Dar, din moment ce se pare că nu ajungem la niciun rezultat…

— Hei! am insistat eu. Suntem aici. Am ajuns până aici.

Ea – mi arătă zâmbetul mincinos pe care-l adresează o mamă copilului ei pentru a mai atenua inevitabilul.

— Nu mă simt prea bine, dar o să rezist.

Am aruncat o privire vizavi. Tubul stătea la locul lui.

Când mi-am luat privirea de la fereastră, ochii lui Hailey erau aţintiţi asupra mea.

— Voi cum vă simţiţi? a întrebat ea.

— Suntem bine, am spus eu. Iar cu care…

— Las-o pe care. Hailey a scuturat din cap. Nu e de nasul tău.

Mi-a tremurat vocea de uimire.

— Despre ce vorbeşti acolo?

Hailey s-a silit să schiţeze un zâmbet.

— În mod clar, viaţa ţi-a făcut o figură de zile mari, a spus ea. A pus un cadavru pe podeaua azilului tău sigur. Ţi-a înnegurat nebunia cu încă o rană. Nu-i drept. Nu-i corect. *Din nou.* Ştiai că scorul crimei era negativ pentru noi, nevinovaţii. Faptul că laşi lucrurile să se întâmple e echivalent cu a face să se întâmple. Aşa că ai apăsat pe trăgaciul acestei curse. Ştii de ce ai luat-o pe care? Pentru că ea eşti tu. Detaşată, dură, nemiloasă, o Şmecheră. A intrat în viaţa ta cu scântei de foc. Era *eul* pe care-l pierduseşi în Malaysia. Sinele tău gata oricând să ucidă.

Acel *eu,* cu o-nevoie-secretă-de-a-găsi-pe-cineva-de-iubit. Toate amestecate într-o superfemeie – iar suferinţa pierderii Deryei nu a însemnat decât că ai pus şi mai multă forţă în sentimentele tale pentru Carl. Într-o singură bătaie de inimă, în Poneiul de Piatră, te-ai îmbătat cu iluzia că ea era justiţia cosmică. Iubita care avea să te salveze. Fie avea să te distrugă, fie avea să ne scoată din centrul ţintei – plus să te iubească. Într-un fel sau altul, te-ai gândit că avea să te scoată din ceaţă. Dar, ştii ce, ucigaşule: ea nu e îngerul acela pe care l-ai văzut tu. Pentru tine, e doar o armă fără gloanţe şi cu păr blond.

Din baie s-a auzit apa trasă la toaletă.

Voiam să spun cât de mult se înşela.

Dar de pe buze nu mi s-a auzit decât:

— Ştii ce s-a întâmplat cu ultimul nostru psihiatru.

S-a auzit apa oprită la chiuveta de la baie.

— Poţi să ieşi acum, Eric, a strigat Hailey.

L-a menajat cât a putut până ce a venit Russell, care i-a trimis pe amândoi afară, unde urmau să fie preluaţi de Zane şi Carl, care îi aşteptau în Cadillac.

— O să facem tură dublă, mi-a spus Russell. Ori de câte ori scoatem bestia albă pe drum, atragem priviri mirate.

— Şi ceilalţi ce vor face toată ziua?

— Nu mă întreba pe mine. Russell privi lung pe fereastră. Misiunile de supraveghere sunt naşpa.

Prânzul. Cheeseburgeri şi cartofi uleioşi de la un fast-food din apropiere. Vânzătorul cadaveric a înfulecat o pizza cu roşii şi ardei. Razele unei zile lungi. Asfinţit însângerat. Traficul de după-amiază. Un autobuz care râgâia gaze de eşapament. Frigărui de porc cu ghimbir, pe pat de tăiţei moi. Douăzeci şi patru de sonerii furioase care anunţau intrarea unor bărbaţi care-şi ascundeau feţele. O sută de priviri cercetătoare aruncate directorului de culoare, care-şi vedea de treabă. O sută de imagini ale lui Trish, *adică,* trăncănind la telefonul mobil. Douăzeci şi şapte de clienţi în Mail 4 You! dintre care 13 îşi folosiseră cutiile poştale.

Nimeni nu a atins tubul alb de carton înfăşurat în bandă adezivă aflat în spatele tejghelei.

— Misiunile de supraveghere sunt naşpa, a spus Russell, în timp ce ceasul meu tremurător atinse palindromul 10.01, iar pe fereastră se vedea o altă noapte plină de literatură pentru bătrânul din firma de vizări.

— Spionajul înseamnă să vezi.

— Spionajul înseamnă să crezi că e ceva *de văzut.* Încă mai crezi?

— Tubul de carton e tot acolo.

— Şi dacă nu ţine nimeni să-l ridice? Şi dacă ne uităm la un punct mort de lăsare a materialelor, folosit numai de o femeie moartă? Şi dacă nu-i pasă nimănui de el în afară de noi?

— Dar cu ce crezi tu că mi-am chinuit mintea toată ziua când nu mă chinuiam să rezist la văicărelile şi plimbările tale de leu în cuşcă, când nu încercam să ignor mâncarea proastă şi toaleta urât mirositoare şi…?

— Nu face pe *soldatul de treabă* cu mine! Cunosc toate realităţile operaţiunilor şi…

Voce bărbătească auzindu-se tare prin podea:

— *Hei!* Voi de sus! Urc şi eu!

Russell mi-a adresat o privire.

— Crezi că vrea să se ofere voluntar să ne înlocuiască?

— Cred că vrea să intre la baie. Din nou.

Dar Russell a pornit către peretele opus. M-am poziţionat în aşa fel încât să pot supraveghea treptele sau priveliştea de afară printr-o simplă mutare a privirii. Jacheta mea de piele stătea peste scaunul de la birou, iar la brâu aveam pistolul în toc, la vedere.

Vânzătorul şi-a făcut apariţia. Palid, tot cu nişte tuleie de vreo trei zile pe obraji şi craniu. Ochi injectaţi. Pe tricoul său se vedea un desen franţuzesc cu Cei Patru Fantastici, iar jeanşii arătau ca scoşi dintr-un coş de gunoi. Purta tenişi roşii, vechi şi o căutătură piezişă.

— Unde e? a întrebat el.

— Unde e ce? a spus Russell.

— Nu vorbesc cu tine, domnule Bang-Bang. Ce zici, Tipule cu Cafeaua? Înţelegerea-i înţelegere. Unde e?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus eu, aruncând o privire peste drum, fără să văd pe altcineva decât pe bătrânul din firma de preluare a corespondenţei. Nu ai fost arestat.

— Dar am avut de suferit. Ai văzut. Ai auzit. Şi s-au făcut nişte promisiuni, dar nimeni nu le-a îndeplinit, aşa că am venit să iau formularul.

— Ce formular?

— Formularul de rambursare. Suntem în America. Avem o afacere legitimă aici. Spargi, plăteşti. Voi l-aţi spart. Domnul Bang-Bang de acolo a jurat că-mi dă formularul de rambursare, dar nu s-a ţinut de promisiune, aşa că am venit să-mi iau dreptul.

— Rambursare? Furia mea l-a smuls pe Russell de lângă perete. Vrei bani? Crezi că-ţi datorăm ceva? Că guvernul tău… Pentru un afurisit de televizor!

— Cu telecomandă, a spus el.

— Telecomandă? Ca în *nu uita cine comandă aici* şi sunt slabe şanse ca tu să fii acela, înţelegi? Şi vrei un formular. Pentru a-ţi compensa pierderile cauzate de necesităţile siguranţei naţionale, *da,* asta o să rezolve tot. Ei bine, hai să vedem dacă am pe aici formularul pentru compensare şi ispăşire.

Vânzătorul şi-a încrucişat braţele ca două scobitori.

— Asta spuneam şi eu.

Mi-am izbit palmele de buzunarele pantalonilor:

— N-am nimic aici!

Mi-am băgat mâna într-unul dintre buzunarele de la piept ale jachetei de piele.

— Nimic aici!

Mâna mea s-a cufundat în cel de-al doilea buzunar de la piept şi a dat peste o bucăţică de hârtie.

— Ia stai un moment! am tras bucăţica împăturită de hârtie în lumina din camera murdară. Ce avem noi aici?

Cu emfază, am despăturit hârtia şi am văzut un antet imprimat în partea de sus:

Mail 4 You!
— Cerere pentru închirierea unei cutii poştale

Am rânjit.

— Pare a fi un formular standard! Cu un gest teatral, am ridicat formularul în aer. Dar, la naiba! Şi am întâmpinat strâmbătura vânzătorului cu o expresie de îngrijorare tristă: Se pare că am luat alt formular de la birou. Ştiam că mă privea cum îmi aruncam ochii pe foaia aceea tipărită, cu rândurile de instrucţiuni, spaţiile de completat şi căsuţe nebifate. Da, exact asta am…

Şi atunci am văzut ceea ce se afla chiar în faţa ochilor mei. De pe buzele mele a ieşit o şoaptă:

— Greşeala mea.

Russell a spus:

— Ce? Vi… *Prietene,* eşti în regulă?

Ochii mei s-au ridicat de pe formular pentru a-l privi pe vânzător:

— Mulţumesc.

— Ăăă? a spus funcţionarul.

Russell se uita lung la mine, de parcă aş fi fost nebun.

— Îţi vom trimite formularul prin poştă.

— De ce nu-l aduci personal? a spus el. Poşta nu mai e ce era odată.

— Pentru că n-o să fim aici mâine. E ziua noastră liberă.

— Zi liberă? Normal. Lucraţi la stat.

— Exact. Am dat din cap în direcţia lui Russell. Partenerul meu te va conduce la parter. O să preia adresa unde vrei să fie trimis formularul. Şi o să-ţi dea un avans cu care să pleci acasă în seara asta.

— Bani gheaţă? Vânzătorul şi-a mutat privirea de la mine la Russell şi înapoi. Şi… ăăă… acest avans va apărea

în vreunul din actele care, ştiţi voi…

— O să-l introducem în rapoartele noastre personale de cheltuieli, l-am asigurat eu.

— Bine, atunci. Vă-nţeleg. Vânzătorul s-a întors şi a coborât treptele.

Russell se purta de parcă-mi pierdusem total minţile, dar l-a urmat totuşi.

În timp ce eu apăsam pe o tastă cu apelare rapidă a telefonului meu.

A sunat de cinci ori – „de ce durează atât de” – iar Zane, cu răsuflarea tăiată, a răspuns:

— Da!

— Ce faci? Nu contează, i-am spus eu. Echipaţi-vă. Suntem în focuri.

50

Miezul nopţii, al şaptelea *ticăit* vertical de când porniserăm în lumea reală.

Eu şi Zane stăteam întinşi ca într-o operaţiune de comando, în apropiere de parcare, pe panta formată de şanţul de scurgere de lângă şinele înălţate de metrou. Stăteam înghesuiţi în umbrele dintre stâlpii cu becuri îndreptate către trenul din spatele nostru. Un bec gol strălucea în partea din spate a unei clădiri de cărămidă. Lumina i se estompa înainte de a ajunge la buruienile de-a lungul şanţului. Prin golurile din şirul de clădiri răzbătea lumina de pe Georgia Avenue.

La început, Zane calculase că, fără medicamente, aveam să ne prăbuşim spectaculos după şapte zile. Chiar şi cu perioada de graţie pe care ne-o oferiseră medicamentele noastre de contrabandă, felul în care tremuram îmi arăta că nu fusese departe de adevăr.

„Suportă, mi-am spus în timp ce stăteam întins acolo, în noaptea rece şi întunecată. Putem să suportăm, să ducem misiunea la capăt. Sau, la dracu’, să ne descurcăm. Să facem nebunia să fie în avantajul nostru”.

— Metrourile vin din treizeci în treizeci de minute, mi-a spus Zane. Avem douăzeci şi unu de minute înainte ca un tren să zăngăne pe lângă noi şi vreun călător care priveşte pe fereastră să ne poată vedea.

Zane purta o cagulă neagră peste părul lui alb, un articol cumpărat de la acelaşi supermagazin non-stop care ne furnizase neinspirata noastră colecţie de mănuşi.

Mănuşi de grădinărit din pânză albă. Mari, cu degetele groase, mari chiar şi pentru mâinile lui Zane, care se mişcau în faţa ochilor mei.

— Mănuşile ăstea mă fac să semăn cu Mickey Mouse.

— Dificil rozător, am spus eu în şoaptă.

— Dificile mănuşi, într-adevăr.

— Hailey zicea că sunt singurele pe care le-a putut găsi în magazinul acela. În lumea asta reală, trebuie să te mulţumeşti cu ceea ce găseşti.

— Dacă va fi nevoie să-mi scot arma şi să trag, o să avem mari probleme.

Două siluete întunecate fugeau, de-a lungul marginii clădirii, către noi.

Russell şi Eric au sărit în şanţ.

— În regulă, a spus în şoaptă Russell. N-am văzut nicio cutie pentru circuitul sistemului de alarmă. Şi, după cum ai zis, nu-s nici camere de luat vederi. S-ar putea să aibă un sistem cu raze infraroşii de detectare a mişcării, dar asta ar însemna să renunţe la lucrurile simple pentru cele elaborate.

— Cine ar face aşa ceva, a mormăit Zane.

— O să meargă! i-am spus eu. Gândiţi-vă la Watergate, le-am spus tuturor. Hoţii aceia, când au intrat în biroul psihiatrului ca să-l discrediteze pe disident, au făcut ca totul să pară ca o spargere obişnuită, pentru jaf.

— Dar ce s-a întâmplat cu tipii ăia? a întrebat Zane.

— Au încheiat contracte cu nişte producători de filme, i-am răspuns.

— Da, însă ei nu au intrat prin efracţie într-un birou cu un perete de sticlă, luminat, aflat pe una dintre cele mai

aglomerate străzi dintr-un oraş în care se circulă non-stop.

— Deci avem un pic mai mult suspans, am zis eu. Oricum suntem mai profesionişti.

Aveam cu noi saci negri de gunoi în triplu strat de câte o sută zece litri.

— Eric, după ce mergem prin faţă, Russell o să-ţi dea semnalul, iar tu o să deschizi încuietorile.

Chiar şi cu uneltele de amator pe care şi le improvizase, ştiam clar că Eric avea să reuşească: inevitabil, ordinul era ordin. Ne făceam griji în privinţa timpului de care avea să aibă nevoie, de expunere, dar fiecare operaţiune are riscurile ei.

— Când ajungem înăuntru, ştiu în ce dulap de dosare să mă uit. Russell, tu distrugi şi iei tot ce-ţi pică-n mână, deschizi sertarele de la birou, răstorni…

— Rock'n'roll, sigur că ştiu cum să întorc cu susu-n jos o cameră.

— Zane, tu stai de pază. Stai pe bordură, ca şi cum ai aştepta să vină cineva să te ia cu maşina.

Cele două telefoane mobile pe care le aveam erau conectate în conferinţă cu al lui Hailey, care aştepta la volanul Caddy-ului alb în parcarea supermarketului aflat la opt cvartale mai jos, pe Georgia Avenue. Cari stătea în dreapta. Dacă era să fim prinşi, dacă ne prăbuşeam, măcar martora noastră ar fi fost liberă să ne spună povestea.

Trei degete mari acoperite de mănuşi albe s-au ridicat în aer.

Iar eu am spus:

— Start!

Ne-am strecurat, ca nişte şobolani cu mănuşi albe, de-a lungul zidului de cărămidă al clădirii. Am aruncat o privire spre colţul peretelui de cărămidă. N-am văzut pe nimeni în dreptul vitrinelor de pe Georgia Avenue, unde chiar şi în timpul zilei se aflau puţini pietoni. Niciun şuvoi de maşini trecând de-o parte şi de alta de axa de simetrie a drumului. Nicio lumină care să trădeze vreo persoană aflată în centrul comercial de vizavi, o strălucire neglijabilă

de neon provenită de la firma Minei Vietnameze. Strălucirea albastră de la COIOŢII era stinsă.

Am trecut rapid pe lângă colţ, Zane mergând mai repede pentru a se posta pe bordură, eu şi Eric în ritm sincron, cercetând peretele de sticlă care reprezenta faţada firmei de preluare a corespondenţei, iar Russell…

Russell a pornit în pas alergător de lângă noi, de parcă ar fi vrut să-l urmeze pe Zane.

— Ce dracu' fa…?

Chiar înainte de a-mi putea termina întrebarea, Russell s-a întors cu faţa la noi – şi la magazin. Purta trendul lui negru de piele. Şi-a ridicat gulerul cu mâinile sale acoperite cu mănuşi albe. Eric tremura lângă mine, aşteptând semnalul lui Russell pentru a se apuca să deschidă încuietoarea de la uşă.

O respiraţie adâncă a mişcat pieptul lui Russell. L-am auzit murmurând:

— Agenţii de la Watergate n-aveau sânge-n vine.

Uuuşşşş! Russell a pornit drept înainte către vitrina de sticlă a firmei, cu braţele mişcându-se, cu haina lungă fluturându-i în jurul picioarelor sale care păşeau cu putere… mai aproape… mai aproape…

Russell se lansă în aer, învârtindu-se în timp ce zbura, astfel încât spatele i s-a izbit cu putere de panoul de sticlă. Mâinile înmănuşate i-au ţâşnit în sus, pentru a-i proteja faţa cu ochii închişi.

Pfuşşş! Russell s-a năpustit cu spatele prin peretele de sticlă. S-a prăbuşit în faţa tejghelei de la relaţiile cu clienţii, în timp ce bucăţile de sticlă se rostogoleau pe gresia dură, spărgându-se şi acoperind-o cu un giulgiu de mărgele de diamant.

— Să-mi trag una! a strigat Zane de pe bordură.

Alergând, cu sticla scârţâindu-mi sub picioare, privind în jos…

Russell, pantofi negri, jeanşi negri, trend negru de piele cu nasturii închişi până la gât, cu mâinile cu mănuşi albe împrăştiate în lateral, într-o aterizare din judo.

— Russell! Russell, poţi să…

— O, Doamne, a gemut el, mişcându-şi încet membrele, trunchiul, deschizând ochii. E mult mai uşor în filme.

— Viaţa adevărată doare. Poţi să te mişti?

— Aproape ca întotdeauna.

L-am ajutat să se ridice în picioare.

— *Intrăm* în doi timpi şi trei mişcări, a spus el. Timp mai mic de expunere. În plus, poliţiştii n-ar fi crezut că hoţii adevăraţi ştiu să deschidă încuietori. Asta e numai în filme.

— Taci şi apucă-te de distrus!

— Aaa. Da, bine.

În timp ce am sărit peste tejgheaua din faţă, privirea mi-a alunecat înapoi către spărtura din peretele de sticlă de lângă uşă…

Unde, disciplinat, Eric încerca să deschidă încuietoarea.

— Eric! Uită de ordinul acela! Am intrat deja! Ajută-l pe Russell.

Dulapul verde pentru dosare. Directorul fie o pusese pe Trish să pună dosarul la loc, fie o făcuse chiar el, într-un final. Am vârât ceea ce căutam în sacul meu de gunoi şi am aruncat celelalte dosare în aer, cu un gest nepăsător: „Să fie furtună de hârtii”. Russell a băgat un televizor portabil din biroul lui Trish în sacul lui de gunoi, a pus şi animăluţele de pluş care, într-un deceniu anterior, fuseseră schimbate ca pe nişte lingouri de aur de milioane de americani întregi la minte. Am început să deranjez lucrurile de pe biroul directorului şi am pus fotografiile de familie pe pardoseală, cu faţa în jos, astfel încât, „în mod miraculos”, ramele lor de sticlă să nu se spargă. Am aruncat diversele obiecte aflate în sertarul de la mijloc, am pus un bănuţ cu faţa în sus în sertar şi, într-un cotlon din spate, am lăsat cinci bancnote împăturite de douăzeci de dolari. Norocul karmic care avea să-i iasă în cale după toată tevatura aceasta cu jaful era, *evident,* că hoţii nu

găsiseră nişte bani personali pe care uitase că-i avusese.

— L-am luat! am strigat. Haideţi să mergem!

Şi am ieşit în fugă din firma vandalizată, cu Zane pe urme în timp ce goneam înapoi către umbre şi cărarea care ducea la şinele de cale ferată.

Cadillac-ul alb ne purta pe toţi şase în noapte. Luminile roşii au fost înlocuite de cele verzi. Stopurile roşii din faţa noastră dispăreau în întunericul suburbiei. Farurile care veneau spre noi pe Georgia Avenue clipeau, trecând pe lângă maşina noastră. Hailey era la volan, Cari stătea lângă ea, cu Zane în dreapta. Eu şedeam pe locul din mijloc al banchetei din spate. Din stânga mea, Eric ţinea lanterna aţintită asupra hârtiilor capsate pe care le-am găsit în dosarul furat:

Mail 4 You!
— Cerere pentru închirierea unei cutii poştale

Completat în întregime pentru corporaţia Berlow. Inclusiv spaţiul liber unde se aflau tipărite, cu litere îngroşate, câteva instrucţiuni:

Legea federală prevede ca toate căsuţele sau adresele temporare închiriate sau concesionate pentru scopul de a primi corespondenţă publică şi/sau personală, colete etc. Să fie atribuite persoanelor şi entităţilor respective numai prin comunicarea unei adrese permanente ce poate fi verificată.

„Adresă permanentă ce poate fi verificată”.

— Şapte şi nouă, Eastern Avenue, a citit Russell. Apartamentul 402, Washington, D.C.

Eric a desfăcut o hartă în poală, în timp ce eu ţineam lanterna aţintită asupra ei.

— Aproape, a spus el. Un kilometru şi jumătate spre sud şi cam un kilometru spre est. La graniţa cu Maryland.

— Ce altceva mai e în dosarul acela? a întrebat Zane.

— O copie xerox a cecului folosit pentru a plăti chiria pe un an, cu data de… acum cinci săptămâni.

— Cec garantat, am spus eu. Emis de o bancă din… Parkton, Maryland.

— Acesta este un orăşel cu maximum două intersecţii, aflat lângă ocean şi Coasta de Est, a intervenit Carl. La jumătate de zi de mers cu maşina faţă de Washington.

— Pe cec este scris numele băncii, nu şi titularul contului, am spus eu.

— Nu-s prea multe informaţii, care să justifice comiterea unei spargeri, a zis Carl.

— Vom vedea. Am verificat harta, i-am comunicat lui Hailey pe unde să o ia pentru a ajunge la corporaţia Berlow, legătura Surorii Moarte.

Maşina noastră luneca prin noaptea metropolei.

— Îmi pare cunoscut peisajul, spuse Carl.

— Ar trebui, am zis eu în timp ce priveam casele înşirate, de-a lungul străzii largi, cu două benzi pe sens. Ai fost încartiruită în afara sediului din Langley, Virginia, dar orice se află în interiorul perimetrului delimitat de centură reprezintă un oraş. Fiind mai departe, Langley este numai geografic distinct faţă de Casa Albă.

— Nu e asta, a spus ea. Aici, fă la stânga aici!

Eric s-a foit în scaun, iar eu l-am apucat de braţ şi i-am spus lui Hailey:

— Fă-o.

Caddy-ul alb a luat un viraj strâns, îndreptându-se către o intersecţie bine luminată a cinci străzi, peste o trecere la nivel cu calea ferată.

— Staţia de metrou, a şoptit Carl.

— Mail 4 You se află în apropierea unei alte staţii, am spus eu. O planificare bună a operaţiunii ar fi plasat…

— Încolo, a indicat Carl.

Iar Hailey s-a conformat. După un cvartal a ajuns pe Eastern Avenue şi a virat la stânga pentru a se îndrepta în aceeaşi direcţie în care merseserăm înainte de prima

indicaţie a lui Carl.

— Ne apropiem, a spus Zane din locul din dreapta, fată. Poate două cvartale.

— Parchează aici, a cerut Carl.

Hailey a oprit Cadillac-ul pe un loc liber, în spatele SUV-ului unei mămici amatoare de fotbal.

Iar eu am întrebat-o pe care:

— Ai preluat comanda?

— Cred că e prea târziu pentru aşa ceva, a spus ea. Dar pot să conduc o operaţiune rapidă de recunoaştere?

— Eşti invitata mea.

Am rânjit, dar ea nu-mi putea vedea faţa.

— Întâlnire dublă, a spus ea.

Eric a deşurubat becul din plafon, după care Hailey şi-a deschis uşa.

Zane a coborât de pe bancheta din spate cu care.

Eu şi Russell am coborât şi noi, iar el s-a strecurat la volanul Cadillac-ului. M-am întâlnit cu Zane şi cu cele două femei lângă radiatorul maşinii. Mi-am strecurat braţul stâng pe după talia lui Carl.

— Aha… a făcut Zane.

— E în regulă, a spus Carl, iar eu i-am aruncat o privire gen „Vezi!” lui Hailey, care a scuturat din cap. În felul acesta voi o să ne supravegheaţi din spate, acoperire şi control, exact ca în manuale.

Zane şi-a trecut braţul stâng peste umerii lui Hailey, lăsându-i mâinile libere, lăsându-şi braţul de tragere nestingherit. Felul în care o ţineam pe care îmi lăsa mâna de tragere liberă, îi stânjenea mişcările ei, dar, din moment ce pistolul ei nu avea gloanţe, nu era important. Conform manualului, o puteam mişca; să o scot din calea primejdiei. O ţineam aproape, lipindu-mi palma de suprafaţa curbă a coastelor ei, simţindu-i apăsarea corpului pe partea interioară a braţului meu.

Mergeam ca două perechi iubitoare în drum spre casă, un cuplu în faţa celuilalt, ca nişte cai aşezaţi astfel pentru a trage o diligenţi. Atmosfera era liniştită, aproape

nemişcată. Tăcere. Răcoare. Umbrele noastre alunecau peste trotuare pe care nu se vedea nicio dâră de rahat de câine sau stropi de sânge.

Era ceasul melancoliei. Momentul era luminat de felinarele stradale. Prin tot oraşul, barmanii le spuneau noapte bună clienţilor care întâlniseră pe cineva despre care sperau că avea să fie la fel de special şi dimineaţa următoare, sau celor care nu întâlniseră pe nimeni şi sperau că n-avea să mai conteze a doua zi dimineaţă. Restaurantele îşi ţineau luminile aprinse pentru insomniaci şi şoferii de taxi. Ecranele televizoarelor din casele şi apartamentele din blocurile pe lângă care treceam erau întunecate, chiar şi fără un X mare din bandă adezivă. Un câine invizibil a lătrat de două ori, dar fără prea mult entuziasm.

Mergeam pe spaţiul acesta de graniţă cufundat în ceea ce nu puteai numi ieri, dar nu atât de adâncit în mâine încât ar putea să fie acel astăzi pe care-l căutăm cu toţii. Această stradă nu era nicio imagine reprezentativă pentru un oraş mare, dar nici tipic suburbană, avea o staţie de metrou în apropiere şi case cu verande acoperite şi peluze întinse. Maryland era la stânga, Washingtonul la dreapta. În faţa noastră aştepta Main Street, o arteră lungă de două cvartale, cu o gelaterie şi un centru de închiriere a casetelor video, magazine de haine vintage, o croitorie, un cabinet oftalmologie şi o şcoală de yoga. Am simţit miros de buruieni de pe un teren viran. Miasmele de ciment, de drum rece şi maşini de metal lunecau pe lângă noi în timp ce înregistram adresele imobilelor de pe Eastern Avenue.

— Trebuie să fie vizavi, la stânga, am spus eu în şoaptă.

Şi iat-o, o clădire ca o cutie gigantică de beton cenuşiu, cu cinci niveluri, umplând un colţ şi întinderea vastă a doua trotuare perpendiculare.

— La dracu’! a exclamat Carl în şoaptă în timp ce ne apropiam de clădirea aceea. Îi simţeam căldura aproape,

şamponul ei de liliac parfumându-mi fiecare inspiraţie. La dracu', la dracu', *la dracu'!* Traversăm! Caii ne-a condus către strada laterală, care trecea pe lângă clădirea-ţintă, pe trotuarul de vizavi de uşile acelea. Să mi-o trag, a şoptit ea în timp ce mergeam pe strada laterală.

Am refuzat să mă gândesc la aşa ceva. Mi-am ţinut ochii lipiţi de clădirea-ţintă când am trecut pe lângă ea, de intrarea de pe o parte, de parcarea cu poartă de metal/încuiată unde aşteptau patru maşini mici şi două dubiţe neinscripţionate. Am trecut de clădirea următoare, o structură îndesată de trei nivele, din cărămidă cu un panou care anunţa existenţa unei firme de avocatură şi a unei companii de asigurări medicale, pe lângă ultimul magazin de pe strada aceea laterală, un punct de desfacere en-detail uriaş, numit Awake[53], unde nişte statui de tec cu chipuri prelungi, din Tahiti, împărţeau vitrina cu nişte Buddha de piatră şi două kimonouri.

— Suntem terminaţi. Ne-a condus înapoi la Cadillac-ul alb. Du-ne de aici.

Russell era la volan, iar lângă el Hailey şi Eric.

— E unul dintre sediile noastre, a spus Carl de pe bancheta din spate, dintre Zane şi mine. O adresă clandestină, cu nişte birouri secrete.

— Ce înseamnă „ale noastre"? a întrebat Zane, deşi ştiam cu toţii esenţa răspunsului.

— Nu lucrez la Securitate, nici măcar la Operaţiuni. Sunt într-o echipă de stradă, care ţine Departamentul pentru Operaţiuni Speciale, agenţii paramilitari ai Agenţiei care…

— Nu mai folosesc agenţii din Forţele Speciale? a întrebat Zane, care fusese un astfel de agent.

— Ba da, însă deja Agenţia are propriile resurse militare. Eu şi alte câteva femei, care n-am putea fi niciodată mai eficiente în Afghanistan decât o unitate militară de la Operaţiuni sub Acoperire, dar, într-un oraş

---

53 Treaz (în lb. engleză, în original)

occidental, suntem imbatabile. Lucrăm cu trupele Delta ale Armatei. Noi suntem Şmecherii moderni. Echipe de urmărire formate din trei persoane, unităţi de război informaţional, agenţi specializaţi în război chimic şi biologic, agenţi solo…

— Stai un pic, a întrerupt-o Russell. Prescurtarea e SAD? Eşti o tipă de la SAD?

— Sunt o Şmecheră, a spus ea. Nu contează eticheta birocratică pe care o port. De când cu 11 septembrie, grila organizaţiei e destul de neclară. Având în vedere războaiele noastre din străinătate, operaţiunile de menţinere a păcii, loviturile antiteroriste de urgenţă maximă, detaliile privind misiunile Naţiunilor Unite, misiunile de colaborare ale trupelor de la Operaţiuni sub Acoperire cu aliaţii, bătăliile pentru fonduri şi războaiele teritoriale privind nou-înfiinţatul Departament pentru Securitatea Naţională, fiecare agenţie federală încearcă să-şi înfiinţeze propria unitate de antiterorism, astfel încât să rămână în joc… Totul e atât de schimbător şi profund secretizat, încât mă îndoiesc că mai ştie cineva cine sunt ceilalţi şi ce fac.

Zane a spus:

— Dar ştii clădirea aceea de acolo.

— E a noastră, a confirmat ea. SAD. Avem câteva birouri închiriate, la etajul patru. O bază de operaţiuni de unde putem lansa misiuni departe de priviri indiscrete, dar nu prea departe de sediul CIA. Să ne facem treburile birocratice fără să apărem pe desfăşurătorul vreunui birou oficial. Nu am fost aici decât o singură dată. Funcţionează sub acoperiri diverse: cabinetul unui psihoterapeut şi biroul unui „consultant” pentru a justifica traficul de persoane în caz că se trezeşte vreun civil care să pună întrebări, dar nu o face nimeni. Trăiesc în propria lume şi au impresia că Washingtonul stă mereu dincolo de graniţă. Deci asta înseamnă că Sora Moarte de care vorbiţi voi… *a transferat.* Ar fi trebuit să-mi dau seama când mi-aţi arătat adresa, dar…

— Adresa veritabilă a corporaţiei care-i asigura acoperirea se află pe Eastern Avenue – pe partea din clădire aflată în Washington. *Transferul* e că SAD foloseşte adresa Adele Avenue – Maryland, care corespunde intrării laterale a clădirii. Ar fi o coincidenţă prea mare ca amândouă organizaţiile să aibă sediul aici şi să nu aibă nicio legătură.

— *Transferul* e una dintre greşelile pe care eşti învăţat să le eviţi, a remarcat Hailey.

— Atunci, fie cineva n-a fost atent la orele de la şcoala de spionaj, a spus Russell, fie acelui cineva nu i-a păsat.

— Numai că, a zis Carl, n-are nicio logică. Să zicem că această mizerie se explică prin unul din cele *nu pot-fi-decât-două* scenarii ale voastre, un fel de… operaţiune a vreunui trădător, a unui grup de spioni care se ascunde în reţeaua noastră de spionaj. De ce s-o trimită pe Sora Moarte să-l ucidă pe psihiatrul vostru în Maine? Suntem în Washington. Nu-ţi ucizi problemele, le avansezi. Le dai o slujbă cu profil public care le va duce la un eşec răsunător. Le reduci bugetul la zero. Îi târăşti prin scandaluri. Bine, să zicem că da, suprimi pe cineva, de exemplu vreun nemernic din echipa ta care a devenit agent dublu, dar n-o poţi dovedi legal şi nu-l poţi face să-i trădeze şi pe ceilalţi cum te trădase pe tine. Îl sancţionezi când controlezi situaţia total. O maşină de gunoi îi loveşte automobilul în parcarea unui supermarket. Un jaf în parcarea de la poştă. Un atac de cord când nu e nimeni acasă. O sinucidere când era cu iahtul în largul golfului Chesapeake şi aranjezi incinerarea înainte ca poliţia locală să ceară o autopsie.

— Dar poate că eliminarea unei ţinte dintr-un spital de boli mintale dintr-un fund de ţară, în Maine, nu era deloc un act de control, am spus eu. Iar acum e clar că nu vorbim despre vreun grup de ticăloşi cum ar fi al-Qaeda sau cartelurile din Coreea de Nord ori Cuba, sau altcineva în afară de ai noştri.

Dar care „ai noştri”? Cari a scuturat din cap, în timp

ce mergeam pe străzile pustii din Washington. Doctorul Friedman al vostru era deja o vedetă, şi avea să ajungă mare mahăr. Chiar dacă Agenţia intervenea din cauza vreunei scurgeri ilegale de informaţii ceea ce nu fac, e prea… naiv şi periculos din punct de vedere politic. Tipii care ne conduc guvernul nu sunt proşti.

— Ce uşurare! exclamă Russell.

— Chiar dacă aceasta a fost o operaţiune de îndepărtare ca Iran-Contra, a spus Carl, n-aveai cum să aduni sprijinul a suficienţi birocraţi pentru o lovitură asupra cuiva ca doctorul Friedman pentru că n-aveai cum să-i convingi că aveau să fie acoperiţi. Şi nu exista niciun motiv pentru care să ucizi o vedetă ca el.

— Din câte ştim noi, a fost de părere Hailey.

— E psihiatru, pentru numele lui Dumnezeu, a spus Carl. Singurii oameni pe care ar fi putut să-i îngrijoreze sunt…

— Nebunii ca noi, am spus eu. Deci nu facem altceva decât să părem din ce în ce mai vinovaţi.

— Ce mai contează asta acum? a întrebat Eric.

— Are dreptate, a spus Zane în timp ce mergeam cu maşina pe Sixteenth Street, îndreptându-ne nepăsători chiar către Casa Albă, aflată la nici cinci kilometri distanţă, unde nu fuseserăm niciodată niciunul dintre noi, unde doctorul F. N-avea să mai strălucească niciodată. Nu contează. Suntem unde suntem, şi se pare din ce în ce mai mult că, de fapt, suntem în mijlocul unei operaţiuni aprobate.

— Aprobată de cine? a întrebat Carl.

— Dacă ce s-a întâmplat la 11 septembrie a dovedit ceva, am spus eu, asta este că mâna stângă a războinicilor noştri secreţi nu ştie întotdeauna ce face mâna dreaptă. Şi că uneori se luptă între ele.

— Eu tot nu cred rahatul acesta cu operaţiunea asta trădătoare, a spus Carl. Pur şi simplu lucrurile nu se întâmplă aşa.

— S-a întâmplat, am spus eu.

— Timpurile s-au schimbat, a replicat ea.

— Aaa.

Am ajuns în vârful unei coline, iar luminile din centrul Washingtonului ne-au scânteiat în parbriz. La douăzeci de cvartale distanţă strălucea instituţia de marmură albă unde dormea preşedintele.

— Nu s-a schimbat nimic, am spus eu. Nu putem fugi la nesfârşit şi nu putem intra – suntem nişte evadaţi nebuni căutaţi pentru uciderea psihiatrului nostru, plus răpire şi atac.

— Jaf, a adăugat Russell, cu distrugerea bunurilor private.

— N-am lăsat amprente, a spus Eric. Am purtat mănuşi.

— Avem nevoie de mai multe informaţii ca să ne prezentăm povestea cuiva pe care să-l intereseze, am spus eu.

— Ce vrei să spui? a întrebat Carl.

51

A doua zi. Marţi. A opta zi a operaţiunii noastre de rebeliune. Amiază.

Trenciul negru al lui Russell fâlfâia în timp ce mergea cu trei paşi în urma mea pe trotuarul drumului principal care trecea pe lângă sediul cenuşiu al SAD. Când cercetase clădirea cu aspect aparent inofensiv, la 9.15 a.m., avusese pe umăr un tub de corespondenţă, fiind îmbrăcat în uniforma sa de funcţionar de livrări. Dar îşi schimbase hainele pentru lovitura noastră de la prânz.

— N-am de gând să mor îmbrăcat în maro, a zis.

Ne duceam către intrarea din faţă.

De cealaltă parte a clădirii, Eric se îndrepta către intrarea laterală. Ochelarii şi trupul scund şi îndesat, cu mişcări împiedicate, îl făceau să arate ca un student tocilar. Dispozitivul pe care-l meşterise dintr-un fierăstrău pentru metale îi era prins sub jacheta sa de tocilar, unde se

mai afla şi PPK-ul Surorii Moarte. Încărcat.

La trei metri în urma lui se plimbau două persoane care păreau a fi tată şi fiică. Fiica avea părul şaten, proaspăt vopsit. Tatăl cu figură de vultur purta o şapcă neagră, croşetată.

Eu şi Eric eram Temporizatori, ceasurile sincronizându-ne ritmul de deplasare şi, astfel, ritmul celor aflaţi în spate, care formau Urma, acoperindu-ne spatele cu privirea şi cercetând strada.

Mâna mea a tras de uşa de la intrarea principală pentru a-i permite bărbatului în trenci din spatele meu să intre în clădire *cu mâinile goale* în timp ce, la exact acelaşi *ticăit* al ceasului, un tocilar îi deschidea uşa laterală unui tată şi unei fiice, care intrară agale, „Tata” cuprinzând coridoarele de la intrare cu o privire largă, iar „Fiica” asigurând spaţiul din casa scării.

Interiorul era aidoma fotografiilor de recunoaştere făcute de Russell, pe care le developaserăm la un laborator cu servicii rapide.

Eu şi Russell am intrat în casa scării de pe partea noastră şi am început să urcăm uşor. „Să nu ajungem sus cu răsuflarea tăiată”. Mirosea a blocuri de beton afumat, a detergent de covoare şi a fantome de ţigări fumate pe ascuns.

Etajul al treilea. Am deschis uşa care lega casa scării de hol: Un coridor cu uşi de birouri… liber.

După colţ, echipa lui Eric plutea pe undele radio provenite de la un post cu muzică pop, care tortura funcţionarii nevăzuţi. Undeva, un telefon a început să sune. S-a oprit.

Echipele noastre s-au întâlnit în faţa unei uşi masive, de culoare maro, pe un coridor luminat de soare, care făcea legătura cu mai multe birouri.

Dar această uşă purta numărul 402 şi avea o încuietoare tipică pentru instituţiile guvernamentale.

O încuietoare cu grad înalt de securizare, Campbell 21/25 confirmă presupunerile pe care le făcuse Eric pe

baza fotografiilor de recunoaştere realizate mai devreme. Uşile birourilor aflate cu un palier mai sus aveau încuietori identice. Campbell-ul 21/25 era a doua ca grad de securitate după încuietorile Q Clearance, folosite pentru securizarea armelor de distrugere în masă.

Cari, cu părul vopsit şaten, a scos din mânecă o bucată de plexiglas cumpărată dintr-un magazin de unelte. Pe şoldul ei drept stătea mândru un Glock încărcat, de la vechea ei echipă.

Eric şi-a scos de sub jachetă dispozitivul improvizat în camera de motel.

Zane ţinea pistolul pregătit, cu ţeava îndreptată către tavan.

Am scos arma cu săgeţi tranchilizante din vesta cu arme. Am şoptit în microfonul telefonului mobil:

— Pe locuri! către Hailey care, deşi morocănoasă, acceptase să fie Dublu-E (Evacuare/Evadare) deoarece Carl trebuise să participe la atac.

„La ce-ţi serveşte martorul, spionul, dacă nu poate să vadă ce se întâmplă?”

Din Cadillac-ul nostru alb, care fusese parcat lângă o biserică din apropiere, Hailey mi-a transmis:

— Liber.

Viaţa se poate reduce la o singură uşă. Un panou maro către *punctul fără întoarcere.*

Panoul alb. Uşa aceasta. Cu încuietoarea care ne spunea că ne confruntăm cu egourile noastre mai puternice, santinelele din umbre care ne creaseră. Ne confruntam cu Unchiul Sam.

Iar el avea totul de partea lui. Ochelari cu vedere pe timp de noapte. Imagini de supraveghere prin satelit, luate din spaţiu. Scanere cu infraroşu pentru a putea „vedea” prin pereţi. Grote pline de computere care calculau mai repede ca un glonţ lansat. Avioane de luptă de ultimă generaţie cu bombe inteligente pentru lovituri din aer lansate cu precizie chirurgicală. Armuri de corp şi aruncătoare de flăcări. Un miliard de dolari în conturi

bancare secrete. Luptători din umbră ai SAD, Scandalagii şi Şmecherii înarmaţi cu mitraliere cu amortizoare. Elicoptere negre. Afurisita de bombă atomică.

Toate, de cealaltă parte a acelei uşi.

Noi aveam câteva arme furate, Caddy-ul alb al unui mort şi nebunie, o groază de nebunie.

Mâna mea stângă a prins mânerul de siguranţă cu arc al uneia dintre grenadele de diversiune din vestă. Eric a tras cuiul, astfel încât să nu fie nevoie ca eu să las jos arma cu tranchilizante. Plin de optimism, mi-a băgat cuiul în buzunarul de la cămaşă, astfel încât să putem dezamorsa grenada *când avea să fie cazul.*

Ne uitam cu toţii la Russell.

Care stătea drept. Cu ochelarii de soare la ochi. Cu trenciul de piele neagră închis bine. Cu braţele întinse pe lângă corp. În mâna dreaptă ţinea pistolul lui Carl, cu amortizorul pus: arma arăta ca o sabie de samurai din abanos.

În suflet am simţit un licărit de mândrie, pentru că aceasta era o zi bună pentru a nu te sinucide.

Clic a făcut cocoşul armei lui Russell.

Eric a introdus în gaura cheii lama modificată a bomfaierului transformat ad-hoc în şperaclu.

Cari a strecurat folia de plexiglas în crăpătura uşii, zgâlţâind-o pentru a slăbi foraibărul.

Bomfaierul lui Eric vibra în încuietoare. Folia ei a făcut foraibărul să alunece în vidul creat. Eric şi-a retras dispozitivul – a răsucit mânerul uşii. A împins.

Cari s-a întors, îndepărtându-se de uşă, scoţându-şi pistolul pentru a ţine sub observaţie colţul holului.

Uşa s-a deschis spre interior în timp ce Eric supraveghea celălalt colţ al holului, cu Waltherul său pregătit.

Russell a sărit în interiorul biroului, cu arma sa cu amortizor cercetând spaţiul ca un al treilea ochi suprem.

Zane, aflat în spatele lui Russell şi spre dreapta, îşi ţinea pistolul aţintit, să-i acopere flancul.

Eu, aflat în stânga Intrusului Russell cu arma mea cu tranchilizant ca Trăgător Preferat.

Timpul a îngheţat.

Până ce Russell a şoptit:

— Of, drace!

— Ce? a şuierat Carl din hol.

— Intraţi toţi! am şoptit eu.

Eric s-a ciocnit de tocul uşii, dar a reuşit să ajungă înaintea lui C lari, care a trasat cu arma un arc sigur, pentru a nu intra niciunul dintre noi în raza ei de tragere în timp ce ochii i se măriră la vederea interiorului.

Văzând ce vedeam cu toţii.

Un birou gol. Pereţi albi şi goi. O pardoseală goală, din gresie ivorie. Tavanul gol, cu excepţia plafonierelor standard, cu lumină fluorescentă. O debara deschisă şi goală.

— Închideţi uşa, am spus eu.

Zane a închis-o, iar clicul încuietorii reverberă prin camera goală.

Niciun prizonier. Niciun interogatoriu. Nicio dovadă. Nicio pistă.

— Tre’ să fie locul potrivit! Pistolul lui Russell căuta o realitate dincolo de cea pe care o vedea.

— Exact.

Mereu precaut, Eric a pus înapoi cuiul la grenada mea de diversiune.

Telefonul stătea, greu, în mâna mea stângă.

— Pregătit.

Hailey a transmis confirmarea care ne anunţă că era tot acolo, încă în siguranţă.

Zane plimba fasciculul unei lanterne peste pereţii goi ai debaralei. A deschis cu o mişcare rapidă singura uşă închisă şi a tresărit la vederea obiectelor sanitare de un alb orbitor.

Cari şi-a trecut degetele peste pervaz.

— Niciun fir de praf.

— Simţiţi mirosul? am spus eu. Dezinfectant cu

aromă de pin. Uitaţi-vă la pereţi: albi, perfect curaţi. Pun pariu că în locul acesta n-o să găsim nicio amprentă sau particulă de ADN.

— Daţi-mi pe cineva de împuşcat! Russell s-a întors dinspre un perete gol spre altul.

— Nu pot, am spus eu. *Aici* nu mai e *acolo.*

— *Hmm,* a zis Zane în timp ce razele soarelui se strecurau timid printre jaluzelele proprietarului trase pe ferestre: Spuneţi-mi, sunt singurul care crede că aici nu mai e nimeni în afară de noi?

— La dracu'! Russell şi-a îndreptat pistolul către uşa închisă de la ieşire.

— Şşşt, am spus eu. Şşşt.

Am închis ochii. Ascultam vidul foşnitor al acestei încăperi goale. N-auzeam niciun zvon de radio prin uşa groasă. N-auzeam zăngănitul străzii aflate dincolo de pereţii goi. Niciun zvon de clopoţel de la şcoala din apropiere. Niciun râset de copil în timp ce aceştia alergau veseli spre clasă. Niciun vârtej de particule de praf care să danseze în tijele de lumină aurie care pătrundeau pe fereastră şi se strecurau pe lângă jaluzele.

Am deschis ochii.

Am descifrat o horă de litere magice trasate cu marker roşu pe pardoseala de gresie ivorie.

Şase litere. Un cuvânt.

FUGIŢI

52

— E o idee foarte proastă, a spus Russell în seara aceea, în timp ce mergeam grăbiţi prin pădure.

— E ultima, am zis eu, simţind cum pantoful îmi aluneca pe covorul umed de frunze moarte.

— De asta mă şi temeam, a replicat Russell. Un tip ca ăsta, pe vremurile acestea, mai mult ca sigur are ceva sisteme de securitate de ultimă generaţie, gărzi de corp,

monitorizare precisă, arme.

— S-ar putea să nu mai locuiască aici, a spus Hailey. S-ar putea să nu fie acasă.

— Şi, Victor, a adăugat Zane, chiar dacă e aici, abia dacă-l cunoşti.

Eric nu spunea nimic în timp ce ne croiam drum cu greu prin pădurea cufundată în întuneric.

— Unul dintre noi ar fi trebuit să rămână la maşină, a spus Carl.

— Nu, am contrazis-o eu. Toţi sau niciunul.

Mărşăluiam printr-o noapte de copaci.

Washington, D.C. E plin de păduri. Cea mai mare dintre ele pătrunde ca o semilună pe teritoriul oraşului, traversată fiind de un drum numit Rock Creek Parkway, pentru navetiştii care treceau încolo şi încoace între cartierele rezidenţiale din nord-vest şi castelele bănoase de oţel şi sticlă de pe K Street şi birourile guvernamentale din clădirile de piatră de pe Pennsylvania Avenue, până la domul alb de pe Capitoliu. Deşi fâşia de pădure care separă Rock Creek Parkside de cartierele de case şi blocuri are pe alocuri o lăţime de numai cinci cvartale, parcul continuă pe o distanţă de câţiva kilometri, fiind teritoriul amatorilor de alergat, de echitaţie, al amanţilor imprudenţi, al bicicliştilor, căprioarelor, coioţilor şi al mai multor crime.

Pădurea prin care mergeam noi abia dacă-şi merita numele. Să-i spunem crâng, luminiş sau pâlc de copaci sălbatici crescuţi de-a lungul unei vâlcele păstrate pentru că valoarea sa estetică depăşea costul amenajărilor. De fapt, această pădure nu se afla efectiv în Washington, D.C., ci mai degrabă pe graniţa cu Maryland, în eleganta suburbie Bethesda, şi nici în Bethesda însăşi, ci într-o subdiviziune de pe timpul Războiului din Coreea, înconjurată de un zid de piatră. Subdiviziunea avea un nume scos parcă dintr-un roman englezesc din perioada victoriană şi patru porţi nepăzite care duceau către conacele sale, ca turnurile dispuse în cele patru colţuri ale

tablei de şah.

Cadillac-ul nostru alb a trecut în seara aceea prin poarta principală la 20.35. Stăteam în dreapta, faţă, ghidându-l pe Zane, care era la volan, printre locuinţele luminate în care mulţi taţi şi mame tocmai se întorseseră acasă de la biroul luxos pentru a servi o cină încălzită pe masa lustruită-oglindă din sufragerie, aşteptând ca Ben şi Sarah să coboare hop-hop scările în pijamale călduroase, mirosind cald, a copii pentru a le da rar văzuţilor părinţi o îmbrăţişare-ş-un-pupic, *noapte-bună,* înainte de a o zbughi înapoi la etaj, pe lângă servietele sobre „a lu' manii şi a lu' tati" pline de Acte Importante care, în mod sigur, puteau Rezolva Problemele întregii Lumi.

— Ne-ar fi ajutat să fi avut o adresă, a zis Zane.

— Nu chiar, am spus eu. Faptul că am ajuns până aici a fost ca o ultimă încercare a capacităţilor noastre de muncă de teren. E un loc izolat. O cabană. Ca locuinţa unui administrator, o casă pentru servitori, nu e ceva prea pretenţios.

— Prin zona aceasta, „nu prea pretenţios" se învârte cam pe la un milion de dolari, a observat Hailey. Cum de-şi permite aşa ceva, numai cu salariul primit de la Unchiul Sam?

— A închiriat-o câţiva ani, am spus eu, amintindu-mi o conversaţie din seara ceremoniei de felicitare cu ocazia absolvirii NOC, cu vin roşu, brânză şi câţiva preoţi şi episcopi din Agenţie. Gând proprietarul a scos întreaga proprietate la vânzare, a făcut nişte credite şi a cumpărat-o, păstrând structura economică, astfel încât acum închiriază casa mare pentru a-şi putea permite să locuiască în cabană. Această zonă împădurită e singura de acest fel în complexul acesta, am continuat eu în timp ce treceam pe lângă un zid de copaci fantomatici, aliaţi pe aceeaşi parte cu inima mea. Trebuie să fie acolo.

Am lăsat Caddy-ul să-şi împrăştie strălucirea pură sub un felinar stradal aflat în apropierea sălii cu piscină acoperită, am urmărit ferestrele luminate de la casele mari

din apropiere pentru a ne convinge că nu se vedea nicio mişcare şi am intrat în pădure.

Am fost înghiţiţi de mirosul de pădure umedă. Graţie strălucirii oraşului reflectate de bolta semisferică a cerului, puteam vedea în jurul nostru pe o distanţă cam cât un stat de om. Scoarţa copacilor vizibili lucea, răspândind o nuanţă de cenuşiu un pic mai deschis decât cel emanat de paloarea feţelor noastre. Simţeam sub tălpi muchiile tăioase ale pietrelor, iar frunzele moarte se rupeau sub greutatea abătută asupra lor. Teoretic, primăvara venise deja, dar noaptea aceea nu trăda prin nimic acest lucru. Copacii goi ne apăsau, ca o mulţime la un concert rock, sau ca nişte voinici care susţin pe umeri sicriul. Crengile ne zgâriau obrajii, frunţile, ameninţând ochii care se închideau, suspicioşi, chiar şi hainele. O bufniţă a scos un strigăt sinistru. Nimeni nu putea şti dacă ne zărise, sau pur şi simplu îşi vedea de treburile secrete. Planul nostru de a ne deplasa în linie dreaptă ne-a fost zădărnicit de nişte tufişuri şi copaci întreţesuţi, prea încăpăţânaţi ca să se desfacă din îmbrăţişare. Am urmat linia unei râpe, luptându-ne să înaintăm prin vegetaţia încurcată.

— Ia uitaţi-vă! Russell a arătat undeva spre dreapta.

Printr-un desiş de copaci înalţi, am zărit o cabană de buşteni sub un stâlp înalt, cu bec în vârf, cu o peluză vastă care se întindea pe spaţiul dintre ea şi o casă albă cu trei niveluri.

— Asta este? a întrebat Zane.

— Tre’ să fie, i-am răspuns.

Zane a spus în şoaptă:

— Dacă n-ai dreptate…

— Are sau n-are dreptate, a spus Russell, oricum nu e bine.

Ne-am asigurat că niciunul dintre noi nu ne scrântiserăm vreo gleznă şi că eram toţi prezenţi. Ne-am împrăştiat într-o linie de ripostă în caz de luptă şi ne-am strecurat către marginea pădurii. Am aşteptat douăzeci de minute.

— Luminile sunt aprinse, a spus Zane. Au tras jaluzelele, nu putem vedea cine e înăuntru.

— Nu se vede niciun semn că ar mai fi cineva pe afară, în întuneric, în afară de noi, nebunii, a zis Russell. Bineînţeles, oricum n-am avea nicio şansă să vedem vreun lunetist de la Marină. Iar în spatele casei, în stradă, ar putea foarte bine să fie parcată o dubiţă de supraveghere de la Biroul de Securitate.

— Pe unde am fi putut să venim cu maşina, a spus Zane.

— Ştii foarte bine că nu era posibil, i-a replicat Carl. Doar am ajuns până aici, nu?

— Aproape şaptesprezece metri de teren deschis între aici şi acolo, a estimat Russell.

— Exact.

— Eric? am spus eu.

— Ar putea să aibă nişte senzori de mişcare. O reţea de raze infraroşii dispusă de jur-împrejurul cabanei. Radar în toate direcţiile. Alarmă locală. Transmitere instantanee către un centru de reacţie.

— Sau un câine care ar putea începe să latre, a zis Hailey.

— La dracu', a exclamat Russell. Mergem sau plecăm de aici?

— Hai să mergem de parcă am fi stăpâni aici, am propus eu.

Şi am pornit în fruntea lor, ieşind de la adăpostul copacilor.

Ne-am împrăştiat într-o linie, un val de şase persoane care înainta de-a curmezişul unui luminiş, în noapte, din pădure către o cabană bine luminată. Mergând încet. Cu fruntea sus.

Niciun glonţ nu ne-a sfredelit piepturile. Nicio mitralieră nu a sfâşiat aerul nopţii cu păcănitul ei sec. Nicio rachetă de semnalizare nu a luminat cerul. Niciun reflector nu s-a oglindit în feţele noastre. Niciun ciobănesc german furios nu ne-a atacat.

Am ajuns pe verandă.

Cari a bătut la uşă. Stăteam în stânga ei. Ceilalţi s-au postat într-o linie compactă, în spatele nostru. Din nou, Cari a bătut în uşă.

Uşa cabanei s-a deschis şi, iată-l cu mâna dreaptă ascunsă, dincolo de cadrul uşii. Lămpile din spatele lui şi becul de deasupra cabanei făceau ca părul său rărit să strălucească stins, în timp ce chipul său slab s-a aţintit asupra lui Carl.

A clipit, iar zâmbetul i s-a şters treptat când m-a văzut.

În aceeaşi secundă, am rostit, precipitat:

— *Vă rog, nu!* Fără arme, fără sistem de alarmă, dacă asta caută mâna dumneavoastră dreaptă acum, vă rog, nu. Daţi-ne, daţi-mi o şansă.

A cuprins cu privirea cvartetul care aştepta pe peluza lui; a scrutat-o din nou pe care şi a spus:

— *Agent Rudd?*

— Da, domnule.

Am spus:

— Vă rog, indiferent ce gândiţi acum, domnule, *vă rog să nu faceţi nimic.* O să mă mişc.

Mâna mea dreaptă a ieşit uşor din spatele şoldului meu. I-am arătat ce ţineam în ea.

— Pistol cu tranchilizant, am spus eu. Două ţevi, două săgeţi. Cari agentul Rudd spune că neurotoxina are nevoie de două secunde să vă doboare. Nu inconştient, dar nu aţi fi bun de mare lucru timp de vreo jumătate de oră, iar noi nu avem atâta timp la dispoziţie.

— Zău? a făcut el.

Îşi ţinea mâna dreaptă în interiorul cabanei, unde n-o puteam vedea.

— Domnule, la mine la brâu, a spus Carl. O armă, sunt înarmată. Nu sunt aici ca ostatic sau ca prizonier. Sunt în totalitatea capacităţilor. Aceşti oameni nu reprezintă nicio ameninţare.

— Zău.

Am intervenit:

— Domnule director Lang…

— Director-adjunct, a răspuns el. Iar acesta e un titlu secret. Care e…

— Domnule, am spus eu, puteţi să mă interogaţi în voie destul de curând. Acum trebuie să ştiţi că sunteţi în siguranţă, dar şi că noi suntem cât se poate de serioşi. Dacă am fi venit aici cu o misiune de lichidare, n-am fi avut o armă cu tranchilizante şi deja, până acum, n-aţi mai fi simţit ce-oţi fi având în mâna dreaptă.

— Aha.

— Pas cu pas, da? Dar trebuie să ne mişcăm de aici. Şi depinde de dumneavoastră în ce direcţie.

— Ce-ar fi să ne întoarcem cu toţii în timp? a propus el.

— Dacă puteţi, noi suntem gata.

Mi-a răspuns, zâmbindu-mi:

— Poate că ar trebui să ne gândim la altceva.

— Ar trebui să ne invitaţi să intrăm.

— E o dezordine teribilă înăuntru, a zis el. Şi e strâmt, pentru… voi şase.

— Nu ne deranjează.

— Aşa mi s-a spus.

Şi a trebuit să zâmbesc. Dar mi-am şters zâmbetul de pe chip.

— V-am arătat că avem încredere în dumneavoastră, am spus eu. Pentru că nu e decât un pistol cu tranchilizante. Pentru că nimeni n-a apăsat pe niciun trăgaci când aţi deschis uşa. Acum e rândul dumneavoastră. Ce e corect e corect.

Lang s-a încruntat.

— Corect? Ca într-o negociere? Aveţi impresia că eu am dorit să fiu pus într-o astfel de situaţie?

— Nu se întâmplă întotdeauna ce ne dorim. Ce aveţi în mână? O armă? Un dispozitiv de alarmă? Un sandviş cu şuncă?

— Asta *întrebaţi* voi?

— Amândoi facem ceva mai mult decât să *întrebăm* pur şi simplu.

Privirea mea fixă i-a dat de înţeles că refuzam să cedez controlul asupra situaţiei.

Lang a ridicat din umăr.

— Am un Colţ 1911. Calibrul 45, automat. O armă frumoasă cu câte un glonţ pentru fiecare dintre voi.

Din spatele meu, Russell a spus:

— N-ai să vezi.

Privirea lui Lang s-a aţintit asupra samuraiului ţicnit îmbrăcat în trenciul de piele neagră.

— Te cred, a spus Lang. Sunteţi… Scuze, nu-mi amintesc numele tuturor. Dar, a continuat el, acum… O să mă întorc încet către dreapta – menţinându-mi corpul în cadrul uşii. O să-mi pun pistolul pe o masă. O să mă îndrept către peretele opus, unde nu e decât chiuveta de bucătărie. O să număr până la 10, după care o să mă întorc cu mâinile goale. Puteţi intra toţi. Puteţi să mă împuşcaţi în spate sau nu, lăsaţi săgeţile tranchilizante: aveţi măcar curajul de a folosi un glonţ adevărat.

Asta a zis. Asta a şi făcut.

Când s-a întors, ne-a văzut stând în picioare în casa lui. Cu uşa închisă.

— Deci, a spus Lang, privindu-l pe Zane cum lua pistolul. Agent Rudd, îmi pare bine să te cunosc. În primul rând, eşti bine?

— Da, domnule, sunt…

— Ştii unde eşti? Presupun că e mai important unde ai fost de când ţi-a fost neutralizată echipa apropo, am aflat din rapoarte că oamenii tăi sunt bine, deşi ne făceam griji în privinţa ta. E ca şi cum ai fi fost teleportată în Suedia.

Ochii lui albaştri o învăluiau într-o strălucire caldă, urmărind în acelaşi timp cum noi, ceilalţi, ne împrăştiam prin livingul/sufrageria/bucătăria cabanei din buşteni groşi.

— Sindromul Stockholm, i-am spus eu lui Carl. Îşi

face griji că ţi-ai pierdut voinţa şi raţiunea şi că tocmai de aceea ai trecut de partea răpitorilor tăi.

Eric a adăugat:

— E un fel de nebunie.

— În niciun caz, omule, a intervenit Russell în timp ce deschidea uşa de la dormitorul lui Lang, cercetându-l din priviri. Stockholm stă cuminte la locul lui.

— Hai, du-te şi bagă-ţi nasul peste tot, te rog, i-a spus Lang samuraiului care se uita prin dormitorul lui.

— Hei, a zis Zane, suntem spioni cu toţii. Nu vrem să ne trezim cu o surpriză şi, domnule director-adjunct Lang, nu vă mai apropiaţi aşa, ca din întâmplare, de computer.

Lang s-a oprit pe loc. Ne-a adresat un zâmbet.

— Spuneţi-mi John.

— Bine, *John...* a zis Zane, conducându-l pe spionul veteran prin cameră, mai aproape de mine. Zane i-a făcut semn expertului nostru tehnic, arătându-i computerul lui Lang: Eric, aruncă tu o privire pe-acolo. Şi *hei, John,* a continuat el: Mereu ţii un 45 în mână când îţi bate cineva la uşă?

— Păi, la cum merg lucrurile în ultima vreme, a spus Lang, ce altceva ai vrea să ţin?

— Cum de nu ai sistem de securitate? a întrebat Zane.

— Adică şi altceva în afară de inima mea pură şi clasicul Colţ?

— Ştii bine ce vrem să aflăm.

Lang a scuturat din cap.

— Din câte am aflat eu din rapoartele din ultima săptămână, nu cred că ştie nimeni ce aţi vrea voi să aflaţi.

Zane nu era dispus să-l lase să se eschiveze.

— De ce nu am văzut nicio măsură de securitate afară? Nicio gardă de corp?

— Sunt un fost agent obişnuit. Un copoi de stradă. Nu mă simt bine cu întăriri sau paznici – e ca şi cum ar fi lupi pe urmele mele. Mi se face părul măciucă numai când mă gândesc. Insist să fiu lăsat de unul singur *cea mai mare*

parte din timp. În plus, fiecare Scandalagiu de care poate dispune Agenţia prin rugăminţi, împrumut sau furt patrulează pe Coasta de Est. Vă caută pe voi. E chiar ironic că tot ce a trebuit să fac a fost să stau acasă.

Eric şi-a lăsat întâi ochii, după care mâinile, să mângâie computerul de pe masă şi a întrebat:

— Monitorizare video? Sistem tehnic de reacţie? Sisteme de alarmă?

— Alarmă la ferestre şi uşi, conectate la sistemele computerizate ale Biroului de Securitate şi ale poliţiei locale. Senzori de mişcare, când îi activez. Buton de panică pe peretele de lângă pat, un altul pe peretele de lângă fotoliul de piele.

Cunoscându-l, l-am întrebat:

— Şi care altele, pe care n-am putea să le găsim?

— Foarte bine, Victor. Ochii lui o cântăreau şi o curtau în continuare pe care. S-ar putea să nu găsiţi butonul montat sub masa cu computerul – s-a întâmplat o dată să-l lovesc din greşeală cu genunchiul şi, două minute mai târziu… Hai să vedem dacă putem evita o altă operaţiune-fulger.

— Chiar aşa, am spus eu. Ce altceva?

— Aţi fi găsit butonul mobil, de purtat în jurul gâtului, dacă l-aş fi avut la mine, ceea ce nu e cazul, e pe noptiera de lângă pat.

— Ştii, i-am spus eu, o să găsim orice altceva.

A zâmbit.

— Succes!

Bărbatul care mă remarcase drept un talent pentru Agenţie, directorul care, aici, în casa lui modestă, găzduise ceremonia informală de absolvire permisă de protocoalele secrete pentru când devenisem spion sub acoperire strictă, episcopul bisericii spionajului care delimita misiunile şi conducea şedinţa de informare din ziua celei de-a doua tentative ale mele de sinucidere, bărbatul despre care Carl spusese că „îl întâlnise întâmplător, un fel de cardinal în noul labirint al Securităţii Naţionale”, bărbatul acela

grizonant, zvelt, dar puternic, numit John Lang, stătea în livingul cabanei sale şi şi-a ridicat mâinile, pentru a fi percheziţionat.

„Inteligent, mi-am spus în gând. Nu aşteaptă ca noi să-i spunem ce să facă. Ia iniţiativa. Se străduieşte să ne câştige încrederea. Să ne seducă folosind iluzia cooperării. Asta până în momentul în care…”

A observat mişcarea mea din cap, a sesizat că-i descoperisem tactica. Ştia că ştiu. Ştia că ştiu că ştie.

„Suntem prinşi în cercul cunoaşterii”, mi-am spus în gând în timp ce Zane îşi trecea mâinile peste corpul spionului de aproape aceeaşi vârstă cu el. Erau prinşi, urmărindu-se unul pe celălalt, în cercul acela până *în momentul în care.*

Îl cunoscusem pe Lang la un seminar de arte marţiale *bagua,* care se desfăşurase nu departe de cabana sa. Ca şi tai chi sau aikido, *bagua* este o artă interioară, numai că practicanţii săi sunt specializaţi în cercuri, în întoarceri, contorsionări şi înconjurarea adversarului, în pararea atacurilor până ce duşmanul încercuit ameţeşte sau îşi pierde ritmul/echilibrul – şi, în acel *moment,* expertul *bagua* îşi loveşte duşmanul cu o mie de tehnici diferite.

„Trebuie să ieşim din cercul acesta”.

— E curat, a spus Zane.

— Cum vă simţiţi? a întrebat Lang.

Încerca strategia compătimirii. Provocare. Destabilizare.

— Încă nu ne simţim proşti, i-am răspuns eu.

— Nimeni nu a crezut vreodată că aţi fi proşti, a spus Lang. Tocmai de aceea toată această… tulburare şi lanţ de crime asupra doctorilor şi asistentelor dovedesc ceea ce toată lumea ştie deja: vă… confruntaţi cu nişte probleme medicale.

Russell a spus:

— Omule, voi, războinicii ăştia din Washington, aveţi o pasiune pentru învârtitul cuvintelor.

— Nicio problemă, ne-ar învârti şi pe noi dacă i-am

oferi ocazia, a zis Zane.

— Eu cred că voi sunteţi deja ameţiţi, a rostit Lang. Chiar dacă n-aţi fi fost nebuni, faptul că aţi ieşit de sub efectul medicamentelor trebuie să fie un şoc foarte puternic.

— Atâta timp cât suntem împreună, suntem destul de stăpâni pe noi, i-am spus eu. Mă străduiam să-mi opresc mâinile din tremurat şi îmi dădeam bine seama că-mi sesizase efortul.

— Cum spuneţi voi, a zis Lang. Doar voi sunteţi cei cu armele.

— Ba nu, am spus eu, ridicând Colţul 45 de la brâul lui Zane înainte ca acesta să poată spune ceva, întorcându-l şi întinzându-i-l lui Lang, cu mânerul spre el. Toţi avem arme.

Ochii de un albastru intens ai bătrânului spion au clipit. Se uita lung la pistolul pe care i-l ofeream. Nu a făcut nicio mişcare.

— Haideţi, am spus eu. Luaţi-l.

Cu colţul ochiului, am zărit o schimbare subtilă la Russell, care stătea în cadrul uşii de la dormitor, şi mi-am dat seama că-şi scosese pistolul din toc.

— Luaţi-l, i-am spus din nou lui Lang.

Şi el s-a supus. Ţinea pistolul pe lângă corp, cu ţeava îndreptată către podea.

— Dar, dacă-l folosiţi, i-am spus eu, atunci să aveţi curajul să nu mă împuşcaţi în spate.

M-am dus către chiuveta de la bucătărie, lăsându-mi coloana expusă privirilor şi pistolului lui. Voiam să beau nişte apă, folosind un pahar de pe picurător. Să-mi ascund tremurai mâinilor.

Din spatele meu, Cari a spus:

— Domnule, dumneavoastră şi cu mine... Ei nu sunt adversarii noştri.

— Zău, a spus el. Toate dovezile indică tocmai contrariul.

— Nu toate dovezile, am spus eu, privind lung pe

fereastra bucătăriei, către noaptea care ne înconjura. Ce aveţi în mână?

— O cacealma de proporţii? Manevra unui nebun? Asta să mi-o spui tu.

— Ce aţi crede?

— Asta e mereu o problemă. Cred că stau în livingul meu cu cinci nebuni evadaţi, predispuşi la violenţă, autodidacţi, care au mai multe arme decât mine şi o agentă despre care ştiam că este de excepţie, care… ei bine, care e şi ea aici. Ce ai vrea să cred?

Russell a spus:

— Las-o baltă. Nu ajungem la niciun rezultat.

Dincolo de fereastra bucătăriei, noaptea se mişcă. Dar eu nu vedeam nimic.

Am spus:

— Întreabă.

Răspunsul lui Lang avea accente de curiozitate reală:

— Ce să întreb?

— Orice, am spus eu, întorcându-mă dinspre chiuvetă cu faţa la el, cu faţa la tovarăşii mei de evadare, cu faţa la care. Ce vrei să ştii?

Îi vedeam rotiţele învârtindu-se în spatele ochilor.

Într-un final, Lang a spus:

— De ce aţi venit aici?

Ţintea exact în miezul situaţiei prezente, pentru a-şi da seama cum puteau evolua lucrurile.

— Ai scaune suficiente, am spus eu. Ia loc pe canapea şi o să-ţi spunem.

Ah, ce operă am pus în scenă! O epopee de sunet, furie şi nebunie, scene ca nişte clipuri aleatorii dintr-un film al fraţilor Marx: *Interior. Noapte. Cabană.* Lucire galbenă, un public format dintr-o singură persoană, obligată să stea pe canapea. Ne-am jucat rolurile şi am fost magnifici, pentru că, pe lângă faptul că e un foarte bun manipulator, fiecare spion e un actor.

Russell cânta „Zăcând pe podea exact ca doctorul

Friedman”[54], dar s-a întrerupt când Zane a ţâşnit în spatele lui Hailey, pentru a demonstra cum lovise Sora Moarte, numai că Hailey ţipă:

— Fii atent la sângele meu!

Eu am completat:

— Ştiu, domnule Lang, din moment ce am plecat de la locul crimei, probele fiziologice nu vor confirma spusele noastre, dar, la momentul respectiv, a fost totuşi o idee bună să-l luăm cu noi, deşi îmi pare un pic rău că i-am prins trupul de gardul acela.

Russell a completat:

— Iar mie îmi pare rău că am îngheţat şi că nu am doborât-o pe Sora Moarte, poate că n-ar fi murit.

Zane i-a respins vorbele cu un gest.

— Nu te mai gândi la asta, a fost problema cu băile.

Eu am intervenit:

— Cu băile şi dragostea, după care Zane a continuat:

— Dacă e să începem cu regretele înseamnă că trebuie să vorbesc şi eu despre maşina de poliţie incendiată.

Lang a spus:

— Maşina incendia…

— Oglinda, a izbucnit Eric. Am spart oglinda. Ghinion. Îmi pare rău.

— Nu a fost vina ta, a spus Hailey. I s-a adresat lui Lang: Eric execută orice ordin comprehensibil. Nu se opreşte, nu se poate opri din a se supune, indiferent ce se întâmplă, adică – *Eric:* explică tu ce ai făcut la ceremonia de comemorare.

Eric a ţâşnit în picioare:

— Leonardo da Vinci a creat…

— Ia loc şi taci, Eric, am spus eu, iar el s-a conformat. Dacă Hailey nu ar avea mare grijă la tot ce-i spune să facă, nu s-ar opri la ordinul meu nici măcar dacă toată cabana

---

54 „Lying on the Floor Just Like Doctor Friedman Did“, referire la versul „Lying în bed, just like Brian Wilson did“ din melodia *Brian Wilson*, a formației Barnaked Ladies. (n.tr.)

asta ar arde. Ar fi fost exact ca atunci cu femeia aceea mică de care s-a prins.

Directorul-adjunct (sub acoperire) al CIA s-a încruntat:

— O femeie mică?

— Nu contează, a spus Russell, dar blonda voastră, aici de faţă…

— Cine? a întrebat Lang.

— Eu, a răspuns Carl. Mi-am vopsit părul ca să nu fiu recunoscută.

— Ideea este, a continuat Russell, că urma să fac sex, dar a venit ea şi a distrus tot.

Lang a spus:

— Voi doi…

În acelaşi timp, Russell a strigat:

— În niciun caz! iar Carl a ţipat:

— Nu cu el!

— Dar ne-am ales cu o maşină pe cinste! am spus eu, pentru a înăbuşi mânia lui Russell. Chiar dacă tipul acela era mort, ne-a dus tocmai până la sediul SAD, pentru lovitura de azi de la prânz.

— De ce era trist sediul[55]? a întrebat Lang.

— Nu, domnule, a spus Carl. SAD al nostru. De lângă staţia de metrou Takoma Park.

— Ce „lovitură”? Aţi omorât…

— N-am omorât pe nimeni, am răspuns cu repede.

— Ei bine, a spus Zane. Sora Moarte a dat colţul, dar asta a fost o întâmplare nefericită, inerentă în misiune.

— Şi apoi, am spus eu, biroul gol ne-a spus să *fugim.*

Am tăcut, gâfâind, incapabili să mai scoatem vreun cuvânt.

Ceasul meu şi-a învârtit limba subţire de două ori, tic-tic-tic, înainte ca Lang să lase să-i scape:

— Uau! şi a mai spus: Deci aşa e când sunteţi toţi, împreună?

---

55 Joc de cuvinte SAD - trist (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

Am ridicat cu toţii din umeri.

— Bine, a spus el. Acum sunteţi aici. Acum…

— Aveţi ceva de băut? a întrebat Russell.

— Fără alcool! am ţipat eu.

— Nu-ţi face griji, a spus Lang. Nu vreau să vă îmbăt pe niciunul dintre voi. S-ar putea să fie nişte Coca-Cola în frigider.

Russell a plutit către bucătărie, a smucit uşa frigiderului şi a exclamat:

— Tare! Bere.

— Nu, am spus eu.

El i-a dat o sticlă lui Zane, a luat una pentru sine şi mi-a deschis şi mie una.

„Grosolănia ne mai lipsea”, mi-am spus eu în timp ce luam o înghiţitură din lichidul auriu. Mi-am ridicat sticla pentru a-l saluta pe bărbatul care ne era gazdă.

— Mersi!

— Domnule director Lang, au ceva important, a intervenit Carl. Au dat peste ceva.

— Dar, a spus el, nu sunt tot… nebuni?

Zane a spus:

— Ba da. Şi *am, uite*: suntem în continuare chiar aici, de faţă.

— Fără supărare, a spus Lang. Nu fac altceva decât să analizez calitatea informaţiilor.

Zane a luat un gât din berea sa rece.

Lang şi-a aţintit privirea asupra lui Carl.

— Şi eşti sigură că… ai gloanţe în armă?

— Poftim. I-am dat pistolul cu tranchilizante. Mi-am dat jos vesta cu arme, cu buzunarele ei pline de muniţie, arma cu electroşocuri, trei grenade de diversiune şi am lăsat-o să cadă în poala lui Lang. Pune asta lângă 45-ul acela şi ai mai multă putere armată decât oricare dintre noi.

— Dar nu uita, a spus Russell, cu berea în mâna stângă, cu mâna dreaptă goală şi calmă. Calitatea bate cantitatea.

— Asta e şi filosofia mea, a zis Lang. Deci… aţi venit aici ca să vă predaţi?

— Nici pe departe, a spus Russell.

— Niciodată, a întărit Zane.

— Am venit aici pentru ca unii dintre noi să fie în siguranţă, a explicat Hailey.

— Am venit aici să vă ajutăm să ne ajutaţi să vă ajutăm pe dumneavoastră, am spus eu.

— Am venit aici să-i venim de hac acelui asasin de Kyle Russo, a spus Russell.

Lang a clipit.

— Cine?

Am început toţi şase să-i răspundem, dar Lang a preluat comanda:

— Linişte!

Şi-a îndreptat arătătorul către mine, ca şi cum nu i-ar fi păsat că, dacă ar fi fost o armă, Russell i-ar fi făcut un al treilea ochi.

— Victor, tu şi numai tu vorbeşti. Informare. Fără dramatizări. Fără aventuri încă n-am înţeles nimic dincolo de Asbury Park. Spune-mi acest „ceva” despre care agenta Rudd spune cu atâta convingere că e adevărat. Şi ce sau cine este Kyle Russo?

Douăzeci de minute mai târziu, după ce trecusem de la tehnica asasinului la cecul folosit pentru a închiria cutia poştală, care ne condusese la sediul SAD, am terminat.

— Bravo, Victor. Bună informare, m-a lăudat Carl.

Dar Lang a spus:

— *N-aveţi prea multe chestii importante.*

— Ei bine, a zis Zane, tot e ceva.

— Totul depinde de modul în care le pui cap la cap, a remarcat directorul de spionaj. Şi acest *nu mare lucru,* e tot ce-mi puteţi oferi, pentru a mă prezenta în faţa Agenţiei?

— De fapt, a spus Russell, până nu ne prindem *ce şi cum,* n-avem niciun gând să ne dăm pe mâna lor.

Lang a explodat.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi? Să căutaţi numele lui Kyle Russo şi adresele unor birouri goale şi ale unor cutii poştale în computerul meu de aici?

— Am putea? am întrebat eu.

Zane a spus:

— Nu uita de cecul acela garantat emis de o bancă din orăşelul acela…

— Mâine, a zis Lang, pot să trimit o echipă acolo. E cam la trei ore de mers cu maşina, lângă ţărmul Atlanticului. Când se deschide banca, pot să obţină istoricul tranzacţiilor. Cecurile garantate pot părea anonime, dar banca emitentă ţine înregistrări clare privind banii vizaţi de cecuri, privind persoanele care le-au luat. Nu se poate altfel.

— Dacă aduni o echipă, am spus eu, înseamnă… că vor fi persoane pe care noi nu le cunoaştem.

— Cu cât sunt implicaţi mai mulţi, cu atât scade controlul nostru asupra situaţiei, a observat Russell.

— Din raţiuni practice, a zis Lang, cu codurile mele de acces, eu reprezint Agenţia.

— Eric? a spus Zane.

— Computer modificat special. Probabil de către NSA.

— Urmau să-l caseze, a spus Lang. Aveau alte cinci modele mai noi.

— Are un modern special. Procesor puternic. Legătură prin satelit. Probabil că are instalate câteva protocoale împotriva scurgerii de informaţii, mult mai bune decât programele firewall de pe piaţă. Poate lua legătura cu exteriorul prin teleconferinţă, dar acum camera e scoasă.

— Dacă te pot vedea în anumite ocazii, a explicat Lang, înseamnă că te pot vedea mereu. Mie-mi place să am intimitate. Cât despre restul, tot ce ştiu e că funcţionează.

— Deci hai să încercăm, a spus Russell. Cu Eric care să fie cu ochii-n patru, ce avem de pierdut?

Lang s-a aşezat la calculator. Urmând ordinul lui

Zane „Vezi ce face acolo, nu cumva să cheme ajutoare”, Eric s-a grăbit să se posteze lângă scaunul lui Lang, cu mâna lui Hailey pe umăr. Eric a tastat tot felul de comenzi până ce, în colţul din dreapta, jos al ecranului, a apărut o „fereastră”. Pentru mine, era ca un fel de limbaj virtual. Pentru Eric, nu era decât o decodare a operaţiunilor calculatorului, a cărei tastatură se afla acum la Lang. Zane stătea în spatele maestrului-spion de la CIA, în timp ce Russell se sprijinea de un perete, de unde putea urmări mulţimea din jurul calculatorului şi uşa încuiată de la intrare.

Stăteam lângă care. Simţind cum berea începea deja să mă relaxeze, i-am spus în şoaptă:

— *Mersi.*

— *Pentru ce?* mi-a răspuns ea, tot în şoaptă.

Lang a spus:

— Pot să încep?

— Da, a zis Zane.

Pe monitorul ecranului au început să pâlpâie diferite lumini colorate, pe măsură ce barierele de securitate erau înlăturate pe rând. Parolele cerute au fost tastate de către Lang.

I-am şoptit lui Carl:

— N-aş fi reuşit niciodată să-l fac să ne creadă fără ajutorul tău. Ai fost minunată.

— Tot ce-am făcut a fost să fiu spioană. Am raportat ceea ce ştiam.

— Bine, am ajuns la căutarea după toate criteriile, a spus Lang. Avem acces total. Nu numai în baza de date a Agenţiei, ci în toate, de la NSA, la Pentagon şi Casa Albă.

— Era şi fundul meu în joc, mi-a spus Carl.

— N-aş fi putut să-mi doresc o companie mai bună.

În fereastra de căutare, Lang a tastat numele lui Kyle Russo, numele adevărat al Surorii Moarte, adresa clădirii SAD şi alte „informaţii clare” pe care le înregistraserăm pe bucăţile de hârtie folosite pentru construirea matricelor. A apăsat pe Enter.

Cari s-a întors, întâlnind zâmbetul meu blând. A scuturat din cap. A închis ochii. I-a deschis şi a spus:

— Victor, eu nu, nu e, nu eşti…

— Ce dracu' se întâmplă? a spus Zane.

Noi toţi priveam ecranul computerului, cu excepţia lui Russell, care, de lângă peretele opus, a luat poziţie de luptă.

„Accesul interzis", scria cu litere mari pe ecran. În spatele acelor litere de foc clipeau imagini şi culori diverse. În fereastra de voyeur a lui Eric curgea un flux de limbaj codat.

— Ce nebunie! a strigat Lang. Nu poate să-mi interzică accesul! Sunt membru în blestematul de Consiliu de Securitate! Director adjunct! Şi cu grad maxim de acces!

Eric a intervenit:

— Sistemul a intrat în alertă! Aparatul încearcă să aprindă camera!

Bam! Bam! Bam!

Unitatea centrală a calculatorului, aflată pe podea, s-a lovit de birou cu pârâituri şi scântei. Modernul de înaltă securitate a sărit de pe birou şi s-a izbit de podea. Ecranul monitorului s-a crăpat, s-a spart, iar cioburile de sticlă au aterizat peste tastatură şi peste mâinile retrase în grabă ale directorului adjunct John Lang.

Russell s-a întors rapid de la distrugerea aparatului, pentru a trece în revistă uşa şi ferestrele cabanei.

L-a lăsat pe Zane să apese ţeava pistolului pe capul lui Lang în timp ce acesta se ridică şi se îndepărta de cadavrul pârâitor al computerului său.

— Tu ai făcut asta? a strigat Zane, folosindu-şi mâna liberă pentru a lua din nou Colţul 45 de la brâul lui Lang.

— Ce *drac*u' să fac? Ai stat tot timpul cu ochii pe mine! Ca şi Eric! Nebunul acela în negru a fost cel care a împuşcat…

— Iar eu voi fi cel care te împuşcă pe tine *dacă…* a spus Zane. Eric?

Inginerul nostru a scuturat din cap:

— N-a făcut decât nişte operaţiuni standard. A dat de o capcană.

— Deci nu e vina lui?

— Căutarea lui a dus la declanşarea unui program de distrugere. Oricine ar fi încercat să acceseze o anumită parte din informaţiile pe care le căutam noi ar fi fost blocat. Iar sistemul intra în stare de alertă.

Zane a ridicat ţeava pistolului de pe craniul acoperit cu păr argintiu al lui Lang.

— Indiferent ce se petrece în minţile voastre, a spus maestrul spion, acordaţi-vă câteva secunde de gândire înainte de a reacţiona.

— Eşti încă în viaţă, a zis Zane.

— Ceea ce urmăriţi vă urmăreşte. Russell îşi ţinea privirea aţintită asupra uşii. Deşi camera nu era conectată, cine ştie ce a fost pornit… împotriva noastră.

— Eric, am spus eu, cât timp avem la dispoziţie?

— Ţine de factorul uman. De îndată ce a atins capcana, chiar dacă semnătura calculatorului său nu era cunoscută, au localizat legătura. El spune că echipa sa de intervenţie a sosit în două minute. Calcule, cooptarea agenţilor sau activarea lor e mai dificilă… Trei minute minimum. Maximum… cine ştie.

Lang se uita lung la noi.

— Ce-aţi făcut, oameni buni?

— Nu noi, omule. Russell a arătat către cadavrul computerului. Ai atins declanşatorul.

— Exact.

— Acum eşti unul dintre noi, am spus eu. Şi avem mai puţin de trei minute.

Lang a spus:

— Dar eu sunt… unul dintre conducătorii Agenţiei. Ce naiba, sunt o vedetă la Casa Albă!

— Ca şi doctorul Friedman, a precizat Carl. Sau ar fi putut să fie, *dacă.*

Aceste cuvinte, venite din partea unei colege care,

cel mai probabil, era întreagă la minte, l-au făcut pe Lang să clipească.

— Tre' să plecăm, am spus eu. Tare. Rapid. Acum.

Eric a adăugat:

— Niciun echipament de-al lui. Niciun aparat electronic. Niciun telefon mobil.

— Pot să iau o haină? a spus Lang, *înţelegând.*

Şi asta a şi făcut, luând o haină militară uzată din dulap, lăsându-i pe Eric şi pe Zane s-o cerceteze. Cei doi i-au pus în braţe haina, vesta cu arme şi pistolul cu tranchilizante. Am luat Land Roverul lui lovit, pentru că cele treizeci de secunde cât a durat să luăm cheile, să traversăm în goană strada şi să ne înghesuim în automobil ne ofereau un avans de cel puţin cincisprezece minute, faţă de timpul pe care l-am fi petrecut traversând pădurea pentru a ajunge înapoi la Cadillac-ul nostru. Am părăsit Land Roverul lui Lang, care putea fi depistat cu uşurinţă, în umbra sălii cu piscină, iar el şi-a pus încărcătura de arme şi haine în portbagajul Caddy-ului. Am trezit bestia albă la viaţă printr-o răsucire de cheie în timp ce Eric a sărit lângă mine, Hailey ocupând locul din dreapta, faţă, lângă el. Bancheta din spate era plină, dintr-o portieră în alta, de trupuri înghesuite: Zane, Cari, Lang, Russell.

Am pornit în trombă prin noapte, trecând în forţă prin poarta ansamblului şi intrând pe drumul principal, după care am virat spre stânga, pentru că părea mai întunecat.

Russell fredona:

— Bam bam-pabam, bam ba bam-bambam…

— Nu suntem *Cei şapte fantastici!* a spus Lang, recunoscând coloana sonoră. Suntem şapte spioni care fug de o fantomă al cărei nume e lipit cu bandă adezivă de plafonul acestei maşini furate.

— Da, avem nevoie de propria noastră coloană sonoră, a spus Russell.

— Nu, l-a contrazis Lang, avem nevoie de un plan. Mai aveţi ceva ce n-aţi…

— Banca! am strigat eu. Sigur au toate datele privind cecul garantat folosit pentru operaţiunea Surorii Moarte! Nu e decât la trei ore distanţă! Ai putea să le arăţi legitimaţia şi…

— Minunată idee. Numai că Eric nu m-a lăsat să-mi iau legitimaţia.

— Ar fi putut să aibă un microtransmiţător, a explicat Eric.

— Dar hainele şi corpul lui? a întrebat Zane.

— Hei! Nici să nu vă gândiţi! a zis Carl.

— Nu, hai să procedăm ca nişte adevăraţi profesionişti, a spus Russell. Domnule director adjunct. Dezbrăcaţi-vă.

— Aici? înghesuit ca o sardină, cu voi toţi de faţă? Gol-puşcă în trafic, într-un Cadillac vechi, alb? Nu credeţi că aşa ceva ar putea atrage atenţia asupra noastră?

— Doar pantofii, a spus Eric. Probabil.

— Verifică-i, nu-i arunca direct, a zis Carl, care se plânsese că tenişii lui Harry Martin fuseseră prea mari, iar pantofii împrumutaţi de la Hailey prea mici.

Înghesuit pe bancheta din spate, Lang nu putea să-şi atingă tălpile. Zane i-a luat pantofii negri, chinezeşti, de *gung-fu,* din picioarele directorului adjunct şi i-a dat lui Eric.

— Mă-ndoiesc, a zis Eric, dând pantofii înapoi, pentru a fi puşi din nou în picioarele lui Lang.

— Sunt director secret, de Nivel Şapte, a spus Lang, nu un agent de stradă plecat într-o misiune în care urmărirea mea ar merita cheltuiala din buget şi efortul.

În oglinda retrovizoare vedeam braţe şi trupuri mişcându-se şi întorcându-se pentru a sta confortabil, într-un cor de mormăieli, scuze şi furie.

— N-o să meargă, a zis Lang. Abia dacă putem respira aici, în spate, iar voi vreţi să mergem trei ore până într-un oraş de pe Coasta de Est şi să aşteptăm până ce se deschide banca, adică la 9 dimineaţa? înghesuiţi aşa, suntem un magnet pentru privirile poliţiştilor, vinovaţi în

mod clar de nerespectarea numărului de pasageri şi fără centuri de siguranţă. Aşa, e clar că o să fim traşi pe dreapta, iar când o să se întâmple… Nu cumva spuneaţi că aţi scăpat basma curată după ce aţi incendiat o maşină de poliţie?

— Unde mergem? a întrebat Lang.

— Să ne cumpărăm maşină, i-am răspuns eu.

— Ca să mergem unde? a întrebat Hailey.

— La bancă. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai multe şanse avem să-i venim de hac lui Kyle Russo şi să scăpăm.

— Directorul Lang nu are legitimaţia, a spus Carl. A mea şi a colegilor mei probabil că sunt puse sub urmărire. Dacă le arătăm şi funcţionarul de la bancă verifică…

— Nu-ţi face griji, am spus eu, trecând în viteză pe lângă case unde se stingeau luminile. Ne gândim noi la ceva.

Treizeci de minute mai târziu, în parcarea unui centru comercial unde salonul de manichiură, magazinul de biciclete şi clubul de sănătate erau închise, Caddy-ul nostru aştepta lângă un Volvo maro cu patru uşi, număr de înmatriculare de Maryland şi un abţibild cu liga de fotbal pentru juniori. Parcarea strălucea de la luminile localului cu servire rapidă de unde Hailey a cumpărat ultimele patru chestii ambalate în plastic care se vindeau drept sandvişuri şi l-a convins pe casierul plictisit care nu şi-a dat nicio clipă jos căştile să o lase să facă nişte cafea proaspătă la filtrul lor, după care a umplut câteva ceşti din plastic alb în timp ce restul am fost pe rând la toaletele slab luminate. Grupul nostru s-a reunit pentru un picnic pe capota Volvo-ului furat.

— Nu-mi vine să cred, a spus Lang. Adică, da, blocajul din baza de date s-a întâmplat. Ştiu că aşa a fost. Am văzut cu ochii mei. Dar… totuşi…

— Ar fi trebuit să-l vezi pe doctorul F., a spus Russell, mestecându-şi sandvişul care, ca şi al meu, avea gust de ceva între carton şi ketchup.

— L-am văzut, a zis Lang. Am fost chemat să mă ocup de urmărirea voastră. Am văzut toate fotografiile de la locul crimei. Cadavrul lui lipit de gardul acela.

A scuturat din capul acoperit cu păr alb. Aerul rece al nopţii îi făcea vizibilă respiraţia.

— Şeful CIA, Helms, Kissinger de la NSC şi Nixon au ţinut secret faţă de directorii-adjuncţi, Congres şi presă faptul că Agenţia susţinuse lovitura de stat din Chile. Dar asta a fost în trecut!

— Şi noi suntem o parte din trecut, i-a amintit Zane.

— Dar, acum, *eu,* în toiul acestui război uriaş de spionaj în care ne-am trezit după 11 septembrie, e treaba mea să ştiu ce au de gând toţi clovnii din circul nostru! Credeţi că e uşor? Drace, cu mult înainte ca ştirea să apară în presă, a trebuit să fac propriile „săpături" ca să aflu că Agenţia Naţională pentru Securitate încălca toate legile date post-Watergate, împotriva strategiilor gen Fratele cel Mare[56] de încălcare a intimităţii pentru a-i spiona pe toţi. Birocraţii mărunţi şi cei care cred orbeşte în Consiliul Naţional pentru Securitate de la Casa Albă mă acuză că sunt un păianjen care cutreieră pânzele construite de ei. Dacă nu mi-aş fi dat seama cum să-i fac pe vicepreşedinte şi pe Secretarul Apărării să mă placă, acum aş fi într-un fel de carceră birocratică, închis într-un birou izolat din Langley. În loc de asta, am demarat programul de compartimentare a operaţiunilor, astfel încât totul să capete coerenţă la nivelul meu! Iar acum asta. Cine ar fi putut să-mi deturneze sistemul? Terorişti din al-Qaeda, fantome din Irakul lui Saddam sau talibanii? Vreun cartel? Ruşii – vreo *mafiya* de-a lor sau orice facţiune mai e acum la putere în Moscova. Iran, în niciun caz, Coreea, poate, dar China nu vrea să se ia în piept cu noi, aşa că… cine?

— Şi dacă e o lovitură din interior? a întrebat Carl.

— În interiorul Agenţiei *suntem* tot noi! a insistat Lang. Nu suntem în filme. Nu există nicio conspiraţie

56 „Big Brother", referire la romanul *1984* de George Orwell (n.tr.)

monstruoasă care să ne atace din interior. La naiba, sunt şef în organizaţia-mamă construită pentru a fi o conspiraţie secretă de mari proporţii îndreptată împotriva răului, şi chiar dispunând de cele mai bune inimi şi minţi din America, abia dacă reuşim să ţinem evidenţa propriilor mişcări!

— Exact, a spus Zane, deci un agent trădător…

— Ce „trădător”? s-a mirat Lang. În lumea reală, în lumea raţională, există mereu un motiv. De ce motiv dispune un grup trădător când caracatiţa-gigant a spionajului care lucrează pentru ţara noastră are de partea ei frica şi ambiţia?

— Şi atunci, de ce să-l ucidă cineva pe doctorul Friedman? a întrebat Hailey.

Lang a scuturat din cap.

— De ce să se fi întâmplat oricare dintre lucrurile acestea? Nu are niciun sens, nu are logică.

— Nu ne întrebaţi pe noi ce are logică şi ce nu, a spus Russell. Noi suntem câini turbaţi.

— Şi unde mă duceţi? Lang şi-a alungat propria întrebare cu un gest al mâinii. Ştiu. La bancă.

— Chiar şi dacă ne oprim să luăm benzină, a spus Carl, cred că e vorba de un drum de numai patru ore.

— M-am săturat de mers şi tot mers, a spus Russell. Haideţi să ne găsim un aranjament fix.

— Mai avem un pic, am spus eu, sperând că nu minţeam.

— Sigur, a zis Russell, ştiind că, minciună sau nu, vorbele mele nu însemnau o veste bună.

— Avem telefoane mobile ca să păstrăm legătura, a spus Zane. Faptul că ne separăm n-ar trebui să fie o problemă.

— Deci nu mergem împreună, unii după alţii? a întrebat Lang.

— Probabil că e cel mai bine să ne împrăştiem, am răspuns eu. Încercarea de a ţine aproape va atrage atenţia. Dacă un grup dă de necaz, celălalt va fi anunţat şi va putea

să-l prindă din urmă, pentru a-l lua pe adversar prin surprindere.

— Cine merge cu cine? a întrebat Russell.

— Eu merg cu care în Cadillac, am răspuns instantaneu. După o clipă de gândire, am completat: Ar trebui să-mpărţim fugarii întregi la minte, câte un martor credibil în fiecare maşină.

— Eu şi Eric trebuie să rămânem împreună, a spus Hailey. O să mergem cu tine.

— Domnule director Lang, a spus Zane. Dumneavoastră o să mergeţi cu băieţii. Şi staţi în faţă. Russell, tu ai furat-o, tu să o conduci.

— Tare!

— Şi tu? l-a întrebat Lang pe ţicnitul cu păr alb.

— O să fiu în spatele vostru tot timpul.

— Aş putea să pun pariu pe asta, a spus Lang. E frig şi eu sunt bătrân: pot să-mi iau haina?

A făcut semn din cap în direcţia portbagajul Caddy-ului.

— Sigur, am spus eu. I-am aruncat cheile. L-am privit îndepărtându-se de noi.

Aparent relaxat, Russell a trecut de cealaltă parte a Volvo-ului furat. Ochii i-au rămas aţintiţi asupra lui Lang şi, indiferent în ce poziţie stăteam, bărbatul cu părul argintiu se afla în centrul atenţiei tuturor. Acesta s-a făcut nevăzut în spatele capacului uriaş de la portbagajul Caddy-ului.

— Acum e acum, a şoptit Zane. E prima lui şansă de a contraataca.

Lang se afla la douăzeci şi una de bătăi de inimă distanţă de *a sta prea mult ascuns* când portbagajul Cadillac-ului s-a închis cu zgomot. Purta haina lui de armată, descheiată la nasturi, pentru a lăsa la vedere cureaua la care nu atârna nicio armă, în timp ce venea spre noi cu Colţul 45 în mână – ţinut de ţeavă. S-a dus direct la Zane.

— Ţine-te de ăsta, i-a spus Lang lui Zane în timp ce războinicul cu păr alb lua pistolul de la spionul cu păr

argintiu. O să ne simţim cu toţii mai bine şi, dacă am nevoie de el, ştiu unde eşti.

Maestrul-spion a trecut printre noi, a ocolit Volvo-ul, pe Russell, a deschis uşa din dreapta, faţă şi a urcat. Închise portiera.

— Haideţi să dansăm, am spus.

53

Drum de noapte către zorii zilei a nouă.

— Orice s-ar întâmpla acum, a spus Hailey de pe bancheta din spate a Cadillac-ului, alături de Eric, în timp ce mergeam cu zgomot surd pe autostrada întunecată, toate acestea se vor sfârşi. Când o să intrăm în bancă, o să mergem pe podiumul lui Lang. Mâine n-o să mai fim noi cei care controlăm situaţia.

— Dacă o să mai fim conştienţi mâine, i-am spus eu.

— Obosit, a spus în şoaptă Eric. Mă doare sufletul.

— Ştiu, puiule, a spus Hailey. Ştiu.

Nu i se mai adresase niciodată cu „puiule” sau cu orice alt nume de alint. Ajunseserăm într-un moment final.

Sau într-un moment de început.

Mâinile îmi tremurau pe volan. Acul de la indicatorul de combustibil care mă anunţa că mai aveam trei sferturi de rezervor îmi părea mincinos. Ne simţeam de parcă am fi alergat propulsaţi numai de vapori de combustibil. În maşină mirosea a sudoare, cafea rece, pahare vechi de plastic şi bucăţi de pământ căzute de pe tălpile pantofilor murdari. Mi-am îngustat ochii, fixând întunericul cu buline galbene de dincolo de parbriz, şi mi-am spus că-i puteam simţi parfumul de liliac al şamponului. Dar nu era decât simplă închipuire.

— O să fie bine, am spus, aruncându-mi ochii către Carl, ceea ce le-a dat de înţeles celorlalţi doi ocupanţi ai maşinii că vorbeam cu ea. Şi mare parte ţi se datorează ţie, tot ce-ai făcut, cât de minunată eşti…

— Victor, nu. Ochii lui Carl erau aţintiţi asupra

drumului. Am încercat să te lichidez. Aproape că am reuşit.

Cauciucurile zumzăiau, dar eu nu eram dispus să mă dau bătut. Tot ce trebuia să facă era să înţeleagă că ne era destinat să fim împreună. În cele din urmă. Inevitabil. Dar m-am retras, făcând o glumă stereotipă, care, în fond, nu era.

— Ei bine, există întotdeauna şansa să reuşeşti acum.

— Întotdeauna. Niciodată. Cari scutură din cap. Acestea sunt două dintre cuvintele tale favorite. Dar înseamnă acelaşi lucru. Ai nevoie să-ţi lărgeşti vocabularul legat de siguranţă şi timp.

— *Acum* rimează cu *nicicum,* am zis eu.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Nu mă-ntreba pe mine, am spus. Sunt nebun.

— Cari, a spus Hailey, ce se întâmplă dacă aflăm ceva de la bancă?

— M-am gândit când eram încă în oraş, a răspuns singura persoană întreagă la minte din maşină. Deja Lang e dat în urmărire acum. Dar, de asemenea, acum suntem doi pe lângă – cu – voi, nebunii. E greu să ignori şapte voci. Iar Lang… Ceea ce am văzut cu când am mers prin oraş a fost domul de pe Capitoliu. Lucea în întuneric. Părerea mea e că acolo vom duce problema asta la nivelul următor şi vom înceta să mai fim ţinte. Lang a petrecut o perioadă acolo, ca agent de legătură între Capitoliu şi Agenţie, şi are o mulţime de cunoştinţe.

— Da, minunat, am spus eu. Congresul e plin de oameni de încredere.

— De îndată ce aprinzi luminile unui car de televiziune, sunt în stare să se târască prin cioburi numai pentru a ajunge în cadru, a spus Carl. Mulţi dintre ei sunt fluturaşi nestatornici fermecaţi de luminile strălucitoare. Dar în domul acela alb sunt şi nişte albine muncitoare. Furnici-soldat care rezolvă lucrurile. Cu inimi şi curaj mai mari decât crezi. Cel puţin, acolo îi putem anunţa pe oamenii cu influenţă despre existenţa acelei ţinte care a dus la sfârşitul doctorului vostru. Cu cât Kyle Russo e

nevoit să controleze mai mulţi oameni şi cu cât mai puternici sunt, cu atât îi va fi mai greu să lucreze – şi să ne facă pe noi să plătim.

Amintirile îl făcură pe Eric să şoptească:

— Nu-i poţi ucide pe toţi.

Drumul continua. La circa zece minute înaintea noastră circula o altă maşină furată, cu doi nebuni şi un maestru-spion cu părul argintiu.

— Avem o groază de timp, i-a spus Zane lui Carl când a sunat-o pe mobil de undeva dinaintea noastră, pe autostrada întunecată. Stopurile roşii ale maşinilor în care el nu se afla se aprindeau din când în când, punctându-ne parbrizul. O luăm pe ieşirea 32 către Parkton. Urmaţi-ne, dar staţi la distanţă, lăsaţi-ne să găsim un loc unde să rămânem până dimineaţă, când se deschide banca.

Când a sunat din nou, eram deja pe rampa de ieşire de pe autostradă.

— Treceţi prin oraş, a spus Zane. Luaţi-o pe drumul din dreapta, cu indicatorul REZERVAŢIE NATURALA. Urmaţi semnele către ACCES CĂTRE PARCAREA DE PE MAL. Ar trebui să ajungeţi în cincisprezece minute.

— Închipuie-ţi cum ar fi să trăieşti într-un loc ca acesta, a spus Carl în timp ce străbăteam o stradă principală lungă de trei cvartale, mărginită de magazine din era Beatles. În spatele acestor faţade nu se aflau mai mult de o sută de case. Nu eşti pe plajă. Nu eşti la fermă. Nu eşti într-o metropolă. Oraşul tău nu are un centru adevărat, o inimă care să-l menţină în viaţă, să-l facă diferit. Tot ce vezi în jurul tău se estompează pe zi ce trece. Străinii trec pe lângă tine, pe strada principală, în drumul lor către restul lumii. Ce faci?

— Aprinzi televizorul şi trăieşti în acelaşi *nicăieri* în care trăiesc alţi un miliard de oameni, am spus eu. Sau îţi creezi propria realitate. Sau pleci. Dar eu mă gândesc mai degrabă cum ar fi să mor aici, nu să trăiesc.

— Uite banca, a spus Hailey.

Am trecut pe lângă o cutie bej de cărămidă cu

ferestre de sticlă, o peluză tunsă, o parcare unde pe un ecran electronic sclipea ora 2.37.

— Lui Dillinger i-ar fi plăcut la nebunie banca aia, am spus eu. Ferestre fumurii, ieşire lejeră.

Am urmat drumul printre copaci până când acesta s-a înfundat într-o parcare unde, în capătul opus, aştepta Volvo-ul furat. Dincolo de el, întunericul acoperea ca un giulgiu orizontul ondulat, de apă neagră-albăstruie. Uşa din dreapta, faţă a Volvo-ului s-a deschis şi John Lang a coborât din automobil, strângându-şi haina militară în jurul corpului în timp ce le răspundea ceva celor din maşină, apoi a închis portiera şi a pornit în pas alergător pentru a mă ghida să parchez Caddy-ul de cealaltă parte a felinarului stradal, cu lumina lui albă.

În timp ce opream motorul, Cari a coborât geamul de la portiera ei.

Lang s-a aplecat în interiorul autovehiculului.

— Ce bine e să te întinzi!

După care i-a deschis uşa lui Carl.

Am coborât şi eu în acelaşi timp cu ea.

Hailey ne-a urmat şi ea, ajutându-l pe Eric, oprindu-se amândoi lângă Lang. Am pornit către eleronul elegant al bestiei albe pentru a mă putea alătura celorlalţi, aflaţi de cealaltă parte a maşinii noastre. Am tras în piept mirosul apei reci, al copacilor primăvăratici în noapte, al gunoiului aflat într-un coş de gunoi şi al gazelor de eşapament.

Cari l-a întrebat pe Lang:

— Ce face Zane?

— Aşteaptă un minut, după care-mi spui tu mie. De lângă care, Lang a strigat: Vic, Zane crede că, din moment ce aici vom avea nevoie de o autoritate oficială, ar trebui să preiau eu comanda.

— Te rog, am spus eu. Cari s-a uitat lung la Volvo-ul parcat, iar expresia ei mă făcea să simt nevoia de a privi în altă parte, către apa întunecată, vălurită. Fii tu şeful.

În timp ce ocoleam Caddy-ul alb, Lang a spus:

— Eric, Vic spune că eu conduc, aşa că tu o să-mi urmezi ordinele. Ţine-o pe Hailey să nu poată fugi, să nu poată trage sau să preia comanda.

„Ce?” M-am întors rapid şi am văzut.

Hailey înfăşurată în îmbrăţişarea lui Eric.

Ţac-ţac! Cari zvârcolindu-se, prăvălindu-se către asfaltul spart în timp ce…

„Zing! Auu – înţepătură de foc” – obrazul meu stâng, am ridicat mâna, am tras… o săgeată.

Lang, în picioare, aţintind un deget negru, monstruos, către mine.

„Armă! Atacă-l, trage…” Glockul a ieşit din toc, iar braţul meu drept a ţâşnit în sus, iar pistolul a zburat dintre degetele mele, devenite brusc moi, în timp ce picioarele mi s-au transformat în gumă, iar atacul meu a eşuat, iar timpul/spaţiul s-a întins ca o plastilină caraghioasă, iar Lang era la doi metri distanţă, în timp ce mâna mea stângă s-a ridicat să prindă/lovească/pareze…

M-am împleticit în plin avânt, m-am răsucit prin noapte – *nuri negri stele mă-nvârt ameţesc* – şi m-am prăbuşit pe spate, cu capul izbindu-se de pietre către *lumina albă.*

Înapoi,’se înapoi. Ochii pot vedea. Se rotesc în orbite. Falca mi-e moale, gura deschisă. Salivă pe obraz. Şterg… Palmele, braţele, picioarele, *eu*: lipit de asfaltul din parcare.

Ţac-ţac! Zgomot în apropiere.

Vocea lui Lang spune:

— Două şocuri ar trebui să fie de ajuns pentru Carl, nu crezi, Eric? Nu răspunde. Tonul de rugăminte din vocea ta nu ar face altceva decât să mă irite. Ţine-o strâns pe Hailey, chiar şi acum, că i-am luat pistolul. După cum spunea Vic, nu e ea şeful. Eu sunt.

Picioarele mele nu au deloc vlagă. Braţele mele aparţin altcuiva.

Pantofi îndepărtându-se, pe asfalt. Ochii mi se roteau.

Cari zăcea, întinsă, lângă mine. Tremura ca o

epileptică mută.

Se deschide portiera de la Volvo. Ţac-ţac!

Ceva târât pe asfalt. Silueta lui Lang, aplecat. Gravitaţia a prăvălit surd ceva lângă mine, pe suprafaţa sfâşiată a nopţii. Pantofi îndepărtându-se.

Se deschide portiera de la Volvo. Ţac-ţac!

Altceva târât pe asfalt.

— Rahat! spune Lang.

Capul mi s-a mişcat. Lang lăsă corpul lui Russell să cadă la vreo treizeci şi cinci de centimetri de palma mea deschisă. Russell mirosea a fum de la grenada de diversiune pe care o detonase Lang în Volvo-ul parcat. Lang îşi folosise manevra de a-şi lua haina din portbagajul Caddy-ului ca să scoată din vesta cu arme una dintre grenade, pistolul cu tranchilizante, o armă cu electroşocuri cu care-i „aranjase" pe Russell şi pe Zane, deja ameţiţi de grenadă, iar apoi pe care. Acum, Lang îi mai electrocutase încă o dată pe fiecare.

Dintr-odată, apare deasupra mea. Cu părul argintiu strălucind în conul de lumină.

Îngenunchind – aşezându-se, stă pe vintrele mele – „respiră, mi-e greu să respir, nu pot..."

Faţa lui John Lang. Faţa lui frumoasă, subţire, de vreo cincizeci şi ceva de ani. Încadrată de gulerul întunecat şi bogat al unei haine militare. Priveşte fix în jos, către falca mea moale. Greutatea dispare de peste mine. În patru labe. Mă priveşte atent. Faţă în faţă.

Mai aproape. Faţa lui vine mai aproape „nu mă pot mişca, nu pot... O să mă sărute?"

Vampir. Mai aproape, ca şi cum ar...

Dar şi-a întors faţa într-o parte. Ochii i s-au mişcat odată cu capul către stânga mea, în timp ce partea laterală a feţei lui a coborât mai aproape, mai aproape...

Urechea lui lipită de fruntea mea.

Şi mi-am dat seama.

Apăsarea urechii lui Lang lipită de fruntea mea îmi zdrobea craniul pe asfaltul parcării.

— Nu pot să aud vocile din capul tău, mi-a spus Lang, în timp ce se ridica sprijinindu-se de mâini şi de genunchi, privindu-mă cum ar privi un jaguar către prada sa paralizată. Ale tale sunt un cor sau o singură autoritate supremă? Vorbesc în propoziţii închegate, în paragrafe? strigă cuvinte? Sau sunt mai degrabă… o cunoaştere vastă care unduieşte prin tine?

— *Laglle-liifi!* Saliva mi se scurgea pe obraz.

De lângă Cadillac-ul alb, prinsă în strânsoarea lui Eric, Hailey a ţipat:

— Ce vrei?

Lang s-a ridicat în picioare şi s-a întors spre ea.

— Ce vrem cu toţii?

Eric suspina. O ţinea mai strâns. Îndeplinea ordinul şefului nostru.

Degetul, degetul meu mic a tresărit.

Lang i-a spus lui Hailey:

— Vrei să mă omori. Acum şşşt, ori Eric o să simtă atingerea de foc.

— *Affta-afco.*

— Mai ai ceva de adăugat, Vic? Lang s-a uitat la ceasul de la încheietură. Mai sunt cam douăzeci şi cinci de minute până o să fii din nou funcţional, dar asta nu înseamnă că trebuie să zaci acolo, fără să ne ajuţi cu nimic. Hai, adu-ţi contribuţia.

— Eee… *un.*

— „Nebun”? Asta încerci să spui? a ridicat din umeri. E un cuvânt la fel de bun ca oricare. Deşi, odată ce numeşti un lucru, îi limitezi oarecum înţelegerea. Bineînţeles, înţelegerea e supraestimată. Renunţă la *de ce.* Acceptă… *uau.*

Să zicem că asasinarea doctorului F. Şi tot ce a declanşat este o încurcătură creată de nişte câini turbaţi, nu o conspiraţie trădătoare, secretă, din interior, care

încearcă să submineze America. Nu un atac extern al ticăloşilor asupra Americii.

Nu era vorba decât de câini turbaţi manipulaţi şi mânaţi de unul dintre ei.

Lang a trecut peste mine.

Piciorul, piciorul meu drept a tresărit.

A ieşit din câmpul meu vizual. Mi-am răsucit capul. Zane zăcea lângă masa informă pe care o forma trupul lui Russell. Eric, expert în electricitate, ne spusese odată la terapia de grup că o armă cu electroşocuri putea neutraliza o persoană normală preţ de douăzeci de minute. Zane şi Russell fuseseră ţinta unui atac cu o grenadă de diversiune, după care fuseseră electrocutaţi cu o astfel de armă. De două ori. Aveau să zacă o groază de timp.

Neurotoxina din pistolul cu tranchilizant mă ţinea lipit de asfalt. Îmi puteam mişca ochii, puteam întoarce capul, să simt mişcările convulsive ale unui deget şi ale unui picior.

O portieră a Caddy-ului deschisă. Închisă. Mi-am rotit capul în direcţia aceea.

Am întâlnit imaginea zâmbitoare a lui Lang în timp ce rotea cheia maşinii pentru a deschide portbagajul.

— Victor, mi-a spus el în timp ce cotrobăia prin portbagaj, e vina ta.

„Nu! Nu e adevărat!”

Maxilarul, maxilarul meu se mişca aşa cum voiam, dar nu-mi puteam controla limba.

— Erai descoperirea mea. Lang şi-a aruncat haina militară pe asfaltul din parcare. Şi eu fusesem Scandalagiu în Asia. Aşa că nu te-am pierdut din ochi în timp ce urcam pe scara ierarhică a Agenţiei, la Centrul de Antiterorism, în învălmăşeala aceea numită Securitatea Naţională. A ridicat vesta cu arme din portbagaj. În 1917, submarinele nemţeşti terorizau Coasta de Est. Scandalul lipsei noastre de pregătire a determinat guvernul federal să reorganizeze ceea ce politicienii şi presa numiseră „o harababură stângace de agenţii de servicii secrete”. Mereu am ştiut să

desenăm scheme absurde. Ideea este, a continuat el, punându-şi vesta cu arme, că, cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât mai mult rămân neschimbate, aşa că de ce să fim realişti?

Lang a închis cu un clic capsele vestei. A rânjit.

— Cum îmi vine?

Braţul, braţul stâng îmi pulsa. Buzele mă furnicau, dar am articulat:

— *Nu. Ee... uuu.*

— „Eu”? Nu mai fi atât de egocentric. Lang a pus arma cu electroşocuri înapoi în buzunarul vestei. A prins pistolul cu tranchilizant în curelele lui, lângă cele două grenade de diversiune. Dacă nu vorbim decât despre tine, n-o să mai vezi imaginea de ansamblu. Dar nu e o imagine de ansamblu. Când deschizi ochii, îţi dai seama că vezi un colaj de filme. Vârtejuri de „este”, „era” şi „ar putea fi”. Dacă auzi catralionul de şoapte, poţi pluti pe undele lor. Poţi învăţa cum să formezi valurile. Surferul nu mai pluteşte şi atât, surferul conduce.

În noaptea întunecată, în parcarea aceea, un bărbat cu părul argintiu, cu o vestă cu arme se clătina într-o parte şi-n alta, cu pantofii negri de *gung fu* lipiţi de asfalt în timp ce plutea pe un tsunami, cu braţele agitându-se nu pentru a-şi menţine echilibrul, ci pentru a înfrunta experienţa.

Adevărat adept al *bagua,* Lang se mişca într-un cerc, învârtindu-se şi transformându-se din surfer în dragon şi, înapoi, prin aceste forme către cea de bărbat îmbrăcat în vesta cu arme.

— Ai căzut într-un abis din Maine, mi-a spus el. Eu am fost avansat în cercul închis la Consiliului Naţional pentru Securitate din Casa Albă, unde mâinile mele pot face... ah, atât de multe lucruri.

„Picioarele, nu-mi pot mişca picioarele”.

— Să vadă. O să vadă că eşti e bun, am reuşit să îngaim.

Lang a zâmbit.

— Nu, înţelepţii noştri judecă lumea după ceea ce

văd în oglinzile lor.

Limba mi-a lins buzele.

— Doctorul Friedman.

— N-am putut contracara ideea de a se aduce un psihiatru printre noi. Am încercat luni la rând. Exista un precedent: pe parcursul operaţiunii Watergate, directorii de securitate naţională au introdus pe ascuns un psihiatru în echipa NSC pentru că se temeau că Nixon era nebun şi mergea liber prin Casa Albă, unde e destul de uşor să apeşi pe trăgaci – chiar şi pe trăgaciul armelor de distrugere în masă. Dosarul CIA al doctorului Friedman îl desemna ca „identificator”: era posibil să mă identifice şi pe mine. Lang a intrat în conul de lumină. Nu puteam risca aşa ceva. Să fiu închis. N-aveam de gând să-l las pe doctorul Friedman să mă facă să devin unul dintre voi. Hei, sunt un om norocos. Îmi place cine sunt.

Braţele mă furnicau. „Flexează-le”.

— Friedman avea o misiune temporară în Maine înainte de a se întâlni cu mine, a spus Lang. Ştiam că trebuia să-l omor acolo unde avea să existe o explicaţie logică, sigură a uciderii sale. New York e un teritoriu clasic pentru crime, dar venea direct către noua sa slujbă. Trebuia să-l opresc, să nu apară unde eram eu. În plus, voi cinci eraţi ţinte perfecte pentru o înscenare. Am găsit pe cineva care să se ocupe de el, o asistentă militară care era dependentă de droguri. Uşor de convins folosind pârghia patriotismului, plus teama de închisoare şi neutralizarea ei definitivă. Care putea fi instruită de un veterinar care avea impresia că lucrează pentru SAD. Într-o lume în care oamenii acceptă numai ce spune altcineva că „trebuie să ştie”, o voce vizionară îşi poate asuma o putere imensă.

Ceva hârşâi pe asfalt.

Mi-am ridicat gâtul, mi-am forţat umerii să se ridice de pe asfalt pentru a putea vedea…

Ariciul curelelor desfăcut, în timp ce Lang se îndrepta către ea.

— Linişteşte-te, i-a spus.

Lang a tras o săgeată cu tranchilizant în piciorul lui Carl.

— Agent Rudd, a zis el în timp ce a scos săgeata din trupul ei moale şi a pus-o peste grămada formată de echipamentul nostru, mulţumeşte-te să zaci acolo şi să asculţi, ca o spioană cuminte.

A prins din nou pistolul cu tranchilizant în găicile vestei, lângă grenade, a scos arma cu electroşocuri din buzunarul ei şi le-a administrat lui Zane şi lui Russel un al treilea şoc.

Am făcut un efort pentru a mă ridica, sprijinindu-mă în coate. Picioarele ataşate de trupul meu amorţit se întindeau, lipsite de vlagă, în faţa mea. L-am văzut pe Eric îmbrăţişând-o strâns pe Hailey, stând amândoi lângă Caddy, cu lacrimile scurgându-li-se pe obraji.

— Vina ta, Vic, a spus Lang. Chiar dacă reprezentanţii inferiori ar fi etichetat moartea lui Friedman drept crimă, vouă, suspecţilor evidenţi, nu vi s-ar fi întâmplat ceva prea grav.

— Aşa spui tu.

— Da, a admis Lang. În calitate de creator al vostru, aşa spun. Iar astea! făcu semn din braţ. Mi-a plăcut la nebunie evadarea voastră! Am făcut tot posibilul ca să dispăreţi, chiar am făcut. Dar aţi ascultat voi avertismentul meu? Aţi fugit? Nu. A fost o prostie din partea voastră.

— Inc păţânare.

— Cuvinte, cuvinte, cuvinte! a exclamat el. Ce lucruri prosteşti sunt cuvintele. Trebuie să trecem la treabă. În plus, Vic, a continuat bărbatul care mă transformase în câinele turbat care eram acum. Îţi dau, în sfârşit, ceea ce vrei. Rebeliunea şi evadarea ta de la Castel reprezintă cea de-a treia tentativă de sinucidere. Numai că, de data aceasta, o să reuşeşti.

Iată: adevărul gol-goluţ. Tot ce trebuia să fac era să zac acolo şi aveam să obţin ceea ce căutasem atâta timp eliberarea de durerea responsabilităţii. Tot ce trebuia să fac era să uit de toţi ceilalţi pe care Lang îi prinsese în

capcană, în noaptea aceasta întunecată. Nu trebuia decât să nu mă gândesc la milioanele de oameni pe care acest maestru-spion maniac, parte din singurul imperiu al lumii, i-ar putea mângâia cu mâinile lui nebune şi reci.

„Niciodată nu ne putem alege momentul, îi spusesem odată Deryei. Nu putem alege decât ce facem”.

În noaptea aceea, în care Lang ne ţinea pe mine şi pe singurii mei prieteni în viaţă în parcarea aceea transformată într-o capcană, bătrânul spion a spus:

— Ştii ce avem aici?

Gestul său cuprindea totul: Conul de lumină în care el stătea drept, iar eu zăceam cu picioarele răşchirate şi partea superioară a corpului sprijinită în coate. Grămada de pistoale şi echipament de lângă corpurile informe ale lui Zane şi Russell, inconştienţi din cauza şocurilor electrice. Cari, cu trupul moale şi cufundat într-o amorţeală toxică mai puternică decât a mea. Hailey, prinsă în îmbrăţişarea lui Eric, lângă Cadillac-ul alb.

— Ceea ce avem noi aici, a spus Lang, este un răspuns în formare. Tot ce trebuie să facem e să luăm ce avem şi să-l transformăm într-un adevăr productiv. Frenezia răstoarnă calculele medicilor legişti, a spus el. Cinci nebuni evadaţi. O ostatică nevinovată, brav agent CIA, răpită, ucisă la datorie. Legăturile noastre, rapoartele de la azilul din Maine care te desemnează pe tine drept liderul haitei. Maşini furate, aţi năvălit în casa mea. M-aţi săltat. M-aţi adus aici. De ce? Cine ştie, doar sunteţi nebuni cu toţii.

„Trage de timp!”

— Îţi vor verifica me oria calc lator lui. Vor găsi alte dovezi.

— Bravo! a spus Lang. Ai intrat în jocul meu pentru a te asigura că ne-am gândit bine. Dar nu-ţi face griji. Singurul motiv pentru care agenţii îmi vor verifica unitatea centrală va fi ca să facă legătura dintre gloanţele de acolo şi cele din armele voastre, ale câinilor turbaţi. În plus, pot să pun pariu că Russell mi-a distrus şi memoria. Eu am

construit capcanele acelea virtuale şi, când le-am declanşat încadrându-mă în suita de mişcări pe care ar fi făcut-o orice intrus, datele acelea au fost şterse automat. Sediul SAD – nimeni nu ştie că aţi fost acolo. Matricele acelea, bucăţile voastre de hârtie pot fi dispuse într-un sistem care să arate că eu sunt Kyle Russo. Mă gândeam… de ce n-am stârni un incendiu?

— Priveşte-o! O viziune! O şansă. Noi cinci atârnând de o macara. Un stâlp de fum deasupra unui centru comercial. O maşină distrusă pe o autostradă, pe timp de noapte. Un film-fantomă proiectat pe tavanul unui apartament. Dar noul film avea o etichetă de preţ, cu cifrele scrise cu sânge. Nu conta cum se desfăşuraseră detaliile intrigii, trebuia să plătesc preţul. Ca şi singurii mei prieteni de pe pământul acesta.

Atunci şi acolo, mi-am dat seama care era, la urma urmelor, esenţa vieţii:

„Uneori, tot ce putem face, oricare dintre noi, e să alegem care nebunie are câştig de cauză”.

— Hai să-ţi dau, ţie şi lumii reale… o explozie, a spus Lang. O luptă armată înnebunită, eu şi agentul Rudd ne eliberăm. Ea e un erou. Înşfacă o armă, trage. Iau şi eu una – nu pe a mea, ar fi prea uşor. Nu mi-am lăsat amprentele decât pe ţevile pistoalelor voastre, deşi e destul de improbabil să conteze. Mai ales dacă are loc vreo explozie sau un incendiu. Stai un pic! Ochii lui Lang aruncau flăcări. Apoi, o să-mi fac datoria de spion şi o să curăţ scena, plin de curaj, cât timp aştept să fiu salvat! O curăţ pentru a ascunde toată mizeria asta, să nu las nimic pentru presă, pentru băgătorii de seamă de la Congres! Iar acest efort strălucitor, care arată responsabilitate, adăugat tuturor celorlalte probe, creează un adevăr pur, credibil, dorit! Singura întrebare care ne mai rămâne, a spus el încruntându-se, este cine moare primul?

Amorţit de la brâu în jos, cu braţele prea otrăvite pentru a face şi altceva decât să mă sprijin în coate, am spus:

— Tu.

Foarte-foarte încet, chipul lui s-a întors dinspre şoaptele unui viitor pentru a mă vedea privindu-l fix, de jos în sus, de pe asfaltul parcării din prezent.

— Zău? a zis el.

Să trag aer adânc în piept însemna să rup cercurile de oţel care-mi încorsetau pieptul, dar am făcut-o şi am spus, cât am putut de repede:

— Natura esenţială.

S-a încruntat şi tot chipul i s-a schimonosit.

— Asta e halucinaţia ta? Asta este natura mea esenţială şi, deci… *ce?*

Dar lupta de a-mi recăpăta controlul respiraţiei mi-a răpit puterea de a răspunde.

— Sau vrei să ştii *când?* a întrebat Lang. *Când* mi-am dat seama care e natura mea esenţială? Mereu am fost… unic. Paradoxal, lovitura de glonţ care mi-a dat conştiinţa de sine a avut loc după ultima noastră întâlnire. Încă mai încerci să reuşeşti o sinucidere?

De pe buzele mele au ieşit doar două cuvinte:

— Natura esenţială!

— Asta îţi spun şi eu! Trezirea mea a avut loc în Sala de Evaluare din subsolul Casei Albe, în noaptea de după 11 septembrie, în timp ce fumul şi praful se învolburau în jurul New York-ului, şi peste râu, deasupra Pentagonului, în mijlocul acelei câmpii din Pennsylvania. Cele mai bune minţi din sistemul nostru labirintic erau înghesuite în jurul mesei din Sala de Evaluare, iar fiecare dintre ei voia să ştie *de ce.* Dinlăuntrul meu am răbufnit: „De ce nu?” Crede-mă, a trebuit să ascund foarte bine acea înţelepciune crudă pentru a rămâne în continuare în sala aceea!

Pentru a treia oară, am făcut un efort pentru a rosti:

— Natura esenţială!

— A ce? a strigat Lang. A vizionarilor ca noi? A unui spion? Natura esenţială a unui spion este să înşele şi să manipuleze, să mintă şi să moară.

Pieptul îmi ardea, ridicându-se şi coborându-se cu

mişcări sincopate. Cu inima bubuind în coastele prinse în cercuri de fier. Furtună în capul meu. „Alb – Nu te pierde! Nu o pot spune! Trebuie s-o spun. Nu o pot face! N-am altă posibilitate mai bună”.

Mi-am îndreptat privirea la Cadillac-ul alb, unde Eric o ţinea pe Hailey prinsă în îmbrăţişarea lui. Ochii perechii i-au întâlnit pe ai mei, iar eu am simţit cum mi se rupe sufletul rostind:

— Nu el!

Lang a spus:

— „Nu el” înseamnă „nu eu?” „Natura esenţială”?

Faţa lui Hailey s-a luminat, cu o expresie asemănătoare unui zâmbet:

— Eric! Ascultă ordinul şefului! Fă să merite! Ţine-mă-n braţe, ca să fim împreună întotdeauna!

Ordinul ei străfulgera printre ororile cărora Eric nu putea să facă altceva decât să li se supună, şi-a făcut loc între ele şi le-a transformat într-o viziune care avea forma naturii esenţiale a inimii lui iubitoare.

Lang s-a întors brusc către Eric şi Hailey, natura sa esenţială sesizând pericolul. A smuls pistolul cu tranchilizante din locul său – gol. Dar era un om căruia îi plăcea lupta corp la corp, aşa că atacă perechea aflată lângă bestia albă. A lovit cu arma cu tranchilizante izbind-o de braţul ridicat de Hailey pentru a para, în timp ce Eric o ţinea, în continuare, de talie. Arma lui Lang a lovit pe sub braţele lui Hailey, care îi protejau faţa, şi a nimerit-o în piept, deasupra strânsorii lui Eric, iar ea a ţipat…

L-a apucat pe Lang şi l-a tras aproape.

Lang pluti, lăsându-se în voia adversarei sale. Cele trei corpuri împletite s-au lovit de caroseria Cadillac-ului. Eric s-a răsucit cu toată forţa trupului său scund şi îndesat, iar toţi trei s-au rostogolit de-a lungul părţii laterale a maşinii. Spatele lui Lang s-a izbit de pielea de metal a fiarei albe. Forţa acestei coliziuni l-a făcut să scape pistolul cu tranchilizant. Cu o mână, Hailey îl ţinea aproape de ea – iar pe a doua o înfipse, ca pe o gheară, peste gura lui,

astfel încât nu putea articula decât nişte sunete gâlgâite şi mormăieli. Eric asculta ordinul, ţinând-o strâns cu o mână, iar cu cealaltă îşi lovea şeful cu pumnii.

Şeful, care stătea lipit de fereastra Caddy-ului. Şeful, care se lupta să rămână în picioare în timp ce Eric lovea cu picioarele, pentru a zdrobi întregul grup de suprafaţa maşinii.

Alunecară de-a lungul portierei din faţă, ajungând în dreptul celei din spate.

Maestrul-spion cu părul argintiu a înfipt ţeava armei cu electroşocuri în corpul lui Eric.

Un şoc electric a traversat corpul lui Eric – nu: *încă o* străfulgerare de electricitate s-a răspândit în trupul acestui bărbat care îndurase o sută de alte şocuri mai puternice. Zdruncinătura pătrunse prin spate, către piept iar apoi a trecut mai departe, o încărcătură difuză, electrocutând cele două persoane pe care Eric le ţinea lipite de maşina de metal.

Năucit, Eric tremura. Hailey s-a lăsat moale, cu mâinile pe lângă corp. Ar fi putut cădea, dar Eric o ţinea strâns. Faptul că o ţinea în braţe însemna că-l ţinea şi pe Lang, care se ţinea pe picioare numai prin simpla forţă a nebuniei, iar cei trei au alunecat spre partea din spate a maşinii.

Mâna lui Hailey a atins capacul de la rezervorul de benzină la o secundă după ce ochii ei şi-au recăpătat o licărire conştientă. L-a atins în timp ce Lang îşi recăpăta puterea.

— Eric! a strigat ea.

Cu o răsucire a încheieturii, o smucire a braţului, a ridicat ce avea în mână între feţele lor, ca să vadă toţi: capacul rezervorului de benzină al Cadillac-ului.

Eric a ţipat:

— Ţine-mă în braţe pentru totdeauna!

Repeta? Cerea? Ordona? N-aveam să ştiu niciodată.

Iar Hailey i-a răspuns pe acelaşi ton:

— Da!

Şi Eric a băgat mâna în pachetul de carne ţintuit de partea din spate a Caddy-ului şi a găsit cuiele celor două grenade de diversiune din vesta pe care o purta Lang.

Le-a scos.

Am văzut două siguranţe de grenadă învârtindu-se în aer, dinspre trioul de lângă maşină m-am aruncat pe spate, încrucişându-mi braţele peste faţa cu sprâncenele deja pârlite.

Două grenade de diversiune au explodat sub forma unei flăcări care arunca scântei, lângă rezervorul de benzină al Cadillac-ului, care scuipa vălătuci de fum.

Bestia albă a mugit într-o explozie uluitoare, iar noaptea a fost luminată de o minge de foc portocaliu. Valul de căldură copleşitoare a năvălit peste siluetele nemişcate ale celor patru spioni de pe asfalt.

55

Până la ora 11.15 din dimineaţa zilei următoare, cea de-a noua a cruciadei noastre, curăţarea zonei unde avusese loc explozia accidentală a unui camion cu deşeuri parcat lângă o maşină veche din apropierea malului apei, în rezervaţia naturală de lângă Parkton, Maryland, aproape că se terminase. Muncitorii masivi făceau semn unei maşini ocupate de cinci adolescenţi că nu e permisă intrarea în parcare, spunându-le:

— Pute aici. Câţiva dintre colegii noştri chiar au vomitat.

Fata din grup le-a spus prietenilor ei:

— Se simte mirosul. Seamănă cu mirosul de benzină, de cauciuc ars şi… în! Păr ars şi alte chestii!

Adolescenţii au pornit înapoi către orăşelul lor plictisitor, unde nimeni nu era niciodată nevoit să-şi condamne prietenii la moarte. Se considerau norocoşi că nu fuseseră prinşi chiulind de la şcoală şi, pentru a nu se da de gol, nu au povestit nici unui adult ceea ce nu văzuseră.

Până la ora 11.15, scheletul carbonizat al Cadillac-ului din 1959 fusese transportat în remorca unui camion uriaş, înghiţit de întunericul din ea, de parcă nici n-ar fi existat.

Alte lucruri fuseseră băgate în pungi şi încărcate în nişte dubiţe fără însemne.

Până la ora 11.15, directorul băncii locale satisfăcuse curiozitatea agenţilor cu legitimaţii pe care scria FBI, şi care, oficial, investigau o reţea de hoţi de cecuri garantate. Informaţiile furnizate de el le-au confirmat pe ale noastre şi au alcătuit o descoperire Operaţională privită în lumina Primei Reacţii cu ochi neîncrezători, dar care, până la 11.15, s-a dovedit atât credibilă, cât şi adevărată.

Ceea ce însemna că, până la 11.15, trăgătorii SAD care ne înconjuraseră, pe Zane, Russell şi pe mine, când apăruseră – s-au relaxat şi ne-au lăsat în pace.

Noi, trei nebuni, stăteam pe malul apei.

Până la 11.15, cerul se înseninase. Apele golfului din faţa noastră se potoliseră, schiţând numai nişte valuri uşoare.

Păsările planau în zare. Fiecare dintre expiraţiile noastre purta tot mai puţin din duhoarea exploziei şi a focului morţii.

— Asta au vrut amândoi, Vic, a spus Russell.

— Nu i-ai confruntat cu nimic din ce nu îşi asumaseră, a zis şi Zane.

— Da, am spus eu.

— Nu ca înainte, a spus Russell.

— Niciodată nu e ca înainte.

Apa se unduia spre mal.

— Dar, atât atunci, cât şi acum, ai dat ce ai avut mai bun.

În sfârşit, credeam şi eu asta. Am spus:

— Cred că sunt un om greu de ucis. Asta e bine, cred.

— Exact. Şi suntem teribil de norocoşi că încă mai suntem în viaţă.

Apa se unduia spre mal.

Russell a întins mâna. Am privit-o tremurând. A ridicat-o din umeri.

— Vrea cineva medicamentele pe care ni le-au oferit?

— Neah, am zis eu. *Refuzul* m-a adus până aici. Cu o groază de ajutor din partea prietenilor.

— Progrese spectaculoase, a spus Zane. Pentru noi toţi.

— Toţi care am scăpat, a spus Russell, privind lung asfaltul murdărit de resturile incendiului.

— Toţi am scăpat, am zis eu. Bine aţi venit de partea cealaltă.

— Păcat că bunurile tale erau în Caddy, mi-a spus Zane. Fotografia Deryei. Globul cu zăpadă.

Am ridicat din umeri.

— Poate că nu.

— „Nu" adică *nu* mai bem cafea, a spus Russell. Inima îmi bate nebuneşte în coaste.

— Iar eu va trebui să mă duc la baie… din nou, a spus Zane.

— Nu vreau să conduc, am spus eu. Nu vreau să mai conduc o vreme.

— Îi crezi? a întrebat Russell. Că nu trebuie să ne întoarcem la Castel după vreo câteva zile de şedinţe de informare – dacă nu vrem.

Mi-a venit uşor să ridic din umeri.

— Păi, am mai evadat o dată. Noroc că suntem în continuare nebuni.

Am izbucnit toţi trei în râs.

Un pescăruş a ţipat în înalt.

— Bineînţeles, ar putea oricând să ne dea vreo pastilă cu otravă, a spus Russell.

— Leacul suprem când vine vorba de tratamentul bolilor mintale. Am scuturat din capul neatins de vreun glonţ. Au nevoie de noi. Au câştigat o bătălie mare. Au salvat lumea de un ucigaş nebun care putea tăia şi spânzura în Casa Albă. Noi suntem dovada succesului lor, chiar dacă suntem un secret.

Russell şi-a târşâit picioarele şi a ridicat din umeri.

— Eu s-ar putea să mă întorc.

Eu şi Zane ne-am uitat lung la el.

— Nu de tot, a spus el. Dar… nu sunt sigur că lumea reală e încă pregătită pentru mine.

N-am putut să mă abţin şi i-am ciufulit părul, ca şi cum ar fi fost frăţiorul meu.

Iar el a zâmbit larg.

Cari a plecat de lângă episcopii Agenţiei şi a venit la noi.

— Plecăm.

— Bine, am spus eu. Unde?

— Ăăă… Cari şi-a aţintit privirea asupra lui Zane.

El şi-a îndreptat ochii spre mine.

Russell se uita lung la apa care unduia.

— Vic, a spus Zane, nu mai sunt cu tine.

— Suntem împreună, m-a lămurit Carl, luând mâna lui Zane într-a ei.

— Ce?

Russell se uita lung la apa care unduia.

— A fost un drum lung, a spus ea. Pentru toată lumea.

Îmi aminteam anumite priviri. Cuvinte. Sunete. Uşile închise ale camerelor de motel.

— Cine ştia? am întrebat eu în şoaptă.

Russell a răspuns:

— Toată lumea, în afară de tine.

I-am lovit cu cea mai dură replică de care dispuneam:

— E suficient de bătrân să-ţi fie tată!

— Noi ne gândeam la altceva, a spus ea.

Ceva în sufletul meu s-a prăbuşit. Ceva în sufletul meu a renunţat. Am spus:

— Să mi-o trag!

Zane a răspuns:

— Nu. Dar, acum… aş fi eu în stare. Sunt, de fapt.

Iar zâmbetul lui mi-a străpuns inima.

— Tare! a spus Russell.

Şi-au lovit pumnii, într-un salut ca al unor băieţi de cartier, iar Russell a adăugat:

— Ne vedem mai târziu.

— Exact.

Îndepărtându-se, Cari ţinea mâna lui Zane cu puterea unei femei care nu se mulţumise cu nimic altceva decât cu acel ceva special, iar el o ţinea cu răbdarea unui bărbat care ştiuse să aştepte.

Apa mângâia ţărmul, lângă tălpile mele.

— Ţi-am spus că nu te pricepi la femei, a spus Russell.

— Uite cine vorbeşte, am mormăit eu.

Valurile se unduiau înaintea ochilor noştri.

— Deci, a spus el într-un final. Ştii ce vrei să faci mai departe?

Valurile se unduiau înaintea ochilor noştri. Deasupra capetelor noastre, cerul era senin. În spatele nostru, asfaltul era mânjit de urmele negre ale fumului şi de diamantele sclipitoare ale geamurilor sparte. Valurile unduiau.

Iar eu am spus:

— Da.

Vă mulţumesc foarte mult

Surse, inspiraţie, daruri, străfulgerări, pietre de încercare: Robert Baer, Tim Bernett, Natalia Aponte Burns, John Burdett, Barbara Carr, Lou Campbell, Eileen Chapman, Tom Doherty, Johnny Fago, Leora Freedman, Bonnie Goldstein, Harry Gosset, Rachel Grady, Chris Harvie, Jell Herrod, Irina, Terry Little, Joe Landsdale, Editura Lonely Planet Publications, Karl Mailer, Serif Mardin, Marlon Mark, Susan Collin Marks, Matrix, Lou Mizell, Dan Moldea, *The New York Times,* Mona Okada, Jay Peterzell, Mike Pilgrim, John Pomfret, Biblioteca Publică Presque Isle (Maine), Linda Quinton, Bob Reiss, Carl Rudd, Bruce Sayre, Derya Samādhi, Ricki Seidman, Yvonne Seng, Nat Sobei, Jeff Stein, Simon Tassano,

Richard Thompson, The Stone Pony, *The Washington Post,* James Wagonner, John Weisman, Bill Wood.